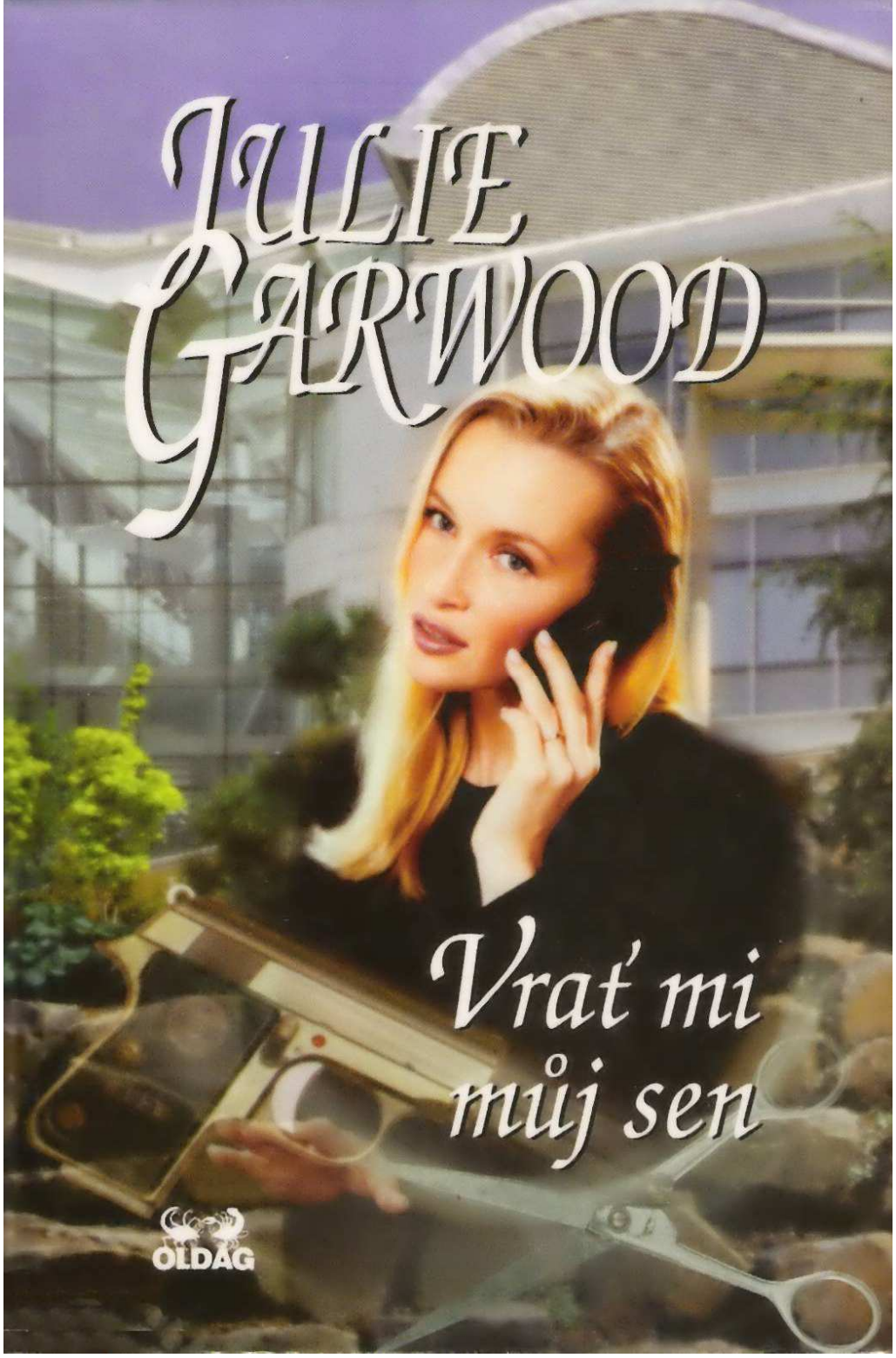

JULIE GARWOOD
Vrať mi můj sen
OLDAG

JULIE GARWOOD

Vrať mi můj sen

Julie Garwood

KILLJOY

Copyright © Julie Garwood, 2002
All rights reserved.
Translation © Jiří Beneš, 2003

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-86508-35-8

Věnuji

Mary K. Wahlstedtové Murphyové,
své sestře a přítelkyni.

Svou životní energií, svým decentním půvabem
a skvělým smyslem pro humor děláš svět lepším.

Prolog

Matka Avery Elizabeth Delaneyové Jilly byla zločinný maniak. Naštěstí své dítě opustila pouhé tři dny po jeho narození a odjela neznámo kam.

Od té doby vychovávaly Avery její babička Lola a teta Carrie. Tři generace žen žily v klidu a míru v dvoupodlažním hrázděném domě stojícím jen dva bloky od náměstí v Barnett Street v městečku Sheldon Beach na Floridě. Atmosféra v jejich domě se po náhlém Jillině odjezdu naprosto změnila. Domácnost, v níž se předtím neustále ozýval křik a hádky, byla nyní tichá a spořádaná. Teta Carrie se dokonce opět naučila smát a po čtyři nádherné roky probíhal život v domku na Barnett Street téměř idylicky.

Předchozí období s Jilly však poznamenaly i babičku Lolu. Stala se matkou v pozdějším věku, v době, kdy už člověk není příliš ochotný měnit své životní návyky, a nyní z ní byla stará, unavená žena. V den Averiných pátých narozenin pocítila Lola poprvé bolest na prsou, a když připravovala cukrovou polevu na narozeninový dort, musela si co chvíli sednout a dopřát si odpočinek.

Nikomu o svých zdravotních potížích neřekla, dokonce ani nenavštívila svého lékaře v Sheldon Beach. Nevěřila, že by si to nechal pro sebe, kdyby u ní našel něco vážnějšího.

Ne že by byl její lékař mluvka, který co neví, nepoví, ale mohlo by ho napadnout, že vezme zodpovědnost na sebe a nebude informovat o její nemoci Carrii. Proto si Lola sjednala vyšetření u kardiologa v Savannahu a jela až tam. Po zevrubné prohlídce se dověděla hrozivou diagnózu. Kardiolog jí předepsal lék, po němž měly povolit bolesti na hrudi, ale současně jí řekl, že se musí začít šetřit. A také jí taktně, jak jen to šlo, naznačil, že by měla uvažovat o uspořádání svých záležitostí.

Lola však jeho rady nedbala. Co může takový šarlatán vědět o tom, jaký osud koho čeká? Možná stojí jednou nohou v hrobě, ale jako že je Bůh nad ní, druhou stojí pevně na zemi. Jak se může člověk šetřit, když má vnučku, kterou je třeba vychovávat? A ona nemínila odcházet nikam, ani na onen svět, dokud svou povinnost nedokončí. Lola uměla dokonale předstírat, že je všechno v pořádku. Naučila se tomu v oněch bouřlivých letech, kdy se snažila zkrotit Jilly a dát jejímu životu řád. A tak, než se vrátila z prohlídky v Savannahu domů, přesvědčila sama sebe, že je dokonale zdravá.

A bylo to.

Babička Lola odmítala mluvit o Jilly, Avery se ale o ní chtěla dovědět vše, co se dalo. Kdykoliv se však na svou matku zeptala, babička vždy jen našpulila rty a odpověděla pokaždé stejně: „Všichni jí přejeme jen dobré. Ať jí to vydrží.“ A než to mohla Avery zkusit s jinou otázkou, začala o něčem jiném. Přání všeho dobrého ovšem nebyla uspokojující odpověď, zvlášť pro zvídavé pětileté děvčátko.

Jediný způsob, jak se tedy Avery mohla dovědět něco o své matce, byl, obrátit se na tetu. Na rozdíl od babičky Carrie mluvila o Jilly ráda a nikdy nezapomněla ani na jedinou špatnost, které se její sestra kdy dopustila – a to bylo co říct, protože jich bylo opravdu hodně.

Avery si udělala ze své tety idol. Měla ji za nejkrásnější ženu na světě a ze všeho nejvíc si přála, aby se jednou podobala jí, a ne své matce. Carrie měla vlasy, jejichž odstín byl k nerozeznání od babiččina broskvového džemu, a oči spíš šedé než modré, podobné očím hebké, bílé kočky, kterou Avery znala z barevného obrázku v jedné ze svých pohádkových knih. Carrie neustále držela dietu, aby se zbavila deseti kil nadváhy, ale Avery si myslela, že hubnout nemusí, protože jí tetina postava připadala dokonalá. Carrie byla vysoká a při sto sedmdesáti centimetrech výšky atraktivní, a když si nasadila některý ze svých skvělých baretů, aby jí nepadaly vlasy do očí při práci kolem domu, vypadala úplně jako princezna. Avery se také líbilo, jak Carrie voněla – jako gardénie. Teta řekla, že je to její značkový parfém, a Avery věděla, že to musí být něco extra. Když byla někdy Carrie pryč z domu a Avery se cítila osamělá, vklouzla do tetiny ložnice a stříkla si trochu jejího zvláštního parfému na ruce a nohy.

Nejvíc se však Avery na Carrii líbilo, že s ní teta jednala jako s dospělou osobou, na rozdíl od babičky, která měla ve zvyku chovat se k ní jako k dítěti. Když Carrie mluvila o její nesvědomité matce Jilly, vždycky začala stejně. „Nemíním přikrášlovat pravdu jen proto, že jsi malá. Máš právo to vědět," říkávala svým vážným hlasem.

Týden předtím, než se Carrie přestěhovala do Kalifornie, pomáhala Avery tetě v její ložnici balit. Samozřejmě že jí toho mnoho nepomohla a spíš se jen pletla, a když už toho měla Carrie dost, posadila neteř k toaletnímu stolku a dala před ni krabici od bot plnou levné bižuterie. Koupila ty cetky v obchůdku s partiovým zbožím v sousedství a byl to dárek, kterým jí chtěla zmírnit stesk při loučení. Dívenka byla třpytivým pokladem zcela unesená a okamžitě se začala před oválným zrcadlem parádit.

„Proč musíš jet tak daleko až někam do Kalifornie, Carrie?“ zeptala se tety. „Měla bys zůstat doma s babičkou a se mnou.“

„Měla?“ zasmála se Carrie.

„Peyton říkala, že to říkala její maminka. A ještě její maminka říkala, žes už chodila do školy a teď bys měla zůstat doma a starat se o mě, protože jsem pěkné kvítko.“

Peyton byla Averina nejlepší kamarádka, a protože byla o rok starší, Avery věřila každému jejímu slovu. Carrie si o Peytonině matce Harriet myslela, že se příliš zajímá o věci, do kterých jí zrovna moc není. Harriet však byla k Avery hodná, a Carrie proto její občasné rýpání do záležitostí jejich rodiny přehlížela.

Carrie složila do kufru svůj oblíbený světle modrý mohérový svetr, narovnala se a znovu se děvčátku pokusila vysvětlit, proč odjíždí.

„Dostala jsem stipendium, copak to nevíš? Musím dokončit studium, abych získala titul magistry. Už jsem ti říkala nejméně pětkrát, jak je důležité mít dobré vzdělání. Musím odjet, Avery, je to pro mě skvělá příležitost. A až si založím vlastní firmu a stanu se bohatou a slavnou, vezmu tě s babičkou k sobě a budeme žít spolu. Budeme mít velký dům v Beverly Hills se sluhy a bazénem na zahradě.“

„Ale to bych nemohla chodit do hodin klavíru a paní Bumsová říkala, že se musím učit hrát, protože mám hudební sluch.“

Avery to pronesla tak vážně, že se Carrie neodvážila zasmát. „Řekla, že máš hudební sluch, a to znamená, že když budeš hodně cvičit, může z tebe být dobrá klavíristka. Jenže učit se hrát na klavír můžeš i v Kalifornii. A taky bys tam mohla chodit do karate.“

„Ale mně se líbí chodit do karate tady. Sammy říká, že jsem čím dál lepší a silnější. Ale víš co, Carrie? Slyšela jsem,

jak babička říká Peytonině mamince, že není ráda, když chodím do karate. Prý to není nic ženského.“

„To je mrzuté,“ řekla Carrie. „Zaplatila jsem ti lekce karate, protože chci, aby ses uměla bránit.“

„Ale proč?“ zeptala se Avery. „Peytonina maminka se taky ptala babičky, proč bych se měla bránit.“

„Protože nechci, aby se k tobě někdo choval tak, jako se chovala Jilly ke mně,“ odpověděla Carrie. „Nikdy nebudeš dospělá, když se budeš někoho bát. A v Kalifornii jsou skvělé školy sebeobrany a působí v nich stejně dobří instruktoři jako Sammy.“

„Peytonina maminka říká, že babička řekla Jilly, aby šla pryč a stala se filmovou hvězdou. Ty se chceš taky stát filmovou hvězdou, Carrie?“

„Ne, já si chci založit svou firmu a vydělat spoustu peněz. Budu dělat hvězdy z jiných lidí.“

Avery se znovu obrátila k zrcadlu a připnula si obrovské zelené náušnice s imitací drahokamu. Pak rozmotala náhrdelník ze stejného materiálu a pověsila si jej na krk. „A víš, co ještě Peyton říkala?“ zeptala se, a aniž čekala na odpověď, pokračovala: „Její maminka říkala, že když Jilly měla mě, že už byla dost stará na to, aby měla lepší rozum.“

„To je pravda,“ souhlasila Carrie. Vytáhla zásuvku s ponožkami, vysypala její obsah na postel a začala je skládat do párů. „Jilly bylo osmnáct.“

„Ale co tím Peytonina maminka myslela? Jaký lepší rozuměla Jilly mít?“

„Chtěla říct, že měla být opatrná.“

Zásuvka spadla na zem. Carrie ji zvedla, zasunula zpátky do prádelníku a vrátila se k hromádce ponožek.

„Ale co to znamená?“ stále nechápala Avery. Připnula si jiný náhrdelník a dělala do zrcadla obličeje.

Carrie přešla její otázku bez odpovědi. Nechtěla se zaplést do diskuse o sexu a ochraně před početím. Dovedla si představit, že by to vyvolalo nekonečný sled Averiných otázek, a na tohle téma jí děvčátko připadalo přece jen malé. „Víš, že máš velké štěstí?“ poznamenala, aby odvedla Averinu pozornost jinam.

„Že mám tebe a babičku, abyste se o mě staraly, protože jsem pěkné kvítko?“

„Ano,“ přikývla Carrie. „Ale taky máš štěstí, že Jilly nepila jako houba a nebrala drogy, když tě nosila. Kdyby do sebe všechno tohle svinstvo cpala, mohla ses narodit… třeba nějak postižená.“

„Peyton říkala, že její maminka říkala, že mám štěstí, že jsem se vůbec narodila.“

„Zdá se, že Peytonina matka nemá nic jiného na práci, než mluvit o Jilly,“ poznamenala už trochu popuzeně Carrie.

„A drogy jsou špatné věci?“ zeptalo se děvčátko.

„Ano, jsou,“ přikývla Carrie. „Mohou člověka zabít.“

„A proč je teda lidé berou?“

„Protože jsou hloupí. Víš co, Avery, nech už toho parádění a pojď si mi sednout na kufr, abych ho mohla zavřít.“

Avery opatrně uložila náušnice a náhrdelníky do krabice a vylezla na postel.

„Můžu si tohle půjčit,“ zeptala se a sáhla po zápisníku v modrých deskách z umělé hmoty.

„Ne. To je můj deníček,“ odpověděla Carrie. Vzala Avery zápisník a strčila ho do kapsy. Zavřela víko kufru a vůbec nemusela Avery pobízet, aby si na ně vylezla. Musela však na víko ještě přitlačit, aby zámky zaklaply.

Pomohla Avery z postele dolů, ale holčička už měla připravenou další otázku. „Jak to, že si balíš věci už teď, a ne příští týden? Babička říkala, že máš ještě dost času.“

„Balím předem, abych mohla pokoj vymalovat. Takhle si ušetřím přenášení věcí a budeme to tady moct připravit pro tebe. Až odjedu, budeš mít nový pokoj. Zítra spolu půjdeme do obchodu a vybereme odstín, jakým to tu vylíčíme, aby se ti líbil.“

„Já vím, to už jsi mi říkala, že půjdeme vybírat barvu. A Carrie?“

„Copak?“

„Moje nezodpovědná matka mě neměla ráda, když jsem se jí narodila?“

Carrie postavila kufr ke dveřím a obrátila se. Uviděla v Averiných očích úzkost a vzedmul se v ní nával hněvu. I když s nimi Jilly nežila, přesto způsobovala bolest. Skončí tohle někdy?

Pamatovala si, jako by to bylo dnes, na ten večer, kdy se dověděla, že její sestra bude mít dítě.

Byl pátek, příjemný májový večer, den, kdy Jilly ukončila střední školu. A pak přišla domů a zkazila oslavu tím, že jim oznámila, že je téměř šest měsíců těhotná. Bylo to na ní stěží poznat.

Jakmile se Lola vzpamatovala z prvního šoku, nenapadlo ji nic jiného, než jaké hanbě a problémům teď budou muset čelit. Po chvíli se však uklidnila a začala uvažovat střízlivě. „Jsme rodina,“ řekla. „Nějak to zvládneme. Určitě to nějak zvládneme, že, Carrie?“

Ta stála u jídelního stolu a právě vzala nůž, aby si ukrojila dílek z dortu, který Lola celé dopoledne zdobila. „Musíš být opravdu praštěná, když se necháš přivést do jiného stavu,“ řekla sestře.

„V dnešní době a v tvém věku. Slyšelas někdy něco o antikoncepci, o plánovaném rodičovství, nebo jsi vážně úplně pitomá?“

Jilly stála opřená o stěnu s rukama založenýma na hrudi a nasupeně na Carrii hleděla. Lola tušila, že se schyluje k hádce, a snažila se ji odvrátit. „Teď není čas na jedovatosti, Carrie," řekla. „Nechceme přece Jilly v jejím stavu rozčilovat."

„Chtělas říct, že ji nechceš rozčilovat," opravila ji Carrie.

„Nemluv se mnou takovým tónem," ohradila se matka. Carrie kajícně sklonila hlavu a naložila si kousek dortu na talířek. „Promiň, mami."

„Samozřejmě že jsem uvažovala o plánovaném rodičovství," řekla nakvašeně Jilly. „Proto jsem jela do Jacksonvillu k doktorovi, aby mi od toho pomohl. Jenže on to odmítl. Prý je na to moc pozdě."

Lola klesla zdrceně na židli a zakryla si tvář rukama. „Ty jsi šla k doktorovi?"

Jilly však už přestala diskuse o jejím těhotenství bavit. Šla do obývacího pokoje, hodila sebou na pohovku, sáhla po dálkovém ovládači a zapnula televizi.

„Připraví nám takový horor, a pak si klidně odejde," mumlala Carrie. „Samozřejmě. Je zvyklá, že za ni všechno vyřeší někdo jiný. To je celá ona."

„Nezačínej zase, Carrie," prosila Lola. Třela si čelo, jako by tím mohla zahnat bolest hlavy. „Jilly si prostě nikdy nedělala starost, aby věci domyslela do konce."

„A proč by si ji měla dělat? Má přece tebe, abys její chyby napravovala. Ty bys jí snad prominula i nejhorší zločin, protože nesnášíš její záchvaty. Dokonce bych řekla, že se jí bojíš."

„To je nesmysl," vybuchla Lola. Vstala a odešla do kuchyně umývat nádobí. „Říkám, jsme rodina a nějak to zvládneme," zavolala od dřezu. „A ty v tom budeš taky pomáhat, Carrie. Tvoje sestra potřebuje naši morální podporu."

Carrie zaťala pěsti, aby se ovládla. Co má ještě udělat, aby matce otevřela oči? Jednou si přece musí uvědomit, jakou sobeckou nánu vychovala. Proč proboha nechce vidět pravdu?

Zbytek léta v ní zůstal jako jedna hrozná vzpomínka. Jilly se chovala, jako by všichni neměli na starosti nic jiného než ji, a její matka se mohla samou horlivostí roztrhat, aby jí vyhověla. Naštěstí si Carrie sehnala letní práci v jedné restauraci a využívala každé příležitosti zůstat přesčas a být doma co nejméně.

Koncem srpna přepadly Jilly porodní bolesti. Porodila bez problémů v okresní nemocnici, ale sotva se poprvé podívala na tvorečka se zkrabacenou tvářičkou, který jí způsobil tolik bolesti, rozhodla se, že nechce být matkou. Ani teď, ani nikdy jindy. Kdyby jí to byli doktoři ochotni udělat, hned na místě by si nechala vzít dělohu nebo přerušit vejcovody.

Lola musela Carrii do nemocnice na návštěvu sestry téměř přivléct. Ještě ani pořádně nevstoupily do jejího pokoje, a už jim Jilly stačila oznámit, že je příliš mladá a hezká na to, aby si pověsila na krk dítě a zkysla v Sheldon Beach. Chce poznat svět, ale když s sebou bude tahat malé otravné dítě, žádný muž o ni nezavadí pohledem. Ani chudý, ani bohatý. Ne, role matky, to není nic pro ni. Kromě toho touží stát se filmovou hvězdou a nejlepším začátkem pro tuto dráhu by bylo, kdyby ji korunovali za Miss Ameriky. Řekla jim, že už to má všechno vymyšlené. Byla přesvědčená, že je mnohem krásnější než všechny ty nány, které viděla vloni v televizi promenovat po pódiu v plavkách. Byla si naprosto jistá, že jakmile se na ni porotci podívají, přiřknou bez váhání korunu vítězky jí.

„Bože, ty jsi nejen hloupá, ale ještě tupá,“ zakroutila hlavou Carrie. „Copak nevíš, že se za Miss nevyhlašují dívky, které mají dítě – ať se k němu hlásí, nebo ne?“

„Ty jsi hloupá a tupá, Carrie.“

„Nechte toho, vy dvě,“ napomenula je Lola. „Chcete, aby tady všichni slyšeli, jak se hádáte?“

„Mně je jedno, jestli mě někdo slyší,“ prohlásila Jilly.

„Řekla jsem ti, abys už mlčela,“ zasyčela na ni Lola vztekle.

„Prosím tě, uvažuj hlavou, Jilly. Teď jsi matka.“

„Nechci být žádná pitomá matka. Chci být filmová hvězda,“ vykřikla Jilly. Carrie pořád ještě stála ve dveřích a Lola ji vtáhla dovnitř, aby mohla zavřít dveře. V jedné ruce držela květináč s kytkou pro Jilly, ale druhou se musela chytit Carriiny paže, aby se udržela na nohou.

Carrie se jí málem vztekle vyškubla, jak byla podrážděná. Opřela se o dveře a nasupeně hleděla na sestru.

„Poslyš, Jilly, je mi naprosto jedno, co chceš nebo nechceš,“ řekla Lola. Vlastně to spíš zašeptala, ale z jejího hlasu zazněl silnější hněv, než kdyby křičela.

Carrie zpozorněla a čekala, co bude dál. Nepamatovala si, že by kdy Lola mluvila s Jilly tímhle tónem.

„Jsi matka a budeš se chovat zodpovědně,“ pokračovala Lola.

Hněv v jejím hlase vystřídala naléhavost. Přistoupila k dceřinu lůžku. „Budeš dobrou matkou a Carrie a já ti pomůžeme dítě vychovat. Tvůj život není u konce, všechno se vyřeší, uvidíš. A taky si myslím, že by sis měla promluvit s otcem svého dítěte…“

Jillin smích ji zarazil „Co ti připadá tak směšné?“

„Ty,“ odpověděla Jilly. „Už máš můj život naplánovaný, že? Vždycky ses mě snažila zpracovat, abych se chovala tak, jak si to představuješ ty. A abych dělala to, co si myslíš ty, že

je pro mě nejlepší. Opravdová matka… Jenže já už jsem dospělá. Je mi osmnáct, jestli sis toho nevšimla, a budu dělat to, co chci já.“

„Ale, Jilly, ten otec má přece právo dovědět se, že má dceru.“ Jilly si načechrala polštář a hlasitě zívla. „Nevím, kdo tím otcem je. Možná nějaký student ze Savannahu, ale nejsem si tím jistá.“

Lola se konečně Carrie pustila a zírala na Jilly. „Jak to myslíš, že si tím nejsi jistá? Říkalas mi přece…“

„Lhala jsem ti. Chceš znát pravdu? Dobře, dovíš se ji. Otcem mého dítěte může být kterýkoliv z tuctu kluků, s nimiž kamarádím.“

Lola zavrtěla hlavou. Ne, tomu odmítla věřit. „Přestaň takhle mluvit a řekni mi pravdu.“

„Panebože, Jilly…,“ povzdechla Carrie. Na rozdíl od své matky sestře věřila. V tomhle ano.

Jilly ráda šokovala lidi, protože se tím dostávala do středu pozornosti. „Říkám ti pravdu, nic než pravdu,“ odpověděla matce.

„Už jsem ztratila přehled, s kolika kluky jsem byla. Jak bych mohla vědět, který z nich je otcem.“ Viděla na matčině tváři výraz znechucení. Lola konečně uvěřila. „Nelíbí se ti to? Vyvedla jsem tě z míry?“ zeptala se Jilly ironicky, nadmíru potěšená, že se jí zase něco podařilo. „Můžou se po mně zbláznit,“ chlubila se. „Předcházejí si mě a udělají všechno, co chci. Dávají mi drahé dárky a taky peníze… Všechno musím před tebou a před Carrií schovávat, abyste nežárlily a nevyváděly jako teď. Tváříte se, jako byste byly ty nejsvatější na zemi. Že byste mi ty peníze a šperky vzaly, že jo? Jenže já jsem vám k tomu nedala příležitost. Jsem chytřejší, než si myslíš, matko.“

Lola zavřela oči. Bojovala s návalem nevolnosti. „Kolik těch mužů bylo?“ zeptala se po chvíli.

„Jak to mám vědět? Copak jsi mě neposlouchala? Řekla jsem přece, že jsem už o tom ztratila přehled. A proč bych se tím měla zabývat? Prostě jsem jim dovolila, aby si trochu užili s mým tělem. Zbožňují mě a já je za to odměním. Jsem mnohem krásnější než všechny ty herečky v Hollywoodu dohromady, a budu taky mnohem slavnější. Jen počkejte a uvidíte. A kromě toho mám ráda sex. Hrozně se mi líbí, když si se mnou dělají, co chtějí. Uvědom si, matko, že už jsi stará a uvnitř celá vysušená. Nejsi schopná rozumět moderní ženě. Vždyť ty už možná ani nevíš, co to sex je.“

„Takže ty bereš za sex peníze? Uvědomuješ si, co jsi?“

„Nezávislá žena,“ odsekla Jilly.

Carrie odstoupila od dveří. „Ne, jsi malá, špinavá děvka, jakých je na světě bezpočet, Jilly. A tohle budeš vždycky, nic víc, jestli se nevzpamatuješ.“

„Ty… Nevíš, co mluvíš!“ vykřikla Jilly. „Tebe muži nechtějí, alespoň ne tak, jak chtějí mě. Já je dokážu zbláznit, ale s tebou se ani nezastaví na kus řeči. Já jsem nezávislá, ale ty jsi jen žárlivá.“

„Pojďme, mami,“ řekla Carrie a dotkla se matčina ramene.

„Pojďme pryč.“

Jilly se otočila ke zdi. „To bude nejlepší. Jsem ospalá. Běžte pryč a nechte mě odpočívat.“

Carrie musela Lole pomoct do auta. Ještě nikdy neviděla matku tak rozrušenou, že se chvěla po celém těle, a to ji vylekalo.

Cestou domů Lola tupě zírala z okna. „Tys vždycky věděla, jaká je, a vždycky ses snažila mi to říct,“ ozvala se potom. „Jenže já jsem tě neposlouchala. Žila jsem v mlze. V mlze nevědomosti.“

Carrie přikývla. „S Jilly není něco v pořádku, mami. Ty její šílené názory, její povaha… Myslím, že to už je za hranicí normálnosti.“

„A jsem tím vinna já?“ zeptala se Lola, zcela ohromená. „Tvůj otec ji rozmazloval, a když od nás odešel, rozmazlovala jsem ji zase já. Proto si myslí, že si může dovolit všechno na světě. Bože, takže jsem z ní tu nestvůru, kterou teď je, udělala já?“

„Nevím, kde se stala chyba,“ odpověděla tiše Carrie. „Opravdu nevím.“

Zbytek cesty už nepadlo jediné slovo. Carrie zastavila před garáží a vypnula motor. Chtěla otevřít dveře a vystoupit, když ji Lola chytila za ruku.

„Je mi hrozně líto, jak jsem se k tobě chovala,“ řekla a dala se do pláče. „Jsi tak hodné děvče a já jsem si toho celé roky nevážila. Všechno se točilo kolem ní, Jilly. Po většinu doby z těch osmnácti let jsem se jí snažila snést modré z nebe, aby byla šťastná.

A to byla chyba. Teď jen chci, abys věděla, jak jsem na tebe hrdá. Nikdy jsem ti to neřekla, že? Myslím, že jsem musela tenhle otřes prožít, abych si uvědomila, jaký poklad jsi. Mám tě moc ráda, Carrie.“

Carrie nevěděla, jak odpovědět. Nevzpomínala si, zdají vůbec kdy matka řekla, že ji má ráda. Měla pocit, jako by právě teď vyhrála nějaký zápas. Bohužel kontumačně. Zlaté dítě ztratilo lesk, a protože zbyla jen ona, vysloužila si vítěznou cenu.

Takže žádná velká sláva. „Co teď hodláš s Jilly dělat?“ zeptala se.

„Přinutit ji, aby se chovala zodpovědně. Co jiného?“

Carrie se od ní odtáhla a pohlédla na ni. „Myslím, žes to pořád nepochopila. Jilly se nebude chovat zodpovědně.

Možná to ani neumí. Nevím… Podle mě není normální, mami. Je nemocná.“

Lola zavrtěla hlavou. „Jenom rozmazlená, ale já ji zpracuju…“

„Pořád žiješ v té své říši snů,“ přerušila ji Carrie. Vystoupila a zabouchla za sebou dveře. Lola ji následovala do kuchyně, vzala si zástěru a uvázala si ji kolem pasu.

„Vzpomínáš si, co se stalo při mých osmých narozeninách?“ zeptala se Carrie, když klesla na židli u kuchyňského stolu.

Lola se otočila, jako by chtěla uniknout nepříjemné vzpomínce. „Teď ne, drahá. Připravím večeři a v klidu se najíme.“

„Dala jsi mi panenku Barbie, kterou jsem si moc přála.“

„Carrie, říkám ti, že o tom teď nechci mluvit.“

„Sedni si, mami. Musíme si o tom pohovořit.“

„To už je tak dávno, co se to stalo. Proč se k tomu chceš znovu vracet?“

Tentokrát Carrie nehodlala ustoupit. „Přišla jsem za tebou večer do ložnice.“

„Carrie, já nechci…“

„Sakra sedni si, říkám! Takhle nemůžeš žít dál. Jednou se musíš vyrovnat s pravdou. Sedni si, mami.“ Měla chuť chytit ji za ramena a zatřást jí, aby ji přivedla k rozumu.

Lola se podvolila. Posadila se proti dceři a upjatě složila ruce do klína. „Vzpomínám si, že tvůj otec byl úplně vyvedený z míry, z čeho jsi Jilly obvinila,“ řekla. „A Jilly plakala. Zburcovala jsi tou svou scénou celou domácnost.“

„Chtěla moji panenku,“ pokračovala nemilosrdně Carrie.

„Když jsem jí ji nechtěla dát, řekla, že vezme nůžky a vypíchne mi oči. A pak jsem se v noci probudila a ona stála nade mnou s tvými velkými nůžkami v ruce. A usmívala se na mě tím svým zlým úsměvem. Cvakala nůžkami, aby mě

vyděsila. A pak zvedla druhou ruku a já jsem uviděla, že drží mou novou Barbinu. Vypíchla jí oči, mami, a ten úsměv, s jakým mi to ukazovala… Ještě teď mi jde mráz po zádech, když si na to vzpomenu. Začala jsem plakat a ona se sklonila nade mnou a zašeptala: ‚A teď udělám totéž tobě.‘“

„Byla jsi moc malá, aby sis pamatovala přesně, co se tehdy stalo. Šlo o běžnou hádku dvou holek o panenku a ty jsi to příliš zveličila.“

„Ne, ne, nezveličila,“ ozvala se popuzeně Carrie. „Bylo to tak, jak říkám. Tys ty její oči neviděla. Věř mi, že mě chtěla zabít. Kdybych s ní tenkrát byla v domě sama, určitě by to tak skončilo.“

„Ale prosím tě, chtěla ti jen nahnat strach,“ trvala na svém Lola. „Nikdy by ti neublížila. Jilly tě má ráda.“

„Ráda…,“ ušklíbla se Carrie. „Kdybyste tam tehdy nebyli vy, ublížila by mi. Je šílená, mami. Je mi jedno, co se stane s ní, ale teď je tu nevinné dítě.“ Nabrala zhluboka dech a pak vyhrkla: „Myslím, že bychom měly Jilly přimět, aby je nabídla k adopci.“

Lolu její návrh pobouřil tak, že udeřila dlaní do stolu. „Ne! V žádném případě. To dítě je tvá neteř a moje vnučka a já nepřipustím, aby je vychovávali nějací cizí lidé.“

„Ale uvědom si, že je to jeho jediná naděje na slušnou budoucnost,“ namítla Carrie. „Už teď je těžce poznamenané tím, že jeho matkou je Jilly. Jenom doufám, že to špatné v Jilly nevychází z genetického základu a nepřeneslo se na tu malou.“

„Oh, proboha… Na Jilly je špatné jen to, že si příliš zvykla dělat si, co chce. Spousta mladých dívek si dnes zahrává s muži. Ne, nemysli si, že to schvaluju,“ dodala Lola rychle, „ale chápu, proč Jilly chce, aby ji muži milovali. Její otec ji opustil a ona se jen snaží…“

„Panebože, uvědomuješ si, co říkáš?“ vykřikla Carrie. „Myslela jsem, že už ti konečně došlo, co Jilly je. Ale teď vidím, že jsem se mýlila. Zřejmě ji už nedokážeš vidět jinak než tím svým pokřiveným mateřským pohledem. Vzpomínáš si, jak ses mě v autě ptala, jestli jsi z ní tu nestvůru, kterou teď je, udělala ty?“

„Chtěla jsem říct, že její chování je ohavné, ale teď je Jilly matka. Ještě to všechno nedokázala strávit. Uvidíš, že až ji přivezu z nemocnice domů, bude rozumnější.“

Bylo to jako mluvit do zdi. „Doufáš, že se v ní nějakým zázrakem probudí mateřský instinkt?“ zeptala se Carrie.

„Ano, doufám,“ odpověděla Lola. „Uvidíš, že se nakonec zachová správně.“

Carrie to vzdala. Zvedla se, znechuceně odešla do svého pokoje a zůstala tam až do večera. Když druhý den ráno sešla dolů, našla na kuchyňském stole papír se vzkazem. Její matka odjela koupit dětskou postýlku, kojenecké oblečení a sedačku pro dítě do auta.

„Říše snů na pokračování,“ povzdechla Carrie.

V pondělí ráno zajela Lola do nemocnice, aby přivezla Jilly s dítětem domů. Carrie s ní odmítla jet. Vymluvila se, že musí ten den do práce dřív, a rychle zmizela, aby nemusela odpovídat na matčiny otázky.

Jilly už na Lolu čekala. Byla oblečená, stála před zrcadlem a česala se. Sotva odešla sestra, která Lolu přivedla, mávla Jilly rukou k neustlané posteli, kde leželo plačící dítě. „Můžeš si to vzít nebo to prodat nebo někomu dát, mně je to jedno,“ řekla šokované matce. Pak si sebrala své věci a odešla z nemocnice s penězi, které vzala sestře z jejích úspor na studium.

To, že jí Jilly vybrala peníze, zjistila Carrie až o čtrnáct dní později, kdy dostala poštou výpis z účtu. Samozřejmě že byla hněvem bez sebe. Celé léto pracovala, aby měla na další

studium, a teď… Byla rozhodnutá dostat své peníze zpátky za každou cenu a chtěla krádež ohlásit na policii, Lola jí to však nedovolila.

„Stalo se to v rodině a v rodině to zůstane," prohlásila rezolutně.

Když pak Carrie následující jaro ukončila střední školu, našla si dvě letní zaměstnání. Vlastně nedělala nic jiného, než spala a pracovala. Také Lola jí přispěla ze svých úspor na školné, a když si pak ještě sehnala práci při studiu, nějak to s penězi vyšlo. Když však přijela na vánoční prázdniny domů, málem se nedokázala na Jillina potomka podívat.

Avery však nebyla dítě, které by se nechalo přehlížet. Stačilo pár úsměvů bezzubých uslintaných úst a Carriina zatvrzelost se začala drolit a rozpadat. Pokaždé, když se potom vracela domů, se vztah mezi ní a malou holčičkou upevňoval. Dítě tetu zbožňovalo a Carrie nemohla jinak, než tento cit opětovat, třebaže to nikdy otevřeně nepřiznala.

Avery byla opravdu nejroztomilejší a nejbystřejší holčička, jakou Carrie poznala, a dívka si brzy uvědomila, že se jí snaží, jak jen je možné, nahradit matku. A měla k tomu předpoklady, protože na rozdíl od skutečné matky se v ní ozvaly všechny mateřské obranné instinkty. Carrie byla ochotná udělat cokoliv, aby zajistila Avery bezpečí.

A teď tu seděla se svou neteří a uvědomovala si, že ještě i po pěti letech je Jilly schopná působit rodině bolest.

„Je to tak, Carrie? Neměla mě ráda, když jsem se jí narodila?"

Carrie se musela přinutit, aby se na Averinu otázku soustředila. Povzdechla si. „A proč se o to staráš?" zeptala se.

„Nevím," pokrčila Avery rameny. Carrie si znovu povzdechla. „Tak mě poslouchej, holčičko. Tvoje nesvědomitá maminka tě možná neměla ráda, ale ne proto, jaká jsi byla nebo jak jsi jako třídenní miminko vypadala.

Jilly nechtěla žádné dítě, nechtěla za ně nést zodpovědnost. Víš co?“ ukázala Carrie na židli vedle postele, „řeknu ti něco důležitého a chtěla bych, abys dávala pozor, tak si sedni.“

Avery rychle poslechla.

„Možná jsi ještě moc malá, abys to pochopila, ale stejně ti to řeknu. Čím dřív se to dozvíš, tím líp. Tvoje matka je maniak. Šílenec.“

Avery byla zklamaná. Čekala, že se dozví něco nového. „Ale, Carrie, to už jsi mi přece říkala mockrát.“

„Ano, ale zřejmě ti to musím pořád připomínat. Jilly nebyla nikdy normální. Podle mě ji měli už dávno zavřít do cvokárny.“

Avery zaujalo, že by její matka měla být někde zavřená. „Co je to cvokárna?“ zeptala se.

„Místo, kde se starají o nemocné lidi.“

„A Jilly je nemocná?“

„Ano,“ odpověděla Carrie. „Ale ne tak, abys ji musela litovat. Je jen sobecká, hanebná…, zkrátka cvok. Musí být cvok, když opustila tak skvělou holčičku, jako jsi ty,“ dodala. Naklonila se k Avery a odhrnula jí vlasy z očí. „Tvoje matka je věkem dospělá, ale svým způsobem se chová jako dítě. Prostěji v hlavě něco chybí, co by tam jako dospělý člověk měla mít. Neříkám, že je naprostý sociopat, ale má k tomu zatraceně blízko.“

Avery na ni vytřeštila oči. „Carrie, ty jsi řekla zatraceně.“

„Vím, co jsem řekla, a vím taky, o čem mluvím.“

Avery vstala, sedla si vedle ní na postel a našla její ruku. „Ale já nevím, o čem mluvíš,“ řekla tiše.

„Dobře, zkusím ti to vysvětlit. Sociopat je člověk, který nemá svědomí. Ale než se mě zeptáš, co je to svědomí, raději ti to zkusím hned říct. Svědomí je to, co člověku dává vědět, že něco udělal špatně. Říká mu to tak, že v něm vytvoří nedobrý pocit. Prostě se pak cítí špatně.“

„Jako když jsem řekla babičce, že jsem už cvičila na klavír, a ona mě pochválila, že jsem hodná holčička, jenže já jsem jí lhala a pak jsem se cítila špatně?“

„Ano, přesně takhle to je,“ odpověděla Carrie. „Tvá matka nemá svědomí. Nemá srdce ani duši a to je ta hrozná pravda.“

„Jako v písničce, co tak ráda zpíváš? To je to srdce a duše?“

„Ano. Jako v té písničce,“ souhlasila Carrie. „Jilly nemá v srdci místo pro nikoho než pro sebe a není schopná cítit nic, co se netýká přímo jí a nepřináší jí výhody.“

Avery se k ní přitiskla a pohlédla na ni svýma fialkově modrýma očima, mnohem krásnějšíma, než měla její matka. Carrie cítila, jaká nádherná čistota a nevinnost se za nimi skrývá. „Jilly je příliš zaměstnaná láskou k sobě, než aby mohla milovat někoho jiného. Ale nemá smysl, Avery, aby ses tím trápila, nebo si dokonce myslela, že je to tvou vinou. Nemá to nic společného s tím, jaká jsi, věříš mi?“

Holčička mlčky přikývla.

„A já mám duši?“ zeptala se po chvíli.

„Ano, ty máš. Všichni ji mají, jen tvá mizerná matka ne.“

„A Whiskers měl taky duši, než mu Jilly ublížila, že umřel?“

„Možná měl,“ připustila Carrie a znovu si vzpomněla na svého kocoura, o něhož ji Jilly krutě připravila.

„A kde vlastně je?“

„Tvoje duše?“ Carrie byla zvyklá předvídat Averiny otázky, ještě než je děvčátko vyslovilo. „Uvnitř v tobě obalená kolem tvého srdce. Tvoje duše je čistá jako anděl a já ti chci pomoct, aby sis ji takovou uchovala. Ty jsi jiná než Jilly, Avery.“

„Ale vypadám jako ona. Sama jsi to říkala.“

„Nezáleží na tom, jak člověk vypadá. Důležité je, co má uvnitř.“

„A tebe a babičku měla Jilly ráda?“

Carrie si povzdechla. „Myslela jsem, že jsi už pochopila, co se ti snažím vysvětlit,“ řekla podrážděně. „Jilly nemiluje nikoho jiného než sebe. Chápeš to už konečně?“

Avery přikývla. „Už si zase můžu hrát se šperky, Carrie?“ zeptala se po chvíli.

Carrie se usmála. Naštěstí jsou ještě jiné, důležitější věci, které děti zajímají. Dívala se, jak se holčička vrátila k cetkám a znovu se jimi probírá. „Víš, v čem máš v životě štěstí?“ zeptala se jí.

„Že mám tebe, teto Carrie,“ odpověděla Avery, aniž zvedla hlavu.

„Tohle ty považuješ za štěstí?“ podivila se Carrie a vychutnala si hřejivou vlnu radosti. „Proč si to myslíš?“

„Protože jsi mi řekla, že to je to nejlepší, co se mi mohlo stát.“

„Oh,“ zasmála se Carrie. „Ale možná je ještě něco lepšího.“

„A co?“

„Že nemusíš vyrůstat v neustálém strachu jako já. Jilly se už nikdy nevrátí. Už ji nikdy nebudeš muset vidět… Nikdy. To je pro tebe to nejlepší.“

Ještě její slova ani nedozněla a už projelo Carrii po zádech zamrazení. Nepokouší osud, když se takhle vychloubá? Není to přivolávání neštěstí, když člověk tvrdí, že se mu nemůže nic stát? Zdálo se jí, jako by v tom zamrazení byla zlá předtucha. Ne, to je nesmysl! Vždycky byla škarohlíd, to je celé. Raději vstala a šla pracovat, aby potlačila tísnivý pocit, který se jí zmocnil.

Následující týden byl ještě rušnější. Avery si vybrala na stěny svého pokoje růžovou barvu a Carrie k tomu přidala

bílé orámování stropu. Pomyslela si, že pokoj bude vypadat jako z reklamy na Barbie, ale hlavně, že se to líbilo Avery. Koncem týdne bylo všechno hotové a v sobotu odpoledne už byla Avery přestěhovaná. Carrie si uložila zavazadla do auta a poslední noc strávila v Averině staré ložnici na nepohodlné válendě.

Ten večer si udělaly k večeři Carriino oblíbené jídlo – to, které si ve svých věčných dietách zakazovala: pečené kuře s mačkanými bramborami politými šťávou a fazolky s osmaženou slaninou. K tomu ještě Lola připravila salát z čerstvé zeleniny, kterou si sama pěstovala na zahrádce, ale Carrie se ho téměř nedotkla. Ten den se rozhodla dát dietě volno – jeden den, kdy si nepřipouštěla výčitky svědomí – a dopřávala si s neomezovaným gustem všeho ostatního. Babička Lola přečetla Avery pohádku a uložila ji k spánku a pak přišla své neteři dát pusu na dobrou noc i Carrie. Když odcházela, rozsvítila na nočním stolku malou lampičku a zhasla velké světlo. Sešla dolů, aby si připravila pár věcí do příručního zavazadla, a protože stále nacházela něco, co bylo třeba udělat, zůstala tam až někdy do jedenácti hodin. Lola už spala ve svém pokoji v zadní části domu. Carrie ještě zkontrolovala Avery a málem se neudržela smíchy, když viděla svou malou neteř ve velké posteli. Bože, jak jí bude tohle pískle chybět. Holčička měla kolem krku omotaných alespoň pět náhrdelníků, na rukou náramky a ve vlasech zapletený nakřivo posazený diadém, z něhož dávno vypadala většina skleněných diamantů. Spala na boku a jednou rukou objímala odřeného plyšového medvídka. Carrie se posadila vedle ní a opatrně se jí snažila všechny „šperky“ odepnout.

Uložila poslední cetku do krabice a došla ke dveřím. Právě když je tiše zavírala, Avery zašeptala: „Dobrou noc, Carrie.“

Otočila se, ale děvčátko už mělo opět oči zavřené. V matném světle z ulice vypadala Avery jako andílek. Carrie pochybovala, že by ji milovala víc, kdyby byla její vlastní dítě. Opět ji přemohl pocit, že musí udělat všechno, aby se tomu malému ptáčátku nikdy nic zlého nepřihodilo. Nebyla matka, ale už věděla, co to je mateřský instinkt. Nechtělo se jí odjet, měla nepříjemný pocit, jako by svou neteř opouštěla a zanechávala jejímu osudu.

Musela však pryč. Také Averina budoucnost na tom závisela. Až bude finančně zajištěná, bude moct podporovat svou starou matku i neteř tak, jak si obě zaslouží. Pocit viny je silný odrazující motiv, ale Carrie nehodlala dovolit, aby vstupoval do jejích plánů a rušil je. Měla své cíle a sny, v nichž zaujímaly pevné místo i Avery s Lolou.

„Dělám správnou věc," zašeptala si sama pro sebe, když šla chodbou ke koupelně, a přesvědčovala se o tom ještě pod sprchou.

Právě v tu chvíli bouchly venku dveře auta a rána probudila Avery. Zaslechla chraplavý smích. Vyklouzla z postele a běžela k oknu podívat se, kdo dělá v noci takový hluk. Uviděla muže a ženu. Stáli u starého otlučeného auta s hlavami u sebe, mluvili spolu a smáli se.

Žena byla blondýna a muž měl tmavé vlasy. Držel něco v ruce. Avery se skryla za okrajem okna, aby ji neuviděli a nekřičeli na ni, že je moc zvědavá. Muž držel v ruce láhev – Avery to uviděla, když ji zvedl a napil se. Nabídl i ženě a ona se také napila.

Co dělají před babiččiným domem? uvažovala Avery. Klesla na kolena a skryla se za krajkovanou záclonu. Viděla, že se žena vydala po chodníčku k domu. Muž zůstal u auta. Stál opřený o blatník s nohama ležérně zkříženýma. Znovu se napil a potom odhodil prázdnou láhev na chodník. Avery málem vykřikla, když se v nočním tichu ozvalo tříštění skla.

To se přece nedělá. Babička Lola jí vždycky říkala, že se na ulici nesmí nic odhazovat.

Muž se nedíval k domu. Rozhlížel se po ulici a Avery se znovu odvážila vysunout hlavu výš. Muž se otočil k autu a Avery uviděla, že mu ze zadní kapsy něco čouhá. Co to je? Že by další láhev?

Vůbec se jí nelíbil. Měl na sobě špinavé tričko a musel mít velkou žízeň, protože vytáhl vyčuhující láhev z kapsy. Jenomže to žádná láhev nebyla. Avery vydechla úžasem. Muž držel lesklou černou pistoli, přesně takovou, jakou jednou viděla v televizi.

Byla příliš vzrušená, aby cítila strach. Bože, až bude vyprávět Peyton, co teď vidí. Neměla by vzbudit babičku a tetu Carrii a říct jim o té pistoli? Možná by zavolaly na stanici a pak by přijeli policisté a odvezli by toho zlého muže pryč.

Potom se ozvala rána na dveře. Avery vyskočila leknutím. Uvědomila si, že to bouchá ta žena. A taky volala na babičku.

Bože, a jaká hrozná slova křičela. Avery skočila do postele a schovala se pod přikrývkou. Co kdyby ji babička přišla zkontrolovat, než sejde dolů a řekne té ženě, aby přestala dělat v noci hluk? Věděla, co jí babička poví. „Chcete vzbudit mrtvého?“ Ano, přesně to, protože tohle vždycky říká Carrii, když si pustí příliš hlasitě nějakou hudbu. Avery se schovala v posteli, protože kdyby ji babička přistihla, že je vzhůru, asi by k ní zavolala Carrii a pak by už neviděla, co se bude dít dál.

Někdy člověk musí dělat špatné věci, aby se dověděl něco důležitého. Peyton řekla, že není nic hrozného poslouchat hovory jiných lidí, když člověk nikomu neřekne, co slyšel.

Bouchání zesílilo. Žena křičela na babičku, aby ji pustila dovnitř.

A pak babička otevřela, ale žena na ni křičela dál. Avery slyšela každé slovo a najednou už nebyla zvědavá. Teď už měla jen strach. Odhodila přikrývku, seskočila na podlahu a po břiše vlezla pod postel. Tam se schoulila do klubíčka a čekala. Cítila, jak jí buší srdce. Byla už velká holka, příliš velká na to, aby plakala. Zavřela oči, aby potlačila slzy, které se jí do nich tlačily. A také si zacpala uši, aby neslyšela ten hrozný křik dole.

Teď už věděla, kdo je ta žena, co tak škaredě na babičku křičí. Věděla, že je to její vlastní matka Jilly, která přišla, aby si ji odvezla.

Kapitola 1

Avery myslela, že se z toho čekání zblázní. Seděla s překříženýma nohama ve své čtvercové kóji a opírala se zády o zeď. Jednou rukou nervózně bubnovala do stolu, zatímco druhou si tiskla na poraněné koleno pytlík s ledem. Proboha proč to trvá tak dlouho? Jak to, že se Andrews ještě neozval? Zírala na telefon a přála si, aby zazvonil. Nic. Ani cinknutí. Otočila se a už nejméně posté se podívala na digitální hodiny. Ukazovaly 10:05, tentýž čas jako před deseti vteřinami. Pro všechno na světě, teď už by se přece měla něco dovědět.

Ve vedlejší kóji vstal Mel Gibson, naklonil se přes dělicí přepážku a účastně se na ni podíval. Opravdu se jmenoval Mel Gibson, ale byl přesvědčený, že mu je jeho slavné jméno jen na překážku, protože ho kvůli němu nebral nikdo vážně. Přesto se odmítl přejmenovat na Brada Pitta, jak mu jeho kolegové navrhovali.

„Ahoj, Brade," řekla Avery. Ochotně se přidala k ostatním, kteří zkoušeli, zda by mu tohle jméno padlo. Minulý týden testovali na ubohém Melovi Georga Clooneyho, ale dočkali se pořád stejné reakce – zlobného pohledu a nedůtklivé připomínky, že není ani George, ani Brad, a dokonce ani Mel, že on se jmenuje Melvin.

„Teď už by se podle mě měli ozvat," řekl.

Avery neměla chuť nechat si od něho dráždit nervy. Její vysoký kolega, který nejen díky vystouplému ohryzku připomínal pouťového kejklíře, měl protivný zvyk neustále si prostředníkem postrkovat brýle, které mu sjížděly po nose dolů. Averina kolegyně Margo jí jednou řekla, že to Mel dělá schválně, aby jim dal najevo, že je lepší než oni.

Avery tomu nevěřila. Nevěřila tomu už proto, že Mel zásadně nedělal nic nepatřičného. Choval se striktně podle etického kódu, o němž byl přesvědčen, že je zosobněním FBI. Byl horlivý, spolehlivý, pracovitý, ctižádostivý a oblékal se tak, jak se domníval, že odpovídá funkci, do níž to mínil dotáhnout. Mělo to však malý háček. Přestože mu bylo teprve sedmadvacet, stylem oblékání připomínal agenty z padesátých let. Nosil tmavý oblek, bílou košili s dlouhými rukávy a se zapínáním na knoflíčky, úzkou černou kravatu, černé boty, vždy perfektně vyleštěné, a vlasy ostříhané na ježka. Ty si nechával každých čtrnáct dní zkracovat.

Přes všechny své podivnosti – mohl citovat snad každou větu z filmu The FBI Story s Jimmym Stewartem v hlavní roli – byl neuvěřitelně bystrý a vnímavý, prostě rozhodující hráč týmu. Potřeboval pouze trochu odlehčit, nic víc.

„A ty si nemyslíš, že bys už teď měla vědět, jak to dopadlo?“ zeptal se. Znělo to přesně tak starostlivě, jak to cítil.

„Pořád je ještě brzy,“ odpověděla, ale po chvíli přece jen dodala: „Vlastně máš pravdu. Teď už bychom se to měli dovědět.“

„Ne. Ty by ses to měla dovědět. Ani já, ani Lou, ani Margo s tím nemáme nic společného. Ty ses rozhodla zavolat útvar zvláštního nasazení.“

Ach bože, povzdechla si v duchu. „Naznačuješ mi, že nechceš nést kritiku, kdybych se mýlila?“

„Ne kritiku,“ řekl. „Průšvih. Já tuhle práci potřebuju. Víš, jak mi záleží, abych to dotáhl na agenta. A teď jsem tomu nejblíž, co jsem kdy byl. S mýma očima…“

„Já vím, Mele.“

„Melvine,“ opravil ji automaticky. „Jsou s tím spojené velké výhody.“

Také Margo už vstala, aby k tomu řekla své. „A samozřejmě větší peníze, co?“

Mel pokrčil rameny. „Stejně jako lepší pracovní prostředí,“ řekl. „Ale pořád… je to FBI.“

„Co je špatného na našem pracovním prostředí?“ zeptal se Lou, který také vstal a přidal se k nim. Seděl nalevo od Avery, Mel přímo před ní a Maržina kóje sousedila s Louovou. Bunkr, jak říkali díře, v níž měli kancelář, byl umístěn za strojovnou klimatizace, z níž neustále doléhal hluk kompresorů a ohřívačů vody. „Myslím to vážně. Co se ti na našem pracovním prostředí nezdá?“ opakoval Lou zmateně.

Lou je jako vždy mimo, ale jako vždy roztomilý, pomyslela si Avery. Kdykoliv se na něho podívala, vzpomněla si na Pi-Pena ze starého kresleného filmu. Lou pořád vypadal neupravený. I on byl chytrý a dobrý chlap, ale člověk se mu nesměl dívat na ústa, když jedl, a musel přehlížet, že mu košili zdobí vždy alespoň jedna skvrna. Dnes si Lou dovolil dvě. Jedna byla velká a rudá a pocházela od malinové náplně koblížku, který mu přinesla Margo.

Lou ji „umístil“ hned nad starou rozpitou skvrnu na kapsičce, jejíž původ měl pro změnu na svědomí hrot propisovačky.

„Mně se tady dole líbí,“ řekl a zastrčil si do kalhot podolek košile – dnes už potřetí. „Je to tu takové útulné.“

„A to ti nevadí, že trčíme v suterénu bez oken?“ ozvala se Margo.

„No a co?“ nenechal se vyvést z míry Lou. „To, že sedíme v suterénu, nás nedělá míň důležitými. Jsme součástí týmu, to je hlavní.“

„Ale já bych byla raději součástí týmu, který by pro mě měl kancelář s okny,“ prohlásila Margo.

„Nemůžeš mít všechno. Co dělá koleno, Avery?“ změnil Lou téma.

Avery opatrně nazvedla pytlík s ledem a prohlížela si poranění. „Otok už splaskl,“ řekla.

„Jak se ti to vlastně stalo?“ zeptal se Mel. Byl jediný, kdo ještě neslyšel její hrůzostrašnou příhodu.

Margo si prohrábla rukou krátké tmavé kučery. „Jedna stará dáma ji málem zabila.“

„Dáma s cadillakem,“ dodal Lou. „V parkovací garáži v jejím domě. Ta ženská ji vůbec neviděla. Já říkám pořád, že by měli zavést na řidičáky věkový limit.“

„A to tě porazila?“ zeptal se Mel.

„Ne,“ odpověděla Avery. „Podařilo se mi uskočit a ona kolem mě profičela. Bohužel jsem skončila na kapotě jiného auta, mercedesu, a narazila jsem si přitom koleno. Ale já to caddy znám, je paní Speigelové z našeho domu. Podle mě jí musí být skoro devadesát. Vážně by už neměla sedat za volant, ale občas ji vidím, že vyjíždí na nákupy.“

„A to ani nezastavila?“ zeptal se Mel.

Avery zavrtěla hlavou. „Asi o mně opravdu nevěděla. Jela, jako by byla na dálnici.“

„Souhlasím s tebou, Lou,“ řekla Margo. Zmizela za přepážkou své kóje, rychle si přitáhla krabici s papírem do tiskárny a vystoupila na ni. Najednou byla málem stejně vysoká jako Mel.

„Na řidičské průkazy by se měl zavést věkový limit. Podle Avery je ta paní tak malá, že je jí sotva vidět hlava nad

opěradlem sedadla. Vykukuje jí tam jen chomáček šedivých vlasů.“

„Jo jo, nejdřív vyrosteme a pak se zase sesycháme,“ zafilozofoval Mel. „Až bude tobě devadesát, Margo, nebude tě vidět vůbec.“

Margo se neurazila. Se svými sto padesáti sedmi centimetry byla na podobné řeči zvyklá. „No bože, čím budu starší, tím budu nosit vyšší podpatky.“

Diskusi o výšce a stáří přerušil telefon. Avery vyskočila a podívala se na digitální hodiny. Ukazovaly 10:14.

„To bude ono,“ řekla po druhém zazvonění.

„Tak to vezmi,“ vybídla ji Margo nedočkavě.

Při třetím zvonění zvedla Avery sluchátko. „Avery Delaneyová.“

„Chtěl by s vámi mluvit pan Carter, slečno Delaneyová. Přijďte, prosím, v deset třicet do jeho kanceláře.“

Poznala ten hlas. Zřetelný mainský akcent jasně prozrazoval Carterovu sekretářku. „Ano, přijdu,“ odpověděla Avery.

Položila sluchátko. Upíraly se na ni tři páry očí. „No nazdar!“ zašeptala.

„Co?“ zeptala se Margo, nejnetrpělivější z těch tří.

„Chce se mnou mluvit Carter.“

„A sakra… To nevypadá dobře,“ řekl zlověstně Mel.

„Chceš, abychom šli s tebou?“ dodal vzápětí, jako by si uvědomil, že to od něho nebyla nejvhodnější poznámka.

„A ty bys to udělal?“ zeptala se Avery překvapená jeho nabídkou.

„Nerad, ale udělal.“

„Neměj strach, přijmu kulku sama.“

„Já myslím, že bychom tam měli jít všichni,“ mínila Margo.

„Hromadný padák. Podle mě v tom jedeme společně, ne?“

„Ano,“ souhlasila Avery. „Ale vy tři jste se mi pokoušeli vymluvit, abych se obrátila na Andrewse, vzpomínáte si? Udělala jsem to na své vlastní triko.“ Vstala, položila pytlík s ledem na registračku a sáhla po kabátku.

„To nevypadá dobře,“ opakoval Mel. „Přeskočili pořadí ve služebním žebříčku. To už musí být pořádný průšvih, když se v tom angažuje šéf šéfa. Cartera nedávno povýšili na vedoucího oddělení toku informací.“

„Ale to znamená, že je teď šéf šéfova šéfa,“ opravila ho Margo.

„Rád bych věděl, jestli tam ti šéfové budou všichni,“ řekl Lou.

„Dobrá,“ zamumlala Avery. „Možná mě budou chtít vyhodit všichni tři. Sdělí mi to jeden po druhém.“ Zapnula si kabátek kostýmu a obrátila se k nim. „Jak vypadám?“

„Jako by se tě někdo pokoušel přejet,“ řekl Mel.

„Máš potrhané punčocháče,“ upozornila ji Margo.

„Já vím. Myslela jsem, že mám ve stole náhradní, ale bohužel…“

„Já mám.“

„Díky, Margo, ale ty jsi na mě moc malá. No uvidíme… Pánové, sedněte si nebo se otočte.“

Když se poslušně odvrátili, sáhla pod sukni a stáhla si punčochové kalhoty. Pak opět vklouzla do bot.

Teď litovala, že si dnes vzala kostým. Obvykle nosila do práce kalhoty a halenku, ale dnes se měla zúčastnit slavnostního oběda, a tak odložila pohodlí a vzala si kostým od Armaniho, který jí před dvěma lety poslala jako dárek teta Carrie. Byl z krásné tmavošedé látky a k němu měla ve stejném odstínu vestičku s véčkem u krku. Byl to opravdu

krásný kostým. Bohužel kdykoliv si ho příště oblékne, bude jí připomínat den, kdy ji vyhodili z práce.

„Chytej," zavolala na ni Margo a hodila jí krabičku s novými punčocháči. „To je univerzální velikost, měly by ti být dobré. Musíš mít punčochy, víš přece, jaké jsou předpisy pro oblékání."

Avery se podívala na etiketu. Stálo na ní, že tyto punčochové kalhoty se hodí pro všechny velikosti. „Díky," řekla a znovu si sedla. Měla dlouhé nohy a bála se, že kalhoty přetrhne, až si je bude natahovat přes boky. Zdálo se však, že jí opravdu sedí.

„Dělej, nebo tam přijdeš pozdě," pobízela ji Margo, když vstala a upravovala si sukni. Proč si nikdy nevšimla, jak je krátká? Vždyť jí sotva sahala ke kolenům.

„Ještě mám čtyři minuty čas," odpověděla. Trochu si přibarvila rty, sepnula si vlasy vzadu na krku sponou a vklouzla zpátky do bot. Teprve pak si všimla, že má uvolněný podpatek pravé boty. Musela si ho nalomit, když vletěla na ten mercedes.

Bylo jí jasné, že teď už se s tím nedá nic dělat. Nabrala zhluboka dech, narovnala ramena a kulhavým krokem zamířila ke dveřím. Cítila, jak se jí chvějí nohy.

„Popřejte mi alespoň štěstí."

„Avery," zavolal za ní Mel. Počkal, až se otočila, a pak jí hodil její připínací identifikační kartu. „Raději si to vezmi."

„Máš pravdu. Asi budou chtít, abych ji vrátila, než mě dají vyvést z budovy."

„Pořád si říkej, že když dostaneš padáka, nebudeš si muset dělat starosti s tou horou práce, co se tu nakupí, až si budeš se svou tetou hovět v lázních," zavolala za ní Margo.

„Ještě jsem se nerozhodla, že s ní pojedu. Carrie si pořád myslí, že bude dělat vedoucí na táboře."

„Jenže teď, když to bylo odvolané, by sis mohla trochu odpočinout a nechat se hýčkat,“ mínila Margo.

„To je pravda, měla bys jet,“ přidal se Lou. „Budeš si měsíc hovět v Utopii a můžeš tam pracovat na svém životopise pro příští zaměstnání.“

„Vy člověka dovedete povzbudit,“ povzdechla si Avery, aniž se ohlédla.

Carterova kancelář byla o čtyři poschodí výš. Kterýkoliv jin den by šla pěšky, aby si užila trochu pohybu, ale dnes měla bolavé koleno a viklavý podpatek na pravé botě. I k tomu výtahu sotva došla. Zatímco čekala, až přijede, rozmýšlela si v duchu, co Carterovi odpoví, až se jí zeptá, jak si to proboha mohla dovolit.

Kabinka přijela a dveře se otevřely. Vkročila dovnitř, ale jakmile dostoupla na pravou nohu, ucítila, že něco křuplo. Pohlédla dolů a uviděla svůj levý podpatek vklíněný mezi okraj podlahy a práh kabinky výtahu. Protože byla sama, vytáhla si sukni a klekla si na pravé koleno, aby nešťastný podpatek uvolnila. A právě v tu chvíli jí dveře výtahu sevřely hlavu.

Tiše zaklela a ucukla zpátky. Dveře se dovřely a výtah se dal do pohybu. Chytila se jednou rukou zábradlí, ale ještě se ani nestačila zvednout a výtah už zastavil v prvním poschodí. Než dojela do čtvrtého, byla kabinka plná lidí a ona se krčila u zadní stěny. Když se s omluvami tlačila ven s pravou botou bez podpatku, připadala si jako naprostý idiot.

Naneštěstí se Carterova kancelář nacházela na konci chodby. Prosklené dveře byly tak daleko, že ani nedokázala přečíst jméno, jimiž byly označené.

Měla hroznou chuť zaklít nahlas, ale místo toho se vydala kulhavým krokem po chodbě. Asi v půli cesty se zastavila, aby si zkontrolovala čas a nechala nohu odpočinout. Zbývala minuta.

To stihnu, pomyslela si a znovu vykročila. Spona jí sklouzla z vlasů, ale stačila ji zachytit dřív, než spadla na zem. Připnula si ji zpátky a pokračovala dál. Začínala litovat, že ji paní Speigelová opravdu nesrazila. Alespoň by byla ušetřená tohoto martyria a Carter by jí mohl zavolat do nemocnice a propustit ji telefonem.

K čertu se vším, zamumlala. Může to být ještě horší?

Samozřejmě že mohlo. Přesně ve chvíli, kdy otevřela dveře, jí začaly punčochové kalhoty klouzat dolů, a než dokulhala k sekretářčinu stolu, měla jejich gumu kolem boků.

„Slečna Delaneyová?“ zeptala se sekretářka.

„Ano,“ odpověděla.

Žena se usmála. „Jste tu přesně. To má pan Carter rád. Má velmi napjatý časový rozvrh.“

Zvedla telefon, aby ji ohlásila. Avery se k ní naklonila. „Je tu někde toaleta?“ zeptala se tiše.

„Nalevo na konci chodby za výtahy.“

Avery se ohlédla a zvážila, jaké má možnosti. Buď se pokusí doběhnout tou zatracenou nekonečnou chodbou na toaletu a natáhne si ty pitomé punčocháče – a samozřejmě se dostaví pozdě ke Carterovi, nebo…

„Pan Carter vás očekává,“ přerušila sekretářka její horečné úvahy.

Avery se nepohnula.

„Můžete jít dovnitř,“ pobídla ji sekretářka.

„Víte…, stala se mi taková věc…“

Sekretářka na ni tázavě hleděla.

Avery se pomalu narovnala. Kalhoty zůstaly tam, kde byly.

„Ano, už jdu.“

Otočila se, s úsměvem se chytila kraje stolu a pak se pokusila vykročit, jako by její pravá bota byla v bezvadném

pořádku. Jestliže bude mít alespoň trochu štěstí, ničeho si nevšimne, utěšovala se.

Nesmysl! Ten člověk je vycvičený na to, aby si všímal.

Tom Carter stál, když vešla do jeho kanceláře. Byl to vysoký muž distingovaného vzhledu s velkou hlavou, spoustou prošedivělých vlasů a hranatou bradou. Avery statečně kulhala k židli připravené před jeho stolem. Došla k ní a nejraději by se hned posadila. Musela však čekat, až ji k tomu vybídne.

Carter se natáhl přes stůl, aby jí potřásl rukou, a v tu chvíli se to stalo. Jak se naklonila dopředu, najednou s hrůzou ucítila, že jí ty zatracené punčocháče sklouzly přes boky dolů. Jejich klín teď mohla mít někde u kolen. V panice sevřela Carterovi ruku a mocněji potřásla. Příliš pozdě si však uvědomila, že drží v pravé ruce ulomený podpatek. Polilo ji horko. Měla pocit, že naposledy se tak potila při obhajobě diplomové práce.

„Je mi ctí, že se s vámi setkávám, pane. Opravdovou ctí. Chtěl jste se mnou mluvit? Bože, tady je horko. Nevadilo by vám, kdybych si svlékla kabátek?“

Mlela páté přes deváté, jako by vůbec nemínila přestat. Její poznámka o přílišném horku v místnosti ho však zaujala. Naneštěstí byla pravda, co se říkalo – že Carter má v kanceláři vlastní regulátor teploty a udržuje si v ní teplotu odpovídající ledové jeskyni. Avery se divila, že jí nejde pára od úst – zřejmě jen proto, že strachem ani nedýchala.

Uklidni se, říkala si v duchu. Zhluboka se nadechni. Carter živě přikývl. „Taky si myslím, že je tu příliš teplo, ale moje sekretářka tvrdí, že tady mám jako v ledárně,“ řekl, jako by si ani nevšiml podpatku, který spadl na hromádku spisů na jeho stole. „Hned nastavím termostat o pár dílků níž.“

Rozhodla se, že nebude čekat, až ji vybídne, aby se posadila.

V téže vteřině, kdy se k ní otočil zády, chňapla po podpatku ležícím na spisech – mimochodem označených jejím jménem a jmény ostatních jejích kolegů z „bunkru“ – a klesla na židli. Guma punčochových kalhot se jí svezla až ke kolenům. Roztřesenými prsty si svlékla kabátek a přehodila si jej přes klín.

Vzápětí ucítila, že jí na holých pažích naskočila husí kůže.

Panebože, jak jen tohle skončí? Začala uvažovat, že jakmile se Carter posadí za stůl, pomalu si ty prokleté punčocháče stáhne a nějak se jich zbaví. Třeba na ni ten chlap konečně s něčím vyrukuje a bude tím tak zaujatý, že si ničeho nevšimne.

Byl to slibný plán a možná proveditelný, kdyby s ním byl Carter srozuměn a spolupracoval s ní. Jenže on se nevrátil za stůl a neposadil se do svého šéfovského křesla. Místo toho přišel téměř až k ní, opřel se o kraj stolu a hleděl na ni. Avery nebyla v žádném případě malá, ale stejně musela pořádně zvednout hlavu, aby mu pohlédla do očí. Zdálo se jí, že v nich jiskří šelmovská světélka. To ji zarazilo. Co to má znamenat? Ledaže by mu opravdu působilo potěšení vyhazovat lidi z práce a hodlal si ji vychutnat. Bože, třeba jsou i tyhle pověsti o něm pravdivé.

„Všiml jsem si, že trochu napadáte na nohu. Jak jste si to koleno poranila?“ zeptal se. Sehnul se a sebral sponu, která jí znovu spadla na zem.

„Stala se mi taková nehoda,“ odpověděla. Vzala mu sponu a položila si ji na klín. Jeho tázavý pohled jasně říkal, že ho její odpověď příliš neuspokojila.

„Jedna starší dáma…, vlastně hodně stará, v cadillaku, mě v parkovací garáži u nás v domě málem porazila. Musela jsem uskočit a skončila jsem na kapotě vedlejšího mercedesu. Přitom jsem si zlomila podpatek a narazila koleno.“

Nedopřála mu čas na to cokoliv říct a pokračovala: „Vlastně jsem si ten podpatek jen nalomila a definitivně jsem o něj přišla před chvílí ve výtahu, když jsem jela sem. A jak jsem ho sbírala, přivřely mi dveře výtahu hlavu.“

Zíral na ni jako by utekla z psychiatrické léčebny. „Dnes mám prostě smolný den, pane.“

„V tom případě, být na vašem místě, snažil bych se vzchopit,“ řekl náhle téměř zlověstným tónem. „Třeba může být ještě smolnější.“

Avery poklesla ramena. Carter se konečně odebral za stůl a posadil se. Využila příležitosti, vklouzla rukama pod sukni a nenápadně si začala stahovat punčochové kalhoty dolů. Bylo to riskantní, přesto věřila, že se jí to snad nějak podaří. Třeba si bude Carter myslet, že si uvědomuje svou situaci a kroutí se rozpaky. Tentokrát jí pomohl. Otevřel spis a na chvíli se zahleděl do poznámek, které mu zřejmě k jejímu případu někdo připravil. Využila toho, sklonila se a v mžiku držela v ruce kouli zmuchlaných punčocháčů. Když Carter zvedl oči a pohlédl na ni, měla už nohy opět v botách.

„Volal mi Mike Andrews,“ začal. Opět tím zlověstným tónem – takovým, kterým se člověku sděluje, že má padáka.

Avery se sevřel žaludek. „Ano?“ hlesla.

„Předpokládám, že ho znáte.“

„Ano, pane. Ale ne nijak moc,“ dodala rychle. „Vyhledala jsem si jeho číslo a zavolala mu, než jsem odešla z kanceláře.“

„Zavolala jste mu a přesvědčila ho, aby poslal tým SWAT do First National Bank na…“ Znovu pohlédl do papírů a hledal adresu pobočky.

Řekla mu ji sama a dodala: „Je to hned vedle státní dráhy.“

Opřel se a zkřížil ruce na prsou. „Povězte mi, co víte o těch loupežích,“ řekl.

Avery se nadechla a snažila se uvolnit. Teď už se cítila na bezpečné půdě. Zanášela všechna hlášení agentů do počítače a viděla záběry kamer bankovního bezpečnostního systému. Proto znala všechno do nejmenší podrobnosti.

„Říkají si Politici," začala. „Jsou tři."

„Pokračujte," vybídl ji.

„Za poslední tři měsíce došlo ke třem loupežím. Nejdřív přepadli 15. března pobočku First National Bank and Trust na Dvanácté ulici přesně tři minuty po tom, co pobočku otevřeli. Muži v bílém oblečení přemohli personál a jednoho zákazníka, ale nepadl přitom ani jeden výstřel. Ten, který vykřikoval příkazy, držel příslušníka ostrahy v šachu nožem přitisknutým na krk. Když pak zbývající dva vyrazili s lupem k východu, strážného podřízl, odhodil nůž a zmizel. Strážný prý neudělal nic, čím by ho vyprovokoval. Lupič neměl nejmenší důvod ho zabíjet."

„Souhlasím, neměl," přikývl Carter.

„Druhá loupež se odehrála 13. dubna v pobočce Bank of America v Marylandu. Při tomto přepadení lupiči zabili ředitelku pobočky. Když už ustupovali, najednou se jeden z nich otočil a bez míření vypálil. Podle všeho k tomu opět nebyl sebemenší důvod, protože personál se jim snažil všemožně vyjít vstříc."

„A třetí případ?"

„K tomu došlo 15. května v Goldman's Bank and Trust v Marylandu," odpověděla Avery. „Jak víte, násilí eskalovalo. Zde zůstali dva mrtví a jeden těžce zraněný, kterého prý lékaři zachránili jen zázrakem."

„Okay, to jsou tedy fakta," řekl Carter. „A teď mi povězte, z čeho jste usoudila, že jejich příštím cílem bude malá pobočka First National Bank ve Virginii?"

Jeho upřený pohled ji znervózňoval. Sklopila oči a chvíli sbírala myšlenky. Věděla, jak k tomu závěru dospěla, ale vysvětlit to šéfovi oddělení toku informací bude velmi těžké.

„Zřejmě řeknete, že to je můj pohled na věc, který není ničím podložený. Všechno…, nebo alespoň většina toho, je v tom spise."

„Četlo ho víc lidí, ale nikdo jiný kromě vás k tomu závěru nedospěl," poznamenal. „Došlo ke třem loupežím v třech různých bankách, ale vy jste přesvědčila Andrewse, že teď se znovu chystají na pobočku First National."

„Ano, pane."

„A další zajímavá věc je, jak jste ho k tomu přemluvila."

„Proč myslíte?" zeptala se neklidně. Doufala, že mu Andrews nezopakoval to, co mu přesně řekla.

„Protože jste použila mého jména."

To bylo ono. Celá se schoulila. „Ano, pane," špitla.

„Řekla jste Andrewsovi, že ten příkaz vyšel ode mě. Je to tak, slečno Delaneyová?"

Teď to přijde, pomyslela si. Vysvětlování skončilo, nyní přijde na řadu padák. „Ano, pane," přikývla.

„Dobrá. Vraťme se k faktum. Rád bych se zeptal na jednu věc.

K předchozím loupežím došlo 15. března, 13. dubna a 15. května. Nevíme, proč se rozhodli ke svým akcím právě v tyto dny, ale vy to, zdá se, víte. Alespoň tak mi to řekl Andrews," připomněl jí. „Nevysvětlila jste však, jak jste k tomu došla."

„Neměla jsem čas."

„Teď vám ho dávám. Jak jste ke svému závěru dospěla?"

„Na základě Shakespeara, pane," odpověděla.

„Shakespeara?"

„Ano, pane. Všechny tři loupeže se odehrály podle téhož schématu, skoro jako nějaký rituál. Udělala jsem si výpis všech bankovních transakcí z týdne předcházejícího loupeži.

Totéž jsem udělala i u ostatních dvou bank – říkala jsem si, že by to mohlo ukázat nějakou spojitost všech tří případů.“

Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Měla jsem po celé kancelář stohy a stohy těch výpisů a objevila jsem v nich něco velmi zajímavého. Naštěstí jsem měla k dispozici datové soubory na disketách, takže jsem mohla udělat na počítači křížovou kontrolu.“

Carter si mnul bradu. Už ji tím znervózňoval. Viděla v jeho pohledu náznak netrpělivosti. „Vydržte ještě chvíli, pane. První banka byla vyloupena 15. března. Říká vám to datum něco?“ Než mohl odpovědět, pokračovala. „Březnové idy. Julius Caesar.“

Přikývl.

„Asi jsem to musela mít někde v podvědomí, když jsem včera večer probírala všechny ty výpisy a všimla si, že výběr provedl muž, který uvedl jméno Nate Cassius. Byla to jen okamžitá myšlenka, stále jsem to neměla složené dohromady,“ připustila. „Ale uvědomila jsem si, že pokud mám pravdu, a modlila jsem se, abych ji měla, znamenalo by to, že nám vůdce Politiků nechává stopu. Možná s námi hraje nějakou hru. Možná zkouší, jak dlouho nám bude trvat, než se na tuhle stopu chytíme a dostaneme je.“

Cítila, že si opět získala jeho plnou pozornost. „Pokračujte,“ řekl pouze.

„Jak jsem už uvedla, ta data mi ležela v hlavě, ale jen ležela, dokud jsem si neudělala menší historický výzkum. Podívala jsem se do římského kalendáře a našla si, že když Římané vypočítávali délku měsíců, určili také datum id. Z Shakespearovy hry Julius Caesar víme, že březnové idy připadají na patnáctého. Ale to neplatí pro všechny měsíce. V některých jiných připadají na třináctého. S tímhle poznatkem jsem se tedy vrátila k onomu výběru v týdnu před druhou a třetí loupeží a hádejte, co jsem našla?“

„Že i z těchto bank vybíral Nate Cassius?“

„Ne, pane,“ zavrtěla hlavou. „V jednom případě William Brutus a v druhém Mario Casca…, a k oběma výběrům došlo dva dny před loupeží. Myslím, že si oťukávali situační plán vyhlédnutých bank.“

„Dál,“ řekl a naklonil se dopředu.

„Ale pořád jsem v tom neměla úplně jasno. Musela jsem si vyžádat záznamy o transakcích všech bank ve třech státech vždy od jedenáctého data výš.“

„Protože druhé dva výběry byly uskutečněné přesně dva dny před loupeží.“

„Ano,“ potvrdila. „Strávila jsem většinu noci nad křížovou kontrolou dat z bankovních souborů a naštěstí jsem na to přišla. Ve tři čtyřicet pět ráno uskutečnil výběr z malé pobočky First National jistý pan John Ligarius. Všechna ta jména – Cassius, Brutus, Casca a Ligarius – jsou jména konspirátorů proti Caesarovi. Ještě jsem neměla čas provést kontrolu majitelů karet, s nimiž byly výběry prováděny, ale stačila jsem zjistit, že všechny vydaly banky v Arlingtonu. To dávalo smysl. Ligarius provedl výběr z First National Bank a z toho jsem usoudila, že příštím cílem bude First National Bank.

Bylo mi jasné, že je nejvyšší čas něco podniknout, přitom můj nadřízený pan Douglas nebyl přítomen – v tu dobu už jel na letiště a neměla jsem možnost se s ním spojit. Tak jsem se chopila iniciativy sama. Řekla jsem si, že je lepší, když se ukáže, že jsem se mýlila, a dostanu vyhazov z práce, než čekat, až se potvrdí, že jsem měla pravdu. Pane, mé závěry a následné akce, které jsem podnikla, budou v mém hlášení, a až je budete číst, uvidíte, že za všechno přebírám osobní zodpovědnost. Kolegové nemají s mým rozhodnutím zavolat Andrewsovi nic společného. Ale abych uvedla něco na svou obranu,“ dodala rychle, „s ostatními z našeho oddělení

vycházím velmi dobře, mám hodnost magistry a všichni jsme velmi dobří v tom, co děláme. Nejsme jen nějací přepisovači hlášení agentů do databází. Analyzujeme informace, které dostáváme.“

„To dokáže i počítačový program.“

„Ano, ale na rozdíl od nás počítač nemá srdce ani instinkt.

A když jsme se dotkli otázky popisu práce, ráda bych podotkla, že minimální mzda se zvýšila, ale naše platy nikoliv.“

Carter zamrkal. „Takže si tímto říkáte o zvýšení platu?“

Avery zatrnulo. Ale co? Možná si pustila pusu trochu moc na špacír, ale pokud ji vyhodí, mohli by mít Lou, Mel a Margo z její odvahy užitek. Náhle si uvědomila, jak je se svými kolegy podhodnocená, a vzedmul se v ní hněv. Založila si ruce na hrudi a pohlédla Carterovi zpříma do očí. „Když jsem vám popisovala fakta o těch bankovních loupežích, uvědomila jsem si, že jsem víc přesvědčená o své pravdě než předtím. Neměla jsem jinou možnost než se obrátit na Andrewse, a kdybych to neudělala vaším jménem, k ničemu bych ho nepohnula. Vím, že jsem překročila svou pravomoc, ale jestliže bych se striktně držela předpisů, musela bych složit ruce do klína a nedělat nic. Na korektní postup nebyl čas, musela jsem…“

„Chytili je, Avery.“

Zarazila se a chvíli na něho zírala. „Prosím?“

„Říkám, že je Andrews a jeho lidé dostali.“

Nevěděla, proč je tím sdělením tak šokovaná. „Všechny?“ zeptala se.

Přikývl. „Čekali na ně. Přesně tři minuty po desáté vtrhli do pobočky tři lupiči.“

„Byl někdo zraněn?“

„Ne.“

„Díky bohu,“ vydechla ulehčeně.

Carter pokýval hlavou. „Všichni byli v bílém. Víte, proč ta bílá?“

„Jistě. Protože římští senátoři chodili v bílých tógách.“

„Právě teď je vyslýchají, ale řekl bych, že vy už víte, o co jim v té jejich hře šlo.“

„Možná se považují za anarchisty, kteří chtějí svrhnout vládu.

Budou blábolit, že se snaží zabít Caesara, a zřejmě se budou prohlašovat za mučedníky. Ale znáte to – když se proberete všemi těmi kecy, zjistíte, že jejich opravdovou motivací nebylo nic jiného než peníze. Prostě se tomu snažili dát zajímavý kabát, to je všechno.“

Usmívala se a cítila se sama sebou spokojená. Náhle ji však něco napadlo. „Řekl jste, že má dnešní smůla může být ještě horší. Co jste tím myslel?“ zeptala se.

„Pouze to, že za…,“ pohlédl krátce na hodinky, „deset minut začne tisková konference a vy na ní budete hlavní osobou. Vím, že nejste ráda v centru pozornosti, a ani já příliš nemiluji tiskové konference, ale budeme to muset absolvovat.“

Avery cítila, že se jí zmocňuje panika. „Ale na té tiskovce by přece mohl být jen Mike Andrews a jeho lidé. Ti přece lupiče zadrželi. Já jsem jen dělala svou práci.“

„Snažíte se být skromná, nebo…“

Naklonila se dopředu a přerušila ho. „Ne, pane. To bych si raději nechala čistit zubní kořeny.“

Na okamžik se zarazil, potom se však usmál a do očí se mu vrátila šelmovská světélka. „Takže vaše averze k těmto záležitostem je hluboce zakořeněná?“

„Ano, pane, je.“ Cítila, že se ji Carter snaží uvolnit, ale hrůza před tím, co ji možná čeká, v ní stejně narůstala. „Mohu se vás na něco zeptat?“ obrátila se na něho.

„Samozřejmě.“

„Proč leží na vašem stole složka s mými materiály? Dělala jsem, co bylo v mých silách, a jestliže mě nehodláte vyhodit…“

„Chtěl jsem se seznámit s vaším oddělením,“ odpověděl a vzal spis do ruky.

„Mohu se zeptat proč?“

„Protože budete mít nového nadřízeného.“

To ji ani trochu nepotěšilo. Vycházeli s Douglasem dobře, navíc změna šéfa je vždy nepříjemná.

„Takže pan Douglas odchází do důchodu? Mluvil o tom celou dobu, co jsem tady.“

„Ano, odchází do důchodu,“ odpověděl Carter.

No nazdar, pomyslela si. „A mohu se zeptat, kdo se stane naším novým šéfem?“

Zvedl pohled od složky, kterou držel v ruce. „Já,“ odpověděl.

Dal jí chvíli čas, aby mohla novinu strávit. „Vy čtyři přejdete do mého oddělení,“ dodal potom.

Avery náhle ožila. „Takže bychom se mohli přestěhovat ze suterénu?“

„Ne,“ zchladil ji vzápětí. „Ale od pondělí budete podávat hlášení přímo mně.“

Snažila se tvářit, že je tomu ráda. „To znamená, že budeme muset lítat po schodech o čtyři poschodí výš, když s vámi budeme potřebovat mluvit?“ řekla.

„Máme tu výtahy a většina zaměstnanců jimi umí jezdit, aniž by si nechali přivírat hlavu mezi dveřmi.“

Jeho kousavá poznámka ji nevyvedla z konceptu. „Jistě. Ale mohu se zeptat, jestli dostaneme přidáno? Už ani nevím, kdy jsme naposledy podstoupili hodnocení.“

„Vaše hodnocení právě probíhá.“

„Ach…“ Bože, proč to neřekl hned na začátku? „A jak si v něm vedu?“

„Tenhle pohovor je jen jeho část. Pokládám vám otázky a vy na ně odpovídáte. Takhle to obvykle probíhá.“

Otevřel složku a začal číst. Nejdřív přečetl osobní prohlášení, které napsala do žádosti o přijetí, a pak přelétl pohledem informace o vzdělání a rodinných poměrech.

„Takže do jedenácti let vás vychovávala vaše babička Lola Delaneyová?“

„Ano.“

Pozorovala, jak se probírá jejími materiály. Měla chuť se zeptat, proč ho tak zajímá její minulost, ale rozmyslela si to. Bála se, aby to nevypadalo, že se vůči němu staví do opozice. Sepjala proto ruce, stiskla je a snažila se zachovat klid. Konec konců byl to její nový nadřízený a nechtěla si hned na začátku pokazit pozici.

„A Lola Delaneyová pak byla… vlastně zemřela za podivných okolností, že?“

„Ano. v noci ze třináctého na čtrnáctého února,“ odpověděla věcně, bez emocí. „Na svatého Valentina.“

Zvedl hlavu a pohlédl na ni. „Vy jste toho byla svědkem?“

„Ano.“

Znovu se zadíval do papírů. „Na Daleho Skarretta, který smrt vaší babičky způsobil, byl už tehdy vydán zatykač za účast na loupeži v klenotnictví, při níž byl zavražděn majitel obchodu a ukradeny nebroušené drahokamy v hodnotě víc než čtyř milionů dolarů. Diamanty se nepodařilo nalézt a Skarrett nebyl nikdy formálně obviněn.“

Avery přikývla. „Nenašly se proti němu usvědčující důkazy.“

„Bohužel,“ poznamenal Carter. „A také Jill Delaneyovou policie kvůli té loupeži hledala.“

„Ano.“

„Ale u smrti vaší babičky nebyla, že?“

„Ne. Ale jsem si jistá, že Skarretta poslala ona, aby mě unesl.“

„Vy jste se však bránila.“

Avery se sevřel žaludek. „Ano,“ hlesla.

„Nikdo nevěděl, co se tam stalo. Když přijela policie, byl už Skarrett dávno pryč a vás našli v kritickém stavu.“

„Mysleli si, že jsem mrtvá,“ dodala Avery.

„Pak vás dopravil vrtulník záchranky na dětské oddělení nemocnice v Jacksonvillu. Po měsíci, když jste se zotavila ze svých zranění, si vás vzala teta Carolyn k sobě do Bel Air v Kalifornii.“

Opřel se a pohlédl na ni. „A tam si pro vás přišel Skarrett znovu, že?“

Avery cítila, že v ní narůstá napětí. „Ano,“ odpověděla. „Byla jsem jediný očitý svědek, který ho mohl poslat na zbytek života za mříže. Naštěstí jsem měla strážného anděla – aniž jsem to tušila, hlídala mě FBI. Skarrett na mě čekal před školou.“

„Nebyl ozbrojený a po zatčení řekl vyšetřovatelům, že s vámi chtěl pouze mluvit,“ pokračoval Carter v rekapitulaci. „Později byl obviněn z vraždy druhého stupně, odsouzen a v současné době si odpykává trest ve věznici na Floridě. Před pár lety požádal o podmíněné propuštění, ale soud to zamítl. K příštímu projednávání jeho žádosti by mělo dojít někdy v tomto roce, že?“

„Ano, pane,“ potvrdila. „Státní prokurátor by mě měl uvědomit, jakmile bude stanoveno datum.“

„Musíte u toho být?“

„Nenechám si to ujít, pane.“

„A co nový soud?“ zeptal se a poklepal prsty na papír, který držel v ruce. „Rád bych věděl, proč si jeho obhájce myslí, že existuj e důvod k obnovení procesu.“

„Obávám se, že opravdu má důvod,“ řekla Avery. „Údajně došlo ze strany prokurátora k zatajení důležité informace. Moje babička měla nemocné srdce a lékař, který ji léčil, vystoupil, když se dočetl v novinách o její smrti. A tato informace nebyla poskytnuta Skarrettovu obhájci.“

„Ale ještě vám nikdo neřekl, že bude nařízeno nové projednávání případu, že?“

„Zatím ne, pane.“

„Dobře… Vraťme se zase k vám.“

Avery už ztratila trpělivost. „Mohu se vás zeptat, pane, proč se tak zajímáte o mou minulost?“

„Jste u hodnocení,“ připomenul jí. „Dva týdny po tom, co byl Skarrett odsouzen, zahynula Jill Delaneyová při automobilovém neštěstí.“

„Ano.“

Avery se podařilo zapomenout na mnohé z pohnutých událostí jejího dětství, ale na ten telefonát si vzpomínala, jako by to bylo dnes. Popřála Carrii k narozeninám – se zpožděním, protože byla v den tetiných narozenin v nemocnici – a pak pomáhala hospodyni připravit na stůl, než všichni zasednou k večeři. Právě postavila mísu s mačkanými bramborami vedle talíře strýce Tonyho, když se ozval telefon. Vzala to Carrie. Volal majitel pohřebního ústavu. Sdělil jí, že Jilly uhořela při požáru po srážce aut, ale že z ní zbylo dost, aby se to dalo uložit do urny. Chtěl vědět, jak chce naložit s jejím popelem a osobními věcmi včetně sežehlého řidičského průkazu. Avery stála před oknem a dívala se ven, když zaslechla, jak Carrie říká, aby všechno hodil do odpadkového kontejneru. Vybavovala si každou vteřinu toho okamžiku.

Carter náhle změnil téma.

„Vystudovala jste na univerzitě v Santa Claře hlavní obor psychologii a dva vedlejší, politické vědy a historii. Pak jste šla na Stanford a získala jste tam hodnost magistry v oboru kriminální justice," řekl a zavřel její složku. „Ve svém osobním prohlášení říkáte, že jste se rozhodla stát se agentkou FBI, když vám bylo dvanáct let. Proč?"

Věděla, že už její odpověď četl. Byla součástí osobního prohlášení, které uvedla v žádosti o přijetí. Přesto mu ji zopakovala.

„Agent FBI John Gross mi zachránil život. Kdyby mě nehlídal…, kdyby se tenkrát Skarrettovi podařilo mě od školy unést, nebyla bych už asi mezi živými."

Carter přikývl. „A vy opravdu věříte, že práce v FBI má pro vás takový význam?"

„Ano."

„Proč jste se tedy nestala terénní agentkou?"

„Z byrokratických důvodů," odpověděla. „Skončila jsem na své současné pozici. Vydržím to ještě půl roku a pak požádám o přeložení."

„Pane Cartere, už na vás čekají," ozvala se ode dveří jeho asistentka.

Avery se znovu zmocnila panika. „Myslím, že by tu tiskovku zvládl Andrews sám, pane. Veškeré zásluhy na dopadení lupičů patří jemu a jeho lidem."

„Slečno Delaneyová, nikdo z nás se toho nezúčastňuje rád," zarazil ji. „Tohle je však velmi sledovaný případ a upřímně vám řeknu, že většina lidí by byla vděčná, kdyby se jim dostalo takového uznání."

„Já a mí spolupracovníci bychom spíš ocenili zvýšení platu… a kancelář s okny. Ano, chtěli bychom mít okna, abychom se necítili jako ve sklepě. Víte vůbec, že sedíme zastrčeni za strojovnou?"

„Bohužel o prostor je v téhle budově nouze,“ řekl Carter.

„A kdy jste nabyla dojmu, že spolu obchodujeme?“

Avery strnula. „Pane, při hodnocení…“

„Řekla jste mi, že jste jednala sama za sebe, když jste volala Andrewsovi,“ přerušil ji.

„To je pravda, ale ostatní… Prostě jsme pracovní tým. Všichni mi pomáhali při kontrole těch bankovních souborů.“

Carter přimhouřil jedno oko. „Uvědomujete si, že lhaním si zvýšení platu nevymůžete?“

„Nelžu. Já, Mel, Lou a Margo jsme tým, opravdu mi pomáhali. Pouze nebyli tak přesvědčeni jako já, že…“

Na Carterově stole zabzučel interkom. Stiskl podrážděně tlačítko a řekl: „Ano, už jdu.“

Sáhl po saku a oblékl si ho. Celou dobu se na ni mračil.

„Dobrá, tak se už uvolněte, slečno Delaneyová,“ řekl konečně.

„Ušetřím vás toho. Když na tu tiskovku nechcete jít, tak na ni nemusíte.“

Málem se pod ní podlomily úlevou nohy. „Díky, pane.“

Stála se zmuchlanými punčocháči zastrčenými pod kabátkem. Carter došel ke dveřím a obrátil se. Pořád měl svraštělé obočí.

„Ale příště se už na mě bez mého svolení neodvolávejte, slečno Delaneyová.“

„Ano, pane.“

„A ještě něco bych vám chtěl říct.“

„Ano?“

„Dobrá práce, slečno Delaneyová.“

Kapitola 2

Manželství není pro choulostivé. Oba partneři musí být ochotni nechat ušpinit své sny, jestliže chtějí, aby jejich svazek nejen vydržel, ale ještě se posiloval. Musí své sny doslova nechat válet se v blátě. Samozřejmě že nevyhnutelně dochází k vzájemným nepochopením, ale láska a ochota ke smířlivosti všechny rány vyčistí a ony se začnou hojit.

Bože, to jsou kecy, pomyslela si Carolyn Delaneyová Salvettiová, když poslouchala řečnění psychologa manželské poradny kázajícího z příručky, kterou si sám napsal a sám vydal, absurdně nazvané *Nechte ušpinit své sny*. Mluví ten trouba o manželství, nebo o zápase v bahně? Carrie si tím nebyla jistá a v tuhle chvíli ji to ani nijak zvlášť nezajímalo.

Aniž si uvědomila, co dělá, povytáhla si rukáv hedvábné blůzy a pohlédla na hodinky. Ještě deset minut. Bože, dokáže to tak dlouho vydržet?

Zhluboka se nadechla, spustila rukáv a pohodlně se opřela v plyšovém křesle. Pokusí se to vydržet. Občas pokývala hlavou, aby si její manžel a ten trouba mysleli, že poslouchá.

Manželství není pro choulostivé, opakoval muž pomalým nosovým barytonem. Jeho hlas jí zněl, jako by jí někdo přejížděl po kůži ocelovým kartáčem, a dráždil každý nerv v jejím těle.

Byl to tlustý, nabubřelý, důležitě se tvářící patron, který trval na tom, aby mu říkali doktore Pierci, protože cítil, že plné jméno doktor Pierce Ebricht by při tomto důvěrném pohovoru znělo příliš formálně. Jeho úkolem bylo pomoct jim odhalit příčinu jejich manželského nesouladu. Po prvním sezení si ho Carrie přejmenovala na doktora Otravu. Vybral ho její manžel Tony, protože byl právě v tu chvíli k dispozici. Jejich manželský poradce byl nejnovější guru v oboru zachraňování manželství a pro bohaté a slavné byl doktorem Philem. Na rozdíl od doktora Phila však byl doktor Otrava totální kašpar.

Ovšem tím byl i Tony. Seděl vedle Carrie se zpocenými dlaněmi přitisknutými k sobě, jako by se modlil, a tvářil se navýsost vážně, soustředěně a zaujatě jako dřevěná loutka, kterou manželský poradce manipuluje a nutí ji přikyvovat, kdykoliv se při čtení své bible odmlčí a v očekávání na ně pohlédne.

Carrie se kousla do rtu – pomáhala si tím, aby se zdržela smíchu… nebo aby na něho nevykřikla, ať už toho konečně nechá. Bože, jak ráda by se zvedla a vypadla odsud. Jenže nemohla. Uzavřela s tím nevěrným mizerou, který byl stále ještě jejím manželem, dohodu, a pokud by nepředstírala, že se skutečně snaží jejich ubohé manželství zachránit, musela by mu po zbytek svého života platit alimenty. A to bylo děsivé pomyšlení.

Všechno bylo proti ní. Tony pocházel z dlouhé řady předků, kteří se dožívali málem sta let. Jeho strýc Enzo přes svůj požehnaný věk osmdesáti šesti let pořád ještě popíjel víno na svém malém kousku půdy kdesi u Neapole a nevypadal, že by s tím chtěl kdy skončit. Jediným jeho ústupkem zdravému způsobu života bylo, že v pětaosmdesáti přestal kouřit camelky bez filtru – tři balíčky denně – a začal dávat česnek do všeho, co jedl. Kdyby se Tony těšil stejnému

zdraví a výdrži jako strýc Enzo, mohla by se finančně naprosto vyčerpat, než odejde bývalý manžel na věčnost, a na jejím kontě by nezbylo nic pro jedinou osobu, kterou kdy milovala, pro její neteř Avery. Na druhou stranu, když bude s Tonym spolupracovat, zúčastní se všech deseti sezení s doktorem Otravou, a manželství přesto skončí – což byla podle jejího mínění předem hotová věc –, pak se podle svého slibu Tony vzdá a nebude od ní žádat na alimentech ani desetník.

Carrie nebyla hloupá. Zato cynická ano, až do morku kostí, a proto nevěřila slovu muže, kterého považovala za rozeného lháře a zloděje. Nedávno zjistila, že z jednoho jejího obchodního účtu zmizelo sto dvacet tři tisíce dolarů. Nemohla sice dokázat, že to má na svědomí Tony, přesto věděla, že ty peníze vybral on a s největší pravděpodobností za ně koupil nějaké cetky své milence. Parchant! Proto se rozhodla pojistit si jeho slib tím, že ho přinutila vyhotovit ho písemně, a pak zavolala svou asistentku, aby byla svědkem, že své prohlášení vlastní rukou podepsal. Dokument měla nyní bezpečně uložený v pronajatém sejfu u First Commerce Bank.

Občas si kladla otázku, jak vůbec k tomuto stavu dospěli. Vždyť Tony býval její milující a pozorný manžel.

Vzpomínala si na noc, kdy se probudila s nesnesitelnými bolestmi v břiše. Byla přesvědčená, že má otravu z jídla – večeřeli s Tonym v nové thajské restauraci, kterou všichni její přátelé nadšeně vychvalovali. Odmítala se nechat odvézt do nemocnice a Tony byl celý bez sebe starostí. Nakonec ji téměř násilím donesl do auta a zavezl do nemocnice. Tu noc jí zachránil život. Když ji na jednotce intenzivní péče dostali z nejhoršího a přemístili na pokoj, seděl po zbytek noci vedle jejího lůžka a dával na ni pozor. Sestry ho obdivovaly, s jakou trpělivostí se vyrovnával se všemi jejími stížnostmi a

požadavky a jak jí za to ještě zaplnil pokoj gerberami, jejími nejmilejšími květinami.

Tehdy byl Tony okouzlující. Vlastně takový byl pořád, k čertu s ním, což byl zřejmě důvod, proč se kolem něho všechny ty rádoby hvězdičky, s nimiž musel pracovat, jen rojily. Že by bylo pokušení, kterému ho vystavovaly, příliš silné, aby mu odolal? Navíc si uvědomovala, že ona sama stárne a roky, které jí přibývají, jsou na ní vidět. Je tohle příčinou, proč se rozhodl být jí nevěrný?

Znovu se pokradmu podívala na hodinky a měla co dělat, aby potlačila úlevný povzdech. Za pět minut skončí poslední sezení a ona už nebude muset předstírat, že všechny ty kecy doktora Otravy poslouchá a bere si je k srdci. A pak, ať se to někomu líbí nebo ne, odsud vypadne a dopřeje si menší omlazovací kůru, tentokrát však jen kvůli sobě. V tašce od Gucciho měla věci na cvičení od Prady, spolu se svým nejnovějším laptopem, třemi balíčky baterií a dvěma mobilními telefony s nabíječkami. Taška na ni čekala v kufru jejího auta, kterým měla přímo od doktora Otravy odjet na letiště.

Uvědomila si, že poprvé za víc než osm let bude mimo svou firmu Star Catcher, a naplňovalo ji to nervozitou. Měla spolehlivé zaměstnance a věděla, že si poradí s jakýmkoliv problémem, který by se v době její nepřítomnosti vyskytl. Byla však navyklá řídit všechno sama a nemohla se vyrovnat s myšlenkou, že by měla přenechat rozhodování někomu jinému, i když pouze na čtrnáct dní. Avery jí říkala, že je typ osobnosti, která musí být neustále v čele. Nedokázala ani zvolnit, natož složit ruce do klína nebo se, nedej bože, nudit. Nevzala si dokonce volno ani na svatební cestu, když se vdala za Tonyho. Po krátkém víkendu na Baji měla pocit, jako by byla od své začínající firmy celý rok pryč, což bylo

opravdu na pováženou vzhledem k tomu, že v té době měla být zmámená láskou.

Před třemi týdny jí přišla zaplacená rezervace pobytu v nóbl lázních Utopie, tištěná zlatým reliéfním písmem. Bylo to krátce po jejich druhém sezení s doktorem Otravou, a sotva se na rezervaci podívala, byla přesvědčená, že je za tím Tony, který ji chce takhle dostat z L. A. Ten samozřejmě dělal překvapeného, ji však neoklamal. Už celé měsíce jí navrhoval, aby si vzala nějaké volno, vysadila z práce a pro změnu pracovala na jejich svárlivém manželství.

Ať však do něho rýpala sebevíc, nepřiznal se. Trval na tom, že s žádnou rezervací lázeňského pobytu nemá nic společného, a už vůbec ne s tím, že by za ni vydal ty fantastické peníze. A protože byl ještě tvrdohlavější než ona, nakonec všechny pokusy dostat z něho pravdu vzdala.

Poukaz přišel s výpravnou reklamní brožurkou představující luxusní vybavení lázní a přehled léčebných procedur, které v nich lze absolvovat. Ke všemu byl ještě přiložen list s referencemi a citacemi z doporučujících dopisů od slavných osobností, pravidelných klientů.

Carrie o Utopii slyšela – všichni v Hollywoodu tyto lázně znali –, ale netušila, jak populární jsou v kruzích bohatých a slavných lidí. Sama však o nich kvůli příliš vysoké ceně nikdy neuvažovala.

Nějakou dobu se nemohla rozhodnout. Má té příležitosti využít? Uznávala, že je vrcholně důležité vybrat si správnou ze „zavedených“ restaurací v L. A., protože tam člověka lidé vidí a všimnou si ho. Ale lázně? Něco tak klidného, tichého – kdo se kdy dozví, že tam pobývala, kromě těch, s nimiž se tam setká? Požádá i ji majitel, aby mu napsala své doporučení? Bože, nebylo by to skvělé? Kdyby se její jméno ocitlo ve společnosti jmen slavných a bohatých, to by byla pro její firmu nejfantastičtější reklama, jakou by si nikdy

nemohla zaplatit. Přitom v branži, v níž podniká, mají všichni v dnešní době jediný cíl – zapůsobit na druhé a dosáhnout toho, že se konkurence bude potit závistí. A v Hollywoodu dostanou práci pouze ti, kteří ji nepotřebují a mají peněz dost.

Jakou má však záruku, že se její jméno dostane do propagačních materiálů? Samozřejmě žádnou. A pak si do posledního centu spočítala, kolik by ji to každý den stálo, a rozhodla se, že nikam nepojede. Nemínila dovolit Tonymu, aby utratil tolik z jejích prostředků. Hned ráno do těch lázní zavolá a požádá o vrácení peněz. Nehodlala se z toho zbláznit. Ostatně přesně těmito slovy už alespoň pětkrát vztekle odpověděla Tonymu, když jí předčítal jména těch, kteří pravidelně podstupují v Utopii omlazovací kúru a pějí na lázně chválu. Když však uslyšela jméno Barbara Rolandsová, zmlkla. Všichni mluvili o stárnoucí filmové hvězdě ověnčené třemi Oskary jako o ženě s nejlepší plastickou operací obličeje. Vloni Barbara na tři měsíce zmizela, a když se pak objevila na veřejnosti, vypadala neuvěřitelně. Nenechala si to provést právě v Utopii?

Vytrhla Tonymu papír z ruky a přeletěla očima seznam lidí, kteří jsou klientům lázní k dispozici, připraveni splnit všechny jejich potřeby. Hned na začátku našla dva světově proslulé plastické chirurgy.

Je možné, že by se mohla dostat do rukou téhož člověka, který pečuje o vizáž nejvlivnějších mužů a žen této doby? Bůh ví, že i ona potřebuje nějaké osvěžení. Ne žádnou plastickou operaci – ještě jí není pětačtyřicet –, ale už mnohokrát si říkala, že by měla něco dělat s váčky, které se jí stále zřetelněji rýsovaly pod očima. Nedostatek spánku, dlouhé hodiny práce, dvacet šálků silné kávy denně a málo pohybu si na jejím těle začínaly vybírat svou daň.

Podle přiloženého dopisu by letěla z L. A. do Denveru a pak pokračovala dál malým letadlem do Aspenu. Lázně

Utopie byly situované v horách patnáct minut od nejbližšího lyžařského střediska. Dorazila by tam večer a druhý den ráno by ji prohlédl lékař a doporučil jí vhodnou proceduru. Všimla si, že jednou z nabízených možností hned po celkových masážích je liposukce.

Jak by tohle mohla odmítnout, zvlášť když se Tony zmínil, že vrácení peněz za takový „anonymní“ dárek není možné. Věděla, že na jeho zaplacení použil peníze její firmy. Kde jinde by je vzal, když sám nebyl schopen ušetřit ani desetník. Od chvíle, kdy se rozhodli spojit své dvě společnosti a ona zavedla jejich první mnohamilionové konto, začal žít na vysoké noze. Bohužel teprve potom poznala, že její manžel patří k lidem, kteří nemají absolutně žádný smysl pro byznys.

Tony řekl, že vůbec nezáleží, odkud se poukaz vzal, a že ho může brát jako předčasný dárek k narozeninám. Člověk se prý nemá dívat darovanému koni na zuby. Řekl jí rovněž, že by měla využít volného času a přemýšlet tam o všech moudrých myšlenkách o posvátnosti manželského svazku, které vyslechli od doktora Otravy. Carrie věděla, o co mu jde. Doufal, že jakmile vypadne ze svého pracovního nasazení, pozná, jak se mýlí v obviněních proti němu, a uvědomí si, že ho ve svém srdci stále ještě miluje.

Ona však měla o „věci“ úplně jinou představu. Zatímco ji budou odborníci v Utopii „renovovat“, hodlala přemýšlet, s jakou reklamní bombou by přišla, aby mohla pro svou firmu koupit další reprezentativní vůz. Bylo to už tak dlouho, téměř čtyři roky, co naposledy obdržela ocenění, a pomalu z toho začínala být víc a víc nervózní. Reklamní branže je vražedný byznys a konkurence tvrdá a nelítostná. Dnes se začínala prosazovat garnitura dvacetiletých, a někteří exekutivní pracovníci se dokonce odmítali bavit s lidmi, kterým je přes

třicet let. Proto Carrie přijala do firmy tři mladé, ambiciózní, zkrátka dnešní lidi. Říkala těm fanatikům moje děti.

Bylo naprosto nezbytné, aby v tuto chvíli udržela tempo. V její branži se nepočítalo, čeho kdo dosáhl v minulosti. S těmi dravci, kteří se ze všech stran snaží prosadit se do sfér jejího vlivu, musí být Star Catcher co možná nejvíc vidět. Hollywood je vrtkavé město. Ti, co mají moc, se zajímají pouze o to, jaký kdo právě vytváří rozruch a jak ho je vidět, případně slyšet. Kdyby neustále nepopoháněla své lidi, aby získávali čím dál větší a větší klienty, mohlo by se stát, že se přes noc ocitne mezi těmi, co už vypadli ze hry.

Za své první pořádné auto, clio, vděčila neteři. Poprosila Avery o pomoc, když jedna náladová herečka v teenagerovském věku, kterou najala, začala dělat scény a požadovala s okamžitou platností dvakrát vyšší honorář. Ta hloupá holka si myslela, že má Star Catcher v hrsti, protože Carrie nebude mít čas získat za ni náhradu. A nebýt Avery, zřejmě by dosáhla svého a ona by musela jejímu nehoráznému požadavku vyhovět. Avery byla zcela ohromená tím, co od ní Carrie chtěla. Měla však pěkný hlas a skvělé tělo a to bylo vše, co se od ní požadovalo. Reklamní šot na mýdlo měl velký ohlas a Carrie v roli Averiny agentky mohla své neteři zajistit nejméně na rok práci. Avery však neměla zájem. Jakmile skončily jarní prázdniny, vrátila se do střední školy a po jejím dokončení odešla na college.

Pak skoro každé léto u Carrie pracovala, ale jen velmi nerada opouštěla svou kancelář a setkávala se s ostatními pracovníky firmy. Carrie nemohla její rezervovanost pochopit. Avery si nebyla vědomá – a pokud byla, nijak se o to nestarala –, že je senzační holka, jak o ní často prohlašoval Tony.

Problém s Avery spočíval v tom, že nebyla povrchní. Byla hezká, hodná, milá, spolehlivá a dobře chápala, co je a

co není v životě důležité. Ale co mohla Carrie čekat? Konec konců vždyť ji od malička vychovávala, aby taková byla. Ironií je, pomyslela si jednou Carrie, že ona sama musela skončit u takového oboru, který má povrchnost jako pracovní materiál. V jakého pokrytce se to změnila! Kdy začne žít ten správný život, o němž neustále kázala Avery? Možná až vydělá dalších pár milionů.

Nakonec se Carrie pro lázně doslova nadchla. Jakmile se rozhodla, že pojede, zavolala Avery a přemlouvala ji, aby jela do Utopie s ní. Alespoň na týden. Věděla, že Avery má v úmyslu strávit část dovolené v okolí D. C. dozorem nad oddílem teenagerů, a snažila se jí namluvit, že je její morální povinností věnovat stejný čas rodině. Pevně doufala, že s ní Avery alespoň na pár dní pojede. Bylo jí však jasné, že by neteř asi složil infarkt, kdyby se dověděla, kolik její pobyt bude tetu stát. Carrie byla pevně rozhodnutá všechno za Avery zaplatit. Byla ochotná udělat pro svou milovanou neteř cokoliv – možná také proto, že ji Avery nikdy o nic nežádala. Carrie nemohla pochopit, jak může se svým skrovným platem vyjít, ale třebaže ji pokaždé, kdy spolu mluvily, nabídla finanční přilepšení, hrdá neteř vždy odmítla. Žádnou nouzi nemám, říkávala.

Avery ji vždy držela při zemi a Carrie věděla, že stejně by na ni působila i v lázních a nedovolila by jí přihlásit se na všechny procedury, které se tam nabízejí. Už viděla, jak se Avery rozčilí, až zjistí, že uvažuje o liposukci. Usmála se při představě, jakými argumenty ji neteř zahrne, a také jak bude kroutit hlavou, až uvidí její cvičební úbor. Samé značkové věci. Nepochybovala, že Avery bude dělat grimasy a obracet oči v sloup a pak začne se svou obvyklou přednáškou o tom, jak se udržovat fit.

Bože, jak jí ta holka chybí!

„Čemu se usmíváš, drahá?“ zeptal se Tony.

Uvědomila si, že na ni oba udiveně zírají – manžel i manželský poradce. Pokrčila rameny, aby zakryla rozpaky. „Přemýšlela jsem o všem, o čem musím přemýšlet," vyhrkla. Byl to nesmysl, ale na nic lepšího v tu chvíli nepřišla.

Doktora Otravu však její odpověď potěšila. Přikývl na souhlas a vstal, čímž jim dal najevo, že sezení konečně skončilo.

Pak ji Tony doprovodil k čekající limuzíně.

„Opravdu nechceš, abych s tebou jel na letiště?" zeptal se jí.

„Opravdu ne."

„Nezapomněla sis ten poukaz?"

„Nezapomněla." Řidič jí otevřel zadní dveře a ona se pustila manžela. „Avery se pořád neozvala, a to jsem jí nechala už tři vzkazy. Doufám, že se mi podaří se s ní spojit ještě předtím, než opustím L. A."

„Víš přece, že má pořád plno práce," uklidňoval ji Tony.

„Možná ani nemá čas ti zavolat."

„Ale co když dojde k nějaké nepředvídané události, zatímco budu pryč?"

„Pak zavolá mně nebo se tě bude snažit sehnat na mobilu."

„Ta její akce s těmi mladými se mi moc nelíbí. Je s tím moc práce a…"

„Kdyby to nedělala ráda, asi by se do toho nehrnula," prohlásil Tony. „Přestaň o ni mít pořád strach. Avery už není malá holka."

„Zkontroluj mé e-maily, až se vrátíš domů," řekla mu potom.

„Třeba mně poslala nějakou zprávu."

„Samozřejmě. Zkontroluji! a zavolám ti."

„Šestnáctého se má konat ten soud. Chtěla bych vědět, jestli to už Avery ví. Právě jsem dostala obsílku."

„Samozřejmě že to ví. Proč se o to právě teď staráš?“

„Protože nechci, aby to propásla,“ odsekla. „Vždycky jsme vystupovaly shodně. Musíme si o všem znovu promluvit, než k tomu dojde…“

„Ale drahá, neboj se, že něco zmeškáš. A Avery taky nic nezmešká. Proboha vždyť na to máte ještě měsíc čas. Nezmeškalas minulý soud, proč bys měla zmeškat tenhle? Teď se snaž především uvolnit a dát se dohromady. Chci, aby ses tam měla hezky.“

„Jo, samozřejmě.“

Asi se mu její tón moc nezdál, protože se zamračil. „Jsi z toho celá nesvá, protože jsi už dlouho neměla volno. To je jen nervozita před cestou.“

Znovu přikývla. Už chtěla nastoupit, ale Tony ji vzal za ramena a políbil ji. „Miluju tě,“ zašeptal. „Vždycky jsem tě miloval, od první chvíle, kdy jsme se potkali. Chtěl bych, abychom zase byli dobří manželé.“

„Ano, já vím,“ odpověděla chladně.

Sotva se auto odlepilo od chodníku, vytáhla laptop. Ve chvíli, kdy ho zapnula, jí zazvonil v kabelce mobil.

„Co je zase?“ odpověděla v domnění, že je to Tony s dalšími připomínkami o jejich manželství.

„Proč tak nakvašeně, tetičko,“ ozval se Averin hlas.

„Ahoj, drahoušku,“ rozzářila se Carrie. „Myslela jsem, že je to Tony. Jak si užíváš dovolené?“

„Ještě žádnou nemám,“ odpověděla Avery. „Jsem pořád v práci, dodělávám nějaké věci. Před dvěma dny jsem měla velký pohovor se svým novým šéfem a nemůžu se dočkat, až ti povím o případu, který jsem pomohla vyřešit. Co kdybychom si spolu zašli v Aspenu na večeři?“

„Takže ses rozhodla?“ vykřikla radostně Carrie. „Vidím, že mé výčitky zabraly?“

„Ani ne tak výčitky jako pocit viny, Carrie. Ale nemyslím, že…“

„A co ta děcka, s kterými jsi měla jet?“

„Změnil se termín.“

„Aha. Takže jsem vyhrála jen proto, že soupeř nenastoupil k zápasu, co?“

„Hrome, tak chceš mě s sebou, nebo ne?“

„Ale samozřejmě že chci, zlatíčko. Hned do té Utopie zavolám. Už máš zajištěnou letenku?“

„Právě jsem se na to dívala na počítači. Vypadá to, že mám v Denveru přípoj, ale zřejmě dorazím až pozdě večer,“ varovala.

„To nevadí. Už se těším, až se sejdeme. Jen mi dej vědět, kdy tam máš přiletět. Hned, jak budeš mít zabukovanou letenku, se mi ozvi. Tak zatím, Avery.“

Carriina nálada se o sto procent zlepšila. Jakmile skončila hovor s Avery, zavolala do Utopie. Pak se vrátila k laptopu. Dělala si poznámky až do chvíle, než řidič zastavil na parkovišti u letiště. Fronty před bezpečnostními kontrolami postupovaly hlemýždím tempem. Carrie si přehazovala příruční tašku z jednoho ramene na druhé, pak vytáhla malý záznamník a při čekání diktovala instrukce pro své podřízené. Když se konečně letadlo zvedlo ze země a ona seděla v pohodlném sedadle v business třídě se sklenkou vychlazeného chardonnaye, vytáhla laptop a znovu začala pracovat.

Myšlenky se jí však stále vracely k Avery. Rozhodla se, že jí zavolá a zjistí, v kolik hodin odlétá. Natáhla se po telefonu umístěném v opěrce pro ruce, ale pak si to rozmyslela. Asi bude lepší ještě počkat. Kdyby telefonovala z letadla, musela by křičet, aby jí bylo rozumět přes hluk motorů a atmosférické poruchy, a všichni kolem by slyšeli každé její slovo.

Hned po přistání v Aspenu vystoupila z davu cestujících, posadila se a začala hledat v příruční tašce mobil. Musela téměř všechno vytáhnout, než si vzpomněla, že si ho dala do kabelky.

Takové zmatky a nepořádek, to jí není podobné, pomyslela si, když zavírala tašku. Zvedla hlavu a úplně náhodou uviděla muže s tabulkou, na níž bylo její jméno. Řidič z lázní, který pro ni přijel, usoudila. Byl hezký a v tmavomodrém vycházkovém obleku vypadal náramně elegantně – Sean Connery v mladším vydání, napadlo ji. Zastrčila mobil do kapsy, upravila si límeček blůzy, vstala a mávla na něho. „Já jsem Carolyn Salvettiová," zavolala.

Vrhl na ni oslňující úsměv. „Příjemné odpoledne, paní Salvettiová," řekl s roztomilým britským akcentem. Na klopě saka měl připnutou jmenovku. M. Edwards, stálo na ní.

„Vy jste z Utopie? Z lázní?" zeptala se.

„Ano, madam," odpověděl. „Máte s sebou svůj poukaz?"

Sáhla do kabelky. „Ano, tady."

„Ne, nepotřebuji ho vidět, paní Salvettiová. Jen jsem se chtěl ujistit, že jste ho nezapomněla. Pojďte, pomohu vám vyzvednout zavazadla."

Připadala si směšně, když cupitala v střevíčcích s páskem vzadu vedle svého dlouhonohého průvodce a snažila se s ním držet krok. Dokonce jednou uklouzla, a kdyby ji nezachytil za paži, zřejmě by upadla. Když nastupovala do letadla, říkala si, že se hned přezuje, ale pak se zabrala do práce a zapomněla na to.

Prošli kolem řady telefonních budek a to jí připomnělo, že chtěla zavolat Avery a dovědět se, v kolik hodin odlétá a kdy přesně bude v Aspenu. Vlastně se už měla ozvat sama. Slíbila jí, že zatelefonuje, hned jak si zabukuje letenku. Carrie však tušila, jak to asi je. Určitě si nechala práci na poslední chvíli a teď se snaží všechno dodělat.

Uvažovala, že v kanceláři ani doma ji zřejmě nezastihne. Asi je už na letišti, nebo možná dokonce v letadle. Přesto měla chuť to zkusit. Možná si Avery zkontroluje vzkazy po příletu do Denveru. Ano, jakmile dojdou k zavazadlovému pásu, zavolá jí.

„Pojedou s námi do lázní ještě nějací jiní hosté?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl. „Jsou tu ještě dvě dámy. Čekají v hale. Jakmile vyzvedneme vaše zavazadla, hned pojedeme.“

„A máte do večera odvézt ještě někoho?“

„Ne, tohle je moje poslední cesta. Proč se ptáte?“

„Čekám ještě svou neteř Avery Delaneyovou. Má se ke mně připojit.“

Její poznámka ho tak překvapila, že se uprostřed chodby zastavil. „Vy čekáte, že se k vám má připojit slečna Delaneyová?“

Hrome, copak mu to právě neřekla? „Ano,“ potvrdila. „Ale ona letí až z D. C. Jestli už nemáte v plánu se vrátit, budou sem muset poslat někoho jiného, aby ji odvezl.“

Znovu se dali do pohybu. „Ano, to budou muset,“ řekl zamyšleně, jako by o něčem uvažoval.

„Nevím, kdy přesně Avery přiletí, ale možná už volala do lázní a domluvila se, jak to s jejím příjezdem udělat. Nemohl byste se tam zeptat? Bylo by skvělé, kdybychom na ni mohli počkat. Vím jen, že letí přes Denver,“ dodala.

„Samozřejmě, hned tam zavolám,“ řekl. Rozhlédl se a ukázal k řadě prázdných křesílek. „Zatím se můžete posadit.“

Položil příruční tašku na zem. „Co znamená to M?“ zeptala se Carrie náhle.

„Prosím?“

„U vašeho jména. M. Edwards – co to M znamená?“

Neměl důvod lhát. „Monk,“ odpověděl.

„To je krásné,“ řekla. „Takové nezvyklé.“

„Dávám přednost tomu, když mě mí klienti oslovují jako Edwardse.“

„Ano, jistě.“ Trochu škrobený patron, pomyslela si.

„Omluvíte mě na chvíli…“ Odstoupil stranou k oknu a vytáhl mobil. Carrie zvedla tašku a šla za ním. Chtěla ho požádat, aby se zeptal, zda nemá v lázních nějaký vzkaz.

Byl k ní otočený zády, když se k němu přiblížila. Lehce ho poklepala po rameni. „Pane Edwardsi.“

Trhl sebou a otočil se. „Moment,“ řekl rychle do telefonu.

„Ano?“ pohlédl na ni.

„Mohl byste se v recepci zeptat, jestli pro mě nepřišel nějaký vzkaz?“

Opakoval její otázku, chvíli čekal na odpověď a potom zavrtěl hlavou. Carrie se cítila hloupě, že mu stojí za zády. Zamířila tedy ke křesílkům a posadila se.

Po chvíli skončil. Vrátil se k ní, zvedl její tašku a omluvil se za zpoždění.

„Pro slečnu Delaneyovou přijede někdo jiný,“ prohlásil.

„A nemůžeme na ni počkat?“

„Promiňte… Říkala jste něco?“

Jeho roztržitost ji začínala dopalovat. „Ptala jsem se vás, jestli bychom nemohli na mou neteř počkat.“

„Obávám se, že ne,“ odpověděl. „Ty dvě dámy čekají jen na vás. Nemohu jim teď říct, aby tu trčely dál, to doufám chápete.“

„Ano, jistě. A kdo to je?“

„Prosím?“

„Ptám se, kdo ty dámy jsou, pane Edwardsi.“

„Paní Trappová z Clevelendu a soudkyně Collinsová z Miami.“

Carrie ani jedno z těch jmen neznala a uvažovala, zda to jsou nějaké slavné osoby. Doufala, že ano. Potřebovala získat co nejvíc vlivných známostí a všechny by dokázala využít.

Možná je ta soudkyně jednou z televizních celebrit. To by bylo něco!

Konečně došli k zavazadlovému pásu a zařadili se do davu čekajících. „Jak dlouho trvá cesta do lázní?“ zeptala se.

„Ne moc,“ odpověděl Edwards. „Ale dnes večer nepojedete přímo do Utopie,“ dodal. „Došlo tam k nějakému problému v hlavním přívodu vody, ale během noci to má být opravené. Ředitel lázní se však obává, abyste nebyly vystaveny nepohodlí, a zajistil pro vás ubytování v jednom soukromém zařízení.“

Carrie se chystala protestovat. Vždyť právě to, že bude muset vybalovat a pak zase balit a znovu se někam přesouvat, považovala za největší nepohodlí. Než však otevřela ústa, Edwards téměř ledabyle dodal: „Posledními hosty tam byl pan Cruise se svou společnicí.“

„Tom Cruise?“ vykulila na něho oči Carrie.

„Ano,“ přikývl, jako by to bylo něco docela běžného. „Zítra ráno vás odvezeme do lázní.“

„A moje neteř stráví noc také tam?“ zeptala se Carrie.

„To nevím jistě. Pokud by se podařilo poruchu do jejího příletu opravit, odvezli by ji přímo do lázní.“

„A to zařízení, kde máme strávit noc, je blízko Aspenu?“

„Kousek odtud. Je to vysoko v horách. Jmenuje se to Land Between the Lakes. Nádherné místo. V tuhle roční dobu jsou tam chladné noci a teplé, většinou slunečné dny. Skvělé klima pro pěší turistiku a kempování.“

„Já nejsem typ do volné přírody, ale vy, zdá se, ano, že?“ poznamenala. Dobře si všimla jeho širokých ramenou a svalnaté postavy pod elegantním oblekem, který byl zjevně šitý na zakázku. Kolik mohou takové lázně svým šoférům platit?

Stáli v hloučku čekajících ještě asi deset minut, než se na karuselovém pásu objevila první zavazadla.

„Tamhle to je moje,“ ukázala na nacpaný černý kufr od Gucciho. „Opatrně,“ varovala ho. „Je těžký.“

„Máte jen tenhle jeden?“

Určitě si dělá legraci. „Ne, ještě tři další.“

„Jak dlouho máte být v Utopii?“ zeptal se.

„Čtrnáct dní. A jak dlouho tam jste vy – myslím zaměstnaný?“ Vedli běžné řeči, aby vyplnili čas při čekání na další zavazadla. Byl by to pěkný průšvih, kdyby se některé ztratilo nebo zatoulalo, protože někde uvnitř měla druhý mobil a náhradní baterie do laptopu.

„Skoro rok,“ odpověděl.

„Hm,“ přikývla roztržitě. Hrome, kde jsou ty další kufry? Cítila, že se jí zmocňuje podivný neklid. Zhluboka se nadechla.

Uvolni se, holka, pomyslela si. Jsi na dovolené.

Rozhlédla se kolem a uviděla dámské toalety. „Ráda bych se trochu opláchla, než vyjedeme,“ řekla náhle.

„A nemohla byste s tím počkat, až se dostaneme…“

„Nemohla,“ přerušila ho. Podala mu příruční tašku, ale kabelku si nechala. „Dávejte na to pozor. Mám tam laptop a mobil.“

Rychle zamířila k toaletám. Když si umývala ruce, vzpomněla si, že má v kapse mobil, a rozhodla se zavolat Avery.

Zašla do poslední kabinky a stiskla rychlovolbu. Doufala, že bude mít signál. Nejdřív zkusila Averin byt, ale ozval se jí pouze záznamník. I když předpokládala, že už je Avery někde na letišti, nechala jí vzkaz, aby se co nejdřív ozvala. Pak zavolala na přímou Averinu linku do její kanceláře. Po dvou vyzváněních se ozvala hlasová schránka.

„Krucinál, Avery, mělas mi zavolat, kdy přiletíš, ale vidím, žes na to zapomněla. Doufám, že už sedíš v letadle a zkontroluješ si v Denveru vzkazy na mobilu. Asi jsem

zbytečně nervózní, ale nechci, abys mě v tom nechala samotnou. Vím, že tě tvá práce úplně pohlcuje. Jestli zjistím, žes zmeškala letadlo, protože ses zdržela na nějaké té vaší hrozné poradě, udělám ti takovou scénu, že ti bude ještě měsíc znít v uších. Ne, vážně, Avery, když přemýšlím o tom, co bys mohla dělat a jaké peníze bys mohla vydělávat… a ty místo toho trčíš ve sklepě bez oken a cosi, bůhví co, analyzuješ. Podle mě jen marníš svůj talent. Určitě sis to už sama uvědomila. Moc bych si přála, abys mi dovolila tvou kariéru změnit."

Carrie si představila, jak se bude Avery tvářit, až si to poslechne, a zasmála se. „Já vím, tohle ode mě slyšíš pořád, že? Melu jako kolovrátek. Vlastně ti volám proto, abych ti řekla, že jsem teď v Aspenu. Ráda bych tady na tebe počkala, abychom mohly jet do lázní spolu, ale jsou tu ještě jiní hosté, dvě dámy, a asi by nebylo vhodné nutit je, aby tu trčely se mnou. Navíc dnešní noc nebudu ubytovaná v lázních, protože tam mají nějaké problémy s vodou, jak mi řekl řidič, který tu na nás čekal. Ale prý to má být do půlnoci opravené, takže tebe možná odvezou přímo tam. To už ale budu spát. Mám s těmi dvěma ženami strávit noc v luxusním horském středisku. Už jsem zapomněla, jak se jmenují, ale vím, že jedna z nich je soudkyně. Vsadím se, že je to významná osobnost. Takže zítra, Avery," pokračovala. „To už se, doufám, zapíšu v Utopii a někde tě tam najdu."

Carrie se znovu zmocnilo vzrušení. „To středisko, kde mám dnes spát, se jmenuje Land Between the Lakes. Legrační, že? Jejich posledním hostem byl Tom Cruise, takže to tam musí být skvělé. Přece by Cruiseho neubytovali v nějaké zastrčené chatě. Už budu muset končit, než mě ten řidič začne hledat na dámských toaletách. Nemůžu se dočkat, až se sejdeme. Uvidíš, že to tam bude fajn. Panebože…, už mě ten chlap shání, slyším ho. Řeknu ti, že je to fešák, ale

trochu škrobený a formální a má lehký britský přízvuk. Ale je sexy, holka, náramně sexy. Jmenuje se Monk Edwards, ale na mnicha nevypadá ani trochu. Třeba pro tebe pošlou jiného sexy fešáka. Tak se měj, holka. Uvidíme se zítra.“

Kapitola 3

Stopa vedla do Utopie. John Paul Renard šel po Monkovi už déle než rok, ale zatím bez většího úspěchu. Poslední své známé „dílo“ odvedl profesionální vrah na středomořské Riviéře, kde odpravil Johna Russella, muže, kterého rovněž hledala policie.

Ale potom jako by se po něm slehla zem. Existovaly sice náznaky, že pracoval v Paříži a v Cannes, ale nic významného, co by bylo možné považovat za opravdovou stopu.

Až teď.

Za svého působení u námořní pěchoty a pak po jistou dobu v CIA se John Paul naučil trpělivosti. Předpokládal, že se Monk nakonec vrátí do Spojených států. Bylo to tušení, nic víc, a ejhle, měl pravdu. Právě před třemi týdny se námezdný vrah konečně vynořil. Vlastně se prozradil tím, že použil jednu ze svých starých kreditních karet. Byla to nedbalost, která mu vůbec nebyla podobná, protože zatím vždy pracoval při svých exekucích naprosto bezchybně. John Paul dokonce uvažoval, že Monk mohl kartu ztratit a někdo jiný ji pak našel a použil.

V každém případě stálo za to po tom jít. Stalo se to v lázních Utopie v Coloradu a výběr byl proveden na úkor

konta ženy jménem Carolyn Salvettiová. John Paul si udělal kontrolu jejích finančních prostředků a zjistil, že má víc než dost peněz, aby si mohla dovolit několik lázeňských pobytů. Je tu snad nějaké napojení na Monka? Najala si ho, aby někoho zabil? Anebo je právě ona jeho příští obětí?

John Paul také prohnal její jméno databázemi vládních institucí. Použil svůj starý přístupový kód, aby se do nich dostal, i když dobře věděl, že jakmile se přihlásí, budou to lidé ze CIA okamžitě vědět a napadne je, samozřejmě nesprávně, že je připravený se vrátit. Z toho důvodu nikdy nezůstával připojený dlouho.

Naštěstí mu stačily dvě minuty, aby našel, co potřeboval. Salvettiová byla čistá jako lilie. Žádné pohledávky, žádné dopravní přestupky, žádné ilegální aktivity jakéhokoliv druhu. Obdobně její manžel. Carolyn Salvettiová byla prezidentkou společnosti s názvem Star Catcher a Tony Salvetti jejím viceprezidentem.

Na další otázky, které se nabízely, mu však databáze odpověď neposkytla. Jestliže je Carolyn Salvettiová příští Monkovou obětí, kdo ho k té práci najal? Kdo má zájem, aby zemřela?

John Paul byl rozhodnutý na to přijít. Protože jeho bratr Remy žil v Coloradu Springs, rozhodl se zajet tam a navštívit ho. A tak John Paul, kterého znali v jeho domovském městě Bowenu v Louisianě jako nevrlého samotáře, šokoval svou rodinu a pár přátel, když si koupil starý Ford SŮV, nechal na něm udělat pár úprav, například předělat motor na vyšší výkon, pak naložil dvě kuchyňské židle, jež vlastnoručně vyrobil pro Remyho, a vyrazil.

Strávil u svého bratra dva dny, ale šestnáctého června, kdy měla Salvettiová přijet do lázní, už byl v Utopii a čekal na ni. Doufal, že jí bude Monk v patách a on toho bastarda konečně dostane.

Jenže Carolyn Salvettiová nedorazila. Recepční, vyplašený a až podezřele nervózní mladík s velkými vysazenými zuby, mu řekl, že paní Salvettiová svůj pobyt na poslední chvíli odřekla.

„Ale mám tady poznamenané, že přijede její neteř Avery Delaneyová. Slečna Delaneyová však tady bude jen týden," dodal.

„Pomůže vám to nějak?"

John Paul ho místo odpovědi požádal, zda by si nemohl promluvit s provozním ředitelem lázní. Mladík se zvedl a téměř běžel pro svého nadřízeného.

Ani ne za minutu se objevil Tím Cannon s mladým recepčním za zády. John Paul už odešel od CIA a neměl žádný průkaz, kterým by si u malého upoceného muže s úzkými rty zjednal respekt, proto sáhl k zastrašovací taktice. Jako obvykle zapůsobila.

John Paul nechápal, proč z něho lidé mají takový strach. Jeho sestra Michelle tvrdila, že to je zřejmě kvůli jeho výšce, a možná v tom hrálo roli i to, že se pořád mračil jako čert. I když se mu to zdálo zvláštní, že před ním cizí lidé couvají, často jejich strachu využíval ke svému prospěchu. Cannon, který ho asi mylně považoval za zástupce nějaké vládní agentury – John Paul se za něj neprohlásil, pouze to neurčitě naznačil – a zřejmě se styděl přiznat, že má z něho strach, nezavolal bezpečnostní službu ani Johna Paula nepožádal, aby se legitimoval. Přesto mu ředitel lázní příliš nepomohl. Pozval ho do kanceláře, nabídl mu svůj stůl a telefon a pak se s výmluvou, že musí něco neodkladného zařídit, vytratil ven a zavřel za sebou dveře.

Sotva John Paul osaměl, zapnul Cannonův počítač, dostal se na síť a naťukal svůj přístupový kód. Neměl rád všechny tyhle výmysly techniky, byl to však jediný způsob, jak získat informace, které potřeboval. Chtěl zjistit, zda nepřišlo

upozornění, že je Monk tady, a byl příjemně překvapen, když nic takového nenašel. Takže lázně ještě nebyly plné agentů – ostatně John Paul byl přesvědčen, že by si jich dávno všiml, protože by tu byli stejně nenápadní jako jeptišky. To znamenalo, že FBI ještě Monkův návrat do Států nezaznamenala. John Paul se však nechystal jim to sdělit. Byl si jistý, že lidé z FBI by to celé jen zvorali. Monk nebyl žádný hlupák, určitě by jejich nenápadné agenty poznal a opět by se ztratil jako pára nad hrncem.

To John Paul nechtěl připustit. Byl o krok před FBI a víc nepotřeboval. Měl osobní důvod k tomu, proč po nájemném vrahovi šel, a nemínil nikomu dovolit, aby se mu pletl do cesty.

Už tomu byl víc než rok, co se Monk pokusil zabít jeho sestru Michelle, a nebýt jejího manžela, zřejmě by už byla mrtvá. Bohužel se Monkovi podařilo uprchnout, což bylo podle názoru Johna Paula neodpustitelné. Proto přísahal, že se nezastaví, dokud toho bastarda nedopadne a nepošle ho ke všem čertům, kam patří.

Jakmile zahájil pátrání a dověděl se o vrahovi víc, jeho touha po pomstě se ještě umocnila. Zvláště jeden případ jím hluboce otřásl. Jakýsi otec najal Monka k vraždě své nedospělé dcery, aby vyinkasoval její životní pojistku a mohl splatit dluhy z hazardních her. FBI věděla, že dívku zavraždil Monk, protože u každého svého činu nechával jako svůj podpis růži, a i když otec důkaz odstranil, byl v dívčině lůžku nalezen zabodnutý trn. V té rodině už nezůstal nikdo, kdo by po dívce truchlil nebo usiloval o spravedlnost. A John Paul věděl i o jiných obětech, o nichž neměla FBI tušení. Kolik nevinných ještě zemře, než se mu podaří vraha zastavit?

Kapitola 4

Monk se snažil cestou ženy bavit a udržovat v dobré náladě. Carrie jí byla nadšená. Teď už jí nepřipadal škrobený, naopak v něm viděla okouzlujícího muže. Takhle si představovala dokonalého anglického majordoma. Monk uložil jejich zavazadla do zbrusu nového land roveru.

Vysvětlil jim, že terénní vůz je ten nejvhodnější prostředek pro horské cesty, a proto pro ně nepřijel žádnou z limuzín, kterými disponují lázně. Anna Trappová seděla vpředu a Carolyn spolu se soudkyní Sárou Collinsovou vzadu. Sedadla byla potažená béžovým semišem a byla velmi pohodlná.

Všechny tři ženy byly vzrušené a nervózní, ale hovořily spolu jen málo. Monk jim krátce vylíčil historii lázní a pak je bavil vzrušujícími příběhy o slavných osobnostech, které bydlely v horské chatě, do níž je vezl.

Carrie nevěděla, jak dlouho jeli. Nesledovala čas, ale předpokládala, že od chvíle, kdy opustili letiště, uplynula nejméně hodina. Monkovy historky ji tak zaujaly, že jí dlouhá cesta nevadila. Zatímco Sára během jízdy do hor občas pronesla obdivnou poznámku k okolní scenerii, zvlášť když se dostali do vyšších poloh, a Anna zachovávala ledové mlčení, Carrie zahrnovala Monka otázkami na hosty, které

vozil. Chtěla se dovědět všechno o zvláštnostech a výstřednostech filmových hvězd.

„A Russella Crowa jste taky poznal? Jaký ten byl?“

Monk jí posloužil pikantní historkou o tomto australském herci. „Tam nahoře se mu velmi líbilo,“ dodal potom. „Dokonce chtěl chatu koupit.“

„To musí být opravdu senzační,“ poznamenala Sára.

Monk je ujistil, že je vybavená veškerým komfortem a že tam bude působit jako jejich butler, dokud je nebude moct převézt do Utopie.

„Jenom doufám, že už k žádným dalším zádrhelům v organizaci nedojde,“ poznamenala trochu podrážděně Anna.

„Copak k nějakým došlo?“ zeptala se překvapeně Sára.

„Samozřejmě,“ odpověděla Anna a otočila se dozadu, aby na Sáru viděla. „Nikdo na mě u mého východu nečekal, aby mi pomohl s příruční taškou, a kdybych si náhodou nevšimla pana Edwardse, jak čeká s tabulkou u vašeho východu, když jsem se vlekla k výdeji zavazadel, musela bych se o sebe postarat úplně sama. Byla jsem už tak unavená z dlouhé cesty, a když jsem si představila, že se budu muset táhnout se všemi zavazadly na stanoviště taxíků… Hrůza!“

„Vždyť tam byli lidé z letištního personálu, ti by vám pomohli,“ řekla Carrie.

„To není řešení,“ vyštěkla Anna. „Vůbec jsem se neměla do takové situace dostat.“

Baba protivná, pomyslela si Carrie. Už její nakvašená vizáž jí připadala komická. Anna měla našpulený rozmrzelý výraz jako osmdesátiletá dáma.

„Ujišťuji vás, paní Trappová, že o vaše potřeby bude skvěle postaráno, a ještě jednou se za všechny nepříjemnosti omlouvám,“ řekl Monk.

„A na té chatě je personál?“ zeptala se.

„Ano, samozřejmě.“

„Kolik lidí?“

„Čtyři,“ odpověděl Monk. „Za chvíli přijedou z lázní.“

„Žádám, abych dostala jednoho z nich k dispozici,“ řekla Anna. „Dohlédnete na to?“

„Ano, samozřejmě.“

„Dobře,“ řekla téměř uklidněná.

Sára a Carrie na sebe pohlédly. „Jsem ráda, že tam nebudeme samy,“ dodala Anna. „Kdyby se něco stalo… Člověk nikdy neví.“

„Chata je vybavená novým poplašným systémem. Ještě není zcela nainstalovaný a na některých místech jsou dráty vidět, ale už je funkční,“ řekl Monk. „Jakmile ho zapneme, nebudete samozřejmě smět otevřít okna ani venkovní dveře, ale tam v horách je stejně v noci chladno, takže nepředpokládám, že byste chtěly spát s otevřenými okny.“

Carrie využila diskuse, aby si obě své společnice prohlédla.

Připadaly jí jaksi mlhavě povědomé, nedokázala si však vzpomenout odkud.

Chvíli hleděla zezadu na Anninu hlavu a pak se jí odvážila poklepat po rameni a zeptat se. Blondýna s hluboko posazenýma hnědýma očima se pootočila a lehce se na ni usmála.

„Nemyslím, že bychom se kdy setkaly,“ řekla. „Byla jste někdy v Clevelandu?“

„Ne,“ odpověděla Carrie.

Takhle zblízka bylo ještě nápadnější, jak je Annina pleť bledá, téměř sinalá. Zřejmě na tom nebyla se zdravím nejlépe. Oči měla mdlé a bez života a tváře a čelo jakoby z vosku. To však mohl být důsledek silného nalíčení. Možná si zaplatila nějakou zázračnou kúru pro své voskové, téměř anorektické tělo. Carrie odhadovala, že může být zhruba v jejím věku.

Soudkyně Sára Collinsová měla zřejmě opačný problém. Jí by zase prospělo, kdyby alespoň třicet kilo shodila. Zřejmě jede do lázní, aby si nechala udělat liposukci nebo nějaký podobný zákrok, pomyslela si Carrie. Vypadala dost stará, mohlo jí být klidně k sedmdesáti, a bylo to na ní vidět. Třeba si chce nechat udělat nějakou kosmetickou úpravu v obličeji. Carrie umírala touhou zeptat se jí na to.

Ale odkud ji hrome zná? Možná ji viděla v televizi. Soudní show jsou dnes náramně v módě. Má snad Sára svůj vlastní program?

Asi by se jí zeptala, ale jejich šofér se změnil v cestovního průvodce a spustil dlouhý monolog o Coloradu. Jedna historka následovala za druhou, byly to však zajímavé pikantnosti a Carrie usoudila, že by bylo škoda Monka přerušovat. Na druhou stranu jim nedával čas se poznat. Carrie se rozhodla, že si o Sáře zjistí, zda patří k celebritám, až dorazí do chaty a ubytují se.

Potom ji náhle napadlo, co si asi ty druhé dvě ženy myslí o ní. Věděla, že vypadá starší, než by odpovídalo jejímu věku. Stará baba, pomyslela si hořce. Ano, tak se na ni asi dívají.

Teď už chvíli jeli po soukromé cestě, která byla čím dál strmější. Neustálé serpentiny působily Carrii pocit nevolnosti. To by bylo opravdu skvělé, kdyby pozvracela jejich dokonalého anglického butlera. Nejlepší způsob, jak udělat dojem na své společnice.

„To je celý tenhle pozemek v majetku lázní?“ zeptala se Sára Monka.

„Ano. madam,“ odpověděl.

„A je to ještě daleko?“ přidala svou otázku Carrie.

„Ještě jedna zatáčka a už tam skoro budeme.“

Nacházeli se uprostřed hor a lesů. Divočina, pomyslela si Carrie a padl na ni tísnivý pocit. Teprve teď si uvědomila, že

už dlouho neviděla kolem cesty jediný dům nebo třeba jen chatu.

Pak ji napadlo, k čemu tady je poplašný systém? K ničemu. Kdo by ho slyšel, kdyby spustil? Třeba je však napojený na nejbližší policejní stanici. Jenže kde proboha ta může být? Hodinu jízdy odtud? Nebo dvě hodiny? Nebo je alarm napojený na lázně?

Ano, zřejmě tak to funguje. A to by mohlo znamenat, že vlastní lázně jsou někde poblíž. Trochu se uklidnila, opřela se a snažila se uvolnit.

Náhle se před nimi objevila horská chata. Byl to neuvěřitelný pohled. K nebi se tyčila vysoká lomenicová střecha z cedrového dřeva a v skleněných tabulích přes dvě podlaží se zrcadlily horské vrcholky, jako by celá stavba neměla jiný účel, než skládat hold vší té nádheře kolem. Příjezdová cesta se velkým obloukem stáčela k široké verandě, která se táhla podél celé přední fronty domu. Vzadu byla vidět asi metr vysoká kamenná zeď, zřejmě bariéra ohraničující příkrý sráz.

„To je úžasné," vydechla Sára. „Podívejte se na tu nádhernou verandu a na ta krásná houpací křesla. Hned si je musím vyzkoušet."

Monk zaparkoval uprostřed kruhové příjezdové cesty dlážděné kameny a spěchal otevřít svým pasažérkám dveře.

„Když vystoupíte na verandu a podíváte se do okna, budete vidět skrz celou chatu na vyhlídku, která se za ní otvírá," poznamenal.

„Opravdu krásné místo," souhlasila Anna. „Vypadá to všechno úplně nové," dodala. Zamířila ke zdi na druhé straně příjezdové cesty a hleděla na zalesněný svah pod sebou.

„V podstatě to je nové," řekl Monk. „Dokončili to před čtyřmi lety."

„Jak proboha dovezli ty obrovské skleněné tabule až sem do hor?“ žasla Sára.

„Doufám, že se vám tady bude líbit a budete tu mít všechno pohodlí,“ řekl Monk.

„Ach ano, určitě se nám tady bude líbit,“ zvolala Sára s takovým nadšením, že by Carrii nepřekvapilo, kdyby k tomu ještě svýma baculatýma rukama zatleskala.

Že by nebyla na podobné prostředí zvyklá? Proboha je přece soudkyně, jistě má dost peněz. A stejně tak Anna. Nemohly by si přece dovolit tak luxusní lázně, kdyby nebyly dobře situované.

„Dámy, kdybyste chtěly jít dovnitř, chladí se tam pro vás šampaňské. Zavazadla vám přinesu.“

Carrie otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Všimla si, že po celém domě jsou natažené tenké dráty, a usoudila, že jsou součástí poplašného systému, o němž se zmínil Monk.

„Dávejte pozor, ať o to nezakopnete,“ varovala ostatní.

Přízemí bylo otevřené a velmi prostorné. Nalevo od velké vstupní haly obložené mramorem se zvedalo nádherné spirálové schodiště. Celý prostor zaplavovalo zvláštní světlo, a když pohlédly nahoru, uviděly za dlouhým obdélníkovým střešním oknem zlatavá oblaka.

„Není to fantastické?“ povzdechla Sára. „To dřevo…, stupně… Jsou dvakrát tak široké a hluboké, než jsem kdy u schodiště viděla. To muselo stát obrovské peníze,“ dodala. „A vidíte to zábradlí? Mistrovská práce.“

Carrie souhlasila. Pak na ně zavolala Anna. „Pojďte se podívat na hory – vypadají při západu, jako by byly v jednom ohni.“

Dokonce i ta, která si zřejmě stěžovala všude a na všechno, podlehla nadšení.

Carrie stála ve foyer a rozhlížela se. Na světle hnědé mramorové podlaze hlavní místnosti ležely barevné orientální

koberečky nejvyšší kvality. Celé zařízení bylo laděné v teplých hnědých a béžových tónech, jako by architekt chtěl zachovat soulad s přírodou. Kamenný krb byl téměř pět metrů vysoký a Carrie si pomyslela, že je podobný krbu v zločincově domě v jejím oblíbeném filmu Sever k severozápadu. Také celá prostorná místnost se podobala pokoji z tohoto filmu. Vlastně ne, tady to bylo hezčí, nábytek modernější a krásnější.

Přímo před ní se za obrovským oknem otvíral výhled na horské panoráma se západem slunce. Rudá ohnivá koule naplňovala místnost měkkou oranžovou září.

„Mám pocit, jako bych byla v nebi," prohlásila Sára.

„Jestliže vystoupíte na vrchol schodiště, budete opravdu v nebi," zažertovala Carrie.

Teprve teď si Anna všimla stříbrného kbelíku s ledem a láhví šampaňského na servírovacím stolku. Vedle stála nádherná křišťálová váza s třemi rudými růžemi, jejichž květy se právě začínaly rozevírat. „Nedáme si sklenku šampaňského?" obrátila se k ostatním.

„Samozřejmě," souhlasila Sára.

Carrie se Sárou stály před oknem a nemohly se nabažit pohledu na panoráma hor, zatímco Anna se snažila otevřít láhev. Nervózně se zachichotala, když zátka bouchla a trochu vína vyšumělo ven. Pak opatrně naplnila tři vysoké křišťálové sklenky.

„Měly bychom si připít," navrhla Carrie.

„To je dobrý nápad," souhlasila Sára.

Spolu s Annou zvedla sklenku a čekala, až se Carrie ujme slova.

„Tak na nás," řekla Carrie. „Na to, ať se splní všechny naše sny."

„To by bylo báječné," zasmála se Anna.

Posadily se na měkkou pohovku, usrkávaly šampaňské a povídaly si o všem možném, přičemž se pečlivě vyhýbaly osobním tématům. Monk zatím donesl všechna zavazadla do jejich pokojů. Carrie stále cítila po jízdě serpentinami lehkou nevolnost, a proto si jen maličko usrkla.

Asi po deseti minutách přišel Monk a přinesl jim na podnose lákavě vyhlížející francouzské obložené chlebíčky. Když pokládal na nízký stolek vedle pohovky lněné ubrousky, zaslechla Carrie klapnout dveře. Pohlédla do chodby vedoucí k jídelně a uviděla, že do kuchyně vešla žena v černých šatech.

„Personál už je tady," poznamenala k Sáře.

„Vezměte si, jsou výborné," ukázala Anna na chlebíčky, když už sama jeden zkusila.

Carrie se nechtěla přiznat, že se necítí příliš dobře. Přemohla se, vzala si ten nejmenší kousek a opatrně si ukousla. „Ano, výborné," přikývla.

K dalšímu soustu však už neměla odvahu, navíc když viděla, s jakou chutí se Anna pouští do chlebíčku s tlustou vrstvou lososového krému a Sára si už také bere druhý, znovu musela přemáhat nával nevolnosti.

Během chvíle začaly všechny potajmu zívat. Dokonce si toho všiml Monk. „Jestli chcete, zavedu vás nahoru do vašich pokojů," řekl. Natáhl se a rozsvítil lampičku na stolku, protože slunce už zapadlo a v místnosti se začínalo šeřit.

„Bože, já jsem tak ospalá," povzdechla Anna.

„To musí být tím horským vzduchem," řekla Sára. „Já jsem úplně malátná."

Následovaly Monka nahoru po spirálovém schodišti. „Nikdy bych neřekla, že schodiště může být umělecké dílo," poznamenala Carrie.

„Nemám ráda schody," prohlásila Anna. „Až budu stavět příští dům, bude to velký, ale přízemní bungalov."

Sára ani Carrie na její poznámku neodpověděly. „Paní Trappová a paní Collinsová mají pokoje v prvním poschodí a paní Salvettiová ve druhém," řekl Monk. „Doufám, že budete všechny s ubytováním spokojené."

Za Monkem vystupovala Anna, pak Carrie a poslední šla Sára.

„Pořád mám pocit, jako bych už v tomhle domě někdy byla," poznamenala Sára. „A nechápu proč. Bezpečně vím, že takové spirálové schodiště jsem nikdy neviděla."

„To asi bude tím krbem," mínila Carrie. Zastavila se a znovu pohlédla dolů. „Viděla jste film Sever k severozápadu s Cary Grantem a Evou Marií Saintovou?"

„Ano, vzpomínám si. Ten kamenný krb je opravdu jako z toho filmu. Máte pravdu, určitě proto mi to tady připadá tak povědomé."

„Já jsem ten film neviděla," prohlásila Anna.

Carrii to téměř vyrazilo dech. „Žertujete. To je přece jedna z nejlepších Hitchcockových věcí."

Anna pokrčila rameny. „Nemám na filmy čas," odpověděla.

„Mám spoustu práce s vedením své firmy."

„Ale to je skvělý film. V televizi ho dávali snad stokrát," řekla Sára.

„Já se na televizi nedívám."

Carrie nevěděla, co si o tom myslet. Zdálo se, jako by se tím Anna chlubila, že se nedívá na televizi. Carriin život se točil kolem televizních společností a objednatelů televizních reklam a Anna jí najednou připadala jako tvor z jiné planety. Proboha nedívá se na televizi ani nechodí do kina. Nepochopitelné. Není divu, že je tak hloupá.

Vůbec se za tenhle příkrý úsudek nestyděla. Vždyť Anna, třebaže nevědomky, urazila všechno, pro co ona pracuje a v co věří.

První uvedl Monk do jejího apartmá Sáru.

„Myslím, že si hned vlezu do postele," prohlásila Sára. „Uvidíme se ráno, dámy."

„Dobrou noc," zavolala za ní Carrie, když následovala Monka dlouhou chodbou dozadu.

Monk otevřel dveře Annina apartmá a obrátil se ke Carrii.

„Váš pokoj je přímo nad tímto," řekl. Pak ji odvedl o poschodí výš.

„Takže tu jsou čtyři apartmá?" zeptala se Carrie.

„Ano."

Došli ke dveřím. Monk je otevřel a ustoupil stranou, aby mohla vejít dovnitř. Zařízení velké ložnice i obývacího pokoje bylo barevně laděno do uklidňujícího jantarového tónu. U krbu stála dvě bohatě čalouněná křesla a postel ze světlého dřeva byla zakrytá prošívanou péřovou přikrývkou.

Carrie hlasitě zívla. Nějaká služebná jí už připravila na postel noční košili a župan. Na lavici pro zavazadla uviděla svou příruční tašku. Byla prázdná. Chtěla se zeptat, kde je její laptop, ale opět pocítila nevolnost, a dokonce se jí zatočila hlava, takže si musela sednout. Několikrát se zhluboka nadechla.

„Není vám něco, paní Salvettiová?" zeptal se starostlivě Monk.

Nechtěla si stěžovat jako Anna a řekla, že se jen cítí unavená po dlouhém dni a cestování. „Za normálních okolností jsem noční pták, nechodím spát před druhou, ale dnes mě to nějak zmohlo. Sotva udržím otevřené oči."

Monk na ni soucitně pohlédl. „To je změnou klimatu. Chvíli trvá, než si člověk zvykne na horský vzduch. V lázních vždy doporučují chodit spát dřív. Ostatně zítřejší den bude rušný."

„Ano, to jistě bude."

„Já půjdu spát poslední a zapnu bezpečnostní systém," řekl cestou ke dveřím. „Nezapomeňte, prosím, že nesmíte otvírat okna."

„A co by se stalo, kdyby alarm spustil?" zeptala se. „Kdo by ho slyšel? Vždyť jsme tady uprostřed lesů a hor."

„Zdejší systém je elektronicky napojen na lázně. Myslel jsem, že jsem vám to už řekl. V případě potřeby by tu byla pomoc do tří minut."

„To jsou lázně tak blízko?"

Přikývl. „Nebýt těch lesů kolem, viděla byste je odsud z okna. Chcete, abych vám zatáhl závěsy?"

„Ne. Raději bych je nechala roztažené," odpověděla. Otočila se a křečovitě sevřela sloupek postele, protože ucítila v hrdle nával hořké žluči. Chtěla se Monka zeptat, kde jsou pokoje personálu, ale stažené hrdlo jí to nedovolilo.

„Dobrou noc," vypravila ze sebe. „A zavřete za sebou, prosím."

Jakmile za Monkem zaklaply dveře, vyrazila s rukou na ústech do koupelny. Sotva stačila zvednout víko klozetu, a už šel obložený chlebíček ven. Zase ten její zatracený žaludek. Nevolnostmi po dlouhé cestě autem trpěla od dětských let. Ale zavinila si to sama. Měla říct, že nemůže sedět na zadním sedadle. Bála se však, co by si o ní ostatní pomyslely, a mlčela.

Co to s ní hrome je? Proč jí tak záleží na tom, co si o ní myslí cizí lidé? Vždyť s nimi bude ještě zítra u snídaně, ale pak už je zřejmě neuvidí.

Žaludek se jí zvedal jen při pouhém pomyšlení na jídlo. Takhle špatně jí nebylo roky, naposledy snad při té hrozné otravě.

Tehdy bylo Avery čtrnáct a nešla ten den do školy, aby pomohla Tonymu se o ni starat. Tony byl tenkrát doslova zlatý manžel.

Vzpomínala si, jak u ní seděl a držel ji za ruku, když jí cloumala zimnice.

Tak hrozné to s ní teď přece jen nebylo, ale přesto se cítila natolik slabá, že se ani nepřinutila dovléct se pod sprchu. Vyčistila si pouze zuby, opláchla si obličej a převlékla se do noční košile.

Když se potácela k posteli, zaslechla cinkot skla a usoudila, že Monk sklízí ze stolu. Pak se ozval ženský smích. Že by s ním nějaká služebná flirtovala? Je to možné, pomyslela si. Teď, když už byly všechny tři ve svých pokojích, neměl personál co na práci.

Bože, vždyť ještě není ani devět hodin a ona je tak unavená, že stěží dokáže soustředit na něco pozornost.

Pořád se s ní všechno točilo. Takhle zle jí už opravdu dávno nebylo. Klesla na lůžko, nějak se nasoukala pod přikrývku a pokusila se ležet na boku. Návaly nevolnosti však pokračovaly. Pomalu a opatrně se převalila na záda. To bylo lepší, mnohem lepší.

Zavřela oči a po chvíli usnula.

Netušila, jak dlouho spala, ale v pokoji byla tma, když nejasně zaslechla, že ji někdo volá. Nebyla schopná se ozvat. Pak zaslechla jakési cvakání. Znovu a znovu. Jako když se luská prsty…, ne, spíš jako když se ostří nůž. Carrie nechápala, proč ty zvuky nepřestanou.

Někdo jí strčil do ramene a znovu zavolal její jméno.

Nemohla sebrat síly, aby otevřela oči. „Co je?“ zašeptala.

„Carrie.“

„Ano?“

Kvůli těm zvukům se nemohla soustředit. Bože, pořád byla tak hrozně ospalá. Najedou zablýsklo světlo. Pokusila se zvednout ruku, aby si zakryla oči, ale ani to se jí nedařilo.

„Běžte pryč,“ zaskuhrala.

„Slyšela jsem tvůj přípitek, Carrie. Vzpomínáš si, cos řekla?“

„Ne.“

„Přála sis, aby se ti splnily všechny sny. Ale co tak zlé sny? Ty se taky někdy vyplní.“

Slova jí nedávala žádný smysl. „Cože? Zlé sny? Ne… Nechci zlé sny.“

„Otevři oči, Carrie.“

Podivné zvuky zesílily. „No tak. Podívej se na mě.“

Hlas, který se nad ní vznášel, zněl čím dál naléhavěji, čím dál hrozivěji. Konečně se jí podařilo pootevřít oči. Těsně před jejím obličejem se otevíraly a zavíraly nůžky. Lesklé nůžky. To je to cvakání, ty záhadné zvuky, uvědomila si. Ale proč nůžky? Co to má znamenat?

A pak cvakání ustalo. Nůžky zmizely a místo nich se jí těsně před očima objevila tvář. Usmívala se. Usmívala se odporným, škodolibým způsobem, který jí byl tak strašlivě povědomý.

Pokusila se vykřiknout. „Ne…ne…ne! Ach Bože, pomoz mi…Ne… Jilly!“

Kapitola 5

Avery ztratila pojem o čase. Zoufale se snažila stihnout ještě co nejvíc práce, než bude muset odjet na letiště. Když včera v noci odcházela, byl její stůl čistý. Dnes přišla do kanceláře už v půl sedmé, aby všechno stihla.

Měla tak kalné oči od nevyspání, že je stěží zaostřila na obrazovku počítače. Čím dál víc v ní vřel hněv. Někdo – neměla tušení, kdo ten zločinec byl – jí hodil na stůl dvaadvacet složek a čekal, že zanese všechny informace z nich do databáze. Navíc musela přečíst a odpovědět nejméně na šedesát e-mailů, a už vůbec jí nezbyl čas, aby v posledních čtyřiadvaceti hodinách zkontrolovala svou soukromou hlasovou schránku.

Její kóje stále vypadala, jako by se jí přehnala větrná smršť. K čertu, a ty zatracené spisy jako by se rozmnožovaly.

„Nemělas už být na letišti?“ zeptala se jí Margo. Stála vedle jejího stolu a pohrávala si s prázdnou láhví od vody.

„Ještě mám čas,“ odpověděla Avery při psaní odpovědi na jeden z e-mailů.

Vedle vstal Lou a protáhl se. „Kdy odjíždíš?“

„Už brzy.“

„Letíš?“

„Samozřejmě že letí, jak jinak?“ odpověděla za ni Margo.

„Mám to spočítané na minutu. Když odtud odejdu přesně ve čtvrt na pět, budu mít čas zajet domů, převléknout se a vzít kufry.

Pak to vezmu po mezistátní na letiště, zaparkuju a půjdu k terminálu. Kdyby to všechno šlo bez problémů, měla bych tam být ještě se slušnou rezervou.“

Margo vytáhla ze svého stolu kabelku a vrátila se. „Poslyš, Avery, nemělas čas zavolat opatrovatelce paní Speigelové a říct jí, aby líp schovávala klíče od auta, že?“

„Ne, zapomněla jsem.“

„Jestli chceš, najdu si číslo a zavolám jí sama. Musí něco udělat, aby uchránila veřejnost před tou ženskou.“

„Byla bych ti vděčná, kdybys jí zavolala,“ řekla Avery. „Ale nebuď na ni zlá, Margo. Paní Speigelová je jinak zlatá. Ví, že by neměla řídit, ale někdy se jí to v hlavě poplete.“

„Ale proboha, vždyť tě skoro zabila, Avery,“ namítla rozhořčeně Margo, ale pak jen povzdechla. „Okay, nebudu na ni zlá.“

„Na mezistátní teď bude celý Washington,“ zapojil se do hovoru Mel. „Dostaneš se do zácpy a budeš to moct zabalit. Být tebou, raději bych to vzal po Jefferson Davis a pak na Devadesát pětku. To ti ušetří dobrých dvacet minut.“

Margo nesouhlasila. „Bude odjíždět ve špičce. Po mezistátní je to mnohem rychlejší.“

Avery je poslouchala na půl ucha. Prsty jí běhaly po klávesnici, jak se snažila odpovědět na poslední dotazy z jiných oddělení.

„Je mi hrozně, když si představím, že vás tu nechám s tímhle svým bincem,“ řekla roztržitě.

„Ale prosím tě, s tím si nedělej těžkou hlavu,“ uklidňoval ji Lou.

„Rozdělíme si to a nějak to zvládneme," dodala Margo. „Příští měsíc jedu do San Diega na svatbu své sestřenice a taky hodím všechnu svou práci na vás."

„Víš co, já ti napíšu, kudy bys měla na letiště jet," řekl Mel.

„Dám ti to vytisknuté, až budeš odcházet."

„Pokud se mi podaří v těch šestnáct patnáct vypadnout."

„Ale určitě. My tě upozorníme," sliboval Mel. „Neměli bychom si seřídit hodinky?"

Náhle zazvonil ve vedlejší kóji telefon a Margo odběhla.

„Jde k nám dolů agent Andrews," zavolala za chvíli. „Douglasova sekretářka zaslechla, jak se ptal, kde nás najde."

„Nejspíš ti chce poděkovat, Avery, žes mu přenechala všechnu slávu," mínil Lou.

„Pozdě," řekla Margo. „To měl udělat druhý den po té tiskovce."

„V každém případě tě zdrží," řekl Mel. „Asi půjdu a napíšu ti náhradní trasu. Můžeš se rozhodnout, kterou použiješ, až budeš v autě. Hlavně si zapni rádio a poslouchej aktuální zprávy o dopravě."

Avery se musela držet, aby se nerozesmála. Mel byl přímo posedlý snahou připravit všechno do posledního detailu.

„Kolik tomu Andrewsovi dáme?" pokračoval Mel. „Čtyři minuty? Pět?"

„To mu musí stačit."

„Pak ho utneme a bude," obrátil se Mel k Louovi. „Na to jsi specialista ty."

Andrews jí zruinoval celý plán. Třebaže ho Avery viděla poprvé v životě, měla ho během minuty přečteného. Patřil k těm mužům, kteří se považují za kdovíjak okouzlující, ale bohužel se mýlí. Ano, přišel jí poděkovat, ale s tím byl hotov za pár vteřin.

Potom si však sedl na kraj stolu, začal plkat a mimo jiné ji pozval na večeři. Lou a Mel se okamžitě snažili zasáhnout.

„Avery odjíždí na dovolenou," řekl Mel. „Potřebuje ještě něco dokončit a pak bude mít co dělat, aby stihla letadlo."

Když to Andrewsovi nedošlo, rozhodl se Lou pro tvrdší postup. „Poslyšte, nechte ji už. Holka má práce nad hlavu a vy ji zdržujete."

Andrews si založil ruce na prsou a jeho samolibý úsměv se ještě rozšířil. Člověk nemusel být zkušený vyšetřovatel, aby poznal, jak se věci mají. Andrews zcela zjevně trpěl syndromem nemoci LAFS[1]. Tím však nebyl nijak výjimečný. Většina mužů, kteří se dostali do bližšího kontaktu s Avery, byli tímto syndromem přechodně zasaženi. Mel měl na to teorii, že LAFS vyvolávají Averiny velké, dětsky modré oči. Když prý na nějakého muže pohlédne a věnuje mu plnou pozornost, přestane mu prostě fungovat mozek. Lou byl však jiného názoru. Tvrdil, že ne modré oči, ale Averina figura a dlouhé, hedvábné blond vlasy jsou to, co každého chlapa okamžitě chytí a změní v užvaněného idiota.

A Andrews to potvrzoval – žvanil a žvanil. Bylo žalostné dívat se na zkušeného profesionála, jak se rychle propadá do bažiny.

Mel, který se asi nejvíc pasoval do role Averina ochránce, doufal, že Andrews nebude otálet a plácne nějaký kompliment, jako to dříve či později udělají všichni postižení syndromem LAFS. A pak ho Avery bude moct poslat tam, odkud přišel. Mel sledoval nervózně čas a přál si, aby už s tím Andrews vyrukoval a řekl Avery, jaká je pěkná dívka. Pokud to neudělá brzy, zmešká holka letadlo.

No tak, chlape, co je? říkal si v duchu. Běž do toho, řekni jí, jaká je kočka, a bude to v suchu.

---

[1] lust at first sight – chlípnost na první pohled; pozn. překl .

„Chtěl bych se vás na něco zeptat," řekl místo toho Andrews.

„Prosím," odpověděla Avery.

„Jak je možné, že tak krásná žena, jako jste vy, sedí zastrčená kdesi v suterénu?" zavrkal agent vemlouvavým hlasem zpěváka country písní. „Při vašem zjevu bych čekal…" Avery nebyla zvědavá, na co by Andrews při jejím zjevu čekal, a zarazila ho. Chudák ani nevěděl, odkud to chytil.

„Agente Andrewsi, o můj zjev ani o mé působení nemusíte mít starost," zasyčela na něho. „A teď, jestli dovolíte, bych se vrátila ke své práci. Předpokládám, že vy taky nějakou máte. Sesedněte z mého stolu a běžte si po svých."

Otočila se k němu zády a začala znovu psát. Andrews se chvíli v rozpacích rozhlížel, jako by čekal od někoho pomoc, a pak váhavě zamířil ke dveřím. Červenal se jako dívka a na tváři měl nechápavý výraz. Co jsem tak hrozného řekl?

Mel to vydržel, až byl agent mimo doslech, a teprve pak se začal smát. „Tak nevím, jestli jsi o tu večeři s ním nepřišla, až se vrátíš z dovolené," poznamenal.

„Snažím se pracovat, nemám čas na plky."

Lou napřáhl k Melovi ruku. Mel se zamračil, vytáhl z náprsní tašky dolarovou bankovku a dal mu ji. Tihle dva měli uzavřenou permanentní sázku. Protože Andrews neudělal poznámku na Averiny nohy, vyhrál Lou dolar. Jejich kolegyně měla opravdu úžasné nohy a většina mužů si toho okamžitě všimla. Andrews však zřejmě nebyl na nohy a připravil tím Mela o dolar.

„Jak to, že mně se to nikdy nestane?" ozvala se Margo. „Jsem přece taky okouzlující, ne?"

„Ale samozřejmě že jsi okouzlující," řekl Lou.

„A chci se jednou vdát a mít děti,“ pokračovala Margo. „Zatímco Avery dává při všech možných příležitostech najevo, že se vdát nechce. To prostě není fér. Já bych se k Andrewsovi perfektně hodila. Opravdu. Jenže na mě se ani nepodíval.“

„Proč si myslíš, že by ses k němu perfektně hodila?“ zeptal se Lou.

„Protože je sexy chlap,“ odpověděla. „A nikdo neocení sexy chlapa víc než já. Skvěle bychom se doplňovali,“ řekla přes rameno, když se vracela na své místo.

Mel zastrčil peněženku a vrátil se k své práci. Přesně ve čtvrt na pět vstal. „Je čas, Avery,“ řekl rezolutně.

„Ještě deset minut. Musím tu něco dodělat.“

Deset minut se protáhlo na tři čtvrtě hodiny. Naštěstí už bylo její koleno v pořádku a mohla běžet. Přesto letadlo nestihla. Na mezistátní došlo k nehodě, která blokovala dva pruhy, a když se konečně dostala na letiště a doběhla k svému terminálu, bylo už letadlo ve vzduchu.

Chvíli uvažovala, že se vrátí domů, vleze si do postele a bude mít konečně klid. Už týden nespala déle než čtyři hodiny denně a toužila po odpočinku. Pak si ale uvědomila, že si nemůže dovolit zradit tetu. Carrie by ji zabila, kdyby přiletěla o den později.

Lázně Utopie, to nebyla její představa o skvělé dovolené.

Uvolila se tam jet jen proto, aby udělala tetě radost. Když jela někam, kde ještě nebyla, chtěla vidět něco zajímavého, prohlédnout si pamětihodnosti, nechat na sebe působit kolorit kraje. Představa, že bude šest dní zavřená v nějakých lázních, v ní nevyvolávala vůbec žádné nadšení. Dala však Carrii slovo a nemohla couvnout.

Příští let do Denveru už byl obsazený, musela tedy použít komplikovanější spoj a nakonec skončila v coloradském Grand Junction. Bohužel to vypadalo, že tady bude muset

čekat na další letadlo až do rána. Vyzvedla si tedy zavazadla, ubytovala se v hotelu blízko letiště a pak konečně zavolala mobilem Carrii. Po prvním zazvonění se však dostala do její hlasové schránky. Uvědomila si, že v Aspenu je půlnoc. Carrie šla už zřejmě spát a připojila svůj mobil na nabíječku, pomyslela si. Nechala jí tedy vzkaz, že přijede kolem poledne.

Pak zavolala do lázní, aby na recepci oznámila, že přijede později. Protože už nechala Carrii vzkaz, nežádala recepčního, aby ji přepojil na tetin pokoj.

Tu noc spala, jako by ji do vody hodil. Ráno po snídani zavolala do své hlasové schránky v práci. Měla tam víc než dvacet vzkazů, naštěstí žádný z nich nebyl nijak naléhavý. Poslechla si je, udělala si poznámky a potom všechny vymazala. Carriin vzkaz ji přiměl k úsměvu. Jak zněl její hlas vzrušeně, když jí líčila, že je ubytovaná v horské chatě, v níž podle všeho nedávno pobýval Tom Cruise. Nemohla pochopit, proč její tetu všechny ty filmové hvězdy uvádějí v takový úžas. Vymazala i její vzkaz a pokračovala dál, až byla hotová se všemi.

Ve čtvrt na devět už byla na recepci a odhlašovala se. Než jí recepční vytiskla účet, prohlédla si mapu Colorada a s překvapením zjistila, že Aspen není zase tak daleko od Grand Junction.

Odhadovala to na dvě a půl hodiny jízdy autem. Pak zaslechla, jak se vedle ní jakýsi starší pár baví o krásné krajině v této oblasti, a v náhlém popudu se rozhodla, že si půjčí auto a dojede do lázní po vlastní ose. Vrátila se kyvadlovou dopravou zpátky na letiště, vypůjčila si sedan a vyrazila na cestu.

Měla na sobě svou víkendovou uniformu – staré džíny, bílé tričko a odřené tenisky. Carrie tenhle ohoz samozřejmě

neocení, na dovolené však dávala Avery přednost pohodlí před módou.

Jakmile se dostala na mezistátní číslo 70 a ujížděla na východ směrem k Aspenu, začala se cítit opravdu jako na dovolené. Bylo krásné, svěží letní dopoledne, slunce zářilo a obloha byla modrá jako na kýčovitých pohlednicích. Stáhla okno a zhluboka se nadechla. Cítila se skvěle. Vzduch byl čistý a osvěžující, jako by dýchala čistý kyslík. Téměř neskutečná změna proti smogu zahlcujícímu velké přeplněné město.

Zastavila se u McDonalds pro láhev vody a neslazené koly a pak se posadila, aby si prohlédla mapu. Říkala si, že by se mohla dát po nějaké vedlejší silnici, aby si lépe prohlédla krajinu, případně nějaké historické pamětihodnosti. Dobře věděla, že jakmile se ubytuje v lázních, už ji Carrie nikam nepustí. To, co zatím cestou viděla, se jí moc líbilo, cítila však, že je to pouze zlomek z toho, co jí může Colorado nabídnout. Navíc ji stejně Carrie zahrne výčitkami za to, že nepřijela už včera večer, a další hodina nebo dvě, o něž se objeví později, na tom už nic nezmění. Roztáhla na stole mapu a nejdřív se na ní snažila najít místo, kde měla Carrie strávit noc. Jak se to jmenovalo, Land of the Lakes? Ne, nějak jinak.

„Ztratila jste se, drahoušku?“ vytrhl ji náhle z přemýšlení hluboký baryton.

Zamračila se. Neměla náladu nechat se otravovat nějakým otrapou. Když však zvedla hlavu a uviděla vedle sebe usmívajícího se starého džentlmena, rychle připravené odseknutí spolkla.

Muselo mu být nejméně osmdesát. Měl na sobě čerstvě vyžehlenou keprovou košili a džíny zastrčené do světlehnědých kovbojských bot s ozdobným lemem nahoře. V jedné ruce držel béžový stetson a v druhé šálek kouřící

kávy. Jeho vrásčitou tvář formovaly osobité rysy, v nichž vynikaly jiskřící zlatohnědé oči a mohutný knír s konci obrácenými nahoru, perfektně upravený a navoskovaný. Knír i vlasy měl čistě bílé.

„Ptal jsem se vás, jestli jste se ztratila," opakoval, když na něho tázavě pohlédla. „Vidím, že se díváte do mapy, a řekl jsem si, že bych vám mohl pomoct. Znám tady v Coloradu každý kámen. Žiju tu celý život a to mi bude v září čtyřiaosmdesát."

„Jen se dívám, jestli neobjevím při cestě nějaká zajímavá místa," odpověděla. „Ale vlastně byste mi mohl pomoct. Nechcete si ke mně přisednout?"

„Bude mi potěšením," řekl. Postavil kávu na stůl a posadil se do boxu proti ní. Stetson položil opatrně na lavici vedle sebe.

„Moc dlouho se zdržet nemůžu, jen na tu kávu. Zastaví se tu pro mě moje vnučka. Má tady pěkný malý obchůdek s westernovým zbožím a já jí dva dny v týdnu pomáhám. Proto jsem tak nastrojený jako turistická atrakce," vysvětloval. „A teď mi povězte, kam jedete?"

„Do Aspenu."

„Tak to se nemůžete ztratit. Všude jsou ukazatele. Aspen je jen pár mil odtud."

„Ano, já vím," řekla. „Ale potřebovala bych ještě najít místo, které se jmenuje Land of the Lakes nebo Around the Lakes. Slyšel jste někdy o něčem takovém?"

„Jestli myslíte Land Between the Lakes, tak ano, samozřejmě, že slyšel. Mimochodem jmenuj i se Walt Gentry."

„Avery Delaneyová," představila se a podala mu ruku.

„Je mi potěšením, že vás poznávám," odpověděl galantně. Posunul šálek s kávou stranou, aby ho nepřevrhl, a položil obě ruce na stůl. „Tohle místo ale na mapě nenajdete, o to se

ani nesnažte. Dokonce bych řekl, že není moc lidí z Colorada, kteří je znají. Víte, teď sem jezdí lidi z Kalifornie a z Washingtonu, koupí si kousek půdy, postaví na něm velký dům a myslí si, že to své místo musí nějak pojmenovat, jako třeba Ponderosa nebo tak nějak.

Ale abych se vrátil k tomu, co hledáte. Jakýsi chlápek jménem Parnell, Denis Parnell, koupil před časem asi čtyřicet akrů prvotřídního pozemku v horách nad Aspenem. Nemělo se mu to umožnit, ale stalo se," dodal a pokrčil rameny. „Potom, asi před šesti lety, se tam rozhodl postavit svůj pohádkový dům. Trvalo mu dva a půl roku, než ho dokončil, a za tu dobu přiváděl ochránce přírody k zoufalství, jak si v té krásné přírodě nedotčené civilizací počínal. Dovedete si to představit. V jednom kuse jezdily nahoru a dolů těžké náklaďáky, kácely se stromy, stavěly cesty…

Říkám, nemělo se mu to dovolit, protože ten chlap nemá ždibec úcty k přírodě a tradici. Jenže peníze dokáží hodně a obstaraly všechna povolení, která potřeboval. Myslím, že dnes už by se to stát nemohlo," dodal. „V poslední době se zákony na ochranu naší země zpřísnily. V každém případě," pokračoval po krátké odmlce, „Parnell ten svůj palác dokončil a obehnal kolem dokola vysokým plotem. Slyšel jsem, že ho to celé přišlo na osm milionů, ale to bylo před lety, takže od té doby se hodnota chaty víc než zdvojnásobila. Říká se, že Parnell zaplatil hotově a ani dům, ani pozemek nejsou zatížené hypotékou nebo jinými dluhy. Já tomu nevěřím, ale lidé o tom mluví…, a taky samozřejmě spekulují, jak mohl přijít k tolika penězům."

Avery historka zaujala. „A jak k nim přišel?"

„Spousta lidí si myslela, že to jsou drogové peníze, potom se však ukázalo, že Parnell byl majitelem nějaké počítačové společnosti v Silicon Valley. Jeden z jeho inženýrů prý navrhl nový počítačový čip, který v tom oboru způsobil

hotovou revoluci. To víte, tomuhle já nerozumím. Ale protože ten inženýr pracoval u Parnella, přihlásil si patent Parnell. Nadělal na tom majlant, tu svou společnost stačil prodat, než se položila, a odstěhoval se sem.“

„Ale už ten dům tady nevlastní, že?“ zeptala se Avery v domnění, že ho Pamell musel prodat vlastníkovi Utopie, který ho používá jako luxusní objekt pro zvlášť důležité návštěvníky.

„Vlastní a nevlastní,“ odpověděl Walt. „Víte, o tom se taky vedou řeči, a ještě nechutnější. Parnell se oženil, v kostele asi míli odtud. Byla to samozřejmě událost, která zase stála spoustu peněz. Na svatební hostinu bylo pozváno pět set hostů,“ řekl. „Slyšel jsem, že jen tahle trachtace se plánovala rok. Květiny měli až z Evropy – zřejmě jim americké květiny nebyly dost dobré. Jenže jak to tak bývá, příprava svatby trvala dýl než vlastní manželství. Rok a půl po té slavné svatbě podal Parnell žádost o rozvod.“

Stařík zakroutil hlavou a odmlčel se. „Ale tomuhle modernímu světu už já nerozumím,“ pokračoval po chvíli. „Já jsem byl se svou ženou Onou May sedmačtyřicet let. Jistě, byly chvíle, kdy jsem chtěl od ní utéct a už se nikdy nevrátit, a dovedu si představit, že moje žena na tom byla stejně. Ale zůstali jsme spolu, protože jsme si řekli manželský slib a mínili jsme to vážně. A teď se dočítám v novinách, že se dostává do módy něco, čemu se říká manželství na zkoušku. Slyšela jste už o tom?“

Avery se usmála. „Ano, znám ten termín.“

„Opravdu tomu nerozumím,“ řekl stařík. „Ti lidé chtějí žít spolu, ale bez manželského slibu. Myslím, že tak nějak bral své manželství Parnell, když požádal o rozvod tak brzy. Ale řeknu vám, že je to ošklivý rozvod, jen co je pravda. Spousta ostouzení a špinavostí – všechno samozřejmě přetřásané v novinách. Tomu taky nerozumím, proč lidi tyhle

nechutnosti tak hltají. Už je to dýl než rok, co požádal o rozvod, a pořád se to táhne. A teď všichni čekají, komu ten barák v horách připadne. Parnellova manželka tvrdí, že jí ho slíbil a že by ho měla dostat ona. Prohlašuje, že radši zemře, než by se ho vzdala, a on říká totéž. Podle mě se oba chovají jako malé děti. Právě minulý týden vyšel další rozhovor s Parnellem. Vyjádřil se v něm, že vůbec nezáleží, komu to soudce přiklepne, protože tak jako tak své bývalé manželce nikdy nedovolí, aby do něj vstoupila. Prostě párek k pohledání," dodal. „Ale lidi tady i v Aspenu jsou stejní jako oni. Představte si, že si z toho udělali loterii a uzavírají sázky."

„Chcete říct sázky na to, kdo ten dům dostane?"

„Přesně tak. Slyšel jsem, že kurs je devadesát k deseti ve prospěch Pamelly Parnellové kvůli pochybnému způsobu, jakým Denis získal ta povolení. Dokonce se říká, že má za to na krku žalobu. Navíc soudce, který má rozhodnout, kdo z nich dům dostane, je horlivý ekologický aktivista. Ale uvidíme, všechno ukáže čas."

Naklonil se dopředu a položil ukazovák na mapu. „Přímo tady to je," řekl. „Tohle je Land Between the Lakes. Jmenuje se to tak, protože chata stojí mezi dvěma velkými horskými jezery. Máte u sebe nějaké pero nebo tužku? Označil bych vám to místo kroužkem. Odsud, kde spolu sedíme, je to asi dvě hodiny jízdy. Tam nahoře jsou ještě další fantastické chaty, ale k žádné se nedostanete, protože je k nim přístup jen po soukromých cestách s bránami."

Tak nevím, zřejmě došlo k nějakému omylu, uvažovala rozpačitě Avery. „Má tam bydlet moje teta, ale vypadá to, že jsem se asi přeslechla. Je to možné, spojení nebylo nejlepší."

„A nemohlo by to být Twin Lakes?" zkoušel stařík. „Land Between the Lakes je na severu, zatímco Twin Lakes je odsud na jih a je to vyznačené na mapě."

Ukázal jí to místo prstem. Avery přikývla, složila mapu a zastrčila ji do batůžku. „Díky, že jste mi ušetřil dlouhou cestu," řekla, když se s Waltem Gentrym loučila.

„Bylo mi potěšením," odpověděl. „A radím vám, abyste si nezapomněla zapnout pásy, drahoušku. Tady jsou cesty samá zatáčka a místní řidiči po nich jezdí jako šílenci. Podle mě si koledují o jízdu na věčnost, tak dejte pozor, aby vás s sebou nevzali."

Vrátila se do auta a znovu vyjela. Přece jen ji přemohl pocit viny, že přijede pozdě, a raději si to s těmi vedlejšími silnicemi rozmyslela. Navíc měla pocit, že při rozhovoru s Waltem Gentrym už poznala z koloritu kraje dost. Byl to náramně zdvořilý a příjemný stařík a vůbec se s ním nenudila.

Možná by mohla Carrii přemluvit, aby si udělaly pěší výlet do hor. Vzápětí se té absurdní myšlence zasmála. Její teta prý byla na střední škole docela sportovní typ. Hrála volejbal, košíkovou, vlastně skoro všechny sporty, které se na škole provozují, a Avery s ní dokonce vyhrála jakési poháry v tenisové čtyřhře. Má je ještě Carrie někde, nebo je už vyhodila? Ale to už teď bylo jedno, protože z dnešní Carrie se stala definitivně dáma, která se cítí nejlépe mezi zdmi, kde se námaha většinou omezí jen na pár schodů. Cvičení přímo nenáviděla.

Carrie jela do lázní s představou, že si tam bude hovět všemi obsluhovaná a obskakovaná. Avery si povzdechla. Doufala jen, že ji teta nebude nutit, aby s ní absolvovala všechny ty ženské nesmysly, jako jsou bahenní koupele nebo zábaly v mořských chaluhách a podobně. Ne že by byla zásadně proti tomu, nechat se někdy hýčkat a ošetřovat, ale teď neměla na podobné zábavy čas, a když už má vysadit, raději by si prohlédla krajinu, protáhla tělo a osvěžila se na duchu pobytem v čisté přírodě.

Projela Aspenem a pokračovala dál. Asi o hodinu později si byla jistá, že jede špatně. Už chtěla zastavit a podívat se do mapy, když náhle uviděla ukazatel s nápisem Lázně Utopie. Silnice ostře zatočila, začala stoupat a zužovat se, až přešla v štěrkovanou příjezdovou cestu. Vpředu se objevila brána. Avery zastavila a ohlásila se strážnému.

Ten se podíval na jakýsi papír a zmateně zakroutil hlavou.

„Bohužel vás nemám na seznamu hostů, kteří mají dnes přijet," řekl.

„Ale já tu mám rezervaci," trvala na svém Avery. „Měl byste mě tam mít."

Strážný přišel blíž k autu a usmál se. „Asi došlo k nějaké chybě. Jeďte dál a zkuste se domluvit na recepci," řekl.

„Díky," zavolala na něho, když jí otevřel a pustil ji dál.

Jestli jsou v těch lázních všichni takhle vstřícní, možná to tam nebude špatné, pomyslela si. Ve zpětném zrcátku uviděla, že strážný stojí na cestě a pozoruje ji, jak odjíždí. Jeho prošedivělé vlasy jí připomněly strýce Tonyho. Ach bože, zapomněla mu včera večer zavolat. No nic, udělá to, jakmile se ubytuje. Tony si pořád dělal s někým nebo s něčím starosti.

Věděla, že to poslední dobou mezi ním a Carrií příliš neklape, ale doufala, že je to jen přechodná manželská krize, kterou dokáží vyřešit. I když svou tetu z celého srdce milovala, nebyla slepá k jejím chybám a měla tendenci se domnívat, že větší vinu na jejich manželském nesouladu má ona. S Carrií je někdy opravdu problém vyjít. Sňatek s Tonym bylo to nejlepší, co kdy udělala, a možná, až si tady trochu odpočine od toho svého shonu, najde čas rozmyslet si, co je pro ni důležitější. Nikdy Tonyho dost neoceňovala a při tomto přístupu k partnerovi nemůže žádné manželství dlouho

vydržet. Naštěstí měl Tony svatou trpělivost a byl schopen vydržet víc než kterýkoliv jiný muž na jeho místě.

Projela další ostrou zatáčkou. Proboha, kde ty lázně jsou? Od brány dole stoupá pořád nahoru, projíždí jednu serpentinu za druhou, ale kolem pořád les a divočina. Když už byla přesvědčená, že se na posledním rozcestí zmýlila a vjela na cestu pro lesáky, objevily se před ní budovy.

„Můj bože!“ zašeptala. Utopie – opravdu příhodné jméno.

Byla to nádhera, z níž doslova vyzařoval klid a lázeňská atmosféra. Budovy s žlutohnědou fasádou se vyjímaly v záplavě zeleně jehličnatých lesů. Hlavní stavba působila dojmem, jako by byla součástí horského svahu, na němž stála. Nad ní na svahu byly roztroušeny malé bungalovy, k nimž se vinuly kamenité cestičky, a kolem všude husté jehličnaté lesy a louky plné květin. Dokonce zaslechla zurčení vody. Otočila se po zvuku a uviděla pramen stékající po kamenitých stupních vybudovaných ve svahu. Dole voda padala na zlatou kouli zavěšenou nad kruhovým jezírkem.

Z obslužné cesty vyjelo menší nákladní auto. Avery zastavila a musela chvíli počkat, až posádka vyloží jakési sudy. Nijak jí to nevadilo, seděla a pozorovala krásu a klid kolem. Náhle si všimla jakéhosi mladého páru. Zřejmě milenci. Šli po cestičce podél pramene a drželi se za ruce. Asi v půli cesty se zastavili, obrátili se k sobě a vášnivě se líbali.

Avery pocítila bodnutí závisti a přinutila se obrátit pohled jinam. Nevydržela to. Znovu se musela vrátit k těm dvěma a dívat se, jak si vzájemně hledí do očí. Možná to jsou novomanželé, pomyslela si.

Náklaďák jí uvolnil cestu a ona se znovu rozjela do kopce.

Nahoře byla kruhová cesta vydlážděná kameny. Před mramorovými schody vedoucími ke vchodu hlavní budovy stály jako stráž veliké keramické květináče, z nichž splývaly

dolů snítky břečťanu a doslova přetékala záplava drobných růžových a žlutých květů.

Bylo vidět i lidi. Všichni chodili klidně, nikam nespěchali, a stejně jako ti dva zamilovaní měli na sobě identické tmavě modré sportovní soupravy. Na bundě nad náprsní kapsou se jim vyjímal kulatý znak se jménem lázní.

Sotva Avery zaparkovala, už k ní spěchal portýr. Otevřel jí dveře, napřáhl k ní ruku, aby jí pomohl, a řekl: „Vítejte v Utopii.“

Kapitola 6

Monk byl zamilovaný. Třebaže už nevěřil, že by kdy k takovému zázraku mohlo dojít, setkal se s ženou svých snů a od té doby se choval jako blázen, jako směšný pošetilec. Jilly byla jeho druhé já, o tom nebylo pochyb. Dokonale se k sobě hodili, protože sdíleli tytéž sny, tytéž fantazie a tužby, a co bylo nejdůležitější, měli vyvinutý týž smysl pro unfair hru.

Jilly Monka fascinovala od první chvíle, kdy se setkali v jakémsi špinavém baru na předměstí Savannahu. Ještě teď si vzpomínal, jak se mu zatajil dech, když tam vstoupil a uviděl ji v jejích odvážných rudých šatech a rudých lodičkách na vysokých podpatcích. Byla… prostě úžasná. Jak ji instruoval v telefonu, seděla v rohovém boxu a držela pořadač s modrými deskami. Jakmile ho uviděla, usmála se na něho a on v tu chvíli věděl, že je ztracený.

Čerstvě rozvitý květ první lásky však neuvadal. Monk po Jilly stále toužil, a i když pracoval, nepřestával se usmívat. V ty dny měl myšlenky jen pro ni. V době, kdy se musel věnovat nezbytnému, ale únavnému pozorování a hodnocení situace, trávil čas nejraději vzpomínkami na nejintimnější chvíle s Jilly, na to, jak se spolu poprvé milovali. Došlo k tomu přesně tři hodiny po tom, co vstoupil do baru a poprvé

ji uviděl. Jilly ho vzala do svého hotelového pokoje, svlékla ho z oděvu i z jeho zábran a potom…

Tak vášnivé milování ještě nezažil. Zavřel oči a oddal se blahu vzpomínek, které zaplavily jeho smysly. Stále cítil vzrušující chuť jejích úst, pižmový pach jejího parfému, teplo jejího sametového těla, a ještě teď mu zněl v uších hrdelní, téměř zvířecí zvuk, který se jí vydral z hrdla, když do ní vstoupil. Byla smyslná, divoká jako kočka, vášnivá – přesně tak, jak to měl rád –, a přesto dokonale žensky bezbranná.

Žasl nad tím, jak lehce ho Jilly dokázala připravit o sebekázeň. Stačilo, aby se na něho podívala. Ani ve svých nejbujnějších představách by nevěřil, že je schopen chovat se tak bláznivě romanticky nebo že by byl kdy ochoten připustit si myšlenku na trvalý svazek se ženou. Přesto jí před dvěma měsíci nabídl sňatek – tím nejromantičtějším způsobem, na kolenou – a byl rozechvělý štěstím, když souhlasila. Řekl jí, že pro ni udělá všechno, všechno, co je možné, a pak se dal do toho, aby jí to dokázal.

Uvědomoval si, že v zoufalé snaze potěšit ji je v jejích rukou tvárný jako dětská plastelína. Přesto mu to nevadilo. Jilly byla první člověk na světě, jemuž se svěřil naprosto se vším. A také ona před ním nic netajila. Žili spolu asi čtyři měsíce, když se jí otevřel. Bylo to jednou pozdě večer, kdy spolu seděli po milování v hedvábných županech na pohovce a usrkávali vychlazené šampaňské. Tehdy jí začal vyprávět o drsném životě na vyprahlém kousku farmářské půdy kdesi v Nebrasce s drsnými, vyprahlými rodiči, kteří nevěděli, co je to radost. Jeho otec byl přesvědčen, že syna nejlíp vychová rákoskou, a tuto výchovu praktikoval téměř denně, zatímco jeho matka, bázlivá, neduživá žena, která se lekala svého vlastního stínu a z domu vycházela pouze v neděli ráno do kostela, stála opodál s rukama založenýma za zády a sledovala, jak se její manžel snaží vytřískat ze svého syna,

jejich jediného dítěte, zálibu v tuláctví. Monk už v raném věku poznal, že nemá smysl si matce stěžovat, protože mu vždycky řekla totéž, co už znal od otce. V deseti letech je už nenáviděl oba, a když usínal, snil o tom, jakými novými způsoby je bude trápit.

Jeho život byl samá zákruta. Začal tím, že kradl peníze z kostelní pokladničky – jen sem tam něco o nedělích. Jakmile skončil střední školu, sbalil si pingl a odešel z domu. Šel na college v Omaze. Měl dost peněz, aby si zaplatil první semestr, a na zbytek školného dostal vládní půjčku, kterou samozřejmě nehodlal splatit. O čtyři roky později opustil stát Nebraska a přísahal, že se do něj už nikdy nevrátí.

Tenkrát neměl tušení, zda jsou jeho rodiče ještě naživu, a nijak zvlášť mu na tom nezáleželo.

Vlastně mu nikdy na nikom nezáleželo – až teď.

Pověděl o sobě Jilly všechno. Řekl jí, že svou první vraždu spáchal ve dvaadvaceti letech, a také že kdysi snil o kariéře divadelního herce. Lákala ho představa převlékat se do kostýmů a hrát různé role. Dokonce se mu podařilo hrát a byl dobrý herec, chlubil se jí. Tak dobrý, že zkoušel hlavní roli v repertoárovém divadle v jedné letní hře. Jednou se však stalo, že ho jakýsi jiný herec zesměšnil přímo před ředitelem společnosti a on byl jeho popichováním tak roztřesený, že své vystoupení dokonale pokazil a další roli už nedostal. Tehdy přísahal, že si s posměváčkem vyřídí účty. Trpělivě čekal na svou příležitost a o dva roky později se dočkal. Tentokrát provedl vraždu nožem a shledal to jako vzrušující a uvolňující zážitek.

„A kdy sis změnil jméno?“ zeptala se ho Jilly.

„V den, kdy jsem se zapsal na college,“ odpověděl. „Zfalšoval jsem si rodný list a podařilo se mi to udělat tak dobře, že mi to zbaštili. Dnes si myslím, že to bylo amatérské, ale splnilo to svůj účel.“

„Já jsem na college nešla,“ posteskla si Jilly. „Chtěla jsem, ale matka říkala, že na to nemám. Vzala peníze, které jsem měla ušetřené, a použila je na vzdělání Carrie.“

„Jaké jsi měla dětství?“

Jilliny oči se zalily slzami. „Dětství bez lásky,“ řekla. „Na otce si nevzpomínám, opustil nás, když jsem byla malá. Udělal to kvůli ní.“

„Kvůli matce?“

„Ano,“ řekla. „Ona ho vyštvala. Utekl od ní s jinou ženskou, ale když se na to dívám dnešníma očima, nemůžu mu to vyčítat.

Matka byla chladná a zatrpklá. Nikdy mi neprojevila žádný cit a myslím, že proto jsem se dostala do problému…, však víš…, jak jsem otěhotněla. Hledala jsem někoho, kdo by mě měl rád. Samozřejmě jsem tím zostudila rodinu. Nespočítala bych, kolikrát na mě matka se sestrou tohle křičely.“ Zavrtěla hlavou a šeptem dodala: „Byla jsem hloupá a pošetilá. Myslela jsem si, že až budu mít dítě, matka a sestra mi odpustí a pomůžou mi je vychovávat. Chtěla jsem být svému dítěti dobrou matkou.“

„Ale přepočítala ses, že?“

Stiskla mu ruku. „Samozřejmě. Říkám, byla jsem hloupá a pošetilá. Když za mnou matka a Carrie přijely do nemocnice, myslela jsem, že mě odvezou s mou malou holčičkou domů. Hrůza, když na to dnes pomyslím…“

„A co se stalo, lásko moje?“ zeptal se, když se odmlčela přemožená pohnutím.

„Carrie vzala dítě a odešla s ním. Neřekla mi ani slovo. Šla prostě k postýlce, vzala je a odešla. Když jsem se snažila vstát a jít za ní, chytila mě matka za ruku a zadržela mě. Zeptala jsem se, co chce s mým krásným dítětem dělat, a ona mi řekla, že Carrie malou Avery odveze domů. Avery, takové hloupé jméno pro mou dceru ty dvě vymyslely.“ Utřela si

prsty slzy z tváře. „Nedovolily mi ani vybrat pro mé vlastní dítě jméno. Všechno rozhodla Carrie. Řekla matce, co má dělat, a ta svou zlatou holčičku ve všem poslechla.“

„A co se stalo potom?“

„Matka mi řekla, že musím odjet z města pryč a už se nikdy nesmím vrátit. Prý jsem ji a Carrii zostudila do konce jejich života. Nemohla jsem se s tím vyrovnat, a dokonce jsem ji prosila, aby mi odpustila. Matka však byla neoblomná. Ještě teď vidím ten ošklivý zarputilý výraz, s jakým na mě hleděla. Úplně stejný, jaký měla Carrie, když dítě odnášela. Místo odpuštění mi znovu nadávala, pak vytáhla stodolarovku, hodila ji po mně a beze slova odešla.“

„Copak tam nebyl nikdo, kdo by ti pomohl a zastal se tě?“

Zavrtěla hlavou. „Matka byla zadobře s šéfem místní policie. Měla ho obtočeného kolem malíčku. Občas se u nás pozdě večer zastavil, když už jsme s Carrii spaly. Alespoň si to mysleli. Ale já jsem jednou zaslechla jakési skuhrání a supění a potichu jsem sešla dolů a viděla jsem, co se tam děje. Nakoukla jsem do obýváku a viděla jsem, jak tam ten policajt sedí rozvalený na gauči s kalhotami spuštěnými. Matka klečela mezi jeho nohama a obsluhovala ho. Přitom byl ten odporný tlusťoch ženatý,“ dodala. „Dovedeš si představit, že byl ochotný udělat cokoliv, jen aby neřekla jeho ženě o jejich mrzkém poměru. Matka mi vyhrožovala, že mě šéf policie zavře do vězení, když neodjedu z města pryč. Vím, že by ho k tomu dokázala přinutit.“

Usedavě se rozvzlykala. Monk ji objal a držel ji přitisknutou k sobě, až se utišila. „A co se stalo s tvojí dcerou?“ zeptal se potom.

„Vychovávala ji Carrie a celou dobu ji proti mně štvala. Moje sestra mě odjakživa nenáviděla. Nebyla tak hezká jako

já a užírala se žárlivostí. Tím, že mi ukradla dítě, se mi pomstila.“

„A jak ses seznámila s Dalem Skarrettem?“

„Když jsem odešla z Sheldon Beach, musela jsem dělat všelicos, abych se uživila. Snažila jsem se našetřit peníze, abych si mohla najmout advokáta a s jeho pomocí dostala svoje dítě zpátky. Musela jsem dělat samé pomocné práce, protože jsem neměla vzdělání a nic jsem pořádně neuměla. Pracovala jsem většinou po barech a restauracích. Párkrát jsem dokonce musela ukrást peníze, abych si vydělala na činži, a taky jsem spala s muži. Bylo jich celkem dvanáct,“ přiznala. „Počítala jsem to… Vůbec nevím proč, ale dělala jsem to. A používala jsem všechny možné ochrany, abych nechytila nějaké odporné nemoci. Nenáviděla jsem to, ale potřebovala jsem peníze. Zoufale jsem toužila dostat svou dcerku zpátky.“ Otočila se, aby neviděl, jaká mukají ty vzpomínky působí. „Pak jednou, když jsem pracovala v jakémsi zaplivaném baru kdesi v Savannahu, jsem se setkala s Dalem Skarrettem. Bože, ten byl nechutný,“ povzdechla. „Jenže já jsem ty peníze opravdu potřebovala. Dal si záležet, abych viděla, kolik jich po kapsách má, a potom mi řekl, že mě chce. Pak jsme spolu s přestávkami žili…, ani nevím jak dlouho, ale mně to připadalo jako věčnost. Snažila jsem se nějak pokračovat ve svém životě, ale on se ke mně pořád vracel. Jednou večer mi řekl o klenotnictví, které se se svými kumpány Frankem a Larrym chystal vybrat.

Lany žil na hromádce s dcerou majitele toho obchodu a ona se hrozně ráda chlubila, kolik má otec peněz. Celou loupež naplánoval Dale, ale já jsem mu pomáhala s detaily.“

„Takže jsi byla spolupachatelka.“

„Jo,“ přikývla. „Loupež proběhla bez zádrhelů, ale Frank byl moc velká huba a začal všude řečnit, kolik dostane peněz, až Dale prodá ty diamanty. Dale lup ukryl – byly to většinou

nebroušené kameny – a všichni jsme se dohodli, že počkáme alespoň půl roku, než se je pokusíme prodat.“

„Ale pak to dopadlo špatně, že?“

„Přesně tak. Jeden práskač řekl poldům, jak se Frank všude chlubí. Ti ho sebrali k výslechu, stiskli ho a on se z toho snažil nějak vybruslit a udělal s nimi dohodu. Řekl jim o Larrym, ale o Dalem a o mně mlčel, to až později. Myslím, že si to nechával v rukávě, aby mohl tu dohodu vylepšit. Lany nám zavolal a varoval nás, takže jsme stačili z města včas zmizet. Larrymu se to ale nepodařilo. Došlo k přestřelce, a než ho zabili, stačil ještě zastřelit jednoho poldu.“

Znovu se dala do pláče. „Nezáleželo mi na žádných diamantech. Dale mi slíbil, že mi pomůže, abych získala zpátky svou dceru. To měl být můj podíl z celé té loupeže. Zajeli jsme zpátky do Sheldon Beach a šli jsme do matčina domu, abychom si vzali Avery. Nebrala jsem to jako únos. Chtěla jsem si jen vzít to, co mi má sestra ukradla. Nevěděla jsem, že Carrie je oficiálním poručníkem mé dcery. Přiměla matku, aby šla k soudu a požádala o to. Soud mi odebral veškerá práva k dítěti a dal je mé sestře. Ukradla mi dítě, Monku, chápeš to? Definitivně mi ho ukradla…“

„Já vím, jak ti je, lásko moje.“

„Avery byla ještě malá, když si pro ni Dale šel, ale Carrie ji už stačila úplně obrátit proti mně. Dale mi řekl, že se ji pokoušel uklidnit, že jí říkal, jak moc ji mám ráda a jak bude se mnou šťastná. Jenže Avery spustila křik, jako by ji na nože bral. Bůh ví, jaké šílené lži do ní Carrie hustila a otravovala její dětskou duši.

Bránila se, jako by jí šlo o život, kopala ho, kousala a snažila se mu vyškrábat oči. Řekl, že vytáhl opasek – chtěl jí svázat ruce –, a pak ji zřejmě párkrát udeřil, aby přestala zuřit.“

Monk jí podal další papírový ubrousek. Vděčně ho přijala a osušila si slzy. „Pokračuj," pobídl ji. „Uvidíš, že se budeš cítit líp, až se toho všeho jedu zbavíš."

Přikývla. „Ano, máš pravdu. Averin křik probudil matku. Vyběhla ze svého pokoje s pistolí v ruce. Měla ji od toho svého přítelíčka, toho policajta, prý aby se mohla bránit proti lupičům. Pokusila se Daleho zastřelit. Dale mi řekl, že s Avery ustupoval ke dveřím, když vystřelila. Nezasáhla však jeho, ale mou dceru. Panebože…" Monk cítil, jak se v jeho objetí chvěje. „Dale mi to dlouho neřekl, takže jsem s ní nejela do nemocnice, aby ji prohlédli."

„A co se stalo s tvou matkou?"

„Dale tvrdil, že když viděla, co udělala, vykřikla, náhle se chytila za hruď a sesula se na zem. Byla na místě mrtvá…, podle Daleho."

„Srdeční záchvat?"

„Ano, ale neplakala jsem pro ni. Obrátila se proti mně a já jsem prostě udělala totéž jí. Neuronila jsem pro ni ani slzu," dodala hrdě.

„To chápu."

„Dale se snažil dodržet slib, který mi dal. Sledoval Avery, když odjela za mou sestrou do Kalifornie. Pozoroval její školu a myslel si, že ji někdy chytí, až vyjde ven sama. Bohužel nebyl sám, kdo Avery sledoval. Hlídal ji jakýsi agent FBI. Carrie je zřejmě přesvědčila, že po ní Dale půjde znovu. Moje sestra je náramně chytrá, to se jí musí nechat," dodala s úšklebkem, „zburcovala snad samotného ředitele FBI, protože Avery v jednom kuse někdo hlídal. Dale se ji jednou pokusil chytit, ale agent ho překvapil a srazil k zemi. Dale nebyl ozbrojený," dodala. „Zatkli ho, poslali na Floridu a tam ho postavili před soud. Hodili mu na krk matčinu smrt."

„A odsoudili ho za to?"

„Ano. Soudní ohledání sice prokázalo, že zemřela na srdeční záchvat, ale porota se usnesla, že to zavinil on.“

„A ty sis to nemyslela?“

„Mně na tom nezáleželo, ale matka měla vždycky špatné srdce. Teď se ti však musím k něčemu přiznat, drahoušku. Ale nezlob se, prosím tě. Nech mě, abych ti to vysvětlila, než na to budeš nějak reagovat.“

„Já se na tebe nikdy nezlobím a nebudu ani teď. To ti slibuju,“ řekl.

„Vzpomínáš si, jak jsi mi dal peníze, abych splatila všechny svoje dluhy?“

„Těch třicet tisíc?“

„Ano,“ řekla tiše, skoro šeptem. Vklouzla mu rukou pod župan a začala mu hladit hruď. „Dala jsem většinu z nich jako zálohu advokátovi.“

„A proč?“ hleděl na ni nechápavě. „Na cos potřebovala advokáta?“

„Najala jsem ho, aby pomohl Dalemu. Chtěla jsem ho dostat z vězení a teď to vypadá, že by se to mohlo podařit. Když se advokát probíral důkazy, našel účet od kardiologa ze Savannahu. Samozřejmě ho navštívil,“ pokračovala. „A doktor mu řekl, že matka měla srdce v katastrofálním stavu. Ale důležitější je, co mu řekl pak. Prý poslal zprávu o matčině zdravotním stavu prokurátorovi, ale potom se ukázalo, že ten tuhle informaci zatajil před veřejným obhájcem, kterého Dalemu přidělili.“

Monk najednou pocítil, že se ho opravdu zmocňuje hněv, ale ovládl se.

„Dál,“ řekl jen.

„Ten advokát to dokázal,“ pokračovala Jilly. „Vymohl Dalemu nový proces. Má se konat už brzy. Soudce prý zuřil, když se dověděl, že prokurátor zatajil důkaz, aby dosáhl Daleho odsouzení. Teď je mezi nimi samozřejmě zlá krev a

prý to byla poslední kapka. Daleho advokát mi řekl, že soudce jakýsi případ odložil na pozdější dobu a uvolněný termín přidělil jejich procesu. Carrie ani Avery nesmějí svědčit. Pokud budou, zůstane Dale za mřížemi.“

„A co ta jeho žádost o podmíněné propuštění? Pořád se plánuje, že se bude projednávat?“

„Ano, ale v tu dobu už bude po tomhle novém procesu. Pochop, o co mi jde – jestli Dale nevyjde z vězení, nikdy se nedostanu k těm diamantům. A po tom všem, čím jsem musela projít, si je, myslím, zasloužím. Samozřejmě že co bude moje, bude i tvoje. Zdá se ti, že jsem moc nenasytná?“

„Nezdá,“ odpověděl. „Ale teď ke mně musíš být upřímná. Cítíš něco k Dalemu?“

„Ach ne, proboha!“ ohradila se. „Odjakživa jsem ho nesnášela a vím, jak ti to můžu dokázat.“

„Jak?“ zeptal se zaujatý jejím lišáckým úsměvem, který ho vždycky tak vzrušoval.

„Jakmile nás Dale dovede k diamantům, dovolím ti, aby ses díval, jak ho zabiju.“

Jeho podráždění začalo opadávat. Jilly ho políbila. „Miluju tě z celého srdce, lásko moje,“ zašeptala mu do ucha. „Raději bych zemřela, než bych tě podvedla. Tím, že zabiju Daleho, ti dokážu svou lásku. Ale od tebe budu chtít taky důkaz.“

„A co bych měl udělat?“ zeptal se. Nijak si neliboval v poezii, ale teď se snažil mluvit romanticky. „Jestli si budeš přát, abych létal, přísahám, že to nějak dokážu. Udělám pro tebe všechno, co budeš chtít, moje nejdražší Jilly. Všechno, na co si vzpomeneš.“

Přitulila se k němu. „Když naposledy jednal soud o Daleho propuštění na podmínku, svědčila má sestra a Avery,“ řekla.

„Kvůli nim ho nepustili.“

„A ty chceš, abych zařídil, aby už u příštího nebyly? To mám pro tebe udělat?“

„Miláčku, pochopils mě jen zčásti. Nejen, aby nebyly u příštího jednání soudu, ale aby nemohly svědčit. Prostě aby nebyly vůbec, chápeš? Chci, abys je zabil.“

Kapitola 7

Carrie se probudila zalitá studeným potem. Stále ještě v ní doznával děsivý noční sen. Rozechvělá jako vyděšené dítě se zachumlala do péřové přikrývky a snažila se uklidnit divoce bušící srdce. Měla pocit, jako by ji postihl srdeční záchvat. Položila si ruku na hruď a několikrát se zhluboka nadechla. Bože, ten sen byl tak skutečný… A proč dnes? Co ho vyvolalo? Vždyť na Jilly už nemyslela celé roky. Proč se jí najednou sestra zjevila a mučila ji ve spánku?

Možná to je únavou z posledního hektického období. Ano, určitě to bude tím, chytala se této možnosti. V posledních několika týdnech pracovala sedmnáct osmnáct hodin denně, aby získala a smluvně zajistila neobyčejně lukrativní zakázku. A teď, když už jsou všechny kontrakty podepsané a může si konečně vydechnout, jí začne její přetížený mozek tropit hlouposti. Převalila se na záda, zavřela oči před paprsky světla, které pronikalo škvírou mezi závěsy na oknech, a snažila se vzpomenout si na některé cviky jógy, které ji učila Avery. Hluboký uvolňující nádech. Oprostit mysl od všech úvah a soustředit se na tělo, na uvolnění každého svalu. Nejdřív prsty na nohou, pak nohy… To je ono. A teď se uvolnit, k čertu!

Nešlo to. Cítila, že v ní stále sedí úzkost a čeká na příležitost, aby ji znovu ovládla.

Proboha vždyť to byl pouhý sen. Ošklivý a děsivě živý, ale přesto jen sen. Tak už přestaň trojčit.

Škoda že už není v módě valium. Vzala by si jednu dvě tabletky a za chvíli by se jí zjitřené nervy uklidnily. A pak si uvědomila, že se přece jen zklidňuje. Už neměla pocit, že se jí srdce snaží vyskočit z hrudi jako jeden z těch tvorů v *Mimozemšťanech.*

Teď si potřebuje dát sprchu. Ano, dlouhou horkou sprchu a po děsivém snu nezůstane ani vzpomínka. Odhrnula přikrývku a posadila se. Kolik může být hodin? Že by slunce tady v horách svítilo jasněji než v L. A.? Samozřejmě že jo, protože tady není žádný smog.

Káva, pomyslela si. Ta by byla lepší než valium. Zazvoní si pro kávu. Kofein jí vyčistí mlhu v hlavě a konečně začne uvažovat jako normální člověk.

Už se chystala vstát, když je uviděla. Ležely na nočním stolku namířené na ni – dlouhé lesklé nůžky! Strnula a výkřik jí uvízl v hrdle. Nemohla od nich odtrhnout pohled. Byly tam a nechtěly zmizet.

Znovu jí srdce tlouklo jako splašené a naráželo na hrudní koš. Může člověk zemřít strachem? Je to snad nějaký idiotský žert? Ne! Ten, kdo sem ty nůžky položil, musel vědět o jejím snu. Ale to přece… Proboha, uvažuj! Snaž se uvažovat.

A jsou vůbec skutečné? Natáhla ruku, aby se jich dotkla, jako by doufala, že je to pouhá halucinace. Ucítila pod prsty chladnou ocel a zachvěla se. Žádná halucinace, ale skutečnost. Panebože!

Ne, přece musí existovat nějaké rozumné vysvětlení. Možná tam ty nůžky ležely už večer a ona si jich jen nevšimla. Cítila, že je to stéblo, kterého se jako tonoucí zoufale chytá. A pak uviděla žlutou obálku. Stála opřená o

lampičku a bylo na ní krásným písmem vykroužené její jméno. Věděla naprosto jistě, že večer na nočním stolku žádná obálka nebyla. Třesoucí se rukou po ní sáhla a otevřela ji.

„Proboha…, co to má znamenat?“ zašeptala, když vytáhla dva listy složeného dopisního papíru. Rozložila je a četla.

Carrie,

jestlipak jsi po mně truchlila, když ti před lety řekli, že jsem uhořela při dopravní nehodě? Anebo jsi mou smrt oslavovala? Vždycky sis myslela, že jsi chytřejší a inteligentnější než já. Byla jsem pro tebe jen hloupá holka. Vzpomínáš si, jak jsi mi to říkala? Já ano a nikdy na to nezapomenu. Vždycky jsi mě podceňovala. Vždycky! Jistě si vzpomínáš, jak jsem se ti toužila pomstít. A teď ten skvělý den pomsty konečně nastal. Ocitla ses na správném místě, kde jsem tě chtěla mít.

Celý dům je zadrátovaný, Carrie, nemáš šanci dostat se ven. Jestliže otevřeš okno nebo venkovní dveře…, bum! Stačí jediný stisk tlačítka a tenhle krásný dům vyletí do povětří. Víš, jak dlouho jsem na tohle čekala?

Tik, tik. Máš strach?

Chceš vědět, jak jsem to všechno vymyslela a zorganizovala? Nejdřív jsem musela najít muže svých snů. Samozřejmě mě miluje, jenže mě vždycky muži milovali, to přece víš. Ale tenhle je jiný než všichni ostatní. Je lepší, opravdový perfekcionista. Jmenuje se Monk, a když jsem ho poprvé svedla, musím říct, že byl perfektní. Je to nájemný vrah. Můj nájemný vrah, i když je radši, když ho nazývají profesionálem.

Udělá všechno, o co ho požádám, a já ho na oplátku učím, aby svou práci bral jako zábavu. Je to hrdý chlap, hrdý na to, co dělá, pečlivý a metodický, a proto mi nedovolí

udělat žádnou chybu. V minulosti pracoval nepravidelně, měl jednu zakázku za čas, ale já jsem ho přesvědčila, aby pracoval víc a líp. Smlouvu na vyhození domu, v kterém teď jsi, už přijal dřív. Nějakou dobu však trvalo, než se nám podařilo naplánovat a zařídit, jak přitom zároveň sprovodit ze světa ještě dvě další bezvýznamné ženy.

Ty víš, proč musíš zemřít. Ukradla jsi mi můj sen, a ještě jsi mi vzala mé dítě a poštvala je proti mně. To jsou jen dva důvody, Carrie, ale tvým největším hříchem vlastně je, že jsi mě učinila nešťastnou.

P. S. O Avery neměj strach. O tu se taky postarám.

Carrie si zakryla ústa, aby ztlumila výkřik. Začala vzlykat hrůzou. Pak náhle vyskočila a rozběhla se k posuvným skleněným dveřím na balkon. Jediným trhnutím odhrnula závěs.

„Ach bože!“ vykřikla úzkostí. „Ach bože, ach bože…“ S rukama na ústech zírala na výbušné nálože, na nichž jako ďáblovo oko pomrkávalo červené světélko.

Otočila se a vrhla se ke dveřím do chodby, zakopla přitom o boty a narazila pravou nohou do sloupku postele. Holenní kostí jí projela prudká bolest, ale v tu chvíli ji vůbec nevnímala. Vyběhla na chodbu. „Je tady někdo?“ vykřikla.

Nic. Ticho. Uvědomila si, že si měla vzít ty prokleté nůžky, aby měla alespoň něco na obranu, kdyby na ni někdo čekal – nůžky, které tam položila Jilly. Jilly, její sestra, pisatelka toho šíleného dopisu. Jilly psychopat.

Bůh jim všem pomáhej.

Pomalu se sunula podél zábradlí spirálového schodiště. Měla strach podívat se dolů a měla strach se tam nepodívat. Snad minutu jí trvalo, než našla odvahu, a pak… Úleva, zaplavila ji sladká úleva, protože nikoho neviděla. Možná

jsou už všechny tři v domě samy – ona, Sára a Anna. Ne, to už není dům. Teď už je to časovaná bomba.

Rychle seběhla o poschodí níž a vrhla se k pokoji, v němž měla spát soudkyně. Neobtěžovala se klepáním, prudce otevřela dveře a vtrhla dovnitř.

V místnosti byla tma, taková, že Carrie neviděla ani svou nataženou ruku. Tápala k místu, kde tušila postel, až málem srazila lampičku na nočním stolku. Nahmatala stínítko a potom vypínač.

Konečně rozsvítila.

Sára ležela v posteli. Carrie viděla její tělo schoulené pod přikrývkou, ale neviděla jí do tváře. Závěsy byly pečlivě zatažené.

Rozhrnula je a podívala se dolů. „Bože…“ Stejný pohled jako v jejím pokoji – blikající červené světélko nálože.

Obrátila se a přistoupila k posteli. Zůstala stát. Poslouchala, zda uslyší Sářino oddychování. Neslyšela nic, jen zvuk klimatizace, která právě zapnula.

Jemně zatřásla ležícím tělem. „Vzbuďte se, Sáro,“ řekla.

Soudkyně se nehýbala. Zatřásla jí znovu, silněji. „No tak, Sáro, musíte se vzbudit.“ Sára Collinsová jen povzdechla.

Carrie ji vzala ruku a zkusila na zápěstí pulz. Když ho konečně nahmatala, chtělo se jí vykřiknout úlevou.

Teď už věděla, co se včera stalo. V těch zatracených chlebíčcích něco bylo, nějaký jed, ale protože ona snědla jen pár soust, navíc všechno vyzvrátila, většiny toho svinstva se zbavila. Kolik toho mohly sníst Sára s Annou?

Vzala Sáru za ramena a začala jí třást. „Otevřete oči sakra. Vzbuďte se, Sáro.“

Z ležící ženy dostala pouze další povzdech. Pohlédla na hodiny na toaletním stolku. Bože, vždyť už byla jedna odpoledne. Znovu se obrátila k nočnímu stolku. Samozřejmě,

byla tam – obálka se Sářiným jménem opřená o lampičku. Totéž písmo. Má ji otevřít?

„Běžte pryč,“ ozvalo se vedle ní. Chraptivý blábolivý hlas. Carrie málem poskočila leknutím. Sára se snažila otevřít oči. Carrie ustoupila. Sára se převalila na záda a znovu ji poslala pryč.

„Ne,“ odpověděla Carrie. „Musíte se vzbudit. Musíte udržet oči otevřené.“

Sára ji slyšela. Pokusila se posadit, ale sotva se pozvedla, znovu bezmocně klesla do polštářů. Konečně zaostřila pohled na Carrii a bylo vidět, že ji začíná poznávat.

„Co… co tu děláte?“

„Poslouchejte mě,“ řekla Carrie důrazně. „Otrávili vás. Rozumíte, co říkám? Snažte se mě vnímat. Jsme ve velkém nebezpečí.“

„Otrávili?“ Zavrtěla hlavou. „Nevím, že by…“

Carrie jí znovu zoufale zatřásla. „Dali nám něco do jídla. Do těch chlebíčků. Rozumíte, co říkám?“

„Rozumím… Chlebíčky…, že byly otrávené?“

„Ano. Otevřete oči, dám vám studený obklad. No tak, Sáro,“ naléhala Carrie. „Posaďte se.“

Než se vrátila z koupelny s mokrým ručníkem, seděla Sára opřená zády o čelo postele.

Zírala na ni, jako by ji viděla poprvé v životě. „Co děláte v mém pokoji?“

Carrie se jí snažila přiložit mokrý ručník na obličej, ale Sára ji odstrčila.

„Jsme v nebezpečí,“ opakovala Carrie. „Musím jít vzbudit Annu. Nemám čas se s vámi vybavovat. Budete muset poslechnout, co vám řeknu, okay? Už se dokážete soustředit?“

„Přestaňte na mě křičet,“ ohradila se soudkyně. „Už jsem probuzená. O jakém nebezpečí mluvíte?“

„Dům je obložený náložemi a zadrátovaný, abychom nemohly ven.“

Sára na ni nechápavě civěla. „Nerozumím.“

„Jsme tu uvězněné,“ řekla Carrie. „Jestliže některá z nás otevře dveře nebo okno, vyletíme do povětří. Podívejte se na balkónové dveře. Vidíte to červené světélko?“

Sára jí pořád nevěřila. „To bude nějaký hloupý žert…“

„Žádný hloupý žert,“ přerušila ji podrážděně Carrie. Vzala z nočního stolku obálku. „Otevřete ji,“ řekla. „Já jsem taky takovou dostala. Vezměte dopis dolů, tam vám ukážu svůj. A i když tomu nevěříte, neotevírejte okna ani venkovní dveře. A teď musím za Annou, než se vzbudí sama a otevře okno.“

Sára přikývla. „Dobře. Sejdeme se dole.“

Když Carrie vycházela ze dveří, otvírala Sára obálku. Annin pokoj byl na protějším konci chodby.

Anna nebyla v posteli, Carrie slyšela, že je v koupelně. Zvracela. Carrie na ni zaklepala. „Anno, potřebujete pomoct?“

Žádná odpověď. Zkoušela to znovu a znovu. Neměla tušení, jak dlouho tam stála a bouchala na dveře. Konečně Anna otevřela.

Byla zelená a vypadala hrozně. „Co chcete?“ zeptala se. Bylo zřejmé, že se sotva drží na nohou.

„Pomůžu vám,“ řekla Carrie. Nečekala, co na to Anna odpoví, vzala ji kolem pasu a pomohla jí k posteli.

„Měla byste se ode mě držet dál,“ prohlásila Anna. „Něco jsem cestou chytila. Zřejmě nějaký ten čtyřiadvacetihodinový vir.“

Na Annině stolku žádnou obálku neviděla. „Vy jste byla vzhůru celou noc?“ zeptala se Carrie, když jí pomáhala do postele.

„Neslyšela jste někoho? Nebo neviděla?“

„Ne, nikoho," odpověděla Anna. „A běžte ode mě. Nechci, abyste se o mě starala." Přitáhla si polštář a opřela se o loket.

„Žádný vir jste nechytila. Otrávili nás," řekla Carrie. „Museli něco dát do chlebíčků, které jsme jedly."

„Nesmysl. Bylo tam jen něco zkaženého. Až přijedeme do lázní, tak si to s nimi vyřídím. Možná je budu žalovat," prohlásila svým nakvašeným tónem. „Už mě to přestává bavit. Nejdřív to jejich chování na letišti a teď otrava z jídla. To je neodpustitelné."

Carrie se s ní neměla chuť přít. Řekla jí pouze o obálkách, které dostaly ona a Sára.

„Nejdůležitější je, abyste věděla, že za každým oknem a venkovními dveřmi jsou nálože. Cokoliv otevřeme, letíme do vzduchu."

Anna na ni hleděla, jako by si myslela, že má před sebou blázna. „Panebože, co to s vámi je? Snažíte se mě vylekat nebo co?"

„Nesnažím se vás vylekat, říkám vám jen pravdu. Našla jste tady obálku se svým jménem?"

„Ne. Žádnou obálku jsem nenašla."

Odpověděla příliš rychle a příliš podrážděně. Carrie věděla, že lže, ale proboha proč?

„Anno, jsme v tom všechny tři společně. Musíte mi říct pravdu."

„To mi naznačujete, že lžu?" odsekla podrážděně. „A vůbec, běžte odtud a nechte mě na pokoji."

„Ne," řekl Carrie pevně. „Nevím, kolik máme času. Musíme přijít na to, jak se dostat ven, aniž bychom odpálily ty nálože." Annina suchá tvář zrudla. „Žádala jsem vás, abyste mě nechala na pokoji."

Carrie to na ni zkusila jinak. „Sára a já… potřebujeme vás, Anno. Musíme jednat společně, abychom zjistily, co se tu děje.“

Anna na ni nasupeně pohlédla. „A proč mě potřebujete?“

„Protože jste chytrá.“

„Jak můžete vy vědět, jestli jsem chytrá?“

„Vedete přece svou vlastní firmu, ne? Z toho jsem to usoudila.“

Annina brada se o kousek zvedla. „Začala jsem s tkaničkami do bot a tohle malé hobby, jak říkal můj otec mé zasilatelské společnosti, se vyvinulo v podnik s obratem čtyři miliony dolarů. Do konce roku zvýším zisk na čtyřnásobek toho, co předpovídali mí účetní.“

Na tyhle výklady neměla Carrie čas. Navíc ji rozčilovalo, že musí živit domýšlivost té hloupé ženské jen proto, aby ji přiměla ke spolupráci. Copak si pořád neuvědomuje, v čem se ocitly?

Dalo jí dost přemáhání, aby se ovládla. „Myslíte, že budete schopná se jít dolů, abychom se tam spolu se Sárou poradily o naší situaci? Opravdu bychom rády využily vaší… rady, jak postupovat dál.“

Anna naklonila hlavu na stranu a dlouho na Carrii beze slova hleděla. „To myslíte vážně s tou vaší historkou? Vy opravdu věříte…“

„Věřím nevěřím… Je to prostě pravda, a hotovo!“ vyštěkla Carrie.

Anna přikývla. „Jak se jmenujete? Už jsem to zapomněla.“

„Carolyne,“ odpověděla Carrie. Snažila se na ni nekřičet, musela se však přemáhat. „Ale jestli chcete, můžete mi říkat Carrie.“

„Dobře, Carrie. Přijdu za vámi dolů.“

„Jestli se necítíte dost silná, přijdeme se Sárou sem…“

„Jak to myslíte, jestli se necítím dost silná?“ ozvala se už opět podrážděně.

„Slyšela jsem vás v koupelně. Zvracela jste.“

„Říkala jste, že jsme snědly otrávené jídlo.“

„Ano.“

„Proto jsem zvracela. Nejsem nemocná.“

Carrie měla sto chutí jí říct, že teď na tom čerta starého záleží, jestli je nebo není nemocná. Raději se však zhluboka nadechla a přikývla. „Ano, jistě. Tak pojďme dolů.“

„Ale já pořád nevím, proč ten zbytečný povyk.“

Teď už s ní Carrie ztratila trpělivost. „Zbytečný povyk?“ vykřikla vztekle. „Sedíme tu na časované bombě, vážená. Copak jste mě neposlouchala?“

„Ale poslouchala, samozřejmě že poslouchala. Ale copak tu nemáme telefon? Zavoláme do Utopie, ať sem někoho pošlou, aby ty krámy odpojil.“

Telefon! Panebože, proč ji nenapadlo zavolat o pomoc? Rychle obešla postel k telefonu na nočním stolku a zvedla sluchátko.

Její vzrušená naděje však měla jepičí život.

„Nefunguje,“ řekla. Ani se neobtěžovala zavěsit a nechala ležet sluchátko na posteli.

„A co mobily?“ nadhodila Anna. „Myslíte, že je tady signál?“

Pohlédla na stolek vedle sebe a zamračila se. „Kam se poděl můj mobil? Měla jsem ho tady připojený k nabíječce, a teď je pryč. Vy jste ho vzala?“

„Ne. Oni ho vzali!“ vykřikla Carrie. Přistoupila k posuvným balkónovým dveřím a rozhrnula závěsy. „Vidíte to červené světlo, Anno? Vidíte to?“

„Přestaňte na mě křičet.“

„Vidíte ty dráty? Jsou po celém domě,“ pokračovala Carrie.

„Už to konečně chápete?“

„Já… Asi ano,“ řekla Anna. Podle toho, jak najednou zvážněla, jí to zřejmě konečně došlo.

Možná se s ní Sára domluví líp, pomyslela si Carrie. Zhluboka se nadechla. „Vrátím se do svého pokoje, abych se podívala, jestli mi taky vzali mobil. A vy běžte dolů,“ dodala. „A nezapomeňte, že nesmíte otevřít jediné okno ani dveře.“

„Ano, je mi to jasné.“

Carrie si tím nebyla příliš jistá. Nechtěla však tu protivu dráždit a pouze přikývla. Ve dveřích se zastavila. „A ten dopis vezměte s sebou…, prosím. Já se Sárou tam naše taky vezmeme.“

„Na mém nočním stolku žádný dopis nebyl,“ odsekla Anna.

Carrie se znovu otočila. „O žádném nočním stolku jsem nemluvila.“

Anna se obrátila, aby jí Carrie neviděla do tváře. „Zavřete za sebou,“ řekla.

Proboha, co s tou ženskou je? uvažovala Carrie. Proč tak zatvrzele zapírá? Co tím chce získat?

Nedokázala si odpovědět ani na jednu z otázek. Vrátila se do svého pokoje, ale ve dveřích se zarazila. Její krásné kufry od Gucciho byly rozpárané nožem a všechno oblečení poházené po pohovce a po křesle. Jak to, že si toho nepořádku předtím nevšimla? Bylo to tak, jak tušila – jeden z jejích dvou mobilů spolu s nabíječkou a laptopem, všechno bylo pryč.

Vrhla se ke skříni. „Bože, ať tam je,“ zašeptala. Třeba Jilly nebyla tak důsledná. Třeba jí neprohledávala kapsy a druhý mobil tam zůstal.

Otevřela skříň. Jakmile uviděla kabátek pohozený na dně, rozplakala se. Sestra byla důsledná a našla i její druhý mobil.

Otočila se pryč. Vzlykala, jako by si teprve teď plně uvědomila zoufalost jejich situace.

Pár minut plakala, ale pak se pokusila ovládnout a znovu se vrátit k střízlivému uvažování. „Prohrála jsem to," řekla nahlas. Utřela si hřbetem ruky slzy, namáhavě vstala a dovlekla se do koupelny. Podívala se do zrcadla. Panebože… Oči měla oteklé a vypadala, jako by se měla každou chvíli zhroutit.

Vyčistila si zuby, opláchla obličej a navlékla si župan, který visel na věšáčku na dveřích koupelny. Už se cítila lépe. Pak vzala dopis od své šílené sestry a vydala se dolů.

Ani Sára, ani Anna tam ještě nebyly. Zašla do kuchyně a k svému překvapení zjistila, že zásoby potravin jsou nedotčené. Byly tu neotevřené krabice slazených vloček, konzervy se zeleninou, ovocem a podobně. Všimla si, že na všem je tenká vrstva prachu, takže to tu už muselo nějakou dobu být. Chladnička byla prázdná, ale v mrazicím boxu našla sklenici s instantní kávou.

Zašla se podívat do haly. Sára a Anna se pořád neobjevovaly.

Proč jim to sakra tak dlouho trvá? Vrátila se do kuchyně, uvařila si kávu a odnesla si ji do hlavní místnosti. Raději se držela dál od oken pro případ, že by ji někdo pozoroval.

Posadila se do křesla blízko jídelny a nervózně čekala. Chvěla se jí ruka a nebyla schopná zvednout šálek, aniž by trochu kávy vylila. Asi po pěti minutách čekání se na točitém schodišti objevila Sára. Pomalu sestupovala dolů. Měla na sobě tmavomodré hedvábné šaty s květinovým vzorem. Z toho, jak se držela zábradlí, bylo zřejmé, že se stále ještě necítí dobře.

„Mám vám pomoct?" zavolala na ni Carrie, když se Sára znovu zastavila.

„Ne, zvládnu to. Ale pořád jsem jako mátoha. Co to proboha v tom jídle bylo?“

„Nevím,“ odpověděla Carrie. „Ale rozhodně nic dobrého.“

„Mohli nás úplně otrávit.“

A nebylo by to lepší? pomyslela si. Sníst pár chlebíčků a zemřít po nich a nevědět nic o tom, kam až Jilly její šílenství dostalo. Její sestra by zuřila, že se její plán neuskutečnil tak, jak ho měla připravený. Carrie se při tom pomyšlení usmála, třebaže to byl smutný a trpký úsměv.

„Dáte si kávu?“ zeptala se Sáry.

„Teď ještě bych ji asi nesnesla. Jak víte, že taky není otrávená?“

„Vím to,“ řekla Carrie. „Je mi to jasné z toho dopisu. Moje sestra moc chce, abych před smrtí trpěla, a jed působí příliš rychle.“

„A proč tedy otrávila ty chlebíčky?“

„Aby nás na určitou dobu omámila,“ odpověděla Carrie. Počkala, až Sára zaujme místo v křesle proti ní. „Byla v noci v našich pokojích,“ dodala potom.

„Ano, někdo u mě byl,“ souhlasila Sára. „Hrabal se v mých věcech. Postrádám mobil a elektronický diář.“

„Zdejší telefonní linka je hluchá.“

„Ano,“ řekla Sára. „Taky jsem to už zjistila.“

Carrii náhle napadlo, že soudkyně je až neuvěřitelně klidná, a zeptala se jí na to.

„Nevidím důvod, proč bych měla hystericky vyvádět. Co bych tím získala? Podle mě uděláme líp, když budeme střízlivě přemýšlet, jak se odtud dostat…, myslím živé a zdravé.“

Carrie znovu zvedla šálek. Káva jí už připadala vlažná a hořká, ale stejně se napila.

„Moje sestra vystoupila z hrobu, aby se mi mstila,“ podotkla po chvíli.

„Nerozumím.“

„Myslela jsem, že zahynula při neštěstí na silnici,“ vysvětlila Carrie. „S manželem jsme to tenkrát oslavili, když moje neteř odešla spát. Policie nám řekla, že její tělo zůstalo na místě neštěstí spálené k nepoznání. Zachovaly se však její doklady. Kabelka při nárazu odletěla kus stranou a neshořela. Podle toho policie usoudila, že obětí byla moje sestra. Byla jsem hlupák, že jsem tomu uvěřila. V tu dobu policie po Jilly pátrala v souvislosti s jiným případem.“

„Takže fingovala svou vlastní smrt,“ řekla Sára. „Chytré.“

„Ano, s tím souhlasím,“ přikývla Carrie. „V těchhle věcech byla Jilly vždycky velmi chytrá. A lstivá.“ Ukázala Sáře svůj dopis. „Najala si profesionálního vraha. Alespoň tak ho nazvala – můj nájemný vrah.“

„Takže tohle vám udělala vaše vlastní sestra?“

V její otázce nezaznělo překvapení, pouze zájem. Carrie byla její reakcí zmatená. Jistě, i v normálních rodinách, pokud něco takového existuje, dochází mezi sourozenci k rozepřím, které někdy mohou přerůst až v nenávist. Ale aby si jeden sourozenec najal na druhého nájemného vraha?

„Vy tím nejste šokovaná?“ zeptala se.

„Nejsem.“

Carrie zavrtěla hlavou. „S někým takovým, jako je Jilly, jste se nikdy nesetkala.“

„To byste se možná divila,“ řekla suše Sára. „Za těch dvaadvacet let, co sedávám na soudcovské stolici, jsem poslala do vězení stovky lidí za ty nejodpornější zločiny. V tomhle ohledu mě nemůže nic překvapit. Ne, nejsem tím šokovaná.“

Carrie se ušklíbla. „S tím jsem nepočítala. Ale povězte mi, Sáro, kdo má zájem na tom, abyste tady zemřela vy?“

Sára si rozvázala pásek na županu a znovu si ho pečlivě zavázala, jako by na tom nějak záleželo. Pak si složila ruce do klína.

„Chcete vědět, kdo si přeje mou smrt? Oh, dovedu si představit, že spousta lidí.“

Podala Carrii svůj dopis a sledovala, jak ho rozkládá a čte. Byl stručný.

Soudkyně Collinsová,

řekl jsem, že se vám pomstím, a jsem muž, který drží své slovo. Teď je řada na vás, abyste trpěla. Přál bych si být tam a pozorovat to…, samozřejmě z bezpečné vzdálenosti. Brzy zemřete.

Konečně potáhnete k čertu, děvko!

Carrie odložila dopis na stolek a podala Sáře svůj od Jilly.

„Přečtěte si to. Já si zatím zajdu udělat ještě jednu kávu.“

„Jestli budete tak hodná, udělejte i mně. Snad už to můj žaludek vydrží.“

Carrie odešla do kuchyně. Když se vrátila se dvěma šálky, Sára už měla její dopis přečtený a položila ho vedle svého. „Pozor, je horká,“ varovala jí Carrie, když před ni postavila šálek a znovu se posadila.

„Vaše sestra vás nenávidí,“ konstatovala soudkyně.

„O tom nepochybuju.“

„Obviňuje vás z toho, že jste jí vzala dítě a štvala je proti ní.“

„Ne. Bylo to úplně jinak.“

„Je přesvědčená, že za všechny její neúspěchy můžete vy, a naopak, že její úspěchy jste si přisvojila a vydáváte je za své.“

Carrie přikývla. „Jilly měla vždycky jedinečnou schopnost všechno překroutit. Jakmile nějaký svůj výmysl vyslovila, stal se v její hlavě skutečností.“

„To zní, jako by byla psychopat.“

„Však také je,“ řekla Carrie. „Nikdy to žádný psychiatr nekonstatoval, ale já jsem o tom přesvědčená.“

Sára si začala přejíždět prstem po vrásce na čele, když ji poslouchala. Tam a zpátky, tam a zpátky. Byla tak zamyšlená, že si zřejmě ani neuvědomovala, co dělá. „Co se stalo s tím dítětem?“ zeptala se.

„Dnes už je to mladá žena,“ odpověděla Carrie. „Jmenuje se Avery. Jilly ji opustila už v nemocnici hned po porodu. Řekla mně a mé matce, že si dítě můžeme vzít a dělat si s ním, co chceme – dát ho k adopci nebo třeba prodat, jak doslova prohlásila.

Vůbec ji nezajímalo, co se s Avery stane.“ Carrii vstoupily do očí slzy. Nechtěla dávat před cizí ženou najevo svou slabost, ale nemohla s tím nic dělat. „A Avery chce Jilly taky zabít. Bože, co když už ji teď má v nějaké podobné pasti jako nás? Moje neteř měla za mnou přijet do lázní…“ Zakryla si v zoufalství tvář rukou. „Musíme se odtud co nejdřív dostat. Musíme něco vymyslet.“

„Vaše sestra si dala pořádnou práci, aby vás napnula na skřipec,“ poznamenala Sára.

Carrie jí vylíčila, jak Jilly přišla v noci do jejího pokoje a že to považovala za zlý sen. Sára ji poslouchala mlčky a s takovým klidem, že se i Carrie pomalu uklidňovala.

„Jilly dokáže být velmi trpělivá, když si něco usmyslí,“ řekla.

„A jak miluje rafinované plány! Bože, nic na světě nemůže být jednoduché.“

Sára usrkla kávy, položila šálek a naklonila se dopředu. „Kolik myslíte, že máme času?“ zeptala se.

„Jilly si dala záležet, aby to všechno připravila. Řekla bych, že bude chtít moje muka co nejvíc prodloužit.“

Obě se občas podívaly ke schodišti, kdy se konečně objeví Anna.

„Prohlédla jsem okna, k nimž jsem se dostala,“ řekla Carrie.

„Všechna jsou zadrátovaná.“

„Ano, nic jiného jsem nečekala.“

„Bože, přála bych si být tak klidná, jako jste vy.“

„Nejsem vůbec klidná,“ prohlásila Sára. „Naopak. Jsem z toho naprosto… vyvedená z míry.“

Carrie se musela usmát tomu, jak Sára charakterizovala svůj stav. „Já také,“ řekla.

„Uvažuju…,“ začala Sára, ale odmlčela se.

„O čem?“

„O tom, jak jsme se tu všechny tři sešly. Je to zvláštní. Máme snad něco společného?“

„Já o ničem nevím,“ řekla Carrie. „A taky netuším, jestli budeme mít čas na to přijít.“

„Nebojte se, dostaneme se odtud.“

Sářino odhodlání Carrii povzbudilo. „Ano, musíme se odtud dostat a snad to dokážeme.“

„Přemýšlím, co tak zdrželo Annu,“ poznamenala Sára.

„Bojím se, že s ní budou problémy.“

Sára na ni tázavě pohlédla.

„Tvrdí, že ona žádný dopis nedostala,“ řekla Carrie.

„Možná je z toho všeho šokovaná a neví, jak se zachovat.“

„Možná,“ přikývla Carrie a uvažovala, že Sára může mít pravdu.

„Musíme se snažit všechny dohromady,“ pokračovala Sára.

„Bohužel nevím, čím bych mohla přispět já. Udělám, co budu moct, ale je mi osmašedesát," řekla a pokrčila rameny. „Navíc na tom nejsem fyzicky nejlíp, to sama vidíte. Když jsem dostala pozvání k třítýdennímu pobytu v lázních, pomyslela jsem si, proč ne? Odborníci říkají, že nikdy není pozdě změnit svůj život k lepšímu. A já jsem se rozhodla, že se pokusím zlepšit svou fyzickou kondici. Vidíte, že mám potíže s váhou, a až se dostaneme ven – a já nepochybuju, že se nám to podaří –, nebudu schopná ujít pěšky žádnou velkou vzdálenost. Trápí mě kolena. Měla jsem si je už dávno nechat operovat."

„Nějak bychom to už zařídily, kdyby bylo nutné. Třeba bychom vás ukryly někde na bezpečném místě v lese a pak došly pro pomoc."

Zaslechly klapnout dveře a obě znovu pohlédly ke schodišti.

Anna se konečně rozhodla se jít dolů a připojit se k nim. Carrie zůstala civět s otevřenými ústy, když ji uviděla. Jako by nemohla uvěřit svým očím. Anna měla na sobě křiklavě růžový kalhotový kostým se zlatými knoflíky a velké zlaté náušnice. Dokonce si udělala čas na make-up a také si natočila vlasy. Sestoupila z posledního schodu, pohlédla na ně a usmála se. Když k nim přicházela, provázelo ji klapání vysokých podpatků na mramorové podlaze. Proboha, co si ta ženská myslí? uvažovala Carrie. Že jde na recepci?

„Dobré ráno, dámy," řekla Anna. „Nebo spíš příjemné odpoledne."

Řekla to bezstarostně, téměř vesele. Copak jí přeskočilo? Carrie se jí už chtěla zeptat, co to má znamenat, ale Sára ji předběhla a vybídla Annu, aby se posadila.

„Vyspala jste se dobře?" zeptala se Anna Sáry, a než jí mohla odpovědět, pokračovala: „Nemohla jsem uvěřit, že jsem spala tak dlouho. To musí být tím skvělým horským

vzduchem. Je to úžasná změna, když člověk přijede z Clevelandu.“

„Dáte si trochu kávy?“ zeptala se Sára. Pozorně si ji prohlížela, jako by se snažila vypátrat důvod jejího podivného chování.

„Zatím ne. Řeknu si, až budu chtít.“

Carrie se obrátila k Sáře. „Neříkala jsem vám, že s ní budou problémy?“

„Prosím? Co jste to řekla?“ ozvala se Anna. Opatrně se posadila a zkřížila si nohy.

„Žádný skvělý horský vzduch, Anno. Spala jste tak dlouho z jiného důvodu – otrávili nás.“

„Nesmysl. Podívejte se, kde jsme. Kdo by dělal něco takového v tak krásném…“

„Přinesla jste svůj dopis?“ přerušila ji Carrie.

„Nevím, o jakém dopise mluvíte.“

„Vidíte? Co jsem vám říkala?“ obrátila se Carrie opět k Sáře.

„Carrie a já jsme dostaly dopis, Anno,“ zkusila to soudkyně.

„Oba leží tady na stolku. Prosím, přečtěte si je.“

Carrie si všimla, že se Anně třese ruka, když se natáhla pro dopisy. Vzala je, ale pak je rychle položila zpátky. „Nepotřebuju je číst.“

„Ale ano, potřebujete,“ trvala Sára vlídně na svém. „Alespoň poznáte, že jsme se ocitly ve velmi těžké situaci. Všude jsou položené nálože, někdo nás chce zabít.“

„Co je to za pitomost?“ pohlédla na ni Anna nakvašeně. „Nedám si kazit den jakousi směšnou hrou, kterou jste se vy dvě z nějakého důvodu rozhodly hrát.“

„Říkám vám, že jsme tady uvězněné,“ opakovala Sára.

„Nejsme.“

„To nemá smysl,“ obrátila se Carrie k Sáře. „Tohle všechno jsem se jí snažila říct už v jejím pokoji.“

„Lžete!“ vyštěkla na ni Anna.

Carrie měla chuť jednu jí vrazit, ale měla strach, že by jí vážně ublížila. Anna byla tak hubená a vypadala tak chorobně, že by ji zřejmě porazil silnější závan větru.

„Jestliže některá z nás otevře okno nebo venkovní dveře, vyletí dům i s námi do vzduchu,“ vysvětlovala Sára trpělivě.

Ani ona, ani Carrie netušily, jak na to Anna zareaguje. Ta prudce vstala a přeběhla místnost. „Lžete, abyste mě vystrašily. Žádné nálože tu nejsou a já vám to dokážu.“

Zamířila k hlavním domovním dveřím.

Kapitola 8

John Paul se zdržel v Utopii déle, než předpokládal, ale čekání se mu vyplatilo. Seděl v hale zpola schovaný za dvěma povadlými palmami, když vstoupila Avery Delaneyová. Stačil mu jediný pohled a hned věděl, kam ji zařadit. Typická kalifornská blondýna. Omyl, ne typická. Jedinečná, to jí musel přiznat. Ale stejně se chystá něco dělat se svým tělem, to bylo jisté, i když netušil co. Z jakého jiného důvodu by taková žena jezdila do lázní?

Měla na sobě bílé tričko těsně přiléhající k plným ňadrům a upnuté džíny, které zase dávaly vyniknout dlouhým nohám a pevnému zadku. Dlouhé rovné blond vlasy se jí leskly, jako by byly ze zlata. Na první pohled se zdálo, že je přirozená blondýna, ale John Paul o tom pochyboval. Asi bude odbarvená. Oči měla skryté za brýlemi proti slunci, takže neviděl jejich odstín, stoprocentně však má barevné kontaktní čočky, uvažoval. Pupek jí sice nebylo vidět, protože měla delší tričko, ale on by se i tak vsadil, že v něm má kroužek, jak velí móda dnešní doby.

V každém případě přitažlivá žena. Ano, krásná a přitažlivá, ale ne jeho typ. Na jeho vkus byla až moc dokonalá, i když sexy, to jí také musel nechat. Když sledoval, jak se zastavila a rozhlédla se – a předstírala, že nevnímá, jak

na ni ostatní hosté civí – uvažoval, kolik je toho na ní přirozeného a kolik je výsledkem kosmetických „vylepšení“. Prsa v každém případě. A možná i zadek.

Nebyla to žena, s níž by toužil udržovat trvalé přátelství, ale takhle jedna noc s ní, to znělo zatraceně lákavě. Kruci, zřejmě má IQ na úrovni mouchy tse-tse, ale v posteli na inteligenci nezáleží.

Zdálo se, že nemůže objevit, kde je recepce. Copak čeká, až ji někdo vezme za ruku a odvede ji na druhý konec haly? Zírala na zlatou otáčející se kouli jako hypnotizovaná.

Avery si uvědomovala, že civí jako turista na proslavenou atrakci, ale nemohla si pomoct. Připadalo jí to tu neuvěřitelné.

Ebenově černá mramorová podlaha obrovské haly se leskla jako zrcadlo a nad ní, zavěšená pod zlacenou kopulí, zářila zlatá koule. Nemohla od ní odtrhnout oči. Je snad z opravdového zlata? To by muselo stát majitele lázní neskutečné peníze, pomyslela si.

Obrátila se doprava a znovu se zastavila. Celou jednu stěnu tvořil vodopád a uprostřed jezírka, do něhož voda padala, stála socha Atlase s další koulí na zádech, tentokrát samozřejmě menší. Bylo jí jasné, že účelem toho všeho je zapůsobit na hosty, aby měli pocit, že tady o ně bude postaráno jako nikde jinde, a byli ochotni nechat tu co nejvíc peněz. Řekla by, že se ta námaha provozovatelům lázní vyplácí.

Zakroutila nad tím vším hlavou, znovu si přehodila přes rameno popruh batohu, který jí dala Carrie, a přešla napříč přes halu k recepčnímu pultu. Za ním stál mladík zhruba jejího věku s jmenovkou na hrudi, na níž si přečetla, že bude mít co do činění s Oliverem. Čekal na ni a vítal ji oslnivým úsměvem neuvěřitelně bílých zubů. Nepřirozeně bílých. Jeho zubař to s tím bělením zřejmě přehnal, navíc bělost zubů ještě

zdůrazňoval obličej opálený zřejmě ze solária. Snažila se na něho necivět. Řekla mu své jméno a pak opřená o chladný pult s žulovým povrchem sledovala, jak hledá v počítači její rezervaci.

Náhle byl Oliverův úsměv ten tam. „No nazdar," vyhrkl.

„Prosím?"

„Vaše rezervace je stornovaná, slečno Delaneyová," odpověděl s pohledem upřeným na obrazovku.

„To není možné, to musí být nějaká chyba. Já jsem nic nestornovala."

„Je mi líto, slečno, ale tady v počítači mám, že stornovala. Můžete se podívat," ukázal prstem na obrazovku. Nemohla, leda že by vylezla na pult a pořádně se předklonila.

„Jestli to tam máte, tak se stala chyba."

„V počítači se nemůže stát chyba. Volala jste v…," snažil se zjistit přesný čas, kdy údajně volala do Utopie. Jenže ona nevolala.

„Pane Olivere," řekla tónem, do něhož se už prosazovala netrpělivost. „Říkám vám, že jsem nic nestornovala. Volala jsem do vaší recepce, ale jen proto, abych vám oznámila, že přijedu o den později."

„Ano, to máte pravdu," souhlasil a znovu ukázal na počítač.

„Ale pak jste volala znovu a celý pobyt jste stornovala."

„Ne, nic takového jsem neudělala," trvala na svém.

„Ale můj počítač…"

Přerušila ho dřív, než jí stačil znovu oznámit, že jeho počítač je neomylný. „Dobrá… Ale já jsem tady a říkám vám, že jsem nic nestornovala, tak proč mi nedáte jiný pokoj a bude to vyřešené, ne?"

Zvedla batoh, postavila jej na pult a začala hledat kabelku, aby dala Oliverovi kreditní kartu. Přestože s tím nesouhlasila, celý týdenní pobyt už byl fakturován na její

tetu. Ona však chtěla dosáhnout toho, aby byla platba převedena na její účet.

Oliver stále zíral na obrazovku. „Tak co?“ zeptala se. „Pořád nějaké problémy?“

Významně zakašlal a konečně na ni pohlédl. „Obávám se, že není možné, abych vám dal jiný pokoj, a ten, který jste stornovala, už byl přidělen jinému hostu. Jsme zcela obsazeni. Rád vás zařadím na seznam čekatelů, ale současně vás musím upozornit, že byste měla jen malou naději. Naši hosté si zajišťují pobyt celé měsíce dopředu a ke stornování dochází jen zcela výjimečně.“

„Pobyt mi zajišťovala moje teta, která tu také má být. Pokud by nastal nějaký problém, určitě by mi o tom dala vědět.“

Oliver se obrátil k počítači a začal zuřivě ťukat do klávesnice. Pak se zarazil a přikývl. „Vlastně ano, můžeme vás přijmout, protože došlo k dalšímu stornu. To je zvláštní,“ dodal. „Stává se opravdu zřídka, aby naši hosté rušili pobyt na poslední chvíli.“

Poslední větu řekl s takovým výrazem, jako by zrušení pobytu v lázních Utopie považoval za těžké porušení obecných zásad slušnosti.

Avery si povzdechla. „Ale já vám znovu opakuju, že jsem nic nestornovala,“ řekla. Bože, čekala všechno, jen ne takovou otravnou komplikaci. „Víte, co? Domluvím se se svou tetou. Přijela včera pozdě odpoledne. Můžete mi říct číslo jejího pokoje? Jmenuje se Carolyn Salvettiová.“

„Je mi líto, ale čísla pokojů našich hostů nesmím sdělovat.“

Samozřejmě že nesmí, to věděla sama. „Tak jí zavolejte. Určitě bude schopná to nedorozumění nějak vysvětlit. Třeba se rozhodla, že chce, abych bydlela s ní.“

Na Oliverově tváři se objevil výraz úlevy. Zřejmě by byl rád, kdyby se to takhle vyřešilo a měl od ní pokoj. Naštěstí tu nebyl žádný jiný host, který by právě přijel a chtěl se zapsat. „Asi ano. Určitě to takhle bylo. Opravdu se nestává, že by naši hosté stornovali pobyt na poslední chvíli jako vy."

Avery měla chuť chytit ho za ramena a třást jím tak dlouho, až by přiznal, že všechno zavinil nepořádek v jejich evidenci. Místo toho však jen stiskla zuby, aby neřekla něco, čeho by musela litovat, a pak mu hláskovaně zopakovala jméno Salvettiová.

„Ano, vzpomínám si na ni," řekl. „Včera se po vaší tetě ptal jakýsi džentlmen. Byl velmi zklamaný, když zjistil, že tu není."

Začal ťukat na klávesnici, ale za pár vteřin se už opět mračil.

„Zase nějaký problém?" zeptala se.

„V lázních Utopie neexistují problémy," řekl rychle. Byla to automatická odpověď jako automatická reakce počítače. „Pouze občas může dojít k drobné nesrovnatelnosti."

Panebože to je pech, narazit na takového chlapa, pomyslela si Avery. „Dobře, tak mi tu další drobnou nesrovnalost vysvětlete."

„Paní Salvettiová tu není. Stornovala svůj pobyt."

„To není možné."

Oliverovi poklesla ramena. Avery věděla, co si myslí. Opět byli tam, kde předtím.

„Obávám se, že to je možné. Paní Salvettiová svůj pobyt stornovala. Souhlasím s vámi, že je to zvláštní shoda, velmi zvláštní. Nepamatuji se, kdy jsme měli naposledy dvě storna na poslední chvíli." Odmlčel se, a pak se přece jen trochu rozjasnil. „Ale vy jste z jedné rodiny a měly jste tu být spolu, takže se vlastně jedná pouze o jedno storno dvou pokojů."

„Poslyšte,“ řekla Avery důrazně, „Moje teta nic nestornovala. Volala mi včera z letiště v Aspenu.“

„Možná se něco stalo a musela se urychleně vrátit domů,“ navrhl první, co ho napadlo.

„Ne. To se mi přestává líbit,“ zavrtěla hlavou.

„Ale já to tady mám v počítači, slečno Delaneyová. Vaše teta volala včera odpoledne.“

Co se to proboha děje? Začínalo jí být pomalu jasné, že dohadováním s Oliverem nic nevyřeší. Jenže co teď? Kdyby se opravdu stalo něco nenadálého a Carrie se musela vrátit do Los Angeles, určitě by jí dala vědět. Přece by ji nenechala v takové situaci. Bože, co když se stalo něco jí nebo Tonymu? Co když došlo k nějakému neštěstí?

Ne. To také nic nevysvětluje. I kdyby k něčemu takovému došlo, jeden z nich, buď Carrie nebo Tony, by se s ní spojil. Hrome, proč jí to už dávno nenapadlo? Začala hledat v batohu mobil. Hned teď Carrii zavolá a zjistí, co se děje.

Sakra, ten zatracený mobil vždycky skončí až někde na dně.

„Moje teta nic nestornovala,“ zamumlala při hledání a potom víceméně pro sebe dodala: „Muselo se stát něco vážného v její firmě, to je jediné vysvětlení. Jinak by mi přece dala zprávu.“

„Vidím, že váš přítel se vrátil,“ ozval se náhle Oliver, jako by bylo vše vyřešené.

„Prosím?“

„Váš přítel… už k nám míří. Možná to celé nedorozumění vysvětlí.“

Avery stále nechápala. S žádným přítelem tady smluvenou schůzku neměla. Otočila se, aby zjistila, o kom to Oliver mluví, ale viděla jen, že k nim přichází jakýsi vysoký, mohutný muž.

Zvláštní, jako by se díval na ni. A netvářil se zrovna příjemně.

„Myslíte toho člověka, co sem jde?“

„Samozřejmě. Byl tu už včera a sháněl se po vaší tetě,“ řekl Oliver a tišším hlasem dodal: „Jestli by někomu prospěla naše terapeutická masážní kúra na celkové uvolnění organizmu, pak nepochybně jemu. Navrhl jsem mu to, ale…“

„Co?“

„Nechtěl o tom ani slyšet. Vůbec s ním bylo těžké pořízení. Vím, že bych takhle neměl mluvit o někom, kdo by mohl být někdy naším hostem, ale váš přítel je celý uvnitř stažený. Podle mě by měl denně cvičit jógu, aby se uvolnil. Vrčel na mě jako zlý pes. Řekl jsem mu, že jste měla přijet, bylo to poznamenané pod rezervací paní Salvettiové, po které se mimochodem ptal. Jenže vaše teta pak zavolala, že nepřijede, a já jsem měl tu smůlu, že jsem mu to musel vysvětlovat. Řeknu vám, že se tvářil jako kakabus, když to slyšel. Myslím, že mi nevěřil, protože prohlásil, že se dnes vrátí. A opravdu tu už od rána čeká. Všiml jsem si ho, když jsem nastoupil službu. Doufám, že je dnes v lepší náladě.“

Avery poslouchala jeho řečnění sotva na půl ucha, protože upřela pozornost na muže, který k nim přicházel. Byla to nepřehlédnutelná postava. Nevzpomínala si, že by někdy někoho takového viděla, snad jen ve filmu. Čím víc se blížil, tím se jí zdál větší. Byl vysoký a svalnatý, měl tmavé vlasy a pleť jako lidé, kteří jsou zvyklí pobývat venku. Byl také chlapsky hezký, ale jeho zjev se jí zdál příliš fyzický, aby na ni udělal dojem. Ona dávala přednost inteligenci před svaly.

Sledovala ho, jak přichází, a najednou měla dojem, že ví, kdo je a co chce.

„Znáte toho džentlmena, ne?“ zeptal se Oliver.

„Ano, to je v pořádku. Mám dojem, že je to přítel mé tety.“

Nějaký druhořadý herec, kterého Carrie použila v některé své reklamě, pomyslela si. Zřejmě tu má poblíž něco na práci a chce ji pozdravit. Anebo je bez práce a doufá, že mu Carrie nabídne nějaký další štěk.

Avery měla pochopení pro nezávislé herce. Dobře věděla, že se snaží uplatnit v prostředí, v němž panuje velká konkurence, navíc rozhodování o případném angažmá téměř nemohou ovlivnit. Rozdíl mezi nimi a hollywoodskými hvězdami byl obrovský.

V duchu se už rozhodla, že mu pomůže, jak jen bude moct. Počkala, až došel k ní, a podala mu ruku. „Jmenuji se Avery Delaneyová,“ řekla. Ano, teď už si byla jistá, že je to herec.

„Jsem John Paul Renard,“ představil se a stiskl jí ruku. Měl hluboký hlas se silným jižanským přízvukem. Pane na nebi, ten má nádherné oči! Šedé jako světlo za úsvitu. Najednou si ho nedovedla představit v nějaké reklamě na papírové ručníky. Možná na výbušniny, to ano, ale určitě ne na papírové ručníky.

Bože, proč z něj nemůže spustit oči? Obrátil se zády k pultu a přejel vestibul zkoumavým pohledem. Měla zvláštní pocit, že se snaží vštípit si do paměti každou tvář.

„Vy jste přítel mé tety Carrie?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl.

Jen to. Nic nedodal, nic nevysvětloval.

„Vy jste herec, že?“

Její otázka ho tak překvapila, že se konečně usmál. „Ne.“

„Ach… Myslela jsem… Čím se tedy živíte?“

Panebože, jak nesnášela, když někdo kladl podobnou otázku jí. Vlastně jí po tom vůbec nic není, jak si ten filmový

fešák – který se mimochodem ani neobtěžoval na ni podívat, když s ním mluvila – vydělává na živobytí.

„Jsem tesař," řekl.

„Tesař?" To nemyslí vážně.

„Ano," přikývl a konečně se jí podíval do očí. Cítila, jak se jí hrne do obličeje horko, a modlila se, aby moc nezrudla. Jak se ten člověk chová zvláštně, jako by ze sebe chtěl dělat tajemného.

Carrie má pravdu. Asi by se opravdu měla znovu pokusit o schůzky s muži. Jak je to dlouho, kdy naposledy nějakou měla. Asi hodně, když na ni tak mocně působí takový… nevzdělanec.

„Tesař…," opakovala. „Okay. A vy pro mou tetu něco děláte?"

„Ne." Už zase k ní byl obrácený zády a pozoroval skupinku lidí, kteří procházeli vestibulem. „Jenom s ní potřebuju mluvit," řekl netrpělivě. „Je to důležité. Kde je?"

„Nevím," odpověděla po pravdě. „Ale chystám se to zjistit."

Znovu chtěla začít prohrabávat batoh, když ji náhle napadla hrozná myšlenka. Málem se neubránila hlasitému povzdechu. „To vás přiměla moje teta, abyste se tu se mnou setkal?" zeptala se. Usoudila, že se Carrie opět vrátila ke svým starým trikům a dělá jí dohazovačku. Všechno jí začínalo být jasné, dokonce ji ani nepřekvapila opovážlivost, s jakou s ní Carrie manipulovala. I ten poslední hovor, který spolu měly, byl zřejmě účelový. Tet jí slíbila – vlastně přísahala –, že už jí nikdy nebude nic organizovat.

„Carrie tady dnes není," řekla Renardovi stroze. „Jestli máte možnost, zkuste se zeptat zítra."

Zřejmě se nedovtípil, co se mu snažila naznačit, protože stál a neměl se k odchodu. Rozhodla se, že si ho nebude všímat – což nebylo vůbec lehké vzhledem k jeho mohutnosti

–, a znovu se dala do hledání mobilu. Konečně ho kdesi na dně nahmatala a vytáhla ven. Oliver začal vrtět hlavou. „Zase nějaký problém?“ zeptala se.

„V lázních Utopie neexistují problémy, ale musím konstatovat, že používání mobilního telefonu v areálu lázní neseme nelibě,“ řekl a ukázal na nápis na tabulce opřené o stěnu. Avery otevřela pouzdro a stiskla rychlovolbu na Carriin mobil. „V tom případě se můžete začít tvářit nelibě,“ řekla.

Johnu Paulovi se líbilo, jak ho usadila. Kurážná ženská, pomyslel si. Musel si přiznat, že ho překvapila. Kupodivu se zdá, že ta umělá kalifornská kráska s příliš modrýma očima, aby jejich barva byla přirozená, má páteř.

Už po prvním zazvonění se ozvala Carriina hlasová schránka, což znamenalo, že má přístroj na nabíječce nebo se nachází v místě mimo dosah signálu. Zavolala tedy strýci Tonymu. Ten se ozval osobně. Jenže vteřinu po tom, co zjistil, že volá ona, začal s výčitkami, proč nezavolala předtím, než Carrie odjela do lázní.

„Znáš ji přece, Avery. Víš, jakou má starost, když nemá zprávy, co s tebou je.“

„Je mi to líto, ale měla jsem spoustu práce,“ řekla. „Mluvil jsi s Carrií od té doby, co odjela z L. A.? Ozvala se ti?“

„Ne. Ale ani jsem nečekal, že by mi zavolala,“ odpověděl.

„A já jsem jí slíbil, že ji nebudu kontrolovat. Jela tam, aby si odpočinula a taky si rozmyslela, co je v jejím životě důležitější. Ale s tebou bude určitě chtít mluvit. Zavolej jí a vyřiď jí, že na ni myslím.“

Avery si uvědomila, že Tony neví, že je v Utopii. Právě se mu chystala vysvětlit, že se na poslední chvíli rozhodla jet,

ale pak si to rozmyslela. Nechtěla, aby se rozčilil nad tím, co stále ještě považovala za Carriinu kolosální chybu.

„A nad tím, že to nebere, se nepozastavuj," dodal Tony. „Asi je právě na masážích nebo na nějaké jiné proceduře."

Ve vestibulu začalo být najednou rušno, protože zvenku přišla asi dvanáctičlenná skupinka poněkud hlučných lidí. Avery si přitiskla telefon k uchu. „Tony, měla Carrie nějaké problémy ve firmě, než odjela? Nevolali ti z její kanceláře kvůli něčemu?"

„Ne," odpověděl bez váhání. „A ty si myslíš, že by tam mohly nějaké problémy nastat? Dnes dopoledne jsem mluvil s Jeanií. Všechno je v pořádku," řekl. „Star Catcher se po dvou týdnech bez Carrie nepoloží. Až s ní budeš mluvit, řekni jí, aby se už konečně přestala strachovat."

„Jistě, řeknu jí to," slíbila. „Ještě ti zavolám, Tony. Zatím ahoj."

Ukončila hovor a obrátila se k Oliverovi. „Ráda bych mluvila s vaším nadřízeným."

Recepční se zatvářil dotčeně. „Myslíte, že vám pan Cannon řekne něco jiného než já? Jsme obsazeni na plnou kapacitu. To je mylná představa domnívat se, že držíme nějaké pokoje v záloze.

Jestli chcete, rád vám pomůžu najít v Aspenu ubytování. Samozřejmě to s Utopií nesnese srovnání, ale mohla byste využívat všechny denní lázeňské procedury. Určitě oceníte naše masáže horkými kameny. Všichni naši hosté si je chválí jako velmi osvěžující," řekl blahosklonným tónem.

Avery však jeho masáže nezajímaly. Potřebovala najít Carrii. Cítila, že už je ze všeho silně podrážděná, ale zatím se ovládala. Ještě nikdy nevyužila své profese, když se dostala do osobních problémů, a nechystala se k tomu ani teď, třebaže se musela přemáhat. Ach jak ráda by vytáhla svou

placku a blýskla jí Oliverovi před očima. Byla si jistá, že by okamžitě slevil z té své nadutosti.

Bohužel to nešlo. Nebylo by fér dělat ze sebe zkušenou agentku, když sedí celý den u počítače v suterénu a krmí počítačové databáze. Konec konců to ani nebyl pravý odznak agenta FBI a každý, kdo má trochu rozumu, by to poznal.

Náhle si uvědomila, že přenáší všechnu svou frustraci a hněv na úředníka, který za nic nemůže. Vždyť Oliver nedělá nic jiného, než za co je placený. Carrie možná jen ztratila pojem o čase.

Třeba se na té horské chatě setkala s nějakou filmovou hvězdou a nechtělo se jí odjet.

Ano, tak to nejspíš bude. Teta opět pracuje a zapomněla jí zavolat. Chytila se toho vysvětlení, protože v tuto chvíli jiné neměla. Přesto její úzkost neustupovala, naopak v ní sílil pocit, že něco není v pořádku. Proč proboha Carrie stornovala její rezervaci?

„Ano, ale stejně bych ráda mluvila s vaším nadřízeným," odpověděla na Oliverovo řečnění.

Recepční se však k ničemu neměl.

„Neslyšel jste?" řekl klidně John Paul. „Dáma vás o něco požádala."

„Pan Cannon šel dolů do příjmu pošty."

„Tak běžte a řekněte mu, že se John Paul Renard vrátil. Počkáme na něho v jeho kanceláři."

Ani ne tak to, co řekl, ale jak to řekl, Olivera probudilo. Otočil se, vyšel zpoza pultu a téměř poklusem zamířil kamsi chodbou.

John Paul nedal Avery čas na otázky ani námitky. Vzal její batoh, chytil ji za ruku a táhl ji za sebou. „Pojďte, já vím kudy."

„Unesu to sama, pane Renarde. Nemusíte se obtěžovat…"

„Říkejte mi Johne Paule,“ odpověděl a vedl ji kolem recepčního pultu dlouhou chodbou vyloženou rudým kobercem.

Před kanceláří ředitele se mu vymanila.

„Tak dost,“ řekla. „Chci, abyste mi pár věcí vysvětlil. Předně bych chtěla vědět, jak dobře znáte mou tetu.“

„Proč jste svému strýci neřekla, že vaše teta zmizela?“ zeptal se jí místo odpovědi.

„Nechtěla jsem ho zneklidňovat. A taky si nejsem jistá, že zmizela.“

„A kde tedy je?“

Dobrá otázka. Carrie zřejmě popíjí v horské chatě se zajímavou společností a má se dobře, zatímco ona tady o ni schne obavami a dělá ze sebe hlupáka, pomyslela si. Ale ne, takhle bezohledná by Carrie nikdy nebyla. Něco se muselo stát. Něco nedobrého.

„Nevím, kde je, ale chci zavolat na pár čísel a zjistit to.“

„Proč svůj pobyt stornovala?“ vybafl na ni další otázku. „Recepční řekl, že volala nějaká žena…“

„Museli s těmi našimi rezervacemi něco splést. A vy se tím nemusíte zabývat. Když mi dáte svůj telefon, řeknu Carrii, aby vám zavolala, až se s ní setkám. Čekám, že se tu každou chvíli objeví s nějakou výmluvou. Podle mě se s někým někde zdržela, to je všechno.“

Nevěřila ani slovu z toho, co říkala, ale doufala, že tomu uvěří on a konečně odejde.

„V tom případě tu s vámi na ni počkám.“

Vzdala to. Ten člověk byl neústupnější než ona. Však se dozví, co je zač, až najde tetu.

O deset minut později seděla před Cannonovým stolem v jeho prostorné kanceláři, z níž se nabízel výhled na křišťálově čisté jezírko. Stropní ventilátor byl nastavený na pomalý chod a při každé otáčce se z něj ozvalo cvaknutí.

Připomnělo jí to paní Speigelovou. Stará dáma měla zubní protézu, která jí špatně seděla, a když mluvila, vydávala podobné zvuky.

Cannon měl ještě jeden ventilátor, stolní, umístěný na černé registrační skříni, a ten byl pro změnu nastavený na maximální otáčky. Všechny papíry na jeho stole byly proto zatíženy těžítky ve tvaru zlatých koulí.

„Tomu Cannonovi to nějak dlouho trvá," ozval se po chvíli netrpělivě John Paul. „Víte co, vyřiďte si ty své telefonáty a já se po něm zatím podívám. Ale zůstaňte tady, nikam nechoďte."

Avery počkala, až odešel, a pak zavolala na svůj domácí záznamník. Doufala, že tam bude mít vzkaz od Carrie, z něhož se konečně dozví, proč tu není. Doufala však marně. Pak zkusila svou hlasovou schránku v práci, ale ani tam na ni nečekal žádný vzkaz od Carrie. Co teď? V zoufalství zavolala do bunkru. Třeba Carrie mluvila s Margo nebo s Louem nebo s Melem.

Ozvala se Margo. „To jsem ráda, že voláš, Avery. Nebudeš tomu věřit. Mluvila jsem s opatrovatelkou tvé sousedky, jak jsem ti slíbila…"

„To mi povíš později, Margo," přerušila ji Avery. „Mám teď jakýsi problém a potřebuju tvou pomoc."

„Ale musíš si poslechnout, co jsem zjistila," nedala se Margo odbýt. „Paní Speigelová si zlomila kyčel."

Avery cvičily nervy, ale bylo jí jasné, že pokud se chce dostat ke slovu, musí Margo nechat, aby historku o paní Speigelové dopověděla.

„To je smůla."

„Zlomila si to před dvěma týdny a pak dostala pneumonii. Málem zemřela," dodala Margo. „Ale Marilyn – to je ta je jí pečovatelka – mi řekla, že jí konečně zabrala antibiotika a

vypadá to, že se z toho dostane. To je úžasné, když člověk uváží, že jí táhne na devadesát.“

„Ale proč mi to říkáš, Margo?“ zeptala se Avery a třela si přitom nervózně čelo.

„Copak jsi to nepochopila? Protože paní Speigelová to auto, co tě málem porazilo, neřídila. Nemohla ho řídit, když v tu dobu ležela v nemocnici. Takže tu tvou nepříjemnost v garáži nezavinila stará paní, ale zloděj, který její auto právě ukradl a hnal se s ním pryč.“ Než se k tomu mohla Avery vyjádřit, Margo vzrušeně pokračovala. „To auto se pak našlo opuštěné na M Street. Stálo v zákazu parkování, tak ho odtáhli. Marylin mi řekla, že by to paní Speigelové zlomilo srdce, kdyby jí rodina to auto prodala.

Už jím sice nejezdí, ale cítí se prý líp, nezávislá, když ví, že jí stojí v garáži. Používá ho Marilyn, když jí obstarává nákupy. Ty nejsi ráda? Teď už nebudeš muset mít strach, že tě paní Speigelová zabije,“ dodala se smíchem.

„Margo, potřebuju pomoc. Přestaň chvíli mluvit a poslouchej mě. Moje teta zmizela.“

Řekla jí všechno, co věděla. „Čeká tady na ni jakýsi muž a chce s ní mluvit,“ dodala nakonec. „Neřekl mi, odkud ji zná a co jí chce. Je to takový velký silný chlap, mlčenlivý typ. Můžeš se podívat do počítače, co je to zač? Nějak se mi nezdá. Jmenuje se John Paul Renard.“

„Co to znamená, že se ti nějak nezdá?“

„Řekl mi, že je tesař, ale na žádného tesaře nevypadá.“

„A ty víš, jak má vypadat tesař?“

„Poslyš, Margo, jestli mi chceš pomoct, podívej se do počítače a pak o tom můžeme diskutovat.“

„Dobře, dobře. Už to píšu. A o co ti vlastně jde, o parkovací lístky a tak?“

„Ani nevím, o co mi jde,“ připustila Avery. „Prostě se mi nezdá a snažím se o něm něco zjistit. Když jsem ho poprvé

uviděla, jak ke mně jde, byla jsem přesvědčená, že je to herec. Ale později jsem si všimla, že pořád pozoruje, kdo jde ven a kdo dovnitř. Co když je to nějaké… nebezpečné individuum. Vůbec bych se tomu nedivila.“ Odmlčela se a povzdechla si. „Asi vidím všechno černě, protože mám strach o Carrii. To jí není podobné, takhle se ztratit. Tak se, prosím tě, mrkni na toho chlápka, okay?“

„Hrome, Avery, ty myslíš, že je to kriminálník?“

„Já nevím.“

„No nazdar…“

„Co je? Našla jsi něco?“

„Jo, našla. Ten tvůj John Paul není kriminálník.“

„Žádný můj John Paul to není.“

„To je jedno, čí je, ale v každém případě pracoval pro vládu. Počkej, listuju v tom. Ouha, tady to je. Podrž se, holka, jeho spis je tajný.“

„Cože? Tajný?“ Zůstala jako opařená. Tohle tedy nečekala.

„Jo. Doufám, že nechceš, abych se do něj pokoušela dostat. To bych mohla přijít o práci… a ty se mnou.“

„To je mi jasné. Tak mi alespoň řekni, co tam o něm je neutajené.“

„Bývalý příslušník námořní pěchoty. Vyřazen se ctí,“ dodala.

„Získán do vládních služeb ještě v době, kdy byl u mariňáků.“

„Kam přesně?“

„Nevím. Tady je jen útvar zvláštního nasazení. Je tu spousta čísel a zkratek, ale nemám tušení, co to všechno znamená.“ Posouvala text dolů a četla ho. Pak se zarazila. „Je tu ještě, že si vzal dovolenou, a to je všechno. K dalšímu už nemám přístup.

Moment, ještě si vytáhnu jeho fotku.“ Chvíli bylo ticho. „Aha, tak už je mi to jasné,“ řekla.

„Co?“

„Že ses zamilovala.“

„Víš co, teď nemám náladu na legrácky,“ zchladila ji Avery.

Popsala jí Johna Paula, aby si ověřila, že jde opravdu o téhož muže.

„Určitě je to on,“ mínila Margo. „Pochází z Louisiany. Má tam rodinu. Jeho švagr je státní zástupce,“ četla další osobní informace o Renardovi. „Zdá se, že se zúčastnil hezkých pár misí, když byl u námořní pěchoty. Počkej, tady je něco zajímavého. Píše se tu, že jedna z nich měla za úkol vysvobodit rukojmí kdesi na Středním východě a Renard provedl svůj úkol, přestože při něm utrpěl komplikovanou zlomeninu levé ruky.“ Margo se opět na chvíli odmlčela, jak rolovala zbytkem textu. „Kromě referencí o jeho službě u námořní pěchoty už tady nic není. Chceš, abych zašla za Carterem? Mám z něj sice strach, ale kdybys chtěla, udělám to. On by se do Renardových materiálů určitě dostal.“

„Ne, radši ho o to nežádej. Možná si to rozmyslím, ale zatím ne.“

„A co se vlastně děje?“ zeptala se Margo. „Co ten Renard od tvé tety chce?“

„Nevím. Je tu ještě taková věc… Když mi Carrie volala z letiště v Aspenu, říkala, že na ni čeká řidič s autem z lázní a má ji s dvěma dalšími ženami odvézt na noc do jakési horské chaty. Prý v lázních došlo k poruše na hlavním přivaděči vody nebo něco takového. Ten řidič se jmenuje Monk Edwards – nebo Edward Monk, netuším, co je jméno a příjmení. A ještě o něm Carrie řekla, že má lehký britský přízvuk. Já vím, je to málo, ale víc o něm nevím. Podívej se,

prosím tě, na to jméno, a kdybys něco našla, zavolej mi na mobil.“

„Panebože, Avery, víš kolik je ve Spojených státech Edwardsů?“

„Edwardsů ano, ale jméno Monk zase tak běžné není…, pokud nejde o přezdívku.“

„Okay. A řekni mi číslo tvého pokoje v lázních pro případ, že bych tě nemohla sehnat mobilem.“

„To je další věc. Nebydlím v Utopii, moji rezervaci někdo zrušil. Jsem teď sice tady, ale budu muset odjet,“ dodala. „Carrie řekla, že ta chata, kam měli jet, je ve vlastnictví lázní. Doufám, že tam pořád je. Kdyby nebyla…“

„Prosím tě, nepřidělávej si starosti. Tvojí tetě se zřejmě poštěstilo dostat se do něčeho lepšího, než je běžný lázeňský standard, to je celé. Určitě se s tebou spojí, uvidíš. Ale na toho Monka Edwardse nebo Edwarda Monka se ti hned teď podívám.“

Sotva Margo zavěsila, zazvonil její telefon znovu. Volali z ředitelství z osobního, že ještě neodevzdala plán dovolené. Trvalo jí deset minut, než našla ve stole formulář a vyplnila ho, a pak ho ještě musela donést na osobní.

K Monkovi se dostala až někdy ve tři odpoledne. Sotva napsala jeho jméno a zadala vyhledávání, zavolala Loua a Mela, kteří mířili ven koupit si něco k jídlu, a pověděla jim o Averiných problémech. Každý z nich měl jinou teorii na to, co se stalo s Averinou tetou. Lou byl přesvědčen, že se vrátila do L. A. – všichni věděli, že Carrie je workoholik a je posedlá tím, aby její firma prosperovala. Mel si na rozdíl od něho myslel, že někde v Coloradu narazila na někoho známého, koho by mohla využít, a nechala Avery v lázních vzkaz. Jenom jí ho personál lázní zapomněl předat.

„Když jsem bydlel ve velkém hotelu, nikdy mi žádný vzkaz nevyřídili,“ prohlásil.

„Podle mě se dostala k něčemu lepšímu, než je sedět celý den v bahenní lázni, a na Avery zapomněla," mínil Lou.

„To se mi nezdá. Takhle bezohledná by Carrie nebyla," oponovala Margo. „Má Avery ráda, obě k sobě mají silný vztah."

Otočila se a pohlédla na obrazovku. Blikal na ní červený vykřičník. „Co to má znamenat…?" zamumlala. Ťukla na ENTER a na obrazovce se objevilo upozornění, že vyhledávač našel citlivou informaci. Znovu zavolala Mela a Loua a pak vzrušeně četla.

„Panebože…," vydechla po chvíli.

Vstala a téměř se rozběhla k výtahům. Spěchala za Carterem.

Kapitola 9

Do kanceláře vešel Timothy Cannon a představil se. Byl to elegantní upravený džentlmen v bílém vycházkovém obleku jako do tropů, který mluvil tichým, trochu zženštilým hlasem.

„Ještě jste svou tetu neobjevila?“ zeptal se.

Právě v tu chvíli se vrátil také John Paul. Vstoupil, zavřel dveře a opřel se o ně. Když si založil ruce na prsou, všimla si Avery, že má na levém předloktí asi pět centimetrů dlouhou jizvu. Panebože, jak mohla být tak hloupá a myslet si, že je herec? Jak se mohl její instinkt tak mýlit?

Přinutila se soustředit pozornost na ředitele. „Ještě ne,“ odpověděla. „Ale mohu vám položit pár otázek?“

„Samozřejmě.“

Cannon se posadil, přehodil si nohu přes nohu a popotáhl si nohavice kalhot, aby se mu nevytlačila kolena.

„Je pravidlem, že posíláte pro své hosty na letiště řidiče s autem?“

„Ano, vždycky to děláme. Nechceme, aby se museli pachtit se zavazadly a shánět si dopravu sami. Měli by hned na začátku negativní dojmy.“

„Takže včera jste také poslal na letiště řidiče?“

Cannon se usmál. „Vím, kam míříte. Narážíte na ta náhlá storna, že? Víte, je opravdu velmi neobvyklé, aby někdo rušil pobyt v Utopii na poslední chvíli. Pokoje jsou rezervované měsíce dopředu, i když u některých našich prominentních hostů samozřejmě může dojít ke konfliktu v jejich nabitém časovém plánu.

V tom případě se jim snažíme vyhovět, pokud to je v našich silách.“

„Co míníte těmi náhlými storny?“

Zatvářil se překvapeně. Zřejmě si myslel, že o tom všechno ví. „Včera odpoledne jsme měli naplánované tři jízdy na letiště,“ řekl. „Ve všech třech případech šlo o dámy. Pokud si vzpomínám, měly to být přílety v patnáct patnáct, v šestnáct dvacet a poslední v sedmnáct patnáct. Mohu se podívat, v kolik hodin měla přiletět vaše teta.“

„Ráda bych znala letové informace, čísla kreditních karet a všechno další, co o těch třech dámách víte.“

„Bohužel, nic z toho vám říct nemohu.“

Samozřejmě že ne. Uvědomila si, že udělala chybu. Teď ho ještě nemůže tlačit do defenzivy. Chtěla mu položit další otázky a zdálo se, že Cannon je ochotný vyjít jí vstříc.

„Proč jste plánoval poslat ke každému spoji zvláštní auto, když od sebe přílety nebyly zase tak časově vzdálené?“

„Protože takhle jsme zvyklí chovat se k hostům,“ odpověděl.

„Pyšníme se prvotřídními službami a musíme si svou úroveň udržovat. Nemůžeme od žádného hosta chtít, aby čekal dvě hodiny na jiného kvůli tomu, abychom ušetřili jednu cestu. Tím bychom ho vystavili nepohodlí. Chtěl jsem tedy poslat ke každému letadlu zvláštní auto, ale pak, když všechny tři dámy na poslední chvíli pobyt odřekly, jsem dal vědět řidičům, aby nikam nejezdili. Jak se ukázalo, přijeli

sem včera večer hosté, které jsme nečekali, a byli šťastní, že jsme jim mohli vyhovět a přijmout je.“

„Měli jste včera nějaké problémy s hlavním vodovodním potrubím?“ přešla Avery na jiné téma. „Nějakou havárii?“

„Havárii vodovodního potrubí? V Utopii?“ Hleděl na ni, jako by pochyboval o jejím zdravém rozumu. „V žádném případě. Nic takového. Máme skvělou údržbářskou četu, která provádí preventivní prohlídky. Předcházejí možným problémům dřív, než vzniknou.“

„Zřejmě přivádíte vodu odněkud zvenčí. Nemohlo někde prasknout potrubí?“

„Ne.“

„A ještě něco. Vlastní lázně Utopie nějakou horskou chatu, v níž byste ubytovávali hosty, kdyby nastaly nějaké problémy?“

Ředitel už začínal být podrážděný. „Slečno, u nás žádné problémy nenastávají,“ řekl pevně. „A majitelé našich lázní žádnou horskou chatu nevlastní. Všichni klienti, kteří k nám přijíždějí, bydlí u nás. Zásadně je do jiných lokalit nerozdělujeme.“

Významně pohlédl na hodinky. „Pokud už nemáte další nejasnosti, rád bych se vrátil ke své práci. Většina klientů, kteří přijeli na týdenní pobyt, se přihlašuje právě dnes. Bude s tím spousta práce. A o vaši tetu bych neměl obavy, být vámi,“ dodal a vstal.

„Určitě se brzy objeví.“

Snažil se jí zbavit, ona však seděla dál. „Mohla bych se podívat do seznamu vašich zaměstnanců?“ zeptala se.

„Proč?“

„Abych zjistila, jestli je mezi nimi určitá osoba.“

„Znám všechny naše zaměstnance. Pokud mi řeknete jméno, okamžitě vám odpovím, zda u nás pracuje.“

„Edwards. Buď Monk Edwards, nebo Edward Monk.“

Bylo zřejmé, že mu to nic neříká. Pouze zavrtěl hlavou. Úplně jinak ale zareagoval John Paul. Trhl sebou, jako by ho něco bodlo, odlepil se od dveří a přistoupil k ní. „Odkud to jméno znáte?“ vyhrkl na ni.

Při pohledu na jeho výraz jí naskočila husí kůže. To nevěstilo nic dobrého.

Sevřela ji úzkost. „A odkud to jméno znáte vy?“ kontrovala.

„Odpovězte mi.“

„Teta mi telefonovala z letiště y Aspenu. Nezastihla mě, ale nechala mi vzkaz na záznamníku. Říkala, že je tam spolu s dalšími dvěma ženami a že je má šofér z Utopie vézt na noc do nějaké horské chaty. Jmenuje se prý Monk Edwards a zmínila se, že má lehký britský akcent.“ Obrátila se ke Cannonovi. „Je mezi vašimi zaměstnanci…“

„Někdo, kdo má britský akcent? Nevzpomínám si, ale pochybuji o tom. Myslím, že si někdo krutě a hloupě zažertoval,“ řekl.

„Včera jsem žádné auto na letiště v Aspenu neposlal.“

John Paul beze slova zvedl telefon na Cannonově stole a vyťukal nějaké číslo. Obrátil se k Avery a po chvíli čekání začal mluvit. Tiše, Avery však přesto slyšela každé slovo.

„Tady je John Paul, Noahu. Jo, dobře… Poslyš, nech raději mluvit mě. Jsem v jistých lázních v blízkosti Aspenu, jmenují se Utopie. Monk je zpátky. Vypadá to, že tentokrát jde po třech najednou. Zřejmě se pokouší o rekord.“

Avery odsunula židli a vstala. Právě se sehnula pro své zavazadlo, když John Paul řekl: „Myslím, že bys měl uvědomit ty vaše. Oba víme, že nic nezjistí, ale stejně by asi bylo lepší, kdybys postupoval běžným způsobem. Příliš pozdě,“ dodal úplně jiným tónem po krátké odmlce. „Už je má.“

Zavěsil a zamířil ke dveřím. „Kam jdete?“ zavolala za ním Avery.

„Volal jsem jistým lidem, kteří vám pomohou,“ odpověděl, aniž se zastavil.

„Jakým lidem? Policii?“

„Ne. FBI.“ Zastavil se u dveří. „Noah je známý mého švagra. Zná Monka víc než dobře. Ale to vám vysvětlí sám, až sem přijede.“

„Myslíte, že FBI bude schopná moji tetu najít?“

Byl přesvědčený, že její teta je už mrtvá a agenti najdou v lepším případě už jen její tělo… V horším ani to ne, pokud je Monk pohodí někde hluboko v lese a nechá na pospas zvěři. Ale to jí samozřejmě neřekl.

„Jistě,“ přikývl.

„Povězte mi pravdu.“

Zaváhal. „Okay. Myslím si, že ne. Že to zase pokazí.“

Šokovalo ji, jakým jedovatým tónem to řekl. „Proč?“

„Protože to je FBI.“

Nechala ho být. „Kam jdete?“ zeptala se znovu.

„Prověřit pár možností, ale pochybuju, že to k čemu bude.“

„A pak?“

„Pojedu domů.“

Kdyby měla po ruce zbraň, musela by se hodně přemáhat, aby mu nevpálila kulku do nohy. Kretén jeden! „Nenechám vás odejít, dokud mi neřeknete, co víte o Monkovi.“

„Poslyšte, dámo, teď už vám ničím nepomůžu. Myslel jsem, že tentokrát budu před ním, ale vidím, že jsem pořád o krok zpátky. Zavolal jsem vám pomoc, tak jim držte palce a nechte je dělat jejich práci.“

Vyšel ven a Avery se obrátila na Cannona. „Chci, abyste mi řekl jména, adresy, telefonní čísla a všechny ostatní informace o těch dvou ženách, které měly přicestovat s mou

tetou – o těch co údajně stornovaly svůj pobyt. Jestli to nebudu do dvou minut mít, přísahám, že vám tu vaši kancelář převrátím na ruby a zařídím, aby vás zatkli za obstrukce. A teď chci ta jména.“

Vytáhla odznak a průkaz příslušníka FBI a zamávala mu jimi před očima. Cannon jen zamrkal a rychle se přesunul k počítači.

„To je naprosto proti našim zvyklostem,“ zamumlal, když se sehnula pro batoh, přehodila si jeho popruh přes rameno a chystala se vyběhnout za Johnem Paulem.

Uviděla, že právě zahýbá kolem recepčního pultu. Vstupní hala byla nyní plná hostů, kteří právě dorazili, a musela se prosmýknout mezi třemi oddělenými skupinami, aby ho dostihla.

Konečně se jí podařilo chytit ho za paži a pokusila se ho zastavit. Nechutný chlap. Ani nezpomalil. Šel dál, jako by vůbec necítil, že ho tahá. Uvědomila si, že nikoho neobchází, lidé před ním sami ustupovali. Znovu se pokusila vzepřít a zastavit ho. Nešlo to, kdyby měla dlouhé nehty, všechny by si je zlámala. Jeho kůže byla teplá a svědčila o tom, že je člověk, ale svaly měl tvrdé jako kamenná socha.

„Copak se nemůžete na chvíli zastavit? Potřebuju s vámi mluvit,“ zavolala podrážděně. A pak, když nezvolnil, dodala: „Prosím vás, Johne Paule, potřebuju vaši pomoc.“

K čertu! pomyslel si. Vypadá to, jako by se mu tady chystala rozplakat. Nemůže pro ni nic udělat, jenže ona je příliš naivní, aby si to uvědomila. Zřejmě prožila celý život chráněná před reálným světem, a teď se s ním nedovede vyrovnat. Nepřál jí nic zlého, ale jednou musí poznat, že ve skutečném životě dochází také k tragédiím.

Bylo mu jí líto. V duchu zaklel a konečně se otočil. Uvažoval, že se pokusí nějak jí tu tvrdou pravdu zjemnit, ale

pak si to rozmyslel. Nemá to smysl. Stejně se dříve či později dozví všechno.

„Opravdu vám nemůžu pomoct.“

„Co jste mínil tím, když jste říkal do telefonu, že už je příliš pozdě? Že už je má?“

„To vám vysvětlí lidé z FBI. Máte někoho, komu byste mohla zavolat, aby sem přijel a počkal tu s vámi? Někoho z rodiny nebo z přátel, kdo by se o vás postaral?“

Zastavila se. Panebože, ten chlap je otrlý. „Chcete říct, že moje teta je mrtvá?“

Neodpověděl. Jen se na ni díval, jako by odhadoval, zda je dost silná, aby unesla, co se jí chystá říct. Má snad strach, že začne být hysterická?

„Povězte mi pravdu. Nezhroutím se.“

Přistoupil k ní o krok blíž. „Ano,“ řekl. „Myslím si, že vaše teta je už mrtvá. A ty dvě druhé ženy taky.“

Pustila ho a ustoupila od něj. „Proč si to myslíte?“ zeptala se staženým hlasem.

„Máte někoho, komu byste mohla…“

„Zavolat?“ vyštěkla. „Teta Carrie a strýc Tony jsou mí jediní příbuzní a nehodlám strýce děsit k smrti, jako se snažíte děsit vy mě, dokud nebudu něco vědět určitě. Povězte mi, odkud znáte Monka.“

„Slečno Delaneyová?“ ozvalo se od recepčního pultu. Volal ji Oliver. Otočila se a uviděla, že drží sluchátko telefonu a kývá na ni.

Margo to být nemůže, uvažovala rychle. Ta by jí volala na mobil. Ale kdo teda? Carrie… Možná je na drátě Carrie. Najednou cítila srdce až v krku. Panebože, ať je to Carrie.

Pustila batoh na zem a spěchala k pultu. „Prý je to urgentní,“ řekl Oliver, když jí podával sluchátko. John Paul vzal batoh a šel za ní. Viděl, že vzala sluchátko.

„To jsi ty, Carrie?“ vyhrkla.

„Sony, drahoušku. Nejsem Carrie,“ ozval se ze sluchátka měkký, téměř šeptající ženský hlas. „Kdo je to?“ zeptala se Avery zaraženě.

„To teď není důležité, kdo jsem. Důležitá je Carrie. Máme ji. Chceš ji ještě někdy vidět?“

Hlas byl podivně zastřený, jako by se ho žena snažila změnit, přesto si Avery nemyslela, že by ho už někdy slyšela.

„Co s ní hodláte dělat? Je v pořádku? Jestli jí nějak ublížíte…“

„Mlč, hloupá… Mlč a poslouchej,“ poručila jí žena. „Nebudu to opakovat, tak dávej pozor. Pokud s námi budeš spolupracovat, můžeš zachránit život třem lidem. Nechala jsem na pultě obálku s tvým jménem. Leží hned nalevo od tebe. Neotáčej se,“ varovala ji žena na druhém konci linky. Její šeptavý hlas naháněl Avery svou zlověstností husí kůži. „Jestli mě uvidíš, všechno se změní a tvoje milovaná Carrie se svými novými přítelkyněmi za to zaplatí.“

Avery strnula. „Kde jste?“ zašeptala.

„Tady,“ odpověděl hlas. „Pozoruju tě. Chtěla bys mě vidět, že?“ zasmála se. „Nebuď suchar, nekaz mi hru. A teď vytáhni z obálky mapu, Avery. Ano, tak… Vidíš ty krásné hodinky? Dej si je na ruku. Udělej to!“

Avery vzala velké mužské sportovní hodinky a rychle si je navlékla.

„Tak, správně,“ komentoval hlas ve sluchátku. „A teď rozlož mapu a najdi místo označené malým červeným křížkem. A spěchej.“

Opřela si sluchátko o rameno, rozložila mapu a začala hledat červený křížek. Trochu se naklonila a pokusila se zahlédnout v lesklém černém obložení za pultem ženu, s níž mluví, a přitom jí sluchátko vypadlo a začalo se houpat na šňůře.

Vzápětí však po něm sáhl John Paul a podal jí ho.

„Nemůžeš dát pozor, nešiko?“ plísnil ji hlas ve sluchátku.

„Omlouvám se.“

John Paul nespustil z Avery oči. Byla bledá jako stěna a ruka, v níž držela sluchátko, se jí chvěla. Náhle si uvědomil, že ať mluví s kýmkoliv, zřejmě už je toho na ni moc, a objal ji kolem ramen, aby ji uklidnil. Nebyl žádný mistr v uklidňování žen – vlastně se o to ještě nikdy nepokusil –, ale teď se mu zdálo, že nemůže jinak.

„No ne, to je krásný pohled,“ zacukroval lakonicky hlas v telefonu. „To je tvůj milenec?“

Byla tak roztřesená, že nedokázala uvažovat. „Ano… ne.“

Žena se zasmála. „Kdo je to?“

„Nikdo.“

„Ale, ale…“

„Herec,“ vyhrkla první, co ji napadlo. „Spolupracuje s Carrií na reklamních šotech. Pošlu ho pryč.“

„Ne, ne, v žádném případě. Už je v té hře taky, drahoušku. Ví, že si děláš starosti s tím, jak najít Carrii. Nechceme, aby se někde ptal nebo třeba volal na policii. Navíc si s tebou užije náramnou zábavu při hledání pokladu. Ale nikoho jiného už do té hry nepřibírej. Stačí, abys řekla někomu jediné slovo, a budeme to vědět.

Od okamžiku, kdy skončíš tenhle hovor, budeme sledovat každý tvůj krok. Půjdeš za ředitelem a řekneš mu, že se ti už Carrie ozvala a všechno je v pořádku. Pak si vytáhneš z kabelky mobil a cestou z hotelu ho hodíš do fontány. Rozumělas?“

„Ano.“

„Teď vezmi mobil svého přítele – tak, abych to viděla.“ Avery se obrátila k Johnu Paulovi. „Dejte mi svůj mobil,“ řekla.

„Žádný nemám.“

Opakovala to do telefonu.

„Jestli lžeš, dozvíme se to. Vlastně na tom nezáleží. Tam, kde se ocitneš, stejně žádný signál nebude. Ale svého mobilu se zbav v každém případě.“

„Ano, udělám to. Je Carrie v pořádku? Je…“

„Je v pořádku… zatím. Ale pokud chceš, aby to tak zůstalo, udělej, co jsem ti řekla.“ Tón ženina hlasu ztvrdl, přesto v něm bylo patrné vzrušení. „Našlas už ten červený křížek?“

„Ano, vidím ho.“

„Postupuj podle instrukcí, které jsem ti napsala dole. Máš přesně dvě hodiny na to, aby ses tam dostala.“

„Ale vždyť to jsou odsud nejméně tři hodiny jízdy. To nemůžu dodržet. Neviděla jsem, že by tam nějaká silnice…“

„Řekla jsem dvě hodiny,“ přerušila ji žena. „Sto dvacet minut, Avery, ani o minutu víc. Slyšelas mě?“

„Ano. Ale co když to nestihneme? Co se stane, když se zpozdíme?“

Žena se zasmála. „Bum, to se stane.“

Kapitola 10

Ještě předtím, než žena skončila hovor, se zasmála. Avery měla pocit, že musí být šílená. Předala sluchátko Oliverovi, pak nenápadně vklouzla rukou do batohu, který John Paul postavil na pult, nahmatala mobil a stiskla rychlovolbu na přímé číslo do bunkru. Vteřinu počkala, pak stiskla hvězdičku, aby signalizovala upozornění, vtom však uviděla, že se k nim blíží Cannon s jakýmsi papírem. Asi vytištěné informace, které od něho požadovala.

„Měl jste pravdu," řekla. Snažila se, aby to znělo, jako když jí spadl kámen ze srdce. „Právě jsem mluvila se svou tetou. Došlo prostě k bláznivému zmatku. Je mi líto, že jsem k němu přispěla ještě svým dílem. Ale teď, jestli nás omluvíte, musíme s Johnem Paulem někam rychle zajet."

Snažila se, aby na ní nebylo vidět, v jakém horečném napětí je. Rychle strčila papíry, které Cannon položil na pult, do batohu, než si je stačil vzít zpátky, vzala mobil a mapu a vyrazila k východu.

Přestože spěchala, snažila se cestou dívat do každé tváře, kterou míjela. V rozlehlém vestibulu však postávalo tolik lidí, že nebylo možné všechny si je prohlédnout. Kde tu vůbec jsou telefonní kabinky? Všude viděla jen palmy a obrovské

fíkusy. Ta žena už je zřejmě schovaná a pozoruje ji odněkud z úkrytu.

„Pojďme," křikla na Johna Paula, než si stačila uvědomit, že je těsně za ní.

„Co se děje?" zeptal se.

Neodpověděla. Spěchala k fontáně, hodila mobil do vody, a když sbíhala po předních schodech, málem vrazila do hotelového posluhy.

„Slečno Delaneyová, kdybyste mi řekla číslo vašeho pokoje, odnesu vám všechna vaše zavazadla…"

Nevšímala si ho a spěchala dál. Zastavila se uprostřed parkoviště a snažila se najít auto. Sakra, kde ho nechala? John Paul vzal z lavice na zavazadla velký vak. „To je její?" zeptal se posluhy.

„Ano, pane. Vidíte, je označený její jmenovkou. Už se slečna Delaneyová zapsala?"

„Co jste udělal s mým autem," zavolala v tu chvíli netrpělivě Avery. Rozběhla se k posluhovi, ale John Paul ji zadržel. Nehodlal nikam jet ani ji pustit, dokud mu neřekne, co se děje. Cítil, že se mu v rukou chvěje jako osika.

„Proboha uklidněte se, přece nechcete omdlít. Nepustím vás dřív, dokud nebudu vědět, co se stalo. Kdo vám to volal?"

„Nějaká žena. Nepoznala jsem ji po hlase. Řekla, že mají mou tetu."

„Mají?" opakoval. „Jste si jistá, že řekla mají?"

„Ano." Místo toho, aby se uklidňovala, byla každou vteřinu zoufalejší. „Carrie je v nebezpečí a já se k ní musím dostat, než bude pozdě."

„Ta žena vám nařídila, abyste hodila mobil do vody?"

Snažila se mu vymanit. „Ano," řekla šeptem. „A není to žádný žert, alespoň se mi to nezdá. Prý Carrii a ty dvě další ženy zabijí, jestli sebou nehodíme. Pojďte, prosím vás,"

pohlédla na něho zoufale. „Musíte se mnou jet. Viděla vás a řekla, že teď jste v té hře taky. Musíme spěchat. Dala nám dvě hodiny, abychom se dostali na místo, které mi označila na mapě. Ale mně se zdá, že to nemůžeme stihnout. Je to hrozně daleko…“

„Je vám jasné, že je to past? Přece musíte vědět…“

„Ano,“ vykřikla. Už se nestarala, jestli je někdo slyší. „Vím to. Ale spoléhám se, že cestou vymyslím, jak to udělat, abych do té pasti nespadla a ještě pomohla Carrii. Pochopte, že nemám jinou možnost. Kdyby šlo o vaši matku nebo dceru, stál byste tady a analyzoval situaci? Samozřejmě že ne. Udělal byste přesně totéž, co se chystám udělat já – budu jednat podle jejích instrukcí a dál se uvidí. Pokud se naskytne nějaká šance, budu se jí snažit využít. Ale teď už proboha pojďme, Renarde. Čas zoufale ubíhá.“

Uvědomil si, že má pravdu. Kdyby šlo o někoho z jeho blízkých, zaplatil by výkupné nebo by udělal všechno, co je v lidských silách, aby prodloužil jejich naději.

„Dobrá, pojďme,“ řekl. „Pojedeme mým autem.“

„Díky,“ zašeptala s úlevou. Bože, jak mu byla vděčná, že ji pochopil a nepřel se s ní.

Vzal ji za ruku a rychle ji vedl autu. Jeho terénní vůz parkoval na zakázaném místě u chodníku a už u něho stál člen bezpečnostní služby lázní.

„To je vaše tady to…,“ začal, ale když uviděl, jak se John Paul tváří, rychle couvl až do záhonku macešek.

John Paul si ho vůbec nevšímal. Dálkovým ovládačem odemkl dveře, a zatímco Avery obcházela vůz k pravým předním dveřím, hodil její vak dozadu.

Sotva se posadila, vytáhla mapu a ukázala mu místo označené křížkem. „Máme přesně dvě hodiny…, ne, teď už jen hodinu a padesát sedm minut, abychom se tam dostali. Jeďme.“

John Paul asi deset vteřin prohlížel mapu. „Bude to na doraz," zamumlal, když startoval.

„Ale dokážeme to?"

„Možná," řekl stroze. Víc jí slíbit nemohl. „Zapněte si pás a navigujte mě."

Vyjel z parkoviště, projel dlouhým úsekem plným serpentin a na jeho konci u brány už měl na tachometru padesát mil za hodinu.

Avery se nakláněla dopředu a houpala se, jako by věřila, že ji tenhle pohyb dostane blíž k cíli. Pak si uvědomila, co dělá, a soustředila se na mapu, aby mohla Johna Paula vést.

Ten už ujížděl po hlavní silnici, co to šlo. „Pozor!" vykřikla náhle, když uviděla vpředu směrovou značku. „Vezmeme to zkratkou po okresce. Odbočka bude asi po míli. Pojedeme po ní takových dvacet až třicet mil." Stiskla ruce a sledovala silnici, až se objevila odbočka. „Tady. Zpomalte, nebojí mineme."

„Vidím ji," řekl klidně.

Pneumatiky zaskřípaly. Avery se opřela jednou rukou o palubní desku a druhou se chytila madla na dveřích. Panebože, kdyby tak havarovali… To by byl konec.

Uklidni se. Dokážeme to. Musíme to dokázat.

Podívala se na levou ruku. Velké mužské cibule zpola překrývaly její malé timexky. Sundala je, a když si je prohlédla zpředu i zezadu, odložila je do košíčku mezi sedadly.

Před nimi se objevil dlouhý rovný úsek silnice. John Paul na ni krátce pohlédl. „Můžete spustit," prohlásil. „Povězte mi přesně, co vám v tom telefonu řekla."

Zopakovala mu rozhovor tak, jak si ho pamatovala. „Byla tam ve vestibulu a pozorovala nás," dodala potom. „Snažila jsem se ji objevit, když jsme vycházeli ven, ale bylo tam příliš moc lidí."

„Nemusela být uvnitř. Nevšimla jste si, kolik tam mají bezpečnostních kamer?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Stačilo, aby se napojila na jejich systém. Připadlo vám na jejím hlase něco zvláštního?“

„Ne, nic. Mluvila tak nějak…“

„Jak?“

„Divně. Řekla mi, abych nebyla suchar a nekazila jí hru. Skoro jako by z toho měla zábavu.“

Vzpomněla si na papíry od Cannona, které schovala do batůžku, a vytáhla je.

„Co je to?“

„Požádala jsem Cannona, aby mi dal všechny informace, které má o těch dalších dvou ženách, co na poslední chvíli zrušily pobyt. A ta v telefonu mi řekla, že s Carrií drží ještě dvě ženy. To musí být ony, nikdo jiný. Jedna se jmenuje Anna Trappová, je z Clevelandu a vlastní firmu Trapp Shipping Company a druhá je soudkyně Sára Collinsová z Miami. Zdá se, že všechny pobyty byly placeny z kreditních karet, které nepatřily těm ženám.“ Přečetla mu jména, na něž byly kreditní karty vystaveny.

„Říkají vám něco?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla. „Nevzpomínám si, že bych o některé z nich od Carrie slyšela, a ani nevím, jestli je Carrie zná. Moje teta žije v Bel Air.“

„Předpokládám, že to platí i o vás.“

„Jednu dobu ano,“ řekla. „Ale teď žiju ve Virginii.“ Vzala hodinky a zkontrolovala čas. „Nemůžete trochu zrychlit?“

„Proboha vždyť jedu skoro sto třicet a povolená rychlost tady je devadesát. Pořád si říkám, kdy mě zastaví policajti.“

Bože, na to nepomyslela. To by byla katastrofa.

„Tak zpomalte.“

„Musíte se rozhodnout, drahoušku. Rychle, nebo pomalu? Je to na vás.“

„Teď raději zpomalte. Vynahradíme si to na příjezdové cestě.“

Poslechl a zpomalil. „Jste si jistá, že ta žena v telefonu řekla ‚*Máme ji.?*‘ Opravdu použila množné číslo?“

„Už jste se mě na to ptal. Ano, jsem si tím pořád jistá. Proč se vám to zdá tak důležité?“

Stěží potlačoval vzrušení. „Protože je možné, že na vás na tom označeném místě čeká Monk. A to mi dává jedinečnou příležitost toho bastarda zabít. Kdybych našel nějakou možnost, jak se dostat před něho…“

Nedopověděl, ale Avery si všimla, že znovu zrychlil. „Mám dojem, že by nebylo na škodu, kdybyste mi odpověděl na pár otázek,“ řekla.

„Jako třeba?“

„Proč hledáte Carrii? Odkud ji znáte?“

Musel to přiznat. „Neznám ji.“

„Ale řekl jste přece…“

„Lhal jsem,“ přerušil ji. „Znám muže, který…“

„Co?“

Chtěl říct *muže, který ji zabil*, protože pokud Monk jednal podle svého obvyklého způsobu, jsou už všechny tři ženy mrtvé a někde zakopané. Jedno se však zřejmě změnilo – zdálo se, že teď Monk pracuje s partnerkou.

„…jde po těch ženách,“ dopověděl. „Muže, který si říká Monk.

Ale pochybuju, že má tohle jméno na křestním listu.“

„Povězte mi, co o něm víte. Kdo to je?“

„Profesionální vrah.“

„Cože?“

Opakoval to a pak na ni krátce pohlédl, aby viděl, jak to přijala. Příliš dobře ne. Spíš velmi špatně. Zbledla a zdálo se, že je šokovaná.

„Neudělalo se vám zle od žaludku?“ zeptal se chladně.

„Ne.“

Nevěřil jí. „Raději stáhněte okno a vykloňte se ven, jestli máte pocit…“

„Nemám žádný pocit,“ odsekla, ale vzápětí ho poslechla. Dvakrát se zhluboka nadechla. Ve vzduchu byla cítit zemitá vůně, ale jí připadala jako pach zatuchliny a nutila ji k dávení. Ne, čerstvý vzduch nepomáhal.

Panebože, profesionální vrah… Znovu se jí sevřelo hrdlo.

Vydechla a snažila se uklidnit. Musíš to brát jako fakt, říkala si. Uvažuj o tom střízlivě. Domysli to všechno.

Anna Trappová, Sára Collinsová… Tyhle dvě ženy jí hatily jakoukoliv analýzu. Co mají s Carrií společného? Co mají společného s tím vším?

„Musí tu existovat nějaká souvislost,“ řekla, ale sotva to vyslovila, zavrtěla hlavou. „Ne, nedovedu si to představit.“

John Paul byl soustředěný na jízdu. Znovu zrychlil, protože široko daleko neviděl žádné auto a doufal, že si silniční hlídky hledí frekventovanějších komunikací. Uvolnil plynový pedál, teprve když ručka tachometru vyšplhala na sedmdesát mil.

„Po pěti mílích silnice končí,“ řekl.

Avery se podívala do mapy. „Jak to víte?“

„Právě jsme minuli tabuli s upozorněním.“

„Měli bychom se dostat na příjezdovou cestu.“

„Budu dávat pozor.“

Znovu, už asi posté, se podívala na hodinky. Jeli už dvacet minut. V duchu měřila vzdálenost k bodu označenému červeným křížkem.

John Paul na ni pohlédl. „Jestli tam nepovede dobrá cesta, bude to těžké. Možná to nestihneme, Avery.“

„Stihneme,“ řekla pevně. „Musíme to stihnout.“

„Tady to je,“ řekl a vzápětí odbočil na příjezdovou komunikaci. Pneumatiky zaskřípaly a od zadních kol odletěla sprška drobných kamínků. Cesta byla široká tak pro jedno auto a větvičky keřů, které ji lemovaly, se málem otíraly o boky vozu.

„Jedeme správným směrem a to je podstatné,“ poznamenal.

„Snad budeme mít štěstí a dál bude cesta lepší,“ hlesla nejistě Avery.

„Nebo tam nebude vůbec žádná.“

„Jak vlastně toho Monka znáte?“

„V životě jsem ho neviděl, jestli jste se ptala na tohle. Ale stal se mi něčím jako koníčkem, nebo lépe řečeno to, že po něm jdu. Před časem si vzal na mušku někoho z mé rodiny.“

„Někdo ho najal, aby ho zabil?“

„Ne,“ odpověděl. „Jen se mu připletla do cesty. Moje sestra.

Najali ho, aby na ní vyzvěděl jisté informace, a pak se ji pokusil zabít, aby je nepoužila. Naštěstí jeho plán selhal a musel se stáhnout. Pak se po něm slehla zem.“

„Takže už ho nějakou dobu stopujete?“

„Ano,“ odpověděl. „A nejen já. Ten člověk, kterému jsem volal z Cannonovy kanceláře, má o Monka taky velký zájem.“

„Kdo je to?“

„Jmenuje se Clayborne,“ odpověděl. „Noah Clayborne. Z FBI,“ dodal lehce přezíravým tónem.

„Ale je to váš přítel, ne?“

„Já bych ho tak nenazýval.“

Naklonila hlavu a zkoumavě se na něho zadívala. Co má tenhle člověk za problém?

„Jak jsem říkal, na víc než rok se po něm slehla zem," vytrhl ji z úvah. „Nemohl jsem objevit ani jedinou stopu po jeho práci. Až teď."

„Jak jste zjistil, že je v Coloradu?"

„Platil tady falešnou kreditní kartou, kterou kdysi použil v Bowenu…, tam, kde žiju," dodal. „Bowen v Louisianě."

„Takže FBI taky ví, že je Monk v Coloradu?"

„Ne, neví."

„Ale jestliže ho stopujete na základě dokladu o platbě falešnou kreditní kartou, jistě i FBI…"

„O žádné platbě falešnou kreditní kartou nevědí."

„Vy jste jim to neoznámil?"

„Samozřejmě že ne."

Opět ten přezíravý tón. Přezíravý a nepřátelský.

„Proč?"

„Protože nechci, aby to zase zkazili."

„Myslíte si, že FBI musí všechna vyšetřování pokazit? Jsou tam velmi schopní a zkušení agenti…"

„Ušetřete mě otřepaných frází," přerušil ji. „Tyhle propagandistické řeči slyším pořád, jenže já jsem na ně nedal dřív a nedám na ně ani teď. FBI je v dnešní době plná šéfu, kteří se snaží sedřít ze svých agentů kůži, aby se s jejich pomocí dostali na vyšší místa. Není tam žádná loajalita, panuje tam jen bezohlednost. Je to prostě byrokratická organizace," dodal s despektem.

„Jste cynik."

„To máte zatraceně pravdu."

Obrátila se a podívala se postranním oknem ven. „I tak vám děkuju."

„Za co?"

„Že se mnou jedete. Mohl jste to odmítnout."

„Musím vás zklamat. Nedělám to kvůli vám nebo kvůli vaší tetě. Chci dostat Monka, než zabije někoho dalšího.“

„Jinými slovy máte své plány a neděláte mi žádnou laskavost. Už jsem pochopila.“

Nepochopila. Jak může být někdo tak otrlý? Uvažovala, zda by byl někdy schopen vybočit ze své cesty a pomoct někomu, kdo pomoc potřebuje. Zřejmě ne. Je to typ člověka, který projede kolem místa neštěstí, aniž zastaví.

Několik minut jeli mlčky. „Povězte mi, co jste zatím zjistil o Monkovi,“ ozvala se potom. „Musí mít nějaký ustálený způsob práce, podle něhož se pozná. Všichni to dělají pořád stejně.“

Chvíli uvažoval, odkud tohle všechno ví. „Jistě, měl ho. Ale teď ho zřejmě změnil.“

„Jak?“

„Vždycky jednal rychle a pokud možno bez komplikací. Prostě profesionál.“

„Mluvíte, jako byste ho obdivoval.“

„V žádném případě. Říkám jen, že měl určitý styl a neměnil ho. Na počátku se všechny vraždy, které v určitém roce spáchal, odehrály v rozpětí dvou týdnů. Opakovalo se to rok co rok, sedm let pořád stejně. Už jsem si na to vytvořil teorii.“

„Myslíte, že žije dvojím životem? Že má někde stálé zaměstnání?“

„Podle mě míval,“ opravil ji. „Jenže vraždění mu zřejmě vynášelo mnohem víc, proto se domnívám, že toho druhého zaměstnání nechal. Nějak si ho nedovedu představit, jak sedí v kanceláři za stolem a pilně pracuje. Třeba ho jeho okolí mělo za příjemného chlapíka. Znáte ty typy, co každého vyslechnou a lidé se jim rádi svěřují se svými problémy. A až pak jednou spadne klec, ti, co takového člověka znali, jsou šokovaní. Nemohou to pochopit a vždycky říkají totéž:

Vždyť to byl takový příjemný, okouzlující člověk. Jak je to možné?“

„Takhle to bylo s Tedem Bundym.“

„Přesně tak.“

„A jak víte, že ty dřívější vraždy byly jeho dílem? To tam nechal vizitku, aby si vysloužil uznání, nebo co?“

„Svým způsobem ano,“ odpověděl. „Miluje růže. Pokaždé nechal na místě rudou růži s dlouhou stopkou.“

„Bože, to je děsivé,“ povzdechla. „Takže podle vás byl ouřada a zabíjet lidi byl pro něho nejlepší způsob, jak trávit dovolenou. Ale teď se stal profesionálním vrahem a pracuje v kteroukoliv roční dobu. V čem se ještě v poslední době změnil? Zdá se, že máte jeho styl podrobně prostudovaný.“

John Paul přikývl. „O něco takového jako teď, že by šel po třech lidech najednou, se nikdy nepokoušel. Není to žádný showman. A dřív také vždycky pracoval sám. Teď, jak to vypadá, se dal dohromady s nějakou ženskou. Možná se předvádí, aby na ni udělal dojem.“

Najeli na výmol a auto prudce poskočilo. Avery se musela chytit přístrojové desky, aby nevrazila hlavou do skla.

„Pořád jedeme na sever?“ zeptala se. Bylo těžké to odhadnout.

Projížděli lesním úsekem a po obou stranách se tyčila hradba vysokých stromů vytvářející zlověstné šero.

„Na severozápad,“ odpověděl.

Avery se náhle zdálo, že zaslechla z dálky výkřik. Nesmysl!

Muselo to být nějaké zvíře nebo pták. Přesto jí přejel mráz po zádech.

„A jak získává své zakázky? Víte to?“

„Ne, ale myslím si, že přes internet,“ řekl. „Je to jednoduché, a hlavně anonymní. Až dosud byl velmi opatrný a náročný při výběru svých obětí. Podle mě má tolik zakázek,

že má zajištěnou práci na příštích pět let. Nevěřila byste, kolik mužů by nejraději vidělo svou ženu v márnici a kolik žen je ochotno zaplatit jakoukoliv sumu, aby se zbavilo svého manžela.“

„S tímhle nemá strýc Tony nic společného.“

„Jste si tím jistá?“

„Absolutně.“

Nemínil se s ní přít a začal z jiné strany. „Říkala jste, že mezi těmi ženami musí být nějaká spojitost…“

„Jen jsem zvažovala to, co víme, a snažila se z toho vyvodit závěr. Předpokládejme, že někdo najal Monka, aby všechny tři ženy zabil. Měly by tedy mít něco společného. Ale můj výchozí předpoklad nemusí být správný.“

„Co tím chcete říct?“

„Je třeba uvažovat i o opačné možnosti, že Monka najali tři různí lidé a on se z nějakého důvodu rozhodl zabít všechny tři oběti najednou.“

Musel připustit, že má pravdu. „Jisté je, že Monk dostal za zabití těch tří žen spoustu peněz. Musel, protože nepracuje levně. A jestli je dal všechny tři dohromady, vzniká otázka, kdo si přeje smrt vaší tety. Kdo na tom může mít zájem.“

Čekal, že mu začne okamžitě líčit, jak je její teta okouzlující, milá žena, která nemá a nemůže mít na světě nepřítele.

„Spousta lidí nemá moji tetu v lásce,“ řekla místo toho. „A dovedu si představit, že ji někteří dokonce nenávidí.“

Na tohle nebyl připravený. Dokonce na to zareagoval tak, že se usmál.

„Carrie dokáže být někdy… nepříjemná.“

„Opravdu?“

Přikývla. „Působí v branži, kde si jdou všichni po krku.“

„A co je to proboha za branži?“

„Reklama.“

„Prosím?“

„Vyrábí reklamní šoty.“

Zasmál se a jeho smích působil v uzavřeném prostoru auta podivně ostře.

„Na druhou stranu jsem přesvědčená,“ pokračovala, aniž se pozastavila nad jeho reakcí, „že nikdo z jejích kolegů nebo obchodních partnerů by se k něčemu tak drastickému neuchýlil, aby se jí zbavil.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Prostě jsem,“ odpověděla.

„Okay. Ale to nás přivádí zpátky k vašemu strýci Tonymu. Jak je jejich manželství pevné? Víte o tom, že by mezi nimi byly nějaké problémy?“

Avery měla náhle pocit, že se jí sevřel žaludek. „Carrie si myslí, že je jí Tony nevěrný.“

„Podívejme se.“

„Vím, že docházeli na pohovory k manželskému poradci.“

„To myslíte vážně?“

„Ano. Ale Tony Carrii miluje,“ dodala rychle.

„Jak dobře znáte svého strýce?“

„Asi ne tak, jak bych měla,“ připustila. „Odešla jsem do internátní školy a byla jsem doma jen v létě o prázdninách. A to jsem ještě pracovala u Carrie v její firmě. Ale i tak se domnívám, že mám pravdu. Myslím, že dokážu dobře odhadnout, co v lidech je.

Tony by nikdy nebyl nevěrník.“

„Manželky to obvykle poznají.“

„Carrie asi není typická manželka, jakou máte na mysli. Je velmi podezíravá. Řekla bych, že ji trápí určitý komplex – asi nevěří, že by ji někdy mohl nějaký muž milovat. Je… nejistá, a proto bývá často tvrdá a nepříjemná. Nechce, aby někdo poznal její zranitelnost.“

„A to nás zase vede zpátky k…“

„Jestli jde o separátní zakázky a existuje nějaká osoba, která najala Monka, aby zabil Carrii a mě, pak…“

„Co?“

„…možná vím, kdo to je.“

Kapitola 11

První hodiny byly jako děsivý sen a potom se to ještě zhoršilo.

Ta bláznivá žena je málem poslala na onen svět. Anna už měla ruku na klice, když ji Carrie strhla k zemi. Naštěstí byla Anna tak překvapená, že se nebránila a spadla tvrdě, aniž se pokusila ztlumit pád rukama. Vzápětí na ni ještě žuchla Carrie. Obě ženy křičely – Anna hystericky, Carrie hněvem. Carrie s ní měla plné ruce práce. Anna se zmítala, pokoušela se zatnout jí své dlouhé nehty do obličeje, vyškrábat jí oči. Pak se jí dokonce podařilo zvednout se na kolena a téměř Carrii uniknout, naštěstí ji Sára v poslední chvíli chytila za nohy a odtáhla od dveří.

Jak se Anna zdála fyzicky slabá a křehká, zuřivost jí dodala sílu, kterou by v ní nikdo nehledal. Naštěstí se rychle vyčerpala.

Konečně ji Carrie přitiskla obličejem k mramorové podlaze a sedla si jí na záda. Pak jí oběma rukama držela hlavu, aby ji nemohla zvednout.

„Najděte něco, čím bychom ji mohly svázat," křikla na Sáru, aby ji bylo slyšet přes Annino běsnění.

O deset minut později seděla Anna u kulatého jídelního stolu s rukama přivázanýma k opěrkám křesla dvěma kusy telefonních šňůr.

„Jak se opovažujete takhle se mnou zacházet," křičela ochraptělým hlasem. „To vám neprojde. Jen počkejte, podám na vás žalobu za omezování svobody."

Carrie klesla vyčerpaná do vedlejšího křesla. Vzala si hlavu do dlaní, opřela se lokty o stůl a klidně se zeptala: „A jak to chcete udělat, Anno?"

„Děvko jedna," soptila Anna. „Zavolám na policii."

„Prosím, klidně můžete. Ale moment, nemůžete, protože telefon je hluchý."

„Lžete."

Carrie se obrátila k Sáře stojící opodál. „Mám dojem, že to má v hlavě úplně pomotané."

„Asi ano," mínila Sára. „To se stává. Někdy lidé přijdou šokem o rozum."

Carrie si povzdechla. „Proboha, co budeme teď dělat?" zašeptala. Sára se posadila proti nim a položila si zkřížené ruce na stůl.

„Teď už nemá smysl, Anno, abyste dál předstírala, že je všechno v nejlepším pořádku. Jsme na tom všechny stejně a potřebujeme, abyste se s námi spojila, a nešla proti nám."

„Nechte mě na pokoji, vy… vy tlustá ropucho."

„Roztomilá dáma," poznamenala Carrie.

„Vy děvko!" vykřikla Anna bez sebe vztekem.

„Jestli nás budete takhle častovat, bojím se, že vám budu muset ta vaše ústa zacpat," varovala ji Sára. „Nebylo by lepší, kdybyste se uklidnila?"

Annin nenávistný pohled ještě ztvrdl.

„Kde je dopis, který jste dostala?" zeptala se jí Sára, a když se od ní spoutaná žena odvrátila, dodala: „Rozhodla jste se, že budete hrát pro změnu němou?"

„Možná by to bylo nejlepší,“ poznamenala posměšně Carrie. Sára se opřela a upravila si župan. „Víte, Anno, jestliže jste žádný dopis nedostala…“

„To si pište, že ne,“ vyštěkla Anna.

„Pak jste zřejmě nevinná nezúčastněná osoba, která se dostala do naší… prekérní situace čistě náhodou.“

Prekérní situace? Carrii se zdálo, že slovo prekérní je spíš ironickým vyjádřením toho, v čem se ocitly. Proboha, vždyť sedí na bombě, která může každou chvíli explodovat! Potom ale zachytila Sářin pohled a kývnutí hlavou a rozhodla se mlčet.

„Víte, Anno,“ pokračovala Sára klidným tónem, „jako soudkyně jsem za léta své praxe poslala do vězení pěknou řádku otrlých kriminálníků. Mám pověst velmi přísné soudkyně, ale ve všech případech, v nichž jsem vynesla tvrdé tresty, šlo o profesionální zločince. S nimi jsem neměla soucit.“

Anna konečně otočila hlavu zpátky a změřila si ji nasupeným, pohrdavým pohledem. „Proč mi to říkáte?“

„Protože je to důležité. Během své kariéry jsem musela čelit spoustě výhrůžek, že mě někdo zabije, ale nikdy jsem jim nevěnovala pozornost.“

Vstala a přinesla z obývacího pokoje dopisy, které dostala ona a Carrie. Znovu se posadila a začala číst svůj list. Když skončila, nastavila papír spoutané ženě před oči, aby viděla, že si nevymýšlí.

„A vy myslíte, že některý z těch zločinců svou hrozbu uskutečnil?“ zeptala se Anna.

„Ano, přesně to si myslím. Buďto je za tím někdo, kdo se už dostal ven, nebo si nějaký vězeň najal nájemného vraha.“

„Kde by, prosím vás, vzal bývalý kriminálník, nebo dokonce vězeň peníze na nájemného vraha?“

„To teď není důležité,“ vmísila se do debaty Carrie.

„S vámi se nebavím, vy… děvko,“ zasyčela Anna.

Sára zvedla ruku, aby si zjednala ticho. Nestála o to, aby Carrie hysterku dráždila a vyvolala nový výstup.

„Já myslím, že je to správná otázka,“ řekla. „Nevím, jak přišel k penězům člověk, který si naši likvidaci objednal. Možná mu pomohli příbuzní nebo něco zdědil…“

„Nebo jste poslala za katr nevinného a jeho příbuzní to vědí.“

„Ano, připouštím, že to i takhle může být.“

Carrie zatínala zuby, aby jim do toho nevskočila. Chtěla oběma ženám říct, že teď je nejdůležitější najít způsob, jak se dostat z tohoto prokletého domu. Pak, až budou v bezpečí, mohou spekulovat, kdo, jak a proč na ně tuhle smrtící past nastražil.

„Carriin dopis je jiný než můj,“ řekla Sára. „Ten její je podepsaný.“

Zdálo se, že to Annu zaujalo. „Takže se chcete před smrtí dovědět, jak moc vás ten chlap nenávidí?“

„Žádný chlap,“ opravila ji Sára. „Žena.“

Carrie přikývla. Anna ji stále neuznávala hodnou pohledu, ale na takových hloupostech teď Carrii pramálo záleželo. „Dopis, který jsem dostala já, napsala moje sestra Jilly,“ řekla.

Její slova Annu tak šokovala, že už ji nedokázala dál ignorovat. „Vaše vlastní sestra si přeje, abyste zemřela?“

„Ano.“

„Proboha, z jaké rodiny to pocházíte?“ pohlédla na ni užasle Anna.

Carrie se musela držet, aby nevybuchla. „Z rodiny, v níž se něco pokazilo. Zle pokazilo. Moje sestra je šílená.“

„Panebože…,“ vyhrkla Anna. „Moment, nelžete mi? Kdyby byla šílená, musela by být pod zámkem někde v ústavu, ne?“

„Před lety nám bylo řečeno, že Jilly zahynula při neštěstí na silnici. Že uhořela. Dokonce nám z pohřební služby chtěli poslat urnu s jejím popelem. Jenže teď se ukázalo, že je Jilly chytřejší, než jsem si myslela. Svou smrt jen fingovala a celé roky čekala, až bude mít příležitost se mi pomstít.“

„Ale proč? Co jste jí udělala, že se vám chce mstít?“

„Myslí si, že jsem jí ukradla dítě.“

„A udělala jste to?“

„Ne. Jilly své dítě hned po porodu opustila. Vychovaly jsme je s matkou.“

„A vaše sestra se už nikdy domů nevrátila?“

„Vrátila. Když bylo Avery pět let. Vrátila se se svým přítelem, jakýmsi Dalem Skarrettem. Myslela si, že prostě přijde a odvede si Avery s sebou. Dokonce se předtím uchýlila k vydírání, aby si vymohla na matce peníze. Ano, je to pravda,“ dodala, když viděla Annin úžas. „Matka jí musela zaplatit, abychom si mohly Avery nechat. Byla jsem tenkrát doma, když přišli, a zatímco já jsem se pokusila vystrčit Jilly z domu, matka zavolala policii. Když pak Skarrett uslyšel policejní houkačku, chytil Jilly a odtáhl ji. Utekli. Hned druhý den jsem odjela do Kalifornie, a zatímco jsem se tam snažila postavit se na vlastní nohy a vybudovat si kariéru, Avery zůstala s matkou. Když bylo Avery jedenáct, poslala Jilly Skarretta znovu, aby dítě unesl. Pokusil se o to, ale Avery se zuby nehty bránila a on ji zbil opaskem, že ji málem utloukl. Bylo to malé bezbranné dítě… Myslela jsem si, že se budu chovat, jako by Avery byla moje dcera, ale pak, když na tom záleželo, opravdu záleželo, jsem nebyla schopná ji bránit, jak by správná matka měla.“

„A co vaše matka? Ta ji nebránila?“

Carrie sklopila oči. „Šéf místní policie, který byl matčiným přítelem, jí dal pistoli a naučil ji, jak s ní zacházet. Byla vzadu na dvorku a nic neslyšela, dokud nevešla do

domu. V tu dobu už byla nedoslýchavá,“ dodala. „Z toho, co policie zjistila, vyplynulo, že se matka pokusila Skarretta zastřelit. Zřejmě ho však musela varovat, protože těsně předtím, než vypálila, k sobě přitáhl Avery. Výstřel zasáhl mou neteř.“

Říkala to nevzrušeným monotónním hlasem, ale v očích se jí leskly slzy. „Byla to ode mě hrozná chyba. Svěřila jsem svou neteř do opatrování staré ženě, přitom jsem věděla, že tam Jilly stále někde je.“

„Nemohla jste přece předpokládat…“

„Předpokládat… Věděla jsem, čeho je má sestra schopná. Dobře jsem to věděla,“ odpověděla Carrie.

„A co se stalo s vaší matkou?“ zeptala se Sára.

„Postihl ji silný srdeční záchvat, a než přijela policie, zemřela. A Averin život visel na vlásku. Odletěla jsem okamžitě z L. A. do Jacksonvillu, a než jsem se tam dostala, ležela už Avery po operaci na jednotce intenzivní péče. První, co mi lékař řekl, bylo, že se uzdraví. Jenže než jsem si stačila vychutnat radost, zchladil mě hrozným verdiktem, že Avery nebude moct mít nikdy dítě. Museli jí provést hysterektomii, chirurgické odnětí dělohy. V jedenácti letech – to je snad rekord,“ dodala hořce.

Sára se tvářila zděšeně a Carrie se domnívala, že je to reakce na její vyprávění.

„Ubohé dítě,“ ozvala se Anna. Zdálo se, že její soucit je upřímný.

„Vzpomínám si na to,“ řekla náhle tichým hlasem Sára.

„Cože?“ vytřeštila na ni oči Carrie.

Sára přikývla. „Ta jména… Defilovalo jich přede mnou za ta léta tolik, že není možné si je všechna pamatovat. Ani na Avery jsem si nevzpomněla, dokud jste se nezmínila o té hysterektomii u jedenáctiletého děvčátka. Nikdy

nezapomenu, jak jsem četla jednací protokoly o tom procesu.“

„Vy? To nechápu. Proč jste je četla? Vždyť ten případ rozhodoval soudce Hamilton.“

„Ano, ale Hamilton ještě před vynesením rozsudku zemřel. Dostal silný záchvat mrtvice a já jsem přebrala případ po něm. Já jsem to byla, kdo poslal Skarretta za mříže, a myslím, že má důvod přát si mou smrt. Dala jsem mu nejvyšší sazbu.“

Carrie na ni hleděla naprosto užaslá. „Takže *tohle* je okolnost, která nás spojuje. Dále Skarrett… a Jilly.“

„Jilly nebyla nikdy v souvislosti s tímto případem obviněná, že?“ zeptala se Sára.

„Neexistovaly proti ní důkazy. Navíc zmizela. Skarrett byl odsouzen za vraždu druhého stupně pouze na základě Averina svědectví. A dva týdny po vynesení rozsudku mi zavolali z pohřební služby v Key Westu a ptali se mě, co chci dělat s Jilliným popelem. Teprve v tu chvíli jsem se dověděla, že je sestra mrtvá.“

„Jenže mrtvá nebyla, že?“ poznamenala Anna.

„Ano. Nebyla a není, teď to vím jistě. V noci jsem ji viděla živou. Ani moc nezestárla. Pořád je krásná… a pořád stejně šílená.“

Sára zašla do kuchyně a vzala ze skříňky talířek.

„Vždycky jsem si přála mít dceru, ale můj manžel nechtěl děti,“ řekla Anna. „Přesvědčil mě, že by to omezilo náš životní styl.“

„A jaký je váš životní styl?“ zeptala se Sára, když si nalévala do šálku horkou kávu.

„Práce. Nic než práce. Teď toho lituju,“ přiznala Anna. „Prostě jsem manželovi ustoupila v tomhle i v dalších drobnostech.“

Že by považovala problém, zda mít, či nemít dítě, za drobnost? uvažovala Carrie. „Chápu," řekla však.

„Erik je o deset let mladší než já," pokračovala Anna. „Ale věk nikdy mezi námi nehrál roli. Miluje mě, moc mě miluje."

„O tom nepochybuju."

„Je tak zaměstnaný svými obchodními operacemi. Znáte to, když je někdo špičkový manažer…, přitom je tak chytrý. Představte si, že pro nás našel nové zdravotní pojištění, které je více než o polovinu levnější, než jaké jsme platili dosud."

Carrie nechápala, proč o tom teď mluví. Sára rozvázala Anně levou ruku a postavila před ni šálek s kávou. „Není tu žádné mléko," řekla. „Ale cukr jsem našla, jestli si to chcete osladit."

„Ne, díky."

Carrie už nehodlala ztratit ani vteřinu hovorem o nesmyslech.

Ty dvě se chovaly, jako by byly na čajovém dýchánku. „Tak co k čertu budeme dělat?" vyhrkla.

„Nějak se odsud dostaneme," řekla Sára. „Jsme tři chytré ženy, měly bychom něco vymyslet."

Zdálo se, že Annu tohle téma příliš nezajímá. „Jak jste to mínila, Sáro, když jste řekla, že bych tu mohla být nevinná nezúčastněná osoba?" zeptala se.

Sára jí dolila kávu a znovu si sedla. „Pokud jste neměla na nočním stolku dopis…"

„Neměla," pospíšila si Anna s ujištěním.

„Pak si myslím, že vím, co se stalo. Vaše letadlo přistálo jen pár minut před mým, pamatujete?"

„Ano."

„A neříkala jste, jak vás rozzlobilo, že řidič čekal na mě, ale na vás ne? V autě jste řekla, že kdybyste si nevšimla jeho

tabulky se jménem lázní, musela byste se vléct se zavazadly sama a shánět si taxi.“

Anna přikývla. „Ano, samozřejmě že si na to vzpomínám, a pořádně mě to naštvalo. Stále ještě uvažuju, že si budu stěžovat. U mé brány měl být řidič a čekat na mě.“

„Proto,“ pokračovala Sára, jako by Anniny řeči nebrala na vědomí, „jste se tu zřejmě vůbec neměla ocitnout. Bohužel však dál platí,“ dodala rychle, než ji mohla Anna přerušit, „že zemřete s námi, jestliže dům vyletí do vzduchu.“

„Ale proč? Já jsem nic špatného neudělala.“

„A my snad ano?“ ozvala se podrážděně Carrie.

Anna pokrčila rameny.

„Odpovězte mi,“ nedala jí pokoj Carrie. „Vy si opravdu myslíte, že si zasloužíme takhle zemřít?“

„Nevím,“ odpověděla Anna. „Musela jste udělat něco hrozně zlého, když jste tím dohnala svou sestru k šílenství. A vy, Sáro, jste musela poslat do vězení nevinného člověka.“

Carrie si chvíli myslela, že Anna už bude rozumnější, ale z její poznámky bylo zřejmé, že k tomu má ještě daleko.

„Pořád nechápu, proč mě sem zavezl,“ řekla.

„Protože musel, panebože!“ vyhrkla netrpělivě Carrie. „Viděla jste ho. Mohla byste ho usvědčit. Jak se můžete tak hloupě ptát?“

„Nemám vás ráda,“ prohlásila Anna jako malé dítě. Zvedla šálek a způsobně usrkla kávy.

„To mi je srdečně jedno, jestli mě máte, nebo nemáte ráda.“

„Dámy, takhle se nikam nedostaneme,“ vmísila se mezi ně Sára. „Pochopte, Anno, že vás na tom letišti nemohl nechat, když jste se k němu sama přihlásila. A taky jste se už setkala se mnou. Kdyby vás nevzal, stěžovala byste si v lázních, že mě odvezl, a vás ne. Už tím byste vyvolala

zmatek…, protože je zřejmé, že oni žádného řidiče na letiště neposlali.“

„A byla byste schopná popsat policii muže, který nás odvezl.

To by pro něho bylo neúnosné riziko,“ dodala Carrie. „A taky byste mohla říct policii, kam nás odvezl.“

„To asi ne. Nepochybuju, že lhal, když říkal, kam nás poveze. Od začátku nám lhal, ve všem,“ poznamenala Sára. Najednou se zdála unavená, jako by ji to všechno začalo zmáhat. Jako by rezignovala.

„Ne, v tom nelhal,“ prohlásila Anna.

Obě ženy na ni udiveně pohlédly. „Jak to víte?“ zeptala se Carrie.

„Protože jsem si všimla plechové tabulky na bráně. Otevřel ji dálkovým ovládačem, a když se odsouvala, přečetla jsem si, co na té tabulce je. Land Beetwen the Lakes – takže v tom nám nelhal.“

„Vidím, že jste velmi všímavá,“ poznamenala Sára.

„Ale to nám je stejně na kočku,“ řekla Anna. „Komu to můžeme říct?“

Náhle Carrie prudce zvedla hlavu. „Panebože… Ale já jsem to někomu řekla.“

„Cože?“ zírala na ni Sára.

„Volala jsem z letiště své neteři. Byla jsem na toaletě a vzpomněla jsem si, že mám náhodou mobil v kapse kabátku. Tak jsem odtamtud zavolala. Nemluvila jsem s ní, ale nechala jsem jí vzkaz v hlasové schránce. Řekla jsem jí, kde máme strávit noc. Bože, jak jsem byla hloupá. Mlela jsem pořád o slavných lidech, kteří tam před námi bydleli. Monk – jestli se tak opravdu jmenuje – si to musel odněkud zjistit.“ Do očí jí vstoupily slzy.

„Proto pořád vyprávěl ty pitomé historky o filmových hvězdách,“ dodala tiše. „Věděl, že tím na mě udělá dojem. Bože, jaká já jsem hloupá husa.“

„Hrál to tak na nás na všechny,“ podotkla Sára. „Takže jste své neteři řekla, jak se tohle místo jmenuje?“

„Ano,“ přikývla Carrie. „Ale nevím, jestli si můj vzkaz poslechla, protože už mohla odjet na letiště. Bože, co když se vrátil a počkal si i na ni?“ Hlas se jí zlomil v potlačovaný vzlyk.

Sára se natáhla přes stůl a dotkla se Carriiny ruky. „Kdyby se zmocnil i jí, asi by ji přivezl sem, ne? Třeba právě na to čekají,“ dodala. „Možná proto se ještě nerozhodli…“

„Co?“ zeptala se Anna.

„Nás zabít,“ dopověděla Sára.

„Ale říkala jste, že nám nechali ve špižírně a v mrazničce jídlo, takže jim zřejmě záleží, aby nás udrželi při životě déle,“ namítla Anna.

Sára s ní nesouhlasila. „Jídlo… Právě to mě znepokojuje. Nezdá se vám to horší, než kdyby nás tu nechali bez něj?“

Takhle o tom Carrie neuvažovala, ale teď musela dát Sáře za pravdu. „Podle mě to znamená, že chtějí dům brzy vyhodit do vzduchu. Nemají v úmyslu nechat nás tady sedět, až bude po všem. I vodu nám tu nechali. Musíme se odtud za každou cenu dostat.“ Zabořila hlavu do dlaní. „Bože, kdyby se mi nějak podařilo spojit se s Avery. Jestli ji ten netvor dostane…“

„Soustřeďme se na to, jak se dostat ven, Carrie, abyste mohla své neteři pomoct,“ řekla Sára.

Anna se napřímila a přikývla. „Pokud jste se obě shodly, že jsem zde nevinně, budu vám pomáhat a nebudu dělat žádné hlouposti, jako třeba otevírat dveře. Slibuju, ale musíte to jasně říct.“

Carrie zvedla hlavu. „Co?“

Anna se znovu hrdě napřímila. „Že jsem nevinná.“

Samozřejmě že byla nevinná, alespoň pokud šlo o souvislost s Jilly. Znovu tím však Sáře a Carrii naznačila, že ony nevinné nejsou. Carrii už šlo tohle svatouškovství na nervy, ale všimla si, že na ni Sára kývla, a rozhodla se nechat Annu při tom. Teď je důležitější, aby jim nedělala problémy. „Ano, jste nevinná,“ řekla.

Poté, co se stejně vyslovila i Sára, obrátila se Anna ke Carrii.

„Myslím, že byste se měla pokusit napravit zlo, které jste své sestře způsobila.“

Panebože, tuhle ženskou jim byl čert dlužen! Carrie zaťala zuby, aby nevybuchla. „Rodina je nejdůležitější věc ze všeho,“ pokračovala Anna v kázání. „Nedávno jsem se o téhle pravdě přesvědčila. Moci se o někoho opřít…, jako třeba já o svého manžela, když nastane těžká doba…, to je velmi důležité. A já jsem moc šťastná, protože vím, že mě můj manžel zbožňuje.“

Vzrušeně se obrátila k Sáře. „Teď jsem si to teprve uvědomila.

Začne zvonit na poplach – myslím manžel. Je zvyklý mi každý den volat, když někde jsem. Nikdy nezapomene. Říkala jsem mu, ať si nedělá starosti, když budu v lázních – že mě nemusí sehnat, protože třeba budu na nějaké léčebné proceduře. Jenže on se nedal odradit. Řekl, že by nemohl spát, kdyby se mnou nemluvil. Chápete to? Jestli to tady nějakou dobu přečkáme, manžel zburcuje policii v celém Coloradu, aby po mně pátrali.“

„Ale my tu nemůžeme sedět a čekat,“ namítla Carrie.

Sára jí dala znamení, aby neztrácela klid, a obrátila se k Anně.

„Podle toho, jak mluvíte, soudím, že máte skvělé manželství.“

„Ano, to mám. Jsme spolu dokonale šťastni," prohlásila s jistou vyzývavostí v hlase Anna. „A můj manžel mě bude hledat."

„Ano, určitě bude," uklidňovala ji Sára. „Ale my opravdu nemáme čas čekat, až nás policie vypátrá. Colorado je velký stát."

Anna přikývla. „Ano, to máte pravdu. Musíme si pomoct samy," řekla a začala si rozvazovat šňůru na pravé paži. „Ale co můžu dělat já? Nevím, čím bych vám mohla být nápomocná. Přestála jsem dlouhou nemoc. Moc jsem zhubla a ještě se mi nevrátily síly. Ale umím skvěle vařit. Mohla bych připravit něco k jídlu."

„To by bylo skvělé," řekla Sára. „Díky, Anno."

Carrie jí stále nevěřila. Možná opravdu přišla k rozumu, ale co když to na ně jen hraje? Zdálo se jí příliš riskantní nechat ji bez dozoru. Rozhodla se, že na ni buď ona, nebo Sára musí celou dobu dávat pozor.

„Má některá z vás hlad?" zeptala se Anna a vstala.

„Já," přihlásila se Sára.

Ku podivu Anna nevyužila příležitosti a tentokrát si odpustila posměšnou poznámku o Sářině tloušťce. Dokonce se později za svou předchozí neomalenost omluvila. A znělo to upřímně.

„Neměla jsem to říkat…, však víte, to o té tlusté ropuše. Byla jsem vynervovaná, i když to člověka neopravňuje urážet city druhého."

„Sáro, co kdybyste zůstala s Annou a dělala jí společnost," řekla Carrie. „Já zatím ještě jednou prohlédnu dům. Začnu nahoře a budu postupovat dolů. Určitě jsem musela něco přehlédnout."

Opravdu měla optimističtější pocit, když vystupovala po schodech. Rychle si oblékla svou sportovní soupravu a pak znovu zkontrolovala všechna okna a balkónové dveře, k nimž

se mohla dostat. V její ložnici bylo kromě velkého okna ještě jedno malé, umístěné vysoko v rohu. Chvíli jí trvalo, než tam dotlačila prádelník a vylezla na něj. Pořád k oknu nedosáhla. Seběhla tedy po schodech dolů, aby si přinesla z jídelny nějaký stolek. Sára stála na židli u velkého okna a psala rtěnkou přes celou tabuli slovo POMOC.

Carrie ji zarazila. „Jestliže Monk umístil iniciační zařízení venku…“ Ani to nemusela dopovědět. Sára hned věděla, co chce říct.

„Vyletíme do vzduchu, kdyby nám někdo přišel na pomoc, že?“

„Je to možné,“ řekla Carrie. Vzala židli a zamířila s ní ke schodům.

„Dobře, smažu to,“ zavolala za ní Sára.

„Co tak vyříznout něčím ve skle otvor?“ zaslechla Carrie Annu, když namáhavě stoupala po točitém schodišti.

Musela dvakrát odpočívat, a když byla konečně nahoře, nemohla popadnou dech. Postavila židli na prádelník a pokusila se na ni vystoupit, ale jak byla zadýchaná, zatočila se jí hlava a spadla – naštěstí na postel. Po chvíli se odhodlala k dalšímu pokusu, a jakmile se přece jen dostala k okénku, vyhrkly jí slzy. Ten zatracený parchant zadrátoval i tuhle maličkou možnost úniku.

Opatrně slezla a sedla si na postel. Nesmí to vzdát, řekla si. Nesmí propadnout beznaději. Možná by to opravdu šlo, jak navrhovala Anna – vyříznout ve skle otvor, aby se neporušily vodiče toho ďábelského systému. Utřela si slzy, přistoupila k posuvným dveřím a opatrně zkusila rýt do skla diamantem ve svém prstenu. Po čtvrt hodině toho nechala. Na skle byla sotva patrná rýha.

Sešla o poschodí níž a znovu prohlédla Annin pokoj, pak Sářin. Strávila hodiny zkoušením jedné možnosti za druhou, lámala si hlavu přemýšlením, ale výsledek byl nulový.

Nakonec to vzdala. Promarnila spoustu času pokusy o nemožné.

Kapitola 12

Jilly obešla kamenné sedátko v jeskyni naproti jezírku. Zastavila se a sledovala instruktora oblečeného v bílém tai-chi, který předváděl svým svěřencům starobylé cvičení. Prováděl vše s naprostou jistotou, ale žáci byli nováčci a jejich pohyby byly toporné a neohrabané.

Po chvíli pokračovala k místu, kde stál zaparkovaný Monkův terénní mercedes. Kamkoliv pohlédla, zářily záhony květin, které se táhly také podél zadního parkoviště. Prostředí v lázních Utopie bylo kouzelné. Napadlo ji, že až skončí s tím, co mají rozdělané, mohla by se sem vrátit a nechat o sebe celý týden pečovat.

Sotva usedla za volant nového vozu, zazvonil telefon. Čekala, až se Monk ozve ze svého satelitního telefonu, a odpověděla vzápětí po prvním zvonění.

„Haló, miláčku.“

Monk se usmál. Miloval zvuk jejího hrdelního hlasu a vzrušovalo ho, když mu jím šeptala něžná slůvka. „Už přijela?“ zeptal se.

„Ano. Právě jsem ji poslala na domluvené místo a chystám se odjet. Vezmu to zkratkou, kterou jsi mi našel, takže bych tam měla být nejméně čtyřicet minut před ní.“

„Jak sis popovídala se svou dcerou?“

„Bylo to rozkošné,“ zasmála se. „Bojí se. Díky, miláčku, žes mi to umožnil. Ale nastala jedna malá komplikace.“

„Jaká?“

„Avery není sama.“

„Cože?“ zareagoval ostře. „Kdo s ní je?“

„Jakýsi muž,“ odpověděla. Nastartovala a vyjela z parkoviště.

„Řekla bych, že její milenec. Musela jsem ho do toho přibrat, protože ví, že Carrie zmizela. Byl v ředitelově kanceláři s Avery. Udělala jsem dobře? Řekni.“

Věděl, že čeká na jeho souhlas. „Ano, samozřejmě žes udělala dobře. A nepodařilo se ti zjistit, jak se jmenuje? Víš o něm něco?“

„Ne,“ odpověděla. „Nejdřív jsem myslela, že se zeptám recepčního nebo ředitele, ale pak jsem si řekla, že se předtím poradím s tebou. Chceš, abych se vrátila a zkusila se poptat, kdo to je?“

„Ne,“ odpověděl. „Radši ne. Jen bys tím na sebe upoutala pozornost. Jsi příliš atraktivní, lidé si tě pamatují… Navíc jsi podobná Avery. Já už si nějak zjistím, kdo to je.“

„Dobře. Takže jsi připravený na oba?“

„Plán se změnil.“

„Cože?“

„Ten obchod u řeky je otevřený. Od časného rána tam bylo rušněji než v 7-Eleven.“

„Jak je to možné?“ vykřikla. „Přece sis to ověřil. Říkals, že majitele zranil medvěd a bude ještě nejméně týden v nemocnici. Ověřil sis to,“ opakovala.

Začínala být nervózní. Monk to vycítil a rychle se ji snažil uklidnit. „Neboj se, bude to okay.“

„Ale jak je možné, že je otevřený?“

„Má tam bratrance z Arkansasu. Musel mu zavolat. Ale na tom nezáleží,“ trval na svém. „Pojedeme prostě podle

varianty B. Vzpomeň si, vždycky jsem ti říkal, že nikdy nejdu do akce bez záložního plánu pro případ, že by se něco zvrtlo.“

„Ano, říkals to. Jsi perfektní, miláčku, pravý profík.“

Slyšel, že se konečně uklidnila. Její pochvala v něm však vzbudila chuť potěšit ji ještě něčím.

„Počkej,“ řekla náhle. „Ta obálka s Carriinou šálou je pořád na pultě?“

„Ne, ale na tom nezáleží,“ odpověděl. To už také promyslel. Podle původního plánu chtěl vlákat Avery do obchodu tím, že umístí obálku s jejím jménem na pult vedle výkladu, aby ji uviděla, až nahlédne dovnitř. Byl přesvědčený, že ztratí nervy a nějak se tam násilím dostane. Tam na ni chtěl čekat a poté, co by ji zabil, by její tělo odvlekl do lesa pár stovek metrů za obchod a tam ho pohřbil. Jámu už měl vykopanou předem – dost velkou, aby se do ní vešel i její milenec. Jenže teď bylo všechno jinak. Obchod byl otevřený, pohybovali se tam lidé a Monk věděl, že tam to s nimi skončit nemůže.

„Máš Carriinu peněženku?“ zeptal se.

„Jo. U sebe v kabelce.“

„Dobře. Takže ji použijeme.“

„Můžu ti s tím pomoct? Přece jsi mi to slíbil,“ připomněla mu. Jak by ji mohl odmítnout? Jistě, bylo by mnohem snazší, kdyby zůstala v lázních a nechala ho, aby organizoval svou práci sám. Jilly mu komplikovala život, nutila ho dělat všechno, jak chtěla ona, ale protože mu poskytovala tak skvělé potěšení, přizpůsoboval se jí. Pokusil se ji přemluvit, aby horskou chatu vyhodili už minulou noc, než odjeli. Ona však byla proti tomu.

Chtěla, aby se její sestra vzbudila a dověděla se, čí rukou zemře a proč.

Monk ty ženy nerad opouštěl, ale nemohl být na dvou místech najednou a Averin nečekaný příjezd ho trochu zaskočil. Neřekl Jilly, co nervů ho stálo, aby na poslední chvíli zařídil změnu plánu. Ale teď, když si všechno znovu probral a usoudil, že to půjde, už byl opět klidný. Přál si, aby měl na všechno víc času. Bohužel to nebylo možné.

„Miláčku, slyšíš mě? Můžu ti s tím pomoct, že?“

Něco jí musí říct. Potlačil obavy.

„Ale ano, samozřejmě že mně můžeš pomoct. Jak by se ti líbilo promluvit si znovu s Avery?“

Zasmála se. „To víš, že moc,“ odpověděla. „Spěchám za tebou. Právě zatáčím na tu úzkou cestu, kterou jsi mi našel. Za chvíli budu u tebe a pak se musíme domluvit, co bych jí měla říct. Nechci znovu udělat zmatek jako tam ve Virginii, když jsem kradla auto té staré babky.“

„Tím se už netrap. To je jen voda pod mostem. Jsi v téhle branži nováček,“ řekl a usmál se. „Ještě si musíš odbýt pěkných pár chyb.“

„Chtěla jsem ti udělat radost a myslela jsem, že když ji trochu pošramotím, budeš s ní mít mnohem lehčí práci. Mohl ses pak vloupat k ní do bytu, zabít ji tam a narafičit to, jako by šlo o loupežné přepadení.“

Tohle už probírali nejméně desetkrát a pokaždé se ji snažil přesvědčit, že už jí její špatný odhad odpustil. V žádném případě se však neměla pokoušet zranit Avery autem – nejen proto, že se tím vystavila nebezpečí, ale také že ji mohla lehce zabít. Jilly byla hrdá na své důkladné průzkumy. Prováděla svá vlastní pozorování a průzkumy. Zjistila si, že ten letitý zaprášený cadillac patří staré ženě, která ho už nepoužívá, a pak prokázala tolik chytrosti, že se dostala do jejího bytu a ukradla jí klíče. Zároveň si přitom užila zábavy, když převlečená za policistku sebrala staré vdově všechnu hotovost.

Přesto Jilly nedomýšlela svůj plán do konce. Když jí jemně naznačil, že pokud by Avery zabila, Carrie by určitě svůj pobyt v lázních zrušila, hrozně se styděla, že si to neuvědomila sama.

Jakmile se teď do něčeho pouštěla, vždycky se nejdřív poradila s ním. Dělalo mu dobře, jak k němu vzhlíží a spoléhá se, že on bude vědět, co je nejlepší.

„Setkáme se na domluveném místě. A teď ti řeknu, co chci, abys udělala."

Poslouchala, jak jí vysvětluje podrobnosti, a byla čím dál vzrušenější. Když skončil, zahihňala se. „To je perfektní, miláčku. Absolutně perfektní."

Kapitola 13

„Jmenuje se Dale Skarrett,“ řekla Avery, „a v současné době je ve vězení.“

„Kde?“ zeptal se John Paul.

„Na Floridě,“ odpověděla. „Před pár lety projednával soud jeho žádost o podmíněné propuštění. Já a Carrie jsme tam jely svědčit. Obě jsme řekly jen to, co jsme musely říct, ale stačilo to. Kvůli nám se nedostal ven.“

„Takže má dobrý důvod chtít se vám pomstít.“

„Ano.“

„Za co vlastně sedí?“

Nechtělo se jí na to vzpomínat. Jen jí to jitřilo staré rány.

„Vysvětlím vám to později,“ odbyla ho, aby získala čas.

„Co udělal?“ opakoval nevzrušeně svou otázku.

Odvrátila se od něho a hleděla z okna. „Způsobil smrt mé babičky,“ odpověděla. S úzkostí se podívala na hodinky. „Zbývá nám třiadvacet minut,“ řekla, „Přitom netušíme, co máme hledat.“

John Paul věděl, že se snaží obrátit jeho pozornost k tomu, co je bezprostředně čeká. Proto jí už žádné otázky nepokládal. Však mu jednou řekne, co chce a potřebuje vědět, jestli se z toho dostanou se zdravou kůží. Teď nemělo

smysl pídit se po chmurných detailech. Jak mu připomněla, zbývalo jim už jen třiadvacet minut.

„Musíme se dívat po všem, co je nápadné a nepatří do zdejšího prostředí," řekl.

Stoupali po točité cestě vinoucí se po úbočí hor stále výš a výš. Avery už vůbec nevěděla, kde jsou. Naštěstí se John Paul stále orientoval.

Mezi stromy už opět probleskovaly pruhy slunečního světla a terén nebyl tak zarostlý. Znamenalo to, že se zřejmě blíží k nezalesněnému prostoru nebo k vrcholu. Jedou přímo do pasti? Stanou se pro někoho snadným terčem?

„Jestli budeme dál stoupat, může se nám spustit krev z nosu," poznamenala. „Není vám zima?"

„Ne."

Věděl, že jí zima je. Všiml si už před chvílí, jak si tře paže.

Zapnul topení a Avery okamžitě nastavila větráky, aby šel teplý vzduch na ni.

„Co tím mínila, když jsem chtěla vědět, co se stane?" ozvala se náhle.

„Cože?" Nevěděl, o čem mluví.

„Když mi ta žena v telefonu řekla, že se stane ‚bum', jestliže se zpozdíme. Pořád si představuju tři ženy připoutané k židlím s výbušnými náložemi."

„Je to možné," řekl. „Nebo jsou uvnitř nějakého… prostě něčeho, co je zajištěné dráty napojenými na výbušniny."

„Tady je asi dost jeskyní, že? A starých šachet?"

„Jo. Stovky."

Znovu zkontrolovala čas. „Jedenadvacet minut."

„Vím," vyštěkl.

„Nešlo by zrychlit?"

„Chcete si sednout za volant?"

„Ne.“ Uvědomila si, že svou frustraci a strach zaměřuje proti němu. „Promiňte, nechtěla jsem… Vím, že děláte, co se dá.“

Napadlo ji, že o tomhle muži, k němuž si bez váhání přisedla a nechává se jím vézt kamsi do horské pustiny, téměř nic neví.

Vlastně ne, není to pravda. Ví o něm dost, aby mohla důvěřovat jeho schopnostem. Dokázal to, když byl v armádě. Možná se mu to bude hodit, co se tam naučil…, pokud to už nezapomněl.

Rozhodla se to zjistit. „Byl jste dobrý v tom, co jste dělal, než jste… od toho odešel?“ zeptala se.

Sakra co tím míní? „O čem to mluvíte?“

„Byl jste přece v armádě, ne?“

Vrhl na ni ostrý pohled. „Jak to víte?“

„Zavolala jsem do práce jedné známé a ta mi to zjistila. V počítači.“

Čekala, jak na to zareaguje. Kdyby na ni vyjel, proč špicluje v jeho soukromém životě, měla připravený dobrý důvod. Nevyjel na ni. Vlastně hodnou chvíli neřekl vůbec nic.

„Kdy jste to udělala?“

„Myslíte, kdy jsem to o vás zjišťovala? Když jste mě nechal v Cannonově kanceláři. Jak jste ho šel hledat.“

„Vy jste zkoumala mou minulost?“ zeptal se, jako by to bylo něco neslýchaného, čemu se zdráhal uvěřit.

„Ano.“

Znovu si ji změřil pohledem. Jeho oči byly jako dva bodce.

„Kde ta vaše známá pracuje?“

„V Quantiku.“

Ouha… Viděla, že mu to vyrazilo dech.

„Zatracená…“ Zarazil se, než stačil kletbu dořící celou.

„Byl jste u námořní pěchoty, že?“ vyhrkla.

Zhluboka se nadechl. Věděla, že se snaží zachovat klid. Ale dalo mu to práci. Poznala to podle toho, jak mu zrudl krk. Jí to však bylo jedno. Musela to nakousnout a on ať se s tím vyrovná, jak chce.

Na tváři mu naskočily boule, jak zatínal zuby. Hrome, ale stejně je to hezký muž, to se musí nechat. Panebože, Avery, vzpamatuj se! Takovýhle chlap může platit alimenty osmi bývalým manželkám. Rychle zapudila představu Jindřicha VIII. Ve Spojených státech by asi nenašel osm žen ochotných se za něho provdat. Ne, v žádném případě.

„Byl jste u námořní pěchoty,“ opakovala.

„No a?“

Prudce smýkl autem do zatáčky a odstředivá síla vrhla Avery proti dveřím. Na cestě byly vyježdělé hluboké koleje od aut, která se sem někdy odvážila, ale krajina byla tak odlehlá, tak… tichá, až to vyvolávalo tíseň. Avery se cítila zcela mimo své prostředí.

Jako děvče z velkého města byla zvyklá usínat při hudbě automobilových houkaček a policejních sirén a zdejší ticho jí připadalo téměř ohlušující.

Znovu se podívala na hodinky. Zbývalo sedmnáct minut. John Paul na ni stále vrhal letmé pohledy, jako by čekal, že dokončí, co načala.

„Je dobré, že to vím,“ řekla.

„Proč?“

„Mariňáci jsou cvičeni k boji a to se může hodit.“ Nic na to neřekl. „Také jsem zjistila, že vás získali do tajné…“

Nenechal ji dopovědět. „Poslyšte, já vím, čím jsem byl. Nemusíte mi to říkat.“

K čertu! Doufala, že větu dokončí za ni a řekne jí, co ještě nevěděla. Působil v jednotkách pro zvláštní úkoly, nebo v tajné službě? A jaká přesně byla jeho specializace?

Pohlédla do mapy, ale stále uvažovala. Asi se ho bude muset přímo zeptat.

„Co jste tedy přesně dělal?“

„To ještě nevíte?“

„Vaše materiály jsou tajné.“

„To si myslím.“

Už to tu bylo zase, ten jedovatý tón. „To vás někdo naučil, být takhle nepříjemný, nebo jste se s tím už narodil?“

„Nechte toho, Avery.“

„Nemám z vás strach.“

Znovu na ni pohlédl. Jeho oči byly jen úzké čárky. „Ale jo, máte.“

„Z vás? To nemyslíte vážně…“

Přestože měl náladu pod psa, musel se usmát. Možná říká pravdu. Zajímavá ženská, uvažoval. A jiná než ostatní.

„Myslíte, že jsou teď spolu…, Monk a ta žena, která mi volala?“

„Nevím. Jestliže jsou ty tři ženy ještě naživu a má je svázané nebo ukryté někde na odlehlém místě, je možné, že je teď s ní.

Ale pořád ho čeká spousta práce…, *pokud* jsou ty tři naživu.“

„Musí je hlídat. A musí hlídat nás.“

„Myslím, že se teď zabývá námi.“

„Sleduje nás?“

Skoro se usmál. „Víte jak?“ zeptal se. On to už věděl, ale byl zvědavý, jestli na to přijde i ona.

„V těch hodinkách je vysílač, že?“

„Ano,“ přikývl. „Ví přesně, kde jsme.“

Avery přeběhl mráz po zádech. Nájemný vrah monitoruje každý jejich pohyb. „Neměli bychom se toho zbavit?“

„Ne. Dokonce si myslím, že to můžeme využít ve svůj prospěch. Počkejme a uvidíme, co se bude dít, až se dostaneme do blízkosti označeného místa.“

Avery vzala hodinky a pečlivě si je prohlížela. „Není na nich vidět jediná známka toho, že by je někdo nějak upravoval.“

„Není. Ale nezapomeňte, že Monk je profesionál. Nezanechává po sobě stopy.“

„Takže i v tomhle se vyzná? Rozumí těmhle přístrojům?“

„Ano.“

„Jak to, že o něm tolik víte?“

„Četl jsem spis, který se o něm vede.“

„Spis, který vede FBI?“ vytřeštila na něho oči. „Už nejste ve službě, takže jste se k tomu musel dostat ilegálně.“

„Samozřejmě.“

„Ale to vás může dostat do vážných problémů.“

Neznělo to výhružně, spíš jako by o něj měla strach. Neustále ho něčím překvapovala. Bůhví, co se z ní vyklube. Nakonec se do ní ještě zamiluje, jestliže si nebude dávat pozor.

„Mám známosti, které by mě z nich dostaly,“ odpověděl.

„Jako třeba svého švagra?“

„Jak jste se o Theovi dověděla?“ zeptal se.

„Stejným způsobem jako o vás.“

„Někdy se hodí mít příbuzného na ministerstvu spravedlnosti.“

„Vy nemáte svého švagra rád?“

Podivná otázka. „Proč bych ho neměl mít rád? Moje sestra ho miluje a jsou spolu šťastni. Jak jste na to přišla?“

„Když jste řekl ministerstvo spravedlnosti, ušklíbl jste se.“

Musel se usmát. Všímavé děvče. „Neušklíbl.“

Nehodlala se s ním přít. „Znáte tu ženu, která mi volala?“

„Je to možné, ale teď to ještě nevím,“ odpověděl. „Z toho, co jste o ní řekla, se zdá, že jí dovoluje, aby měla hlavní slovo. Takže může být něco víc než jeho partnerka v zločinu. Musím se přiznat, že mě to překvapuje. Monk podobné hry nikdy nehrál. Proč se k tomu uchýlil teď?“

„Nevím.“

„Jestli opravdu rozhoduje ona, mohli bychom toho využít. Třeba není taková perfekcionistka jako on.“

„Musí to být někdo, kdo zná Carrii a mě.“

„Z čeho soudíte?“

„Z její řeči. Všimla jsem si, jak posměšně vyslovila Carriino jméno. Nemá jí ráda.“

„O tom nepochybuju.“

„To znamená, že s ní někdy přišla do styku.“

„A co s vámi?“

„Řekla, že jsem hloupá. Určitě ani já nejsem její oblíbenkyně.“

„To nejspíš ne.“

„Možná nás zná prostřednictvím Skarretta. Ale to, jak mluvila… Měla jsem dojem, jako by v celé té věci byla nějak osobně angažovaná.“

Znovu vzala do ruky hodinky a pak je opatrně vrátila do košíčku mezi sedadly. Téměř viděla, jak v nich pulzuje červené světélko – jako srdce. Ta představa ji děsila.

John Paul byl dobrý řidič. Avery se rozhodla, že se svěří do jeho rukou a přestane se strachovat, že neudrží vůz na cestě nebo najede na balvan. Opřela se, zavřela oči a nechala své myšlenky bloudit a probírat jednotlivé eventuality. Co jí uniklo? Měla pocit, jako by odpověď na tuhle šílenou záhadu ležela někde zasutá v jejím podvědomí, ale nemohla se k ní dostat.

„Kolik času zbývá?“ zeptal se. „Nevím, do čeho se řítíme, takže mě poslouchejte,“ pokračoval, když mu odpověděla.

„Budete dělat přesně to, co vám řeknu. Jestli na vás křiknu k zemi, tak zalehnete a nebudete o tom diskutovat. Jakmile zjistím, kde to místo X je, pokusím se je objet a pak půjdu obhlédnout situaci. Vy zůstanete v autě.“

„Musím se ukázat.“

„Nemusíte.“

„Zbláznil jste se? Samozřejmě že musím!“ trvala na svém.

„Řekla mi přece, že Carrii a ty druhé ženy zabijí, když se zpozdíme. Jestliže neuvidí, že to jsem já…“

„Poskytla vám nějaký důkaz o tom, že jsou stále naživu? Nebo žádala jste ten důkaz od ní vy?“

„Ne,“ odpověděla. „Vím, měla jsem to udělat, ale neudělala.

Mluvily jsme spolu tak krátce, nedala mi čas na žádné otázky.“

„Tak jste ji měla poslat do háje.“

„Říct jí, že tu hru odmítám?“

„Ano. Alespoň já bych to udělal.“

Zavrtěla hlavou. „Nevěřím. Ale o ten důkaz jsem požádat měla, to je jasné.“

„Jo, měla… Jenže teď už je pozdě. Podle mě máme tak devadesátiprocentní naději, že vlezeme do pasti, takže chci…“

„Říkala jsem vám, že nemám na výběr,“ nenechala ho domluvit. „Musím se jim ukázat. Jenom doufám, že se mi nějak podaří tu šílenou ženskou uklidnit.“

„Uklidnit někoho, kdo je šílený? To je nesmysl, nezdá se vám?“

„Nedělejte ze sebe…“

Zvedl obočí. „Hlupáka? To jste chtěla říct?“

„Ne.“

„Tak co?“

„Poslyšte, jestli to chcete vzdát, nic proti tomu nemám. Jednoduše mě tam vysaďte a otočte to.“

„Nechci nic vzdávat.“

„Tak dobře.“ Hrome, proč to musela říct s takovou úlevou?

„Vím, že už má pro nás Monk vykopané hroby, ale jestli si myslíte, že se schovám někde v lese a budu čekat, až všechno nějak dopadne, nemáte všech pět pohromadě.“

„Chtěl jsem jen říct, že když budu mít štěstí a objevím ho, možná se mi podaří dostat se k němu blízko. A pak se uvidí.“

„Chápu. Ale se mnou si nemusíte dělat starost. Chcete, abych byla slepě poslušná, že?“

„Přesně tak.“

„Ale dvě hlavy jsou lepší nezjedná.“

„Jaký bojový výcvik jste absolvovala?“

Pochopila, co jí naznačuje. „Žádný. Ale jsem schopná vám pomoct.“

„Jo jistě.“

„Nechte té přezíravosti, prosím vás. Opravdu vám můžu pomoct. Mám pár vlastních nápadů, co dělat.“

„To je mi jasné.“

„Jak to myslíte?“

„Na tom nezáleží.“

Pomalu, ale jistě v ní začínal vřít vztek. Panebože, proč musí mít takovou smůlu, že ze všech lidí, co jich na světě je, se musí přilepit zrovna na tak protivného chlapa. „Myslíte si, že jste mě prokoukl, že?“

„Tak nějak,“ řekl ležérně.

Soustředila se na cestu. Naštěstí si ten neotesanec další sarkastické poznámky odpustil. Mlčel a jeho zamračená tvář byla jako vytesaná z kamene.

Náhle měla dojem, že něco zaslechla. Rychle stáhla okno a napjatě poslouchala. „Slyšíte to?“

John Paul vypnul ventilátor topení, stáhl okno na své straně a pak přikývl. Hukot proudící vody byl slabý, přesto zřetelný.

„Dostali jsme se dál, než jsem myslel, když jsme tak blízko řeky. Anebo je to možná přítok. Zní to jako vodopád.“

Přijeli na další rozcestí. Bylo patrné, že druhá cesta je frekventovanější, navíc tu byla na stromě přibitá tabulka s nápisem: Obchod Poslední šance. Pivo a půjčovna vorů. Pod nápisem byla šipka ukazující na západ.

Cesta se stáčela dolů. Zapadli do hluboké koleje a kodrcali se dál. Opět vjeli do lesa.

„Tady někde by už měl být ten obchod,“ řekl John Paul a vybočil do mírného svahu. Mezi stromy bylo dost místa, aby mohl auto otočit. Spokojený, že nejsou vidět z cesty, zaparkoval a vypnul motor.

„Kolik času nám zbývá?“

„Dvanáct minut,“ odpověděla. „Myslíte, že to je to místo?“

„Musí být. Co jiného tady je kromě lesů?“

Měl pravdu. Bože dej, aby ji měl, řekla si v duchu. Teprve teď uviděla mezi stromy malý lesní srub. Stál na břehu řeky, který byl o kousek dál upravený, aby tam bylo možné přirazit s loděmi a naložit zásoby.

John Paul zvedl sedadlo a vytáhl odtud SIG Sauer. Když Avery uviděla zbraň, poklesla jí brada a zůstala civět s otevřenými ústy.

„Nechám vám tu klíče,“ řekl, aniž se obtěžoval komentovat její reakci. „Kdybyste uslyšela střelbu, nastartujte a jeďte pryč, co to dá. Rozumíte?“

V žádném případě ho nemínila opustit, ale bylo jí jasné, že kdyby mu to řekla, začal by se s ní dohadovat. Proto jen přikývla.

„Máte ji nabitou?“ zeptala se, když otevřel dveře.

„O tom nepochybujte.“

Hloupá otázka, pomyslela si. Samozřejmě že ji má nabitou.

„Buďte opatrný,“ řekla tiše. Pak se přesunula za volant.

„Podejte mi ty hodinky,“ požádal ji.

„Vy si je berete s sebou?“

„To si myslíte, že je tu nechám, aby Monk věděl, kde přesně jste? Dejte mi je.“

„Co chcete dělat?“

„Jít na lov.“

Kapitola 14

Čas vypršel. Avery se právě rozhodla, že vystoupí a půjde za Johnem Paulem, když otevřel dveře. Vůbec ho neslyšela přicházet. „Monka jsem nenašel. Může být na cestě, ale tady není.“

„Pojedeme dolů, nebo půjdeme pěšky?“

„Já budu řídit.“

Když se přesouvala zpátky na pravé sedadlo, narazila si bolestivě koleno o přístrojovou desku. John Paul usedl za volant a nastartoval.

„Jak víte, že se neskrývá v lese nebo někde v keřích?“ zeptala se.

„Prohledal jsem to kolem. Nikde ani stopa.“

„Chcete říct, že byste je uviděl.“

„Samozřejmě.“

Jeho nadutost jí tentokrát přišla vhod a uklidnila ji. „Tak dobře,“ kývla hlavou.

„Asi třicet metrů za srubem směrem na jih je obytný přívěs a vedle starý vyřazený náklaďák. V přívěsu nikdo není.“

„Vy jste se díval dovnitř?“

Neodpověděl. „Ve srubu jsou muž a žena. Žena je v zadní kanceláři a telefonuje, muž je vpředu a dělá něco u pultu.

Pořád se dívá z okna, jako by na někoho čekal. Když jsem tam byl, právě odjíždělo mlékařské auto a jiný chlap vykládal bedny s pivem. Uvnitř jsou tři nebo čtyři zákazníci.“

Vjel zpátky na cestu a pokračoval po ní dolů. Zbraň si nechal položenou na klíně.

„Vidíte toho muže, co se dívá směrem k nám?“ zeptal se.

„Tam napravo od dveří.“

Ven vyšel mladý pár s dvěma malými chlapci. Kdosi uvnitř za nimi zabouchl dveře.

„Co to k čertu…?“ zamumlal John Paul, když muž obrátil cedulku v okně. „Zavřeno.“

Zaparkoval blízko boční stěny srubu, aby byla Avery chráněná, kdyby vystoupila. Vypnul motor, strčil klíče do kapsy a rychle obešel auto. Všimla si, že má zbraň zastrčenou za opaskem.

Náhle zaslechla dunivou hudbu a na parkovišti zastavilo auto. John Paul došel na roh srubu a nenápadně se podíval dopředu.

Z auta, které právě přijelo, vystoupili čtyři mladíci. Mohlo jim být tak osmnáct. Otevřeli si plechovky s pivem a hlučně se bavili. Na střeše starého chevroletu měli upevněné dva kajaky.

John Paul dal Avery znamení, aby zůstala na místě, a vrátil se k ní. „Zajdu se ještě jednou podívat dozadu,“ řekl.

Nechal muže u okna, aby ho sledoval, jak jde do lesa, pak se obloukem vrátil, přeskočil zábradlí u zadních dveří a nakoukl dovnitř. Žena seděla skloněná nad stolem a stále telefonovala.

Třebaže byla mnohem mladší, připomínala mu herečku Ma Kettle ze starých filmů, na něž se díval v televizi jako kluk. Měla na sobě špinavou kombinézu a vybledlou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy. Obracela stránky jakéhosi katalogu a pořád mluvila. Nevšimla si, že ji

pozoruje. Náhle zaslechl uvnitř vrznout lítací dveře a rychle ustoupil. Do místnosti vstrčil hlavu tmavovlasý muž. Držel dveře, aby se nepřivřely.

„Máme problémy, Chrystal," řekl se silným zálesáckým přízvukem. „Venku jsou teď dvě auta. Z jednoho právě vystoupili čtyři nachmelený, ale ty mě nechávaj v klidu – počítám, že se jen zastavili pro další piva. Víc mě znepokojuje ta holka v tom druhým autě. Každou chvíli může zaklepat na přední dveře. Možná mě zmerčila, jak jsem na ni koukal z okna. Parkuje hned vedle srubu. Myslíš, že je to ona?"

„Můžete chvíli počkat, prosím vás?" řekla Chrystal do telefonu. Obrátila se v otáčecím křesle a svraštila čelo. „Asi jo. Jenže já jsem s tím katalogem ještě neskončila a tys mi slíbil, že můžu…"

„Ale možná to není ona," přerušil ji muž. „Možná jen potřebuje na vece jako ty čtyři. Jeden z nich nám už zalil petúnie."

„Copak nevidíš, že teď nemám čas, Kenny? Jestli ta holka chce na vece, musí si nejdřív něco koupit. A nedovol jí, aby šla sem dozadu. Ještě mi zbývá nejmíň deset stránek."

„Nechápu, proč jsi s tím nezačala dřív. Vždycky musíš všechno nechat na poslední chvíli."

John Paul se vrátil k přednímu vchodu. Byl právě na verandě, když Kenny odemkl dveře.

Avery už byla také venku a přiběhla za ním. Postrčil ji za sebe. Zase se o ni staral, ale teď jí to nevadilo. Byla celá nervózní z toho, že mohou být na nesprávném místě. Pořád na to myslela.

„Nevidíte tu ceduli? Máme zavřeno," řekl muž.

Avery se postavila vedle Johna Paula. „Je to nutné," vyhrkla.

„Tak si musíte nejdřív něco koupit."

„Prosím?“

„Slyšela jste dobře. Musíte si něco koupit, a až zaplatíte, zavedu vás na vece.“

Zubil se na ni jako útočný pes. Byl to chlap velmi nepříjemného zevnějšku s modročernými obarvenými vlasy a hnědým huňatým obočím. Tmavou kostkovanou košili měl zastrčenou do vybledlých černých džínsů. Přes opasek mu viselo břicho jako pecen.

„Slyšela jste mě?“ zeptal se, když neodpověděla. „Nepustím vás dovnitř, dokud neřeknete, že si něco koupíte,“ prohlásil rezolutně.

Když se však John Paul pohnul dopředu, náhle si to rozmyslel. Zřejmě si uvědomil, že pokud neuhne, ten obrovský chlap prostě přejde přes něj.

Zblízka bylo vidět, že Kenny je mnohem mladší, než si John Paul myslel. Nemohlo mu být víc než pětatřicet, maximálně čtyřicet. A byl také docela hbitý. S očima stále upřenýma na něho se rychle prosmýkl za pult jako za ochrannou bariéru. Tam se zřejmě cítil bezpečnější.

Opřel se velkýma rukama o desku pultu, naklonil se k Avery a usmál se. Na jednom ze špičáků měl zlatou korunku, která se zářivě zaleskla v pruhu slunečních paprsků pronikajících dovnitř špinavým oknem. „Tak dobře, roztomilá dámo, řeknu vám, co udělám. Protože jste tak pěkná, mimořádně vám dovolím, abyste porušila naše pravidla. Nemusíte si nic kupovat. Vůbec nic. Toalety jsou hned tamhle,“ řekl a ukázal na dveře na druhém konci místnosti.

Zavrtěla hlavou. „Jmenuji se Avery Delaneyová a tohle je John Paul Renard. Nepřijel sem náhodou někdo, kdo se po nás ptal?“

„Ne,“ odpověděl Kenny až příliš rychle.

Lhal. Bylo to na něm poznat na první pohled. Uhnul před jejím pohledem a každou vteřinou byl nervóznější. A také nepřátelštější. Pořád je však ostražitě sledoval, zvlášť když John Paul přešlápl z nohy na nohu.

Náhle se rozletěly dveře, až bouchly o stěnu. Avery a Kenny se otočili, John Paul stále hleděl na Kennyho. Nevěřil tomu bastardovi a nehodlal ho pustit ani na vteřinu z očí.

Dovnitř vevrávorali tři mladíci. Když uviděli Avery, zarazili se. Vtom uslyšela čtvrtého. Opíral se o zábradlí verandy a zvracel.

„Ahoj vespolek," zahulákal jeden z mladíků. Druhý se pokusil písknout údivem, ale rty ho neposlechly a místo písknutí vyprskl z úst slinu.

Dva z výtržníků byli evidentně bratři, protože si byli podobní, navíc měli oba na předloktí vytetovaného stejného orla. Ten, co vypadal ze skupiny nejstarší, měl řídkou kozí bradku a v obočí stříbrný kroužek.

„Máme zavřeno," houkl na ně Kenny.

„Nemáte," řekl Kozí bradka. „Tady ty jste pustili," dodal a ukázal na Avery a Johna Paula. „Chcem jen ňáký to pivo."

„Jo, jen ňáký to pivo," papouškoval jeden z bratrů.

Rozkymáceným krokem se pohnuli k chladničce u zadní stěny. Jeden z nich přitom vrazil do police, na níž byly vystavené pivní plechovky, a ty se rozkutálely po celé místnosti. Kozí bradka to považoval za náramnou zábavu.

Kenny se však nebavil. Tvářil se, jako by chtěl někoho zabít. „Sakra seber všechny ty plechovky a srovnej je tak, jak jsem je měl. Slyšels mě?"

Jeden z bratrů se ušklíbl a Kozí bradka ukázal Kennymu, co mu může políbit.

„Vypadněte z mýho obchodu! A hned!" zařval Kenny. Vzápětí obrátil svůj spravedlivý hněv vůči Avery. „Jestli

nechcete použít moje toalety a nehodláte si nic koupit, tak se otočte a laskavě běžte.“

„A nemohli bychom si zavolat?“ zeptala se přesně tak zoufale, jak se cítila.

„Ne.“

Jeden z bratrů, který stál asi dva kroky od Avery a nejistě se kolébal na patách, na ni vytrvale civěl. Už jí to začalo jít na nervy.

„Přestaňte na mě tak zírat,“ vyjela na něho.

Přihlouple se na ni zazubil, pak zvedl ruce a vrhl se k ní, aby ji objal.

John Paul ji chtěl přitáhnout k sobě, ale Avery byla rychlejší. Vyrazila proti opilci nohou, rychlým švihem ho kopla do břicha a poslala ho proti zdi. Mladík se zapotácel dozadu, narazil do zdi a žuchl sebou na zadek.

„Zůstaň tam!“ vyštěkla na něho ostře.

Ku podivu se nepřestal přihlouple usmívat. Byl příliš opilý na to, aby cítil bolest nebo si uvědomil své ponížení.

Avery znovu obrátila pozornost ke Kennymu. „Tak mohu si od vás zavolat?“ zeptala se zase. Koutkem oka zahlédla, že Kozí bradka s oběma bratry obcházejí pult. Každý z nich nesl karton se šesti pivy a pytlík s ledem. Avery se s nimi nepárala. „Tam!“ ukázala. „Oba. Sedněte si vedle svého kumpána a buďte tiše, dokud neskončím.“

Kozí bradka zavrtěl hlavou. „Takhle se mnou nemluv, kočičko.“

„Nemáme telefon,“ zabručel do toho Kenny.

„Ale máte, jistěže máte,“ prohlásil John Paul a přistoupil ke Kennymu blíž.

„Co se stalo, Marku?“ zeptal se druhý z bratrů.

Kozí bradka sklonil hlavu a pohnul se dopředu v domnění, že si prorazí lokty cestu mezi Avery a Johnem Paulem.

„Teď zase já,“ procedil skrz zuby John Paul zlomek vteřiny předtím, než poslal pěstí Kozí bradku k jeho druhovi na zemi u zdi. Mladík pustil piva a led Markovi na hlavu a padl vedle něho.

Třetímu opilci už nebylo třeba opakovat, co má dělat. Dopotácel se ke svým kamarádům, položil piva a sedl si na zem. Pak se opřel o zeď, jednu plechovku otevřel a dal si dlouhý doušek provázený slastným povzdechem.

Kenny viděl, že John Paul hledí na telefon na pultě. „Chtěl jsem říct, že máme telefon, samozřejmě že máme, ale nefunguje. Vedení je někde přerušené a ještě se nám nepodařilo dostat sem opraváře. Jestli jste si nevšimli, jsme tu uprostřed pustiny.“ Mluvil rychle a slova jako by klopýtala jedno o druhé.

Když viděl, že toho velkého chlapa nepřesvědčil, obrátil se k Avery a znovu vykouzlil na tváři falešný úsměv. „Váš přítel má nějaký problém?“ zeptal se. Stále se na Avery usmíval, ale přitom nenápadně sáhl pod pult.

Na vteřinu sklonil hlavu, vzápětí si však uvědomil, že udělal chybu, když spustil z Johna Paula oči. Zaslechl cvaknutí. Okamžitě zvedl hlavu, ale zjistil už jen, že se dívá do hlavně pistole, kterou mu John Paul míří doprostřed čela.

„Moment, šéfe. Co tak najednou? Tohle není třeba,“ zablekotal.

„Ještě budeme potřebovat, aby nám šel na ruku,“ obrátila se Avery k Johnu Paulovi.

„A tohle je nejlepší způsob, jak ho k tomu přimět,“ odpověděl.

„Otočte se a opřete se rukama o zeď,“ zahřměl na Kennyho.

„A vy, Avery, se podívejte, co tam má.“

Obešla pult a okamžitě uviděla na polici pod deskou magnum. Opatrně zbraň uchopila a prohlédla ji. Byla nabitá a

připravená k výstřelu. Zajistila ji, vzala krabičku s náboji a obojí vložila do igelitové tašky s obrázkem veverky.

„Máte povolení na takový kanón?“ zeptala se Kennyho.

„Po tom vám nic není, dámo,“ odsekl.

Klamná fasáda starého dobrého bracha byla definitivně pryč. Chlap na ni zíral s obličejem zkřiveným vztekem. „Mám právo odmítnout svý služby, komu chci, a jestli mám pod pultem nabitou pistoli, je to zatraceně moje věc. Tohle není žádná cukrárna na hlavní třídě. Můžu se už obrátit? Začíná mě chytat křeč do krku. Jo, zavolejte si. Já jen… měl jsem strach, že budete volat někam daleko a můj bratranec George, kterýmu to tady patří, mě to pak nechá zaplatit.“

„A kde bratranec George je?“ zeptala se Avery.

„Napadla ho stará medvědice a trochu ho pochroumala. Nevěděl, že tady v okolí je, dokud neuviděl její mláďata,“ řekl Kenny.

„Tak už se sakra můžu otočit a dát ruce dolů? Udělám, co chcete, a ten kvér si můžete nechat.“

„Jo, otočte se,“ řekl John Paul.

Avery zamířila k telefonu, když vtom si všimla, že v odpadkovém koši vedle pokladny vykukuje mezi dvěma paragony malá dámská peněženka na složené bankovky. Sklonila se a vzala ji. Náhle se jí zatajil dech. Byla to nová černá peněženka značky Prada. Carrie! blesklo jí hlavou. Ta má skoro všechno od Prada.

Kenny se díval na Johna Paula. „Pokud mě hodláte okrást, řeknu vám, že tu nemám moc hotovosti. Jestli dvě stodolarovky a čtyřicet doláčů v drobných.“

„Kdo vám dal ty dvě stodolarovky?“ zeptal se John Paul.

„Zákazník.“

„Nejsme tu proto, abychom vás okradli,“ řekla Avery. Otevřela peněženku, a když uviděla, že je prázdná, podala ji

Johnu Paulovi, aby se podíval. „Řekla bych, že patří mé tetě," poznamenala.

Náhle se k ní Kenny vrhl, zezadu ji objal a zdvihl před sebou jako štít. Ruce měl jako ocelové obruče, ale hruď měkkou, téměř kašovitou.

„Pusťte mě," poručila mu. „Nemám čas na hlouposti."

Kenny se za ní krčil, aby na něho John Paul nemohl vystřelit.

„Nepustím, dokud váš přítel nedá pryč tu pistoli."

Johna Paula překvapilo, že Avery nemá strach. Pokud dala vůbec něco najevo, pak jen znechucení. „Ani mě nenapadne," řekl suše. „Avery, budete se muset převléct."

Jeho poznámka ji zarazila, a přestala se kroutit. „Proč?" zeptala se.

„Protože budete celá od krve…"

„Ne," řekla. „Kenny, vím, že tahle peněženka patří mé tetě, a je mi jedno, jestli jste z ní vybral peníze. Chci jen vědět, jak jste k ní přišel. A teď mě pusťte."

„V žádným případě," zavrčel vedle jejího ucha a sevřel ji ještě pevněji.

Prsty měl sepnuté kolem jejího pasu. Avery ho uchopila za malíček a škubla jím, současně sklonila hlavu, prudčeji trhla dozadu a udeřila ho do tváře. Ozvalo se křupnutí nosní chrupavky.

Kenny vykřikl a pustil ji.

„Au…," sykla i ona. K čertu, to bolelo! Odstoupila od něho a třela si vzadu hlavu. Není to tak lehké, jak to vypadá ve filmu. Alespoň si to však zkusila.

Všimla si, že na ni John Paul užasle zírá. „Co je?" zeptala se.

Pomalu roztáhl ústa k úsměvu. „To nebylo špatné," řekl.

Podrážděně zakoulela očima a znovu se obrátila ke Kennymu, který stál skloněný nad pultem a držel si nos. „Ptala jsem se vás, jak jste k té peněžence přišel.“

„Je mé ženy. Pořídila si novou a tuhle prostě zahodila.“

„Nechte už těch lží, tady jde o životy lidí,“ řekla ostře. V jejím hlase náhle zazněl nesmiřitelný tón. „Opravdu je mi jedno, kolik peněz jste z ní vzal. Potřebuju jen vědět, jak jste k ní přišel,“ opakovala.

„Už jsem vám řekl…“

Bylo jasné, že nehodlá nic přiznat. Avery pocítila určité uklidnění. Teď měla jistotu – už nepochybovala, že jsou na správném místě. Svírala ji však jiná úzkost, která v ní vyvolávala hněv, a ten se při pohledu na toho zatvrzelého parchanta ještě umocňoval. Nejradši by ho…

Kenny na ni mžoural přes papírový ubrousek, kterým si držel krvácející nos. „Budu vás žalovat, děvko jedna, to si pište,“ zaskučel.

„Myslím, Johne Paule, že ho budete muset přece jen zastřelit,“ prohlásila.

Kenny nevypadal, že by z toho měl strach, ale jen do chvíle, než se John Paul zeptal: „A co tak jenom mu prostřelit koleno, Avery?“

Teď už zřejmě přestal mít odvahu považovat to za planou výhrůžku. „Okay, okay,“ vyhrkl rychle. „Řeknu vám to. Když jsme dnes ráno s Chrystal otevřeli, našli jsme na zemi balíček s jejím jménem,“ ukázal na Avery. „Taková ta velká hnědá obálka. Ležela tady na tom pultu, tak se Chrystal rozhodla, že ji otevře a podívá se, co v ní je.“

„A dál,“ pobídla ho Avery.

„Byla tam jen jakási červená šála. Byla cejtit parfémem, kterej Chrystal nemá ráda, tak ji nacpala zpátky a zahodila do kontejneru na odpadky.“

„A co ta peněženka? Pořád jste neřekl, jak jste k ní přišli.“

„Jo, dostanu se k tomu,“ zavrčel zlostně. „Potom se tu objevila nějaká ženská, vytáhla stodolarovku a chtěla ten balíček s šálou zpátky. Samozřejmě že jsme to brali. Kdo by dnes zahodil sto doláčů do kontejneru? Pak najednou sáhla do naší přihrádky, vzala další takovou obálku a otočila se, abysme neviděli, co dělá. Dala do ní tuhle peněženku, obálku zalepila, napsala na ni vaše jméno a řekla, že nám dá další stovku, když jí slíbíme, že vám od ní vyřídíme vzkaz. Měli jsme vám říct, že zavolá a že tu máte počkat, až se ozve.“

„Jenže vy jste tu obálku hned, jak odešla, otevřeli, že?“ řekl John Paul.

„Hned ne. Ale Chrystal to nedalo pokoj. Pořád mlela, že se jen koukne, co v ní je, ale jak uviděla peněženku plnou peněz, prostě si je vzala. To by dnes udělal každej.“

Avery se ani nepokusila diskutovat s ním o etice. „Co přesně ta žena řekla?“ zeptala se místo toho.

„Vždyť jste to před chvílí slyšela.“

„Tak to zopakujte,“ poručil mu John Paul.

„Že zavolá, tohle řekla. Že ví přibližně, kdy sem přijedete, a že tu máte počkat, než se ozve.“

„Ale vy jste nám to nemínil vyřídit, že?“ vyjel na něho John Paul. „Chtěl jste nás poslat pryč a o peněžence ani o tom vzkazu byste se vůbec nezmínil.“

Kenny neodpověděl, pouze pokrčil rameny. „Stejně tam žádný velký prachy nebyly. Jen pár dvacetidolarovek,“ zabručel po chvíli.

„Takže vám to ani za ten zlomený nos nestálo, co?“ řekl posměšně John Paul.

„Podívejte, měl jsem vám to říct a teď lituju, že jsem to neudělal,“ zahuhlal přes ubrousek Kenny. „Až moje žena

konečně zavěsí, určitě se ta dáma ozve. Musíte zkrátka počkat.“

„Kde je vaše žena?“ zeptala se Avery.

„Vzadu v kanceláři,“ odpověděl za Kennyho John Paul.

Avery okamžitě vykročila k zadním dveřím, ale John Paul ji chytil za paži. „Umíte s tou pistolí zacházet?“

Vyškubla se mu a šla dál. „Nemíním nikoho zastřelit,“ odpověděla přes rameno.

„Buďte opatrná,“ varoval ji.

Vzala si jeho slova k srdci. Když došla k lítacím dveřím, pomaluje pootevřela a nakoukla za ně. Za stolem seděla zády k ní žena. Opírala se o lokty a u ucha si držela sluchátko. Avery tiše vešla dovnitř. „Ne, chci jich pět,“ říkala žena. „Ano, správně – pět. A teď poslední položka číslo A 3491, to stříbrné stereo se dvěma CD přehrávači. Chci jich osm. Ne, napište si deset. Ano, správně. A teď si napište číslo my kreditní karty. Cože? Aha, jmenuju se Salvettiová. Carolyn Salvettiová. Zaplatím to všechno z karty, American Express, ale chci, abyste mi poslali nákup do mýho domu v Arkansasu.“

Avery byla bez sebe hněvem. Přistoupila zezadu k ženě a vytrhla jí sluchátko. Chrystal prudce vstala, až křeslo odletělo dozadu a bouchlo do stěny. „Co si to sakra…“

„Zrušte tu objednávku,“ řekla Avery s pohledem upřeným na šokovanou Chrystal. „Jde o odcizenou kreditní kartu.“

„Ne!“ vykřikla Chrystal, když Avery zavěsila. „Kdo vám dovolil…? Nemáte právo…,“ koktala. Představa, že celá její námaha a všechny naděje přišly v jediném okamžiku vniveč, byla pro ni nesnesitelná. „Tohle je moje soukromá kancelář. Jak se opovažujete sem tak vtrhnout? Okamžitě mi dejte ten telefon!“

„Už vám k ničemu nebude. Půjdete do vězení. Oba, vy i váš manžel.“

„Cože?“ Bylo těžké chtít od ní, aby strávila další šok bez protestů. „Moment… Jak to? Proč? Nic zlýho jsme neudělali.“

Měla obličej kulatý jako měsíc a oči posazené příliš blízko sebe, navíc byla nyní její tvář zkřivená vztekem a zklamáním. Není to pěkná žena, pomyslela si Avery. Viděla, že Chrystal těká pohledem po místnosti jako krysa zahnaná do kouta. Bylo jasné, že horečně zvažuje své možnosti. „Není důvod volat policii,“ řekla už trochu klidněji.

Byla vyšší než Avery a o dobrých třicet kilo těžší. Náhle jí zasvítily oči. Avery věděla, že ji napadlo využít své fyzické převahy.

„Ani na to nepomýšlejte,“ varovala ji.

„Tohle je soukromý objekt,“ řekla Chrystal vyzývavě. A pak vyrazila.

Avery se nemusela bránit. Stačilo jí rychle uskočit doleva a pak se jen dívat, jak mohutná žena narazila do stolu a rozplácla se na něm. Přitom roztrhla svůj drahocenný katalog a shodila ho na zem.

Bože, to je ale neohrabaná husa, pomyslela si Avery. „Chovejte se slušně,“ řekla, jako když učitelka napomíná rozjívené děti.

„Seberte se a pojďte se mnou do obchodu. A pohněte sebou,“ vyštěkla, když na ni Chrystal opět jen nevěřícně zírala.

Na stole ležel Carriin řidičský průkaz a všechny její kreditní karty, kromě karty American Express. Tu Chrystal vstrčila do kapsy, jak si Avery stačila všimnout. „Takže vy jste to ještě nevzdala, co?“ uhodila na ni. „Dejte mi tu kartu, okamžitě!“

Chrystal ji po ní vztekle mrštila. Avery zachytila kartu a znovu ukázala do obchodu. Chrystal rychle prošla dveřmi, ale

vzápětí se jimi pokusila udeřit Avery do tváře. Ta je však nohou odrazila.

„Děvko mizerná,“ zasyčela Chrystal. Potom uviděla Kennyho a obrátila svůj vztek proti němu. „Říkala jsem ti, že se dostanem do průseru, ale tys na mě nedal.“

John Paul zastrčil zbraň vzadu za opasek a pohlédl na Avery. Čekal, až mu poví, jak to vedle probíhalo. „Chrystal dělala s kreditní kartou mé tety trochu předčasný vánoční nákup.“

„Povedený párek,“ poznamenal suše John Paul.

„Další důvod, proč se nikdy nehodlám vdát,“ řekla na to.

„Podle mě není důvod, proč by se do toho měla plíst policie,“ zabručela vztekle Chrystal.

„Kdo říkal něco o policii?“ divil se Kenny. „Tys ji chtěla volat?“

„Já ne, ty starej kozle. Tahle bloncka,“ dodala a ukázala na Avery. „A všechno je to tvoje chyba, Kenny. Jestli někdo půjde zpátky do lochu, budeš to ty. Neříkala jsem ti, že to nemáme otvírat? Tak co, říkala, nebo ne?“ kdákala jako rozčilená slepice.

„Tys mě k tomu přemluvil.“

„Zavři kušnu,“ odsekl Kenny.

Chrystal si konečně všimla, v jakém je její manžel stavu. Seděl na pultu, houpal nohama a držel si u nosu zakrvácený papírový ubrousek. Rychle přejela pohledem Johna Paula. „Kdo to je?“ zeptala se. „A co máš s tím nosem?“

„Nic. Akorát mně ho ta holka zlomila. Budu muset zavolat advokátovi a žalovat ji.“

„Z lochu?“ ušklíbla se Chrystal. „Ty troubo, nikoho žalovat nebudeš.“

John Paul už začínal mít těch dvou dost. Přistoupil k předním dveřím, postavil se na stranu a díval se ven. Mladík,

který předtím zvracel, teď ležel na verandě stočený do klubka a spal.

„Přestaňte se hádat," vmísila se mezi manželský párek Avery. Trochu ji překvapilo, že ji oba poslechli.

„Nemusíte na nás křičet, vážená," ozvala se Chrystal. „Vidíte, že se vám snažíme vyhovět."

„Výborně. Tak se snažte. Kde je ta obálka?"

„Myslíte, co v ní byla ta peněženka?" zeptala se Chrystal.

„Ano."

„Hodila jsem ji do odpadků," odpověděla. „Byla v ní jen ta peněženka, ale klidněji přinesu, ať se můžete podívat sama."

Vyšla z místnosti a za chvíli se vrátila s hnědou obálkou. Podala ji Avery. „Podívejte se, je prázdná," řekla.

Kennymu už zřejmě přestal krvácet nos, protože hodil zmuchlaný ubrousek do koše. Vlastně se o to pokusil, ale minul. „Zopakoval jsem vám všechno, co mi ta ženská řekla, ale s Chrystal mluvila dýl."

„To je pravda. Mlela jako trhovkyně. Vykládala, že hrajete takovou hru – honbu za pokladem. Nejste už trochu starý na takový pitomosti?"

Avery měla chuť chytit ji za vlasy a hrst jí vyškubnout. Začínala mít pocit, že se z toho povedeného párku zblázní. „Když tady byla, všimli jste si, jaké měla auto? A čekal na ni někdo?"

„Pěknej novej mercedes měla," řekl Kenny. „Ale přijela sama. Alespoň jsem neviděl, že by v něm někdo čekal."

„A řekla vám, kam nás chce poslat?"

Chrystal postřehla v jejím hlase stopu úzkosti a okamžitě vycítila příležitost. „Záleží na tom…," řekla s vypočítavým úsměvem.

„Na čem?"

Zamnula prsty, Avery však neměla trpělivost smlouvat.

„Ta ženská nám tu pro vás nechala instrukce, ale my vám je řekneme, až se nám to bude rentovat.“

„Jak myslíte, přizpůsobíme se. Johne Paule, odpráskněte jednoho z nich a ten druhý nám to pak vyklopí sám.“

Líbilo se mu, jak na ně jde. V mžiku měl pistoli venku a s cvaknutím odjistil pojistku.

„Je jedno koho?“ zeptal se.

Chrystal vylétly ruce nahoru. „Sakra počkejte… Přece se můžem dohodnout, ne? Kenny a já jsme mírumilovný lidi, řekni, Kenny. Samo že vám vyklopíme, co potřebujete vědět. Ta ženská řekla, že sem přijede nějaká mladá holka – má se jmenovat Avery. A to jste vy, ne?“ ukázala na Avery. „Měla byste to bejt vy.“

„Ano, jsem. A co ještě vám řekla?“

„Že zavolá a že pak rychle odjedete. Ale v tom se mýlila, jak vidím. Pořád jste tady.“

„Jak mohli rychle odjet, když ta ženská ještě nezavolala, ty chytrá?“ ozval se Kenny.

„Já bych to s nimi vážně skončil, Avery,“ prohlásil John Paul.

„Zbavíme je té jejich mizérie a bude to.“

Pochopila, jak to myslí. „Ještě klid. Schovejte tu pistoli,“ řekla. Sotva zbraň sklonil, Chrystal se vzchopila, a dokonce vyloudila úsměv. „Kenny, na co čekáš? Budou na tu cestu potřebovat nějaký zásoby. Nanos jim do auta, co budou chtít, a já to zatím sečtu,“ řekla a obrátila se k Avery. „Máte s sebou hotový peníze, ne?“

„Nepotřebujeme žádné zásoby.“

„A chcete vědět, kterým směrem vás posílá?“ Avery to bylo jasné. Kupte ty zatracené zásoby a dozvíte se to.

„Ano,“ odpověděla.

„Nedávej jim žádnou slevu, Chrystal. A jen za hotový, žádný kreditní karty. Počítám, že nebudou tak dlouho živý, aby to prošlo.“

Chrystal přikývla. „Ta ženská vás posílá k pětce.“

Proboha, o čem to mluví? uvažovala Avery. Pak se ozval Kenny. „Nevím, jak se chcete k řece dostat. Po těch deštích, co jsme tu měli, by to jen šílenec zkoušel na voru. Utopili byste se dřív, než byste dopluli k první peřeji.“ Zřejmě mu tahle eventualita zlepšila náladu, protože se pro sebe usmál.

„Jo, to je pravda,“ přidala se Chrystal. „To si pište, že byste se utopili. Ale dál ta ženská ještě říkala, že uvidíte orientační tabulku a podle tý najdete, co hledáte.“

„Řekla vám, co na té tabulce je?“ zeptala se Avery.

„Zbabělcův přechod. Takhle se tady říká skále, z který se můžete dívat dolů na řeku, když se do ní bojíte vstoupit. Před lety tam visel most z lan, proto se to jmenuje přechod.“

„Ale budete tam muset dojít po svých,“ řekl Kenny. „Znám to tam, protože jsem sem jezdil už jako kluk. Žádná cesta tam nahoru nevede.“

Chrystal s manželem nesouhlasila a začala se s ním dohadovat.

Avery se natáhla po telefonu, ale pak se zarazila. Jeden krátký hovor s Margo, pomyslela si. Řekla by jí, kde je a co se tu děje. Má se toho odvážit?

Kenny konečně vyhrál spor, a zatímco Chrystal cosi nevrle brblala, dal Avery přesné pokyny, jak se dostat k Zbabělcovu přechodu. Vytáhla z kapsy mapu a požádala ho, aby jí to místo přesně označil.

John Paul už měl dvě igelitové tašky s láhvemi vody a potravinami. Vzal ještě dvě proteinové tabulky, strčil je do menší tašky a zamířil k autu. Kenny se přehoupl přes pult a hnal se za ním, aby se ujistil, že se nepokusí odjet bez placení.

Avery vzala kousek papíru a napsala na něj Maržino číslo.

„Poslyšte, Chrystal,“ řekla, „chci, abyste zajela někam k jinému telefonu a zavolala na tohle číslo. Řekněte tomu, kdo to vezme, kde jsem a kam se chystám. Jestli to vyřídíte, máte u mě spoustu peněz,“ slíbila. „Ale nesmíte použít váš telefon.“

„Kolik peněz?“

„Pět tisíc dolarů,“ řekla první sumu, která ji napadla. „A až chytíme muže, po kterém jdeme, bude to dvakrát tolik. A všechno dostanete vy.“

„Kolik přesně?“

„Deset tisíc.“ Bože, jak lehce se říkají lži.

Chrystal si ji měřila podezíravým pohledem. „Jak mám vědět, že mně fakt ty peníze dáte?“

„Jsem z FBI,“ řekla Avery. „Průkaz mám v autě. Chcete, abych pro něj zašla?“

„To mě mohlo napadnout,“ ušklíbla se Chrystal. „Podle toho, jak jste si na mě vyskakovala. Věřím vám, vůbec mně tu vaši placku nemusíte ukazovat. Máte to FBI napsaný na čele. Už ten nacvičenej pohyb, s kterým jste na mě vyrukovala v kanceláři…, už to mi mělo bejt podezřelý. Jako při karate.“

Hrome, o jakém nacvičeném pohybu ta ženská mele? Nevzpomínala si na nic jiného, než že jí uhnula z cesty, když se po ní rozehnala.

„Vidím, že jste všímavá,“ řekla suše.

„Dobrá. Ale ještě k těm penězům… Takže celkem to bude patnáct tisíc?“

„Ano.“

Chrystal na ni pohlédla úkosem. „A říkáte, že tohle všechno dostanu, když vám vyřídím ten telefonát?“

„Ano, a jestli…“

Chrystal ji přerušila. Podívala se na číslo na papírku a vyhrkla: „Moment. Tohle je dálkovej hovor. Můžu to dát na účet volanýho?“

„Ano.“

„Okay, udělám to, ale musím vám říct, že jsem to stejně nepochopila. Přece můžete zavolat tady odsaď, ne?“ ukázala na telefon na pultu. „V čem je problém?“

Avery neměla chuť ztrácet čas vysvětlováním, že nechce riskovat, aby někdo její hovor odposlechl. „Nezkoumejte to. Moje podmínka je, že nesmíte použít tenhle telefon, a hotovo. Počkejte asi dvacet minut, pak vezměte váš pickup a dojeďte k nejbližšímu telefonu.“

„A zaplatíte benzin?“

Avery měla chuť udělat s ní totéž co s opilcem, který se na ni sápal. „Ano.“

John Paul se právě vrátil zvenku, když zadrnčel telefon. Avery sebou trhla.

„To bude ona,“ řekla Chrystal. „Od samýho rána, co jsme otevřeli, sem nikdo nevolal, takže to nikdo jinej bejt nemůže. Mám to vzít?“

Po třetím zazvonění zvedla Avery sluchátko.

„Přijeli jste pozdě,“ ozvalo se.

„Nepřijeli. Byli jsme tu včas. Žena, u které jste pro nás nechala balíček, telefonovala, když jsme přijeli.“

„Jo, to souhlasí.“

Teď už měla Avery jistotu, že je linka odposlouchávaná. Díkybohu, že se odsud nepokusila zavolat Margo.

„Dostali jste instrukce, kam máte jet?“

„Ano. Ale chci mluvit s Carrií.“

„To nejde.“

„Jak mám vědět, že je pořád naživu?“

„Je naživu…, alespoň zatím. A je jen na vás, jestli to jí a jejím přítelkyním vydrží i dál.“

„Čeho tím chcete dosáhnout?“

„Už žádné otázky,“ zasyčela žena na druhém konci. „Nebo to okamžitě položím. Rozumělas?“

„Ano.“

„Hraješ hru honba za pokladem, a když sebou hodíš, získáš body. Tvým pokladem je Carrie. Chceš ji přece ještě někdy vidět, ne?“

„Ano.“

„Tak to má být,“ zasmála se žena. „Vidím, jak jsi dychtivá. Už tě nebudu zdržovat. Pospěš si, Avery.“

„Jak dlouho…“

„Vyjeďte okamžitě.“

Žena zavěsila. Avery prudce bušilo srdce. Položila sluchátko.

„Byla to ona?“ zeptala se Chrystal.

„Ano,“ odpověděla. „Popište mi ji, prosím.“

„Myslíte, jak vypadá?“

„Ano.“

„Starší než vy, ale ne zase jako já. A štíhlá. Kenny?“ křikla na svého muže. „Kolik bys řekl, že ty ženský bylo?“

Kenny se vrátil dovnitř. Poškrábal se na strništi na bradě a uvažoval. „Sakra nevím. Nikdy dobře neodhadnu, kolik komu je. Ale byla senzační, kost jako blázen, to poznám.“

Chrystal přikývla. „Měla blond vlasy, takový ty do žlutá…

Vlastně je to divný, že se mě ptáte, jak vypadala.“

„Proč?“ zeptala se Avery.

„Protože… prostě se mně zdála podobná vám.“

Kapitola 15

Chrystal řekla Kennymu, že si mohou vydělat balík peněz.

Stačí, když zajedou do města a vyřídí pro tu blondýnu jeden telefonický vzkaz. Kenny své ženě nevěřil a nikam jet nechtěl. Možná proto, že mu znovu začal krvácet nos.

Na rozdíl od Avery se Johnu Paulovi příliš nechtělo angažovat ty dva, aby jim pomáhali. Dobře věděl, jak jejich slepičí mozečky fungují. Už jich měl až po krk. Přesto přitiskl Kennyho ke stěně a řekl mu, že z něj stáhne zaživa kůži, jestli neudělá, o co je Avery požádala. Kenny věřil, že by toho byl schopen, a Chrystal také. Ten obrovský chlap nevypadal jako někdo, kdo mluví naplano.

Couvla, když kolem ní John Paul prošel, a přitom shodila sluchátko z vidlice telefonu. Sebrala je a bez uvažování si je přiložila k uchu. „Poslyš, ten telefon nejde," řekla manželovi, když zavěsila.

„Jako že je linka hluchá?" zaskuhral Kenny, který se vzpamatovával z toho, jak ho John Paul držel pod krkem.

„Samo, když říkám, že nejde," odpověděla Chrystal.

„Tak to udělala ona," prohlásil Kenny a nasupeně pohlédl na Avery. „Musela ho nějak poškodit, když skončila s tou

ženskou a zavěsila. Vidělas, Chrystal, jak s tím praštila, ne? Musíte nám zaplatit za opravu," obrátil se k Avery.

Ta zvedla sluchátka, aby se přesvědčila, že Chrystal mluví pravdu. Linka byla skutečně hluchá. Udělali to pěkně rychle, pomyslela si. Museli na to být připraveni.

John Paul stál u dveří a čekal, až mu bude Avery věnovat pozornost. „Avery…"

„Moment," řekla a přistoupila k mladíkům u zdi. Dva z nich leželi a spali, ale třetí, který se jmenoval Mark, seděl opřený a s přihlouplým úsměvem sledoval každý její pohyb.

„Kdo z vás řídí?" zeptala se ho.

„Co?"

Šťouchla ho špičkou boty do nohy. „Ptám se, kdo z vás je řidič."

„Já."

„Dejte mi klíče."

Přihlouplý úsměv zůstával, jako by ho měl přilepený. „To nejde," zablábolil, ale přesto sáhl do kapsy. Zaklinkal svazkem klíčů jako zvonečkem a zahihňal se.

Avery mu svazek vytrhla a hodila jej na pult. „Chrystal, postarejte se, aby se ti chlapečci nedostali do auta. Rozuměla jste?"

„Nejsem žádná jejich opatrovatelka. To si myslíte, že tu budu stát a hlídat je?"

„Vyhoďte je ven, ať si spí tam. Ale nedávejte jim klíče." Obrátila se a chtěla odejít. John Paul ji však zastavil.

„Další zákazníci," řekl a přistoupil k oknu. Na parkovišti stál ford, z něhož vystoupily dvě starší ženy v turistickém oblečení.

Vzal Avery za paži a odtáhl ji od dveří. „Pojedu tam sám," prohlásil.

„Ne, pojedu taky."

„Poslouchejte mě,“ řekl důrazně. „Vrátíte se s tou ženskou do města a zajdete na policejní stanici. Pro všechny případy si nechte zbraň.“

„A vy pojedete k Zbabělcovu přechodu?“

„Ano. Když se tam dostanu rychle, možná budu mít čas najít si dobré místo, kde bych si na něj počkal.“

Zavrtěla hlavou. „Jestli ho zabijete, nenajdeme Carrii a ostatní.“

„Ta žena ví, kde jsou.“

„A co když se jí podaří zmizet? Ne, to je moc riskantní. A kromě toho, když Monk nebo jeho společnice zjistí, že s vámi nejsem…“

„Nezjistí.“

„Musíte mě vzít s sebou.“

„Ne. Je to pro vás příliš nebezpečné, navíc byste mě zdržovala.“

„Tak pojedu za vámi. Vezmu si auto těch mladíků. Potřebujete mě s sebou,“ trvala na svém. Lehce do něho strčila. „A teď mě pusťte.“

Nechtěl ztrácet čas dohadováním. Rozhodl se, že bude lepší, když jí vyhoví a pak ji někde cestou nechá. Někde na bezpečném místě. Ano, tak to bude nejlepší.

Otevřel dveře. „Držte se blízko mě,“ zašeptal a o krok ustoupil, aby mohly vejít šedovlasé turistky.

Obě dámy prošly kolem mladíků, a aniž si jich všimly, zamířily přímo k zařízení, které Kenny tak nadneseně nazval toaletami.

Avery se znovu obrátila ke Chrystal, která se jí teď zdála z pochopitelného důvodu z obou manželů ochotnější. „Jak dlouho, myslíte, nám bude trvat, než se dostaneme k Zbabělcovu přechodu?“ zeptala se.

„Dřív než se setmí, to nestihnete," odpověděla Chrystal. „Normálně je tam špatná cesta a teď po těch deštích bude ještě horší."

John Paul otevřel dveře, ale vtom na něho zavolal Kenny. „Moment, počkejte. Snad mě nechcete odnýst mou stříkačku? Musím mít něco, čím bych se mohl bránit, když jsem tu v takový pustině jen s tou svou paničkou."

„Kašli na to, Kenny," řekla Chrystal. „George ti stejně nedal na ten krám povolení."

Kenny zrudl. „Sakra zavři kušnu a nestarej se o to, o co nemáš."

„Ona to bude chtít vidět," nedala mu pokoj Chrystal. „Znáš je."

„Koho?"

„F-B-I," odpověděla. Vyslovila každé písmeno jako zaklení.

„Cože?" vytřeštil Kenny oči. „Chceš říct, že ta holka je z FBI?"

„Panebože, takže pudem do lochu," zaúpěl Mark.

Také John Paul se zarazil a obrátil se. „Vy jste agentka FBI?" zeptal se tiše.

Stačil jí jediný pohled a bylo jí jasné, jak to přijal. Rychle usoudila, že teď není vhodný okamžik na vysvětlování. Možná později.

„Tak co?" naléhal. „Jste agentka FBI?"

Věděla, že jí nedá pokoj, dokud mu neodpoví. „Tak nějak," špitla tiše.

„Řekla mi, že má odznak v autě, ale prý si pro něj může skočit, jestli ho chci vidět," ozvala se Chrystal. Avery souhlasila s Kennym, že by se jeho žena měla přestat starat o to, o co nemá.

„Chci jít ven," řekla a snažila se odtlačit Johna Paula, aby mohla otevřít dveře.

Neuhnul ani o píď. „Promluvíme si o tom později,“ procedil skrz zuby.

Počkala, až jí konečně uvolnil cestu, a pak se protáhla kolem něho. „O ničem si promlouvat nebudeme,“ zamumlala v dětinské snaze mít poslední slovo.

Nasedli, John Paul nastartoval a rozjel se, až od zadních kol odlétla sprška hlíny a oblázků. Řítil se po cestě k řece jako šílenec.

„Zpomalte,“ řekla po chvíli.

Uvolnil nohu na plynovém pedálu a Avery nakoukla do papíru, na kterém měli zhruba popsanou cestu. „Měla jsem se Chrystal zeptat, kolik mil to asi k Zbabělcovu přechodu je,“ poznamenala.

„Půjdeme pěšky,“ řekl suše.

„Nebojte se, budu vám stačit,“ odsekla.

„Uvidíme. Povězte mi, co vám ta žena v telefonu říkala.“

Zopakovala mu to. „Žádala jsem ji, abych mohla mluvit s Carrií, ale odbyla mě, že to nejde,“ dodala.

Zavrtěl hlavou. „A vy přesto věříte, že je vaše teta pořád naživu?“

„Ano. Podle mě chce Carrii držet co nejdéle tam, kde ji má,“ odpověděla, i když neměla žádný důvod si to myslet. Možná to byla jen zoufalá naděje, co ji k tomu vedlo. „Víte, čemu nerozumím?“

Beze slova na ni pohlédl.

„Proč si dělají takové problémy, jestliže mě chtějí zabít? Proč takové složité konstrukce? Klidně si na mě mohli někde počkat, když jsem jela do lázní. Navíc bych byla sama, bez vás. Bylo by to pro ně mnohem jednodušší.“ Náhle se pleskla dlaní do čela.

„No samozřejmě, už je mi to jasné. Vždyť přece nevěděli, že do těch lázní pojedu. Když jsem zmeškala letadlo, museli

improvizovat. A vy jste byl další komplikace. Potloukal jste se tam, poptával se… Teď mi to dává smysl.“

Zakroutila hlavou. Nechápala, že jí tak dlouho trvalo, než na to přišla. To musí být únavou. Zavřela oči a chvíli znovu přemýšlela o telefonním hovoru ve srubu.

„Ta žena…, pořád to bere jako hru.“

„Prosím?“

„Baví se tím. Slyšela jsem to v jejím hlase. Byla celá vzrušená, dokonce i když na mě syčela a říkala, že jsem hloupá. Hraje si s námi jako kočka s myší. Nechce, aby to skončilo rychle.“ Znovu o tom dlouhé minuty přemýšlela. „Dělá jí dobře, když může udělovat příkazy,“ řekla potom. „A pokud její hru budeme hrát, myslím tu honbu za pokladem, jak tomu říká, můžeme čekat, že se jí bude snažit protahovat ještě víc.“

John Paul jel tak rychle, jak mu to stav cesty dovoloval, a Avery ho navigovala. Přitom si stále v mysli přehrávala rozhovor s neznámou ženou a pokoušela se analyzovat těch pár faktů, které měla. Bylo to frustrující.

„Okay, Avery. Tak teď je později,“ přerušil náhle její myšlenky.

„Prosím?“

„Říkal jsem, že je později, takže si teď můžeme promluvit. Proč jste mi k čertu neřekla, že jste agentka FBI?“

„Protože jste dal jasně najevo, že nemůžete lidi z FBI ani cítit.“

„Vážně? Kdy jsem něco takového řekl?“

„Když jsme byli v kanceláři ředitele Utopie – během rozhovoru se svým přítelem Noahem. Slyšela jsem, jak jste mu řekl, aby postupoval běžným způsobem a uvědomil ‚ty jejich‘.“

„A co?“

„Pak jste řekl mně, že oni to vyšetřování pokazí. A když jsem se potom vyptávala na váš postoj k FBI, začal jste být arogantní. Kromě toho nejsem skutečná agentka, alespoň ještě ne," dodala.

Trochu zpomalil. „Hm… A proč tedy říkáte lidem, že jste?" zeptal se a zakroutil hlavou. „Proboha, kdo se zdravým rozumem v hlavě by se vydával za agenta FBI?"

Avery nesnášela, když ji někdo takhle tlačil do obrany. Bože, co komu udělala, že se musí otravovat s takovým umíněným a nafoukaným pitomcem? „Nemám běžně ve zvyku říkat lidem, že jsem agentka. Řekla jsem to jen Chrystal. Doufala jsem, že dostane strach a bude ochotnější. Na rozdíl od vás nemůžu používat donucovací metody a hrubou sílu, abych získala, co potřebuju."

John Paul přešel její poznámku bez komentáře. Nač opravovat něco, co není poškozené? Navíc s metodami hrubé síly měl ty nejlepší zkušenosti, vždycky byly účinné. „Dělám to, v čem jsem dobrý, to je moje zásada."

„Pozor!" vykřikla náhle, když projel ostrou zatáčkou a proti nim vyběhl srnec. Prudce zabrzdil a strhl auto stranou. Srnec se mihl kolem nich, auto se nebezpečně naklonilo na pravou stranu, ale naštěstí zůstalo na kolech.

John Paul si uvědomil, že je příliš nebezpečné jet v tomto terénu takhle rychle, a zpomalil. „Chrystal měla pravdu," řekl. „Před setměním tam nedorazíme."

„Uvažujte pozitivně."

„Proč?" pohlédl na ni zmateně.

„Třeba se ještě dostaneme na lepší cestu," odpověděla.

Projeli další ostrou zatáčkou. Po chvíli se dole pod nimi opravdu objevila jiná cesta, která se zdála lepší. John Paul se rozhodl, že se na ni pokusí dostat.

„Držte se,“ řekl. Odbočil a začal opatrně sjíždět z příkrého svahu. Avery se jednou rukou opírala o přístrojový pult a druhou se držela madla na dveřích.

„Takže jste lhala, když jste říkala, že máte odznak?“ vrátil se k původnímu tématu.

„Doklady mám v batůžku“

„Ale nejste agentka?“

„Ne.“

„Na co je teda máte?“

„Pracuju v FBI, ale nejsem terénní agentka.“

„To je dobře.“

„Proč? Protože FBI nesnášíte?“

„Ne, protože v tom nejste dobrá.“

„Jak můžete vědět, v čem jsem dobrá?“ zeptala se. Bože, ten chlap ji dráždil. Pokaždé, když otevřel ústa, řekl něco, co jí bylo proti srsti. Nevzpomínala si, že by ji kdy nějaký muž šel na nervy tak jako on.

„Nemáte instinkt,“ prohlásil. „A než se rozčilíte a začnete se se mnou hádat, odpovězte mi na jednu otázku. A buďte, prosím, upřímná.“

Zamračeně na něho pohlédla. „Tak co?“

„Počítala jste s tím, že by Kenny mohl mít pod pultem nabitou zbraň? Uvažovala jste alespoň na zlomek vteřiny o této možnosti?“

„Ne.“

„Vidíte? To je ono.“

„Nemám výcvik terénního agenta. Neabsolvovala jsem akademii.“

„To vás neomlouvá. Tyhle věci buď máte, nebo nemáte. Ale za něco vás přece jen musím pochválit,“ dodal. „Ten kopanec, kterým jste zpacifikovala toho otravu, byl skvělý. Tím jste na mě udělala velký dojem. Ale na terénního agenta by to bylo málo.“

Neměla chuť jeho ocenění komentovat.

„A co teda vlastně v FBI děláte?“ zeptal se po chvíli mlčení. Všiml si, že opět zrudla, ale nevěděl, zda rozpaky, nebo vztekem. Ale slušelo jí to, to se musí nechat. Zarazil se. Sakra, kde se to v něm vzalo, a zvlášť teď, když se dověděl, že reprezentuje organizaci, kterou nenávidí?

„Píšu,“ řekla. „Co je na tom špatného, když někdo pracuje s počítačem?“ dodala rychle, když si uvědomila, jak podrážděně to ze sebe vyrazila.

„Neřekl jsem, že je na tom něco špatného.“

„Patřím k dost důležité skupině.“

„No tohle!“

„Cože?“

„Vidím, že to baštíte. Týmová hráčka… A taky jste zřejmě náramná liberálka, co?“

„Abych řekla pravdu, jsem,“ prohlásila pevně. „A vůbec se nestydím za to, že sedím u stolu a píšu. Je to poctivá práce.“

„Okay.“

„Dejte už pokoj s tou svou blahosklonností. Nepřijali mě jako písařku, ale stejně skoro nic jiného nedělám. Píšu, každý den od rána do večera. Vkládám informace do databáze. Nemohli bychom už tohle téma nechat být?“

„Samozřejmě, mohli,“ řekl.

Odmlčel se. Viděla na něm, že uvažuje. „O čem přemýšlíte?“ zeptala se.

„Tahle cesta je slušná. Třeba se dostaneme k Zbabělcovu přechodu dřív, než se setmí. Půjdeme jednu dvě míle pěšky, najdeme nějaké odlehlé místo, kde se schováte, a já potom…“

Dál ho nepustila. „V žádném případě. Nic takového,“ prohlásila rezolutně. „Já vám řeknu, co uděláme. Vysadíte

mě, pak si najdete jinou slušnou cestu a před setměním se vrátíte do Aspenu.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Já myslím…“

„Aha.“

Přešla jeho urážku, jako by nic neslyšela. „Myslím, že byste měl odjet, dokud to jde. Alespoň budete moct oznámit FBI, kam jdu.“

„Děláte si legraci, že?“

Nervózně si mnula ruce. „Ne. Mluvím naprosto vážně. Co mi mohou udělat, když nebudou mít vás? Nic. Opravdu, vy se v tom nemusíte angažovat. Řekl jste to sám. Chtějí mě, ne vás. Mimochodem volal jste Noahovi a ten je z FBI. Určitě už zburcoval místní pobočku a lidé z ní jsou už na cestě. Když se dostanete k telefonu, můžete mu znovu zavolat a udat mu přesné místo, kam mířím.“

„Roky čekám na příležitost dostat Monka, a vy teď…“ Byl tak rozčilený, že skoro prskal. Zavrtěl hlavou. „Poslyšte, nechme zbytečných řečí. To si opravdu myslíte, že vás tu někde vysadím uprostřed pustiny a odjedu?“

„Neměl jste to snad v plánu?“

„Sakra neměl!“ houkl na ni. „Chtěl jsem vás schovat na bezpečném místě, někde, kde by vás Monk nemohl najít, a pak se pro vás vrátit.“

„Jinými slovy chtěl jste mě vysadit uprostřed pustiny a odjet. Jenže já vám říkám, že mě nevysadíte nikde, ledaže byste se vrátil do Aspenu, jak jsem vám navrhovala.“

„Vy jste cvok, totální cvok. Víte to?“

„Teď už jo, když jste mi to vy řekl.“

Nijak na její sarkasmus nereagoval. Odhrnula si vlasy z čela a sepnula ruce na vrchu hlavy. „Chtěla bych, abychom už byli z auta venku. Potřebuju klid na přemýšlení.“

„V autě nemůžete přemýšlet?“

Nerozuměl jí. Když byla v kanceláři ve své kóji, cítila se podobně, jako když cvičí jógu. Dokázala si perfektně vyčistit paměť a pak do ní pomalu vkládat fakta, jedno po druhém, zatímco jí prsty běhaly po klávesnici. Ne, to samozřejmě nemůže pochopit a ona mu to nemůže vysvětlit.

„Tak kdo je podobný vám?“

„Prosím? Nerozumím, na co se ptáte.“

„Tam v obchodě… Chrystal řekla, že ta žena byla podobná vám. Takže se ptám, jestli se vás nepokouší zabít nějaká vaše bláznivá příbuzná.“

„Ne. Jediní příbuzní, které mám, jsou teta Carrie a její manžel Tony.“

„Vaši rodiče nežijí?“

Otočila se a chvíli hleděla na profil jeho tváře. „Otce neznám. Myslím, že ani žena, která mě porodila, neví přesně, kdo jím byl,“ řekla.

Pozorovala, jak to na něho působí. Jeho výraz se nezměnil.

„Zemřela před pár lety při automobilovém neštěstí. Nikoho jiného nemám.“

„Ale Chrystal říkala…“

„Slyšela jsem to. Víte, kolik žen v Americe se hodí k jejímu popisu?“

Krátce na ni pohlédl. „Takže jsou skutečné?“

„Co?“

„Vaše vlasy. Žádná umělina?“

Vytřeštila na něho oči. „Ptáte se, jestli nosím paruku?“

„Ne, mluvím o barvě. Jste přirozená blondýna, nebo odbarvená?“

„Proč se staráte o barvu mých vlasů?“

„Nestarám se o ni,“ odsekl podrážděně. „Ale ta neznámá žena je vám údajně podobná, takže si kladu otázku, jestli nejste…“

„Ne, nebarvím si vlasy.“

Nedokázal skrýt překvapení. „Opravdu? A co vaše oči?“

„Co je s nimi?“

„Máte barevné kontaktní čočky?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Vážně?“

„Děláte ze sebe schválně hlupáka?“

„Poslyšte, snažím se dát si věci dohromady, okay? Kenny prohlásil, že ta žena byla hezká. Doslova řekl kost jako blázen.“

„A co?“

Pokrčil rameny. „Podívala jste se na sebe v poslední době do zrcadla? Jestli ano, měla byste vědět…“

„Co?“ pobízela ho znovu, když se zarazil.

Mračil se na ni jako čert. „Sakra ženská… Prostě že jste moc pěkná, k čertu.“

Byl to nejpodrážděnější a nejjedovatější kompliment, jaký jí kdy někdo řekl. Zvláštní však bylo, že ji nerozčilil. Poprvé neměla chuť spustit svou oblíbenou tirádu, že na tom, jak kdo vypadá, ani v nejmenším nezáleží.

Přinutila se znovu soustředit myšlenky na problém, kvůli němuž tu byli. „To nejsou dostatečná data k vyvození závěru.“

„Panebože, vy mluvíte jako počítač. Ale souhlasím, spousta věcí tu nedává smysl.“

Přikývla. Bolel ji žaludek a v krku jako by jí vězel kus žhavého uhlí. Natáhla se pro batůžek a našla anacid, láhev vody a dvě müsli tyčinky. Vzala si dvě tabletky, zapila je a podala láhev a jednu tyčinku Johnu Paulovi.

„Díky,“ řekl, když se pořádně napil. Ukousl z tyčinky a sousto zapil dalším dlouhým hltem. „Chutná to jako papírový karton.“

„Poslužte si.“

Na zlomek vteřiny se usmál, ale ona jeho reakci postřehla. Žasla nad tím, co se s ní děje. Ještě před hodinou nemohla toho náfuku ani vystát, a teď… Najednou se jí nezdál tak hrozný. Měl krásný profil… a byl mužný a sexy. Neměla důvod předstírat, že si toho nevšimla, i když s tím nehodlala nic dělat.

A taky se o ni staral, to nemohla popřít. To, jak ji nabádal, co má dělat, když šla do kanceláře za Chrystal… Měl o ni obavu, o její bezpečnost. To je přece pěkné, pomyslela si. Takže asi není takový studený čumák, za jakého ho měla.

„Zdá se, že bude pršet," poznamenal.

„Déšť nás zdrží."

„S tím nic neuděláme. A slunce už také brzy zapadne," řekl.

„Ještě chvíli pojedeme a pak někam ukryju ten sledovací krám. A potom půjdeme tak daleko, jak budeme moct."

Zaparkoval a vzal hodinky. „Co jste udělala s pistolí, kterou jsme vzali Kennymu?"

„Je v igelitce na podlaze."

„Vemte ji a položte si ji na klín. Cvičila jste někdy na střelnici?"

„Ne."

Podíval se na ni, jako by se něčím provinila. „Mějte ji zajištěnou," řekl a podal jí zbraň. „Nebudu pryč dlouho."

Zmizel dřív, než mu stačila říct, aby byl opatrný. Začalo mžít a čelní sklo se pokrylo vlhkostí. Zdálo se jí, že byl pryč snad hodinu, než se znovu objevil. Rychle sestupoval po svahu k autu.

Když otevřel dveře, zavanul dovnitř studený vzduch.

Sotva nastartoval, zapnula topení. „Kde jste je nechal?" zeptala se.

„Přivázal jsem je na větev na rozcestí na západ odtud. Jestli jedou za námi, doufám, že se dají tou druhou cestou.“

Znovu se rozjel. Díky bohu, že měli terénní vůz s pohonem všech čtyř kol. Proplétali se mezi stromy, a když les zhoustl tak, že už dál nemohli, zacouval John Paul mezi smrky, jejichž větve sahaly až na zem, a vypnul motor.

Jakmile zhasl světla, obklopila je tma. Mžení se změnilo v déšť. Z dálky se ozvalo zahřmění.

„Pro všechny případy máte zbraň, jídlo i vodu,“ prohlásil.

„Jak to myslíte? Chcete říct, že mě tu necháte?“

Otevřel dveře a vystoupil.

Kapitola 16

Když se Carrie doploužila dolů, cítila se jako odsouzená k záhubě. Jilly a Monk zajistili všechny možné cesty, všechny způsoby, jak se dostat ven. Každé okno bylo zadrátované. Každé…, snad s výjimkou jednoho. Pohlédla na ateliérové okno přímo nad schodištěm. Čtverec s vypouklým sklem se rýsoval dobrých deset metrů vysoko. Zavrtěla v zoufalství hlavou. I kdyby naskládaly pyramidu stolů a židlí a nezřítily se, ani pak by se k němu nedostaly.

Anna připravila večeři a usedly k jídlu. Jedly mlčky obklopeny tíživým deprimujícím tichem. Slunce zapadlo a dům osvětlovaly svíčky, které kdesi našla Anna. Nechtěly rozsvěcovat elektrická světla, protože na oknech nebyly závěsy a bály se, že by je Jilly a Monk mohli odněkud pozorovat. Sára dokonce nadhodila možnost, že Monk někde v domě nainstaloval videokameru a sleduje každý jejich pohyb. To Carrii tak vyděsilo, že po jídle znovu prošla celý dům a v každém koutu, každé škvíře hledala objektiv.

Anna se natáhla na pohovku, Sára klesla do křesla a takhle obě čekaly, až se k nim Carrie vrátí.

„Nic jsem nenašla," oznámila jim.

„Co na tom záleží, jestli nás pozorují, nebo ne?" poznamenala Anna.

Carrie si pomyslela, že je to hloupá otázka, ale neřekla to.

„Záleží na tom," odpověděla. „Kdyby se nám přece jen podařilo objevit cestu ven, třeba přes sklep, stačilo by jim stisknout tlačítko a bylo by po všem."

Jenže ani cesta přes sklep nepřicházela v úvahu. Dveře do sklepa byly zamknuté a velkými písmeny na nich bylo fixem napsané jedno slovo, které spolehlivě odrazovalo každého, kdo by se chtěl pokoušet je vyrazit: „Bum!"

Sára s Carrií seděly unavené, skleslé a plné strachu a mlčky hleděly z oken na nádhernou krajinu, na niž se pomalu, ale jistě snášela tma.

Anna se pohnula a posadila se. Carrie si všimla, že vedle ní leží na pohovce nějaké papíry.

„Co je to?" zeptala se.

„Novinové výstřižky. Našla jsem je ve skříňce ve foyer. Zřejmě si to tam schoval jeden z majitelů. Podívejte se, tady jsou," řekla a podala jí obrázek nevěsty a ženicha vycházejících z kostela.

„Šťastní novomanželé," povzdechla Carrie.

„Dovedu si představit, že byli šťastní," souhlasila Anna. „Jenže už nejsou. Teď se rozvádějí a dohadují se před soudem, komu tahle přepychová chata připadne. Tady je o tom všechno," řekla a podala Carrii štos výstřižků. „Pěkně špinavá historie. Nedáte si desert?"

Chovala se jako hosteska na večírku. Carrii to náhle přišlo směšné a rozesmála se, až jí tekly slzy. Také Sára se začala chichotat.

„Pochybuju, že do sebe ještě něco dostanu," řekla potom Sára.

„Jsem těmi pečenými fazolemi s červenou řepou z konzervy nacpaná k prasknutí. Byla to hotová gurmánská večeře."

„Nezapomeňte na kukuřici politou smetanou,“ připomenula jí Anna.

„Bylo to perfektní,“ pochválila Sára.

„Udělala jsem v té špižírně inventuru,“ pokračovala Anna.

„Myslela jsem, že bychom si daly jako desert broskvový kompot. Neměly bychom jíst v kuchyni při svíčce? Zatáhla jsem tam závěsy, takže by nás nemohl nikdo zvenku vidět.“

Švitořila, až z toho začala být Carrie znepokojená. Věděla, že její výbuch smíchu byl výsledkem návalu hysterie, ale u Anny jí to jako hysterie nepřipadalo. Chovala se, jako by hostila staré přítelkyně a trávila s nimi příjemný večer.

„A po desertu mám pro vás překvapení,“ mlela dál Anna. Její pokřivený úsměv připomínal Carrii kočku požírající kanárka.

„Doufám, že jste se nepokoušela otevřít vrata garáže?“ ozvala se Sára. „Ta jsou taky zadrátovaná. Kontrolovala jsem to.“

„Chtěla jste říct, že jste si přečetla varování na dveřích, ne?“ poznamenala Carrie.

„Ano, jistě,“ přikývla Sára rozpačitě.

Carrie jí podala ruku a pomohla jí vstát.

„Nějak jsem se rozseděla,“ povzdechla Sára.

Anna už byla zpátky v kuchyni. Slyšely, jak si zpívá. Carrie si náhle představila, jak leze na pult a otevírá okno nad dřezem, a rozběhla se tam. Naštěstí měla příliš bujnou fantazii. Anna otevírala konzervu se zavařenými broskvemi.

Přesto z ní Carrie nepřestávala být nervózní. Bylo evidentní, že ta žena pořád nechápala bezvýchodnost jejich situace. „Doufám, že se už nebudete pokoušet o žádné hlouposti,“ řekla jí nejistě.

Anna se zasmála vysokým nepřirozeným smíchem, který zněl, jako když se rozbíjí porcelán. „Myslím, že ne. Běžte si sednout a už buďte klidná.“

Carrie měla pocit, že teď by udělala cokoliv, co by jí Sára nebo i Anna řekly. Byla už vším tak zmožená. Trápila se strachem o Avery, a i když si to nerada přiznávala, chyběl jí Tony.

„Stýská se mi po manželovi,“ řekla nahlas a málem se svého hlasu lekla. „Myslím, že ho miluju.“

„Vy to nevíte jistě?“ zeptala se Anna při práci. Rozdělovala do misek půlky broskví a zdobila je mraženým smetanovým krémem, který našla v mrazicím boxu.

„Myslela jsem, že mě podvádí,“ odpověděla Carrie. „Tvrdil mi, že je to nesmysl, ale já jsem mu nevěřila. Večer mu volává jakási žena. Telefon je na mé straně postele, tak to vždycky zvednu já. Pokaždé chce Tonyho, ale když si manžel vezme sluchátko, řekne mi, že zavěsila. Co když to byla Jilly?“

„Vy jste svému manželovi nevěřila?“ zakroutila hlavou Anna.

„Nevěřila.“

Opět jedly většinou mlčky, Carrie se však stále utápěla v sebelítosti. „Víte, v co doufám?“ zeptala se náhle.

„V co?“ pohlédla na ni Sára.

„Že budeme tvrdě spát, až se to stane, a nebudeme o ničem vědět.“

„Bože, to je chmurná úvaha,“ povzdechla Sára.

„Nebo myslíte, že nás zvuk výbuchu stačí vzbudit dřív, než…“

„Přestaňte s tím, Carrie,“ okřikla ji už Sára. „Na takové myšlenky teď nemáme čas.“

„Poslyšte, když chci…“

„Ale dámy, prosím vás,“ přerušila ji pro změnu Anna. „Jste připravené na mé překvapení?“

„Ona se opravdu zbláznila,“ zamumlala Carrie.

Anna to zřejmě nezaslechla. „Postavila jsem v posledních deseti letech dva domy,“ řekla. „Ten druhý má půdorys velký přes tři tisíce čtverečních stop. Je obložený cedrovým dřevem,“ dodala a nervózně se pousmála. „Samozřejmě jsem si na to najala stavební firmu, ale každý den jsem kontrolovala, jestli dělají všechno podle mých představ. Stavbyvedoucí se ze mě mohl zbláznit.“

„To věřím,“ poznamenala Carrie.

„Proč nám to říkáte?“ zeptala se Sára.

„Protože tím chci uvést své překvapení,“ odpověděla Anna.

Nadechla se a zašeptala: „Přišla jsem na to.“

„Na co?“

Anna zářila samolibostí. „Jak se dostaneme ven?“

Kapitola 17

„Tady budete v bezpečí,“ řekl John Paul.

„Vy jste se zbláznil. To chcete jít k Zbabělcovu přechodu pěšky – teď, ve tmě a v dešti, když se blíží bouřka?“

„Avery…,“ začal.

Chytila ho za paži. „Okay, jestli jste se rozhodl, já jsem se rozhodla taky. Jdu s vámi.“

Věděla, že to nepřijme, a taky se s ní začal dohadovat. Nejdřív jí docela slušně řekl, že ho bude zdržovat a že se nechce rozptylovat neustálými starostmi o ni. Když však s touto argumentací neuspěl, zkusil zastrašování, a dokonce sáhl i k výhrůžce, že ji přiváže k volantu.

Nechala ho mluvit a přelezla na zadní sedadlo, kde si z batůžku vytáhla černou tmavou nepromokavou bundu a tmavě červenou baseballovou čepici. Teď děkovala Bohu, že si přibalila i pevné boty na pěší výlety, i když pochybovala, že s Carrií nějaké podnikne. V lehkých teniskách by toho v tomhle terénu a počasí mnoho neušla, navíc byly bílé a ve tmě téměř svítily.

Věděla, že sleduje každý její pohyb. „Pořád si myslím, že je bláznovství chodit po horách ve tmě a v neznámém terénu pěšky, ale protože je mi jasné, že vás od toho neodradím,

půjdu s vámi,“ prohlásila pevně. „Od toho mě zase vy neodradíte.“

„Zůstanete tady,“ opakoval přes zaťaté zuby.

Tvářila se, jako by ho neslyšela. „Daleko se nedostaneme. Někdo z nás si může vyvrtnout kotník nebo spadnout do rokle… Kdyby bylo na mně,“ dodala, „rozhodla bych, že zůstaneme do svítání v autě a ráno to vezmeme o to rychleji.“

„Jo, jenže na štěstí tu nerozhodujete vy, ale já,“ řekl suše. Položila batůžek na podlahu, opřela se o sedadlo a předklonila se. Hleděla mu zblízka do tváře. Jak si měl udržet svou nasupenost, když se na něho usmála? K čertu, navíc na něho zírala těma svýma dětsky modrýma odzbrojujícíma očima.

„Jsou všechny písařky v FBI tak chytré jako vy?“

Snažil se ji zatlačit do obrany, aby se s ním přestala hádat a nechala ho jednat, jak byl zvyklý. Bohužel ani s touhle taktikou neměl úspěch.

„A jsou všichni bývalí mariňáci tak nepříjemní a paličatí jako vy?“

Už chtěl něco odseknout, ale pak se zarazil a usmál se.

„Všichni možná ne,“ připustil.

„Tak jdeme, nebo ne? Ztrácíme čas, Johne Paule.“

„Dobře, počkáme do rána,“ řekl. „A nedívejte se na mě tak, zlatíčko. Prostě jsem se rozhodl počkat.“

„Aha.“

Uvědomil si, že je čas přestat se přít. Namouduši, ta ženská má tvrdší hlavu než on a musel si přiznat, že to na něho dělá dojem. Takže tohle kolo ho nenechala vyhrát, ale on už měl připravený jiný plán. Možná je opravdu rozumné počkat do rána. Ale pak… Doufal, že modroočka bude spát a jemu se podaří ještě před rozedněním vyklouznout z auta a zmizet. Až se probudí, nezbude jí, než zůstat v autě a čekat na něho. A když se mu to nepodaří…

„Nechám klíče v zapalování,“ řekl.

„Okay.“

„Běžte teď na přední sedadlo, abych mohl ta zadní sklopit. Mám tu spacák,“ dodal. „Můžete si do něj vlézt.“

„Můžeme si do něj vlézt oba.“

„Cože?“

Zakoulela očima. „Ale na nějaké divoké představy zapomeňte, Renarde.“

„Divoké?“ zasmál se.

Našla táhla, kterými se odjišťovala opěradla, sklopila je a vytáhla spací pytel. Pak si svlékla bundu a strčila boty pod přední sedadlo. John Paul se natáhl na záda. Nohy měl až u palubní desky. Složil si ruce na hrudi a zavřel oči. Vypadal spokojeně. Avery se zachvěla chladem. Musela přelézt přes jeho nohy, aby se dostala na druhou stranu, a když si lehala vedle něho, málem jí drkotaly zuby. Vzpomněla si na bundu. Sakra, byla někde za ním, zřejmě spadla na podlahu. Džentlmen by ji objal a pokusil by se ji zahřát. Jenže tenhle chlap není džentlmen, když ji takhle ignoruje, usoudila.

Vždycky pro ni bylo otázkou hrdosti nikdy si na nic nestěžovat. Zakládala si na tom, že dokáže snášet nepohodlí. Jenže teď… Vypadalo to, jako by John Paul odhaloval všechny její skryté slabosti. Vždyť nyní opravdu měla chuť plačtivě si postěžovat. Sakra, byla víc znechucená sama sebou než jím. Jenže stejně – nemohla si pomoct, je to trouba.

Vydržíš to, řekla si. Chvíli ležela, ale ty zatracené studené nohy zábly jako peklo. „Sakra…,“ zaklela, tentokrát už šeptem.

„Cože?“

„Řekla jsem, že je zima.“

„Hm.“

„Co hm?“

„Přísahal bych, že jste řekla sakra. Že bych se přeslechl?“

Samozřejmě, libuje si, když může být protivný. Proto mu to tak jde. Třebaže se cítila mizerně, usmála se. „Nezdá se vám, že je hrozná zima?“

„Ne.“

Nenechala se odradit. „Kdybychom se k sobě trochu přitiskli, mohli bychom se vzájemně zahřát,“ řekla.

Ani se nepohnul. „Sakra obejměte mě, Renarde. Nevidíte, že se klepu zimou? Proboha, buďte trochu džentlmen.“

Pořád nic. Ležel bez hnutí jako pařez. K čertu s hrdostí! Přitiskla se k němu sama a snažila se ukrást pro sebe něco z jeho tepla. Byl jako elektrická poduška.

„Tak bude to?“ zasyčela na něho jako poddůstojník na cvičišti.

Musel se držet, aby nevyprskl smíchy. „Jestli vás obejmu, drahoušku, mohlo by se stát, že bych už nebyl džentlmen.“

Parchant. „Risknu to, drahoušku,“ zavrčela vztekle.

Otočila se, aby mu to usnadnila, a jakmile na sobě ucítila jeho paži, přitiskla se k jeho boku. V tu chvíli se i on otočil a pevněji sevřel oběma rukama.

Měl pocit, že objímá kus ledu. Bradou se dotýkal vršku její hlavy. K čertu, voněla, až se mu z toho točila hlava. Jako mentolový bonbónek, pomyslel si, když jí zkusil třít záda.

„Jste jako rampouch,“ zabručel.

Neměla ani tolik energie, aby něco odpověděla. Teplo jeho těla bylo tak uklidňující, že zavřela oči a nechala ho, aby ji hladil.

Příliš pozdě si však uvědomila, že se jí vyhrnulo tričko a on jí vzadu vklouzl rukou pod něj. Jeho prsty se široce roztáhly na jejích nahých zádech.

Vtom nahmátl jakýsi kaz na její kůži, jako by tam měla velkou jizvu. Vzápětí sebou trhla, až ho udeřila hlavou do brady.

„Sakra, co to děláte?“ zabručel a třel si bradu.

Rychle si stáhla tričko a odsunula se od něj. Uzavřela se před ním dřív, než si stačil uvědomit, co se děje. Převalil se na záda a zavřel oči. Co to k čertu na těch zádech má? Musí to být jizva. Co se jí stalo?

„Nechte mě na pokoji," zašeptala.

Byla napjatá, připravená bojovat. Tajila dech a čekala, kdy ta otázka padne. Po chvíli hlasitě vydechla. Proč sakra mlčí? Proč se jí neptá, co to má na zádech.

Říkala si, že se nemá za co stydět, ale potom si vždy připomenula reakci těch několika mužů, kteří kdy viděli její nahá záda nebo se jich dotkli. Vždy to bylo stejné – zděšený výraz a vzápětí znechucený úšklebek. Vzpomněla si, jak se jeden muž, o němž by nikdy neřekla, že je povrchní, viditelně zachvěl. Pak samozřejmě vždy následoval soucit a otázky…, stovky otázek.

Jenže John Paul neřekl ani slovo. Nemohla už to jeho mlčení vydržet a otočila se k němu. Ten blbec ležel se zavřenýma očima a tvářil se, jako když spí. S tím si na ni nepřijde.

„Podívejte se na mě sakra."

„Jmenuju se John Paul, ne Sakra."

Ještě na ni bude zkoušet fóry. Co to s ním je? Proč se nezeptá, co to má na zádech…, nebo se od ní neodtáhne? Byla si jistá, že tu zatracenou svrasklou jizvu musel ucítit. „No tak?"

„Co no tak?"

Byla z něho čím dál podrážděnější. „Co si myslíte?"

„Věřte mi, zlatíčko, že to není nic, co byste chtěla slyšet."

„Ale chci. Povězte mi to."

„Víte to jistě?"

„Tak ven s tím," vyštěkla. „Chci vědět, co si myslíte."

„Okay. Myslím si, že jste hrozně protivná ženská."

Zůstala na něho civět s otevřenými ústy. „Co jste to řekl?“

„Slyšela jste mě dobře. Řekl jsem, že jste hrozně protivná ženská. Málem jste mi zlomila čelist, jak jste mě bouchla do brady. Chcete, abych vás zahřál, a sotva se vás dotknu, už se mě pokoušíte zabít.“

„Nepokoušela jsem se vás zabít.“

Znovu si přejel rukou po bradě. „Mohla jste mi vyrazit zuby.“

Panebože, to snad není pravda. „Dobře… Omlouvám se. Jen jsem se lekla… Hrome, proč já se vám omlouvám?“

Blýskl po ní šibalským úsměvem, až se jí zrychlil tep. „Protože je to slušné,“ protáhl svým svůdným jižanským přízvukem.

Bože, co komu udělala, že musí trávit noc s takovým blazeovaným pitomcem? Jenže proč na ni působí tak, že jí smysly vyvádějí jako splašené? Zablýsklo se a na okamžik uviděla jasně jeho tvář. Byla porostlá pichlavým strništěm, přesto nevypadal jako vagabund. Uvědomila si, že má chuť dotknout se ho. Také zvláštní pach jeho těla ji… vzrušoval. Cítila v něm libavku a pižmo a čerstvé borové hobliny. A když ji držel v náruči, zdálo se jí, že jeho tělo je hladké jako dokonale vybroušená socha z nejlepšího mramoru. K čertu, všechno na něm bylo tak sexy. A byl tak svalnatý, tak… Však se ho chyť, řekla si. Vzpomeň si, ty máš iniciativu.

Jo, jasně. „Chybí mi jen tolik, abych vás začala opravdu nenávidět,“ ukázala dvěma prsty mezírku širokou jako palec.

Měla pocit, že se jí do těch slov podařilo vložit správnou míru hněvu. Ještě přikývla, aby viděl, že to mínila zatraceně vážně.

Nezdálo se, že by jím to nějak otřáslo. Vlastně jen zavřel oči a ležérně řekl: „Myslím, že s tím dokážu žít.“

Kapitola 18

„Projdeme zdí,“ prohlásila Anna a pohlédla na obě ženy, aby viděla, jak na její návrh zareagují. Sára se zatvářila zmateně, Carrie podrážděně.

„Jo, jasně,“ zabručela Carrie. „Prorazíme v ní otvor nadlidským karatistickým kopem nebo ho vypálíme svými laserovými pohledy…“

„Carrie, nechte Annu, ať nám vysvětlí, jak si to představuje,“ řekla Sára.

„Nevěříte mi, ale já vám říkám, že to půjde. Když jsem vystoupila z auta, šla jsem k té kamenné zdi a podívala se dolů. Na téhle straně domu je svah. Není tam takový prudký spád, jako když se podíváte z oken obývacího pokoje.“

„Pokračujte,“ pobídla ji Sára.

„A taky jsem si všimla, že boční zdi jsou z cedrového dřeva, ne z kamene jako čelní zeď,“ řekla. „A právě u té boční zdi je špižírna. Podle mě je z vnějšku obložení z cedrových desek a zevnitř sádrokarton. Navrhuju, abychom prorazily v sádrokartonové desce velkou díru a pak se pokusíme vyrazit nějaké to cedrové prkno.“

„Ale Anno, tu zeď netvoří jen sádrokarton a cedrové desky,“ namítla Sára.

„Vím přesně, co mezi tím je,“ prohlásila Anna. „Jenom tepelná izolace, ale ta se prorazí lehce. A možná taky elektroinstalace. To se uvidí…“

Sára seděla předkloněná dopředu a uvažovala o Annině myšlence.

„Obkladové desky jsou obvykle půl až tři čtvrtě metru dlouhé,“ dodala Anna. „To by mělo stačit, abychom se protáhly ven.“

„A jak prorazíme tu sádrokartonovou desku? Holýma rukama?“

„Třeba pohrabáčem, co visí u krbu,“ odpověděla Anna. „A noži pak otvor rozšíříme. Nože tu jsou, dívala jsem se. Když začneme hned, kdo ví? Do rána můžeme být venku.“

„Čas běží,“ řekla Carrie. „Já navrhuju, abychom zkusily rozbít okno a doufaly, že…“ Sára ji však přerušila dřív, než stačila svou myšlenku dokončit.

„Ne, to je příliš riskantní,“ prohlásila rezolutně. „Podle mě bychom to měly zkusit tak, jak říká Anna.“

„A co ty cedrové desky?“

„To nebude tak těžké,“ mínila Anna. „Jsou jen přibité. Když najdeme něco, čím do nich pořádně bouchnout, vyrazíme je.“

„Panebože, tak my máme plán,“ řekla Sára. Pleskla dlaní o stůl a zasmála se. „Zřejmě tu nenajdeme lano, po kterém bychom se spustily, ale mohly bychom si pomoct prostěradly, ne?“

„Vězni ve filmech vždycky prchají po prostěradlech,“ poznamenala Carrie.

„Opravdu?“ pohlédla na ni Anna.

Carrie přikývla. „Vidím, že se opravdu nedíváte na televizi.“

Anna zavrtěla hlavou. „Ta prostěradla bych si mohla vzít na starost já. Navázala bych je, abychom získaly dostatečnou délku.“

„To by se hodilo,“ mínila Sára. „A já s Carrií zatím budeme pracovat na proražení zdi. Jste vážně skvělá, Anno. To by mě nikdy nenapadlo, že bychom mohly uniknout tímhle způsobem. Opravdu myslím, že se to dá provést.“

„Ale musíme to stihnout během noci,“ řekla Carrie. „Představa, že se budu plahočit ve tmě lesem, mě sice moc neláká, ale když budeme postupovat ze svahu dolů, určitě narazíme na nějakou cestu, která vede směrem k městu.“

Podala to, jako by už byly v bezpečí. Je snad tak naivní, nebo to opravdu bude jednoduché? To ukáží až příští hodiny.

„Asi bychom si každá měla s sebou vzít pořádný nůž,“ napadlo Sáru. „Pro případ, že bychom narazily na nějaké zvíře.“

„Nebo na Monka,“ dodala Carrie a zachvěla se. „Já osobně bych dala přednost divému zvířeti před ním. I když… Víte, že se mi…“ Zarazila se a upadla do rozpaků.

„Co?“ zeptala se Sára.

„Budete si myslet, že jsem se zbláznila, ale zdál se mi… prostě jako hezký chlap.“

Sára se zasmála. „Za to se vůbec nestyďte. Mně se taky líbil. A ten jeho akcent. Myslíte, že byl přirozený?“

„Řekla bych, že ano,“ mínila Carrie. „Připadal mi tak sexy.“

Anna je mlčky poslouchala, ale po poslední Carriině poznámce už to nevydržela. „Styďte se, Carrie,“ ozvala se rozhořčeně.

„Jste přece vdaná žena.“

„Ano, jsem vdaná, ale ne slepá,“ bránila se Carrie. „Nic špatného na tom nevidím, když řeknu, že je nějaký muž hezký. Jistě byste i vy…“

„V žádném případě,“ nenechala ji dokončit Anna. „To bych nikdy nemohla Erikovi udělat, abych si připustila smyslnou touhu po jiném muži.“

„Řekla jsem snad, že po něm smyslně toužím?“

„Nechte hašteření, dámy,“ napomenula je Sára. „Když vás poslouchám, chce se mi jít a otevřít dveře.“

Kapitola 19

John Paul našel hodinky, které zavěsil na strom na rozcestí, a pak urazil pěšky víc než dvanáct mil. Širokým obloukem obešel místo označené na mapě a hledal nějaké stopy – cokoliv, co nepatřilo do zdejšího přírodního prostředí, jako třeba odstřelovače schovaného někde v křoví. Když se přesvědčil, že kolem nikdo není, vybral vhodné místo, schoval tam hodinky a vrátil se čtyři míle k Zbabělcovu přechodu.

Nemusel pochybovat, že je na správném místě, protože tam našel tabulku s nápisem Zbabělcův přechod. Byla evidentně nová, nepoznamenána povětrností, nemohla tady být déle než pár dní. Šipka ukazovala k jámě starého opuštěného dolu. Na prknech, jimiž byl vchod zahrazen, vlála přibitá červená ženská šála.

Rozednilo se a vycházející slunce rozpouštělo chuchvalce mlh. John Paul si našel bezpečný úkryt v keřích mezi stromy, odkud na vchod do dolu dobře viděl. Nijak ho nelákala představa, že by měl lézt dovnitř. Jsou snad ty ženy tam? Pochyboval o tom.

Monk by je jistě neunesl, aby potom dal Avery mapu s přesným označením místa, kde je drží. Ne, má svou kořist někde bezpečně schovanou, to bylo víc než jisté.

Kdy se však hodlá odhalit? Možná si myslí, že je napadne do té jámy vlézt. Jak je vlastně plánuje zabít? Zřejmě je chce vyhodit: do vzduchu. Jo, to by se mu podobalo. Pěkně a Čistě, přičemž výbuch v podzemí by ani nebylo moc daleko slyšet a nemusel by se starat o pohřbíváním toho, co by z nich zůstalo.

No tak, říkal si v duchu, ukaž se. Mezi jámou a okrajem lesa, kde se skrýval, bylo asi dvacet metrů otevřeného prostoru. Vylez, Monku, dopřej mi potěšení jistého výstřelu. Nechtěl ho zabít, pouze zneškodnit… a pak z něj dostat, kde vězní ty ženy.

Někdo tu byl. Informovala ho o tom intuice a potvrzovaly to zvuky lesa. Ticho. Ptáci nezpívali, nic se nehýbalo, pouze ranní větřík šuměl ve větvích svou tesknou melodii a občas se z velké dálky ozvalo zahřmění doznívající bouře.

John Paul byl trpělivý, dokázal čekat. Ale co Avery? Jak dlouho ještě bude spát? A až se probudí a zjistí, že je pryč, nepokusí se ho hledat? Toho se obával. Představil si, jak vstupuje do nastražené pasti a Monk ji… Ne, silou vůle tu myšlenku potlačil.

Náhle měl pocit, že něco zaslechl. Naklonil hlavu na stranu a napjatě poslouchal. Nic, zvuk se už neozval.

Co teď Avery dělá? Ještě spí? Nechal ji schoulenou v spacím pytli a vedle ní položil pistoli.

Nerad ji opouštěl. Sakra přestaň s tím, je v pořádku, řekl si už poněkolikáté. Auto je dobře ukryté deset mil odtud. Samozřejmě že je v pořádku. Čím častěji si to však opakoval, tím méně o tom byl přesvědčen.

Jak to, že se mu tak rychle dostala na kůži? A co se stalo s ním, že na něj tak zapůsobila? Vždyť je to nějaká zatracená liberálka, připomínal si. Jedna z těch, co chtějí zachraňovat svět.

Ne, ještě hůř – týmová hráčka a její tým kope s láskou a oddaností za FBI.

Oni dva se k sobě absolutně nehodí. Absolutně ne! A přesto tu sedí a nemyslí na nic jiného, než aby se jí nic nestalo.

Monk je mohl celou dobu stopovat… Kdesi za ním praskla suchá větvička. Otočil hlavu a snažil se určit, z kterého místa se zvuk ozval. Mohlo to být tak deset patnáct metrů od něho, ale při šumícím větru bylo těžké určit to přesně.

Snad pět minut seděl strnule, aniž pohnul jediným svalem.

A pak uslyšel jiný zvuk – lehké zašustění listí. Nekonečně pomalu zvedl zbraň a zamířil na místo, odkud zvuk přišel. A pak ji uviděl. Vlastně jen její modré oči – hleděly na něho mezi dvěma větvičkami, které opatrně rozhrnula.

Napětí vystřídal hněv. K čertu s ní, vždyť ji málem zabil! Co si myslí, že za ním takhle slídí? Kdyby se mu neukázala tak, že ji poznal, kdyby udělala prudší pohyb, opravdu ji mohl odprásknout. Sklonil zbraň a v duchu zaklel. Zatracená ženská!

Díky bohu, že jí neublížil. A přesto uvažoval, že by jí nejraději zakroutil krkem.

Musel se přemáhat, aby na ni nehoukl. Místo toho zvedl ruku, a když ji uviděla, naznačil jí gestem, aby zůstala tam, kde je. Pomalu zavrtěla hlavou a zvedla prst. Pak ukázala za sebe.

Opatrně se vydal k ní.

Avery věděla, že je bez sebe vztekem. Bylo to na něm poznat, když nic jiného, prozrazovaly to jeho zaťaté zuby. Jakmile byl u ní, naklonila se k němu, až se téměř dotkla rty jeho ucha. „Našel auto," zašeptala.

Vtom zaslechl John Paul pohyb a uviděl asi patnáct metrů od nich mezi stromy záblesk oceli. Reagoval bleskově.

Avery ani nestačila otočit hlavu. V jednom okamžiku mu šeptala do ucha a v dalším ležela na břiše s obličejem v listí. John Paul ležel na ní a střílel. Kolem ní se rozstřikovala hlína.

Odvalil se z ní, znovu vystřelil a pak jí prudce trhl nahoru.

Zvedla se na kolena. „Rychle, hněte sebou," poručil jí.

Už po prvním výstřelu věděla, že Monk má pušku se silnou municí. A zřejmě s dalekohledem pro noční vidění. Měl všechno pro jediný jistý výstřel. Ne, vystřelil dvakrát.

John Paul poznal, že se je Monk snaží přinutit, aby uprchli přes mýtinu, protože střílel do míst jejich jediné ústupové cesty.

Avery mu na to málem skočila. Bezděčně se otočila doprava, pryč od sprškek hlíny, které vyrážely ze země kulky, ale John Paul ji zvedl na nohy a vlekl ji za sebou. Stačila si uvědomit, že ji drží tak, aby ji jeho tělo chránilo jako štít.

„Rychle sakra, pohněte," pobízel ji.

Paží před ní rozhrnoval větve jako fotbalový útočník prodírající se houštinou obránců. Klopýtla a málem ho povalila, on ji však vlekl dál. Prchali lesem nahoru do svahu. Náhle měla pocit, že slyší nějaký hukot, ale pomyslela si, že jí tak divoce šumí krev v uších.

Mýlila se. Dorazili na jakousi skálu. Kámen byl vlhký a kluzký. Snažila se lézt po rukou a po kolenou dál, ale vtom se zarazila. Panebože… Před nimi se černala hluboká strž, na jejímž dně se nejméně patnáct metrů pod nimi valila zpěněná voda. To byl ten hukot!

Blesklo jí hlavou, že se dál nedostanou. Jsou v pasti. Před nimi rokle a řeka se zpěněnými peřejemi, za nimi vrah se zbraní, které nemohou čelit. Když hleděla dolů do vířící vody, napadlo ji, že mají větší šanci přežít, když se ocitnou

tváří v tvář Monkovi, než tam dole. Rozevřela zip na kapse a nahmatala pistoli. John Paul vytáhl ze své zbraně zásobník a zasunul do ní nový. Podíval se přes okraj skály, jednu dvě vteřiny uvažoval, pak zastrčil svou pistoli Avery do kapsy a zavřel ji na zip.

Tušila, co má v úmyslu. „Zůstaneme tady a budeme se bránit," řekla.

Zavrtěl hlavou. Oba slyšeli, jak se Monk prodírá keři. Občas naslepo vystřelil. John Paul sevřel Avery paží kolem pasu. „Umíte plavat?" zeptal se. Než stačila otevřít ústa, přinutil ji vrhnout se dolů.

Kapitola 20

Umí plavat? Sakra měl si počkat na její odpověď, než ji strhl. Nevykřikla. Ani jí při nekonečném pádu dolů neproběhl před očima její život. Neměla na nic takového čas, protože se zoufale snažila vymanit se z jeho sevření. A taky měla hrůzou sevřené hrdlo, než aby z něj mohl vyjít nějaký zvuk. Bože, nedovol, aby se utopila.

Pohltila je ledová voda. Přestože dopadli nohama napřed, projel jí bleskově šok od pat až do mozku a na okamžik ji ochromil.

Ani teď ji nepustil. Stále ji svíral jednou rukou, zatímco druhou se zoufale snažil bojovat s hučícím živlem a dostat oba nad vířící vodu, která se převalovala z jedné peřeje do druhé. V okamžiku, kdy si už myslela, že jí prasknou plíce, se konečně ocitla nad vodou. Stačila se však jen jednou nadechnout a už ji znovu proud stáhl pod hladinu.

Předtím však ještě na zlomek vteřiny zahlédla na břehu medvěda. Přísahala by, že se na ně šklebil, a napadlo ji, že to může být to poslední, co ve svém životě viděla. Ne! Nechtěla zemřít, chtěla žít – kdyby už jen proto, aby udělala peklo tomu mizerovi, který se ji pokouší utopit. Znovu se nad ní zavřela hladina, jako by ji něco popadlo za kotníky a táhlo dolů. Uměla plavat.

Vyrostla u moře – nejdřív na Floridě a pak v Kalifornii – a byla lepší plavec než většina jejích vrstevníků. Tohle však nemělo s plaváním nic společného. Hučící živel si s nimi pohazoval jako s kousky dřeva.

Znovu se ocitli nad vodou. Stačila se nadechnout a pak uviděla, že dva metry od ní plave silná pokroucená větev. Natáhla se a oběma rukama se jí chytila.

Řeka se neustále točila a převalovala, z jednoho směru do druhého, přesto se pomalu dostávali blíž ke břehu. Avery kopala nohama, co mohla, a také John Paul s jednou paží zaklesnutou za větev se ji snažil řídit stejným směrem. Když se konečně dostali na mělčinu, postavil se a pak jí pomohl na břeh.

Leželi vedle sebe na trávě, oba tak vyčerpaní, že se nedokázali pohnout. Avery sípavě dýchala a třásla se zimou, až jí zuby drkotaly.

„Jste v pořádku, zlatíčko?“ zeptal se po chvíli.

Náhle se prudce posadila a začala se dávit. Musela vypít snad polovinu řeky.

„Jestli umím plavat?“ vyhrkla mezi dvojím nadechnutím. „To jste se mě ptal, než jste mě strhl z té skály?“

„Takže jste mě slyšela?“ Natáhl se k ní a jemně jí odhrnul mokré vlasy z očí.

Pohlédla zpátky na hučící řeku. Sám Bůh nad nimi musel držet ochrannou ruku, že to přežili, pomyslela si. Jiné vysvětlení ji nenapadalo. „Okay, tak teď už víme, co je to ta pětka, o které mluvila Chrystal,“ řekla.

John Paul se posadil. „Víme? Já ne.“

„Klasifikace peřejí, to je jasné,“ usmála se. „Tahle byla největší. Pětka.“

Zakroutil hlavou. Před chvílí spolu prošli peklem a teď mu není schopná říct nic jiného, než ho poučovat, jak se klasifikují peřeje.

„Neudeřila jste se do hlavy?“

„Ne, jenom jsem pochopila, co je to pětka. To je všechno.“

„Chcete si to zkusit ještě jednou?“

„Kdybych byla ve stejné situaci…“ Zamžourala na skály nad nimi a dodala: „Myslím, že jsme se ho zbavili.“

„Tím si nejsem tak jistý.“ Přinutil se vstát, i když se mu vůbec nechtělo. Otřepal se jako pes, když vyleze z vody, a podal jí ruku.

Udělala chybu, že se jí chopila, protože jí ruku vzápětí málem vyškubl z kloubu. Ten člověk byl jako slon, který si nedovede představit, že jsou na světě tvorové mnohem křehčí než on. A co se vlastně chystá dělat? Otočil se a pozoroval místa, odkud tak šíleným způsobem uprchli.

„Co je?“

„Najděte si nějakou větev a zameťte stopy, které po nás zůstaly. Nebo ne, jen byste to zhoršila. Udělám to sám.“

Ustoupila do lesa a odtud pozorovala, jak několika větvičkami jako košťátkem zahlazuje jejich stopy v říčním písku. „Můžete mi říct, proč automaticky předpokládáte, že jsem neschopná a nic neumím?“ zeptala se. „Máte tenhle problém jenom se mnou, nebo se všemi ženami?“

„Jenom s vámi.“

Zašklebil se na ni a pak se zase otočil pryč. Uvědomila si, že mu dělá radost, když si do ní může rýpnout. Byla však příliš vyčerpaná a prochladlá, než aby na jeho škádlení reagovala.

„Máte ponětí, kde jsme?“ zeptala se místo toho. Třásla se tak, že to ze sebe stěží vypravila.

„Ne.“

Nebyla to zrovna ta odpověď, v niž doufala. „Takže jste zřejmě nebyl jako kluk skaut, že?“

„Buďte bez obav, dostaneme se tam, kam potřebujeme.“

„Zpátky k autu?“

„Ne. Trvalo by nám příliš dlouho, než bychom našli místo, kde se dá přebrodit řeka.“

„Potřebovali bychom se dostat k telefonu,“ podotkla. A někam, kde by bylo možné se osprchovat a usušit si oblečení, pomyslela si.

John Paul skončil se zahlazováním stop a přišel k ní. „Sakra, vždyť zmrznete,“ zabručel.

„A vy ne?“ zeptala se, když ji objal a začal jí třít paže.

„Mně je dobře,“ odpověděl. „Koluje mi v žilách ledová voda…, alespoň mi to bylo řečeno.“

„Kdo vám to řekl?“

„Moje sestra.“

„Aha. Ta by to měla vědět.“

„Zbyly vám nějaké síly? Můžeme se vydat na cestu?“ Rozepnul zip na kapse její větrovky a vytáhl svou zbraň. Byla jen trochu vlhká. Zastrčil si ji do zadní kapsy džínsů.

„Zbylo mi stejně sil jako vám.“

„Tak to vezmeme poklusem. Alespoň se zahřejete.“

„Kudy?“

„Teď musíme nahoru, abychom potom mohli dolů.“

Pohlédla na příkré svahy, které je ze všech stran obklopovaly.

„Bylo by lehčí pustit se podél řeky, ale to asi Monk předpokládá,“ poznamenala.

Otočila se a vyrazila do zalesněného svahu. Šli déle než hodinu a za celou dobu spolu nepromluvili jediné slovo.

John Paul žasl nad její výdrží. Jakmile na začátku nasadila tempo, už z něj neslevila. Nestěžovala si, že už nemůže, nezastavovala se k odpočinku. Bylo mu jasné, že pro ni fyzická námaha není ničím neobvyklým. Už předtím si prohlédl její tělo a okamžitě poznal, že je zvyklá cvičit. Jenže to, jak rovnoměrně a vytrvale šla, svědčilo o tom, že pro svou

kondici dělá víc, než že si jednou za týden zajde na hodinu aerobiku.

Když dorazili k horské bystřině, napadlo ho, že by se mohli zastavit a trochu nabrat dech.

„Co tak dát si na chvíli pauzu," navrhl.

Díky bohu, pomyslela si. Díky bohu. „Jestli to myslíte kvůli mě, tak není třeba."

Kdyby řekl, že tedy půjdou dál, dala by se buď do pláče, nebo padla vyčerpáním. Stará sešitá rána na boku ji pálila, jako by se jí tam někdo dotýkal žhavým pohrabáčem, a musela se vší vůlí přemáhat, aby se za ni nechytla a nezkroutila se bolestí.

Všimla si, že není ani v nejmenším zadýchaný. Klesla na kolena k pramenu, nabrala do dlaní vodu a dychtivě se napila.

„Myslíte, že nás stopuje?" zeptala se, když se jí trochu uklidnil dech.

„Je třeba s tím počítat," odpověděl. „Musel však najít místo, kde se dá přebrodit řeka, takže před ním máme náskok. Povězte mi, co se stalo s autem." Stále se proklínal, že ji tam nechal samotnou.

Sedla si do trávy a opřela se zády o strom. „Probudila jsem se a vy jste byl pryč. Tak jsem se vydala vás hledat."

Sedl si vedle ní.

„Jenže moc daleko jsem se nedostala. Začala jsem stoupat do svahu, když jsem uviděla v mlze světla. Představte si, že jsem se málem rozběhla proti nim. Naštěstí jsem dostala včas rozum a rozhodla se počkat, dokud auto nepřijede blíž."

John Paul jen zakroutil hlavou. „Mohla jste mu vběhnout přímo…" Ani větu nedokončil. Pomyšlení, co se mohlo stát, ho zcela vyvedlo z míry.

„Dole zastavil a vystoupil. V jedné ruce měl baterku, v druhé pušku a takhle stoupal po svahu k vašemu ukrytému

vozu. Musel zaměřit jeho polohu. Samozřejmě jsem věděla, že je to Monk, takže jsem zůstala schovaná.“

„A co se dělo potom?“

„Prohledal auto.“

„Viděla jste mu do obličeje?“

„Ne. Bála jsem se pohnout. Otevřel kryt motoru, cosi vzal a pak to zahodil do strouhy. Kdybychom se vrátili, možná bych to našla. Měl na sobě větrovku s kapucí, takže jsem neviděla ani to, jaké má vlasy. Ale byl vysoký, tak kolem sto osmdesáti pěti.

Nepřipadal mi však hubený. Nebyl robustní, ale svalnatý, jako kulturista.“

„Vím, že je to mistr převleků a měnění podob,“ poznamenal John Paul. „Noah mi řekl popis, který má FBI. Žádný úřednický typ to prý není. Myslím, že kdyby na tom Monkovi záleželo, Noah by ho nepoznal, ani kdyby s ním byl v jedné místnosti.“

„Nevím, jestli byl sám, nebo s někým,“ pokračovala Avery.

„Přijel v land roveru, ale když vystupoval, nerozsvítilo se vnitřní světlo, takže jsem neviděla, jestli s ním někdo je. Navíc zastavil dost daleko ode mě. Myslíte, že s ním byla ta žena?“

„Těžko říct.“

„Asi není žádný packal v tom, co dělá, že?“ zeptala se.

„Ne, to teda není,“ potvrdil John Paul.

„Dlouho tam stál, ani se nehnul. Možná pět minut. Bylo to hrozně zvláštní, až strašidelné.“

„Zřejmě poslouchal zvuky lesa a doufal, že něco zaslechne.“

„Třeba mě?“

„Ano.“ Vzal ji kolem ramen a přitáhl ji k sobě. „Naštěstí jste se nepokusila utíkat. To by byl váš konec.“

„Uvažovala jsem, že vytáhnu pistoli, ale byla jsem tak blízko a bála jsem se, že by mohl zaslechnout zvuk zipu.“

„Kdybyste spala…“

„Zastřelil by mě, že?“ dokončila za něho. „Víte, co vám řeknu? Jestli mi ještě někdy takhle utečete jako kluk, přesně to udělám já vám – zastřelím vás.“

Protože se k němu tiskla, aby se od něho zahřála, neměla její hrozba patřičnou váhu.

„Ne, už vám neuteču,“ slíbil nevrle. „Teď je mi jasné, že to byla ode mě blbost. Sakra, mám dojem, že jsem z toho už moc dlouho pryč. Všechny moje instinkty jsou v háji.“

„Co to znamená to z toho, Johne Paule?“ zeptala se a zkoumavě na něho pohlédla.

„Pojďme už,“ řekl a vstal. „Musíme pohnout. Čas běží.“

Pochopila. Jinými slovy, nech to být, holka. Rozhodla se, že mu teď vyhoví a zkusí to později. Vstala, ale cítila, že ji bolí celé tělo. Se zaúpěním si třela svaly a bylo jí úplně jedno, že nevypadá moc jako dáma.

„Víte, co bych potřebovala?“

„Něco k jídlu, suché oblečení…“

„Ano, to taky,“ přikývla. „Ale teď jsem myslela, kdybych si tak mohla zacvičit jógu, jak jsem zvyklá. Uvolnit se a chvíli provádět cvičení volných asociací.“

„Cvičení čeho?“ zeptal se. Byl přesvědčený, že se přeslechl.

Zopakovala mu to. „To si necháte v mysli probíhat fragmenty nějaké události a pak, když jste naprosto uvolněný, občas jeden vezmete a analyzujete ho. Nemůžete to však dělat, dokud nejste absolutně uvolněný.“

John Paul pozoroval, jak si protahuje dlouhé nohy. „A jak toho absolutního uvolnění dosáhnete?“ zeptal se.

„Představami,“ odpověděla. „Přenesu se tam, kde se cítím zcela bezpečná a volná jako ve skutečném domově. Odcházím do svého… šťastného místa na zemi.“

„Vy si ze mě děláte legraci.“

„Vůbec ne.“

„Ale mluvíte, jako byste byla pomatená,“ zasmál se. „Víte to?“

„Možná opravdu jsem. Mám to v rodě,“ řekla překvapivě vážně.

Sepnula ruce za zády, několikrát zakroutila trupem, pak si protřepala paže i nohy a rozběhla se. Znovu ji v závěsu následoval a držel se jí, dokud jí nedošel dech. Pak rovnoměrným tempem stoupali, až ztratili řeku z dohledu a neviděli kolem sebe jedinou známku civilizace. Kde hrome jsou? Neocitli se už někde za hranicemi Colorada?

Avery se náhle zastavila, předklonila se a několikrát se zhluboka nadechla. Potom si přitiskla ruce na boky a pomalu se narovnala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí.

Proboha proč není alespoň udýchaný? Je přece člověk, ne? Zařekla se, že ať se děje co děje, neuslyší od ní jediné slovo stížnosti. Ani jediné!

„Proč bych neměla být?“ odpověděla. Snažila se, aby to znělo co nejledabyleji.

„Nechcete si odpočinout?“

K čertu s ním. Samozřejmě že si chce odpočinout.

„Ne,“ řekla chabě. „Můžu jít dál… Ledaže byste chtěl vy“ dodala s důrazem na poslední slovo.

„Ne. Takže půjdeme.“

„Pořád na sever?“ zeptala se, aby získala další chvilku na vydýchání. „Ztratila jsem orientaci. Kdyby už bylo slunce na obloze…“

„Na severovýchod.“

Jeden krok za druhým, říkala si. Rovnoměrným tempem. Tak do toho, Delaneyová. Čas běží. Zatni zuby.

Bojovala. Bojovala se svým vyčerpaným tělem i s neustále se ozývajícím nutkáním vzdát to. Snažila se nemyslet na vlhké spodní prádlo, které se jí lepilo na tělo, ani na bláto v botách.

V jednu chvíli zakopla o ležící větev a určitě by se natáhla, kdyby ji včas nezachytil. Terén byl čím dál strmější a zrádnější. Konečně se dostali ven z lesa.

Zvolnila a pak se zastavila. Ocitli se na skalní římse, z níž se otevíral panoramatický rozhled na krajinu pod nimi. Hory, údolí, záplava lesů, louky…, všechno nádherně zelené, šťavnaté. A nikde jediné živé duše. Do takového ráje se přece lidé musí jen hrnout, ne? Kde se tedy skrývají?

„Není to krása?“ řekla.

„Je.“

Snažila se nepropadnout zoufalství. „To jste pořád takhle chladný? Copak nemůžete aspoň jednou…“

„Uvědomujete si, kde jsme?“ přerušil ji. „Bude nám trvat dva dny, než se dostaneme zpátky do civilizace.“ Pátral pohledem, zda uvidí v nekonečném moři lesů nějaké cesty. Neviděl. Alespoň se opět zorientoval.

„Tolik času nemáme,“ řekla. Náhle jakoby celá sklesla. Teď už jí ta krása kolem nepřipadala tak úžasná, spíš hrozivá. Začínala chápat, co je čeká. Může být jejich situace ještě bezútěšnější?

Chtělo se jí plakat, ale ovládla se. Zatni zuby, opakovala si v duchu. „Ale co, teď už to bude dobré,“ vypravila ze sebe.

„Proč myslíte?“

Chvíli nad tím uvažovala. „Protože jednou se to musí obrátit k lepšímu,“ řekla nakonec.

A pak začalo pršet.

Kapitola 21

Carrie si myslela, že Anna je snad nejškrobenější a nejkonzervativnější žena, s jakou se kdy setkala. A taky člověk, který jim nebude ničím užitečný. V tom se ovšem mýlila. Anna se kupodivu držela velmi dobře. Poté, co skončila se svazováním prostěradel, se k nim připojila a pomáhala jim se stěnou. A opět Carrii překvapila tím, jak dokázala pracovat a jakou měla výdrž. Ano, naprosto postrádala smysl pro humor, ale bylo na jejich situaci něco k smíchu? Pokud Anna nemluvila o posvátnosti manželského svazku, docela to s ní šlo.

Bylo také zřejmé, že je zvyklá poroučet, protože měla snahu neustále jim práci organizovat a rozdělovat úkoly. Udělat pohrabáčem díru do sádrokartonové desky kupodivu netrvalo dlouho.

Hmoždit se s izolací ze skelné vlny nebylo vůbec příjemné, ale také ne těžké. Naštěstí nebyly v místě, kde se rozhodly prorazit otvor, žádné trubky ani elektrická instalace.

A pak se pustily kuchyňskými noži do vnějšího dřevěného obložení. To už bylo mnohem těžší. Carrie se dokonce poranila na prstě a musela si ho nechat ošetřit. Zatímco jí Anna vytahovala třísku, Sára pokračovala v práci.

Kolem třetí hodiny ranní byly všechny tři zcela vyčerpané. Sára a Carrie už měly prsty olepené leukoplastí, Anna však vypadala stále jako ze žurnálu. Ani jeden nehet neměla ulomený.

„Co ta lana z prostěradel?“ zeptala se Sára, když na chvíli klesla na židli, aby si odpočinula.

„Jsou připravená,“ odpověděla Anna. Postavila před ni misku rajské polévky a šla nalít další Carrii.

„Jsem příliš unavená, abych měla chuť na jídlo,“ prohlásila Carrie.

„Musíte jíst, jinak se brzy vysílíte,“ nedala se odbýt Anna.

Sára si všimla, že vytáhla z kapsy dvě pilulky, obrátila se k nim zády a pak je spolkla a zapila vodou.

„Co to berete?“ zeptala se jí.

„Ale nic,“ zabručela Anna a sedla si proti Carrii.

„Aspirin?“ zeptala se Carrie.

„Ano,“ odpověděla. Sára však zavrtěla hlavou.

„To nebyl aspirin. Aspirin není v růžových kapslích.“

„Vy jste nějak všímavá,“ poznamenala Anna. „Mám to na předpis. Prášky proti nevolnosti. Někdy mívám takové záchvaty.“

Carrie ji poslouchala jedním uchem. Seděla opřená loktem o stůl a podpírala si hlavu jako chlapi v hospodě. Byla však příliš unavená na to, aby se starala o etiketu.

„Jaké záchvaty?“ nedala Anně pokoj Sára.

„Nic zvláštního. Asi před půldruhým rokem jsem objevila v jednom místě jakousi malou bouličku. Řekla jsem o tom Erikovi a ten mě zavezl k lékaři. Ukázalo se, že to není nic vážného.“

„Díkybohu,“ poznamenala Carrie.

Sára se dívala Anně do očí. „A v kterém místě jste tu bouličku zjistila?“

„V pravém prsu,“ odpověděla. „Udělali mi biopsii a řekli, že to není nic vážného.“

„Takže nešlo o zhoubný nádor, že?“

Carrie nechápala, proč se tím Sára teď tak zabývá. Dokonce jí připadlo, že se chová dotěrně.

„Vždyť právě řekla, že to není nic…,“ začala.

Vtom ucítila, že ji Sára kopla pod stolem do nohy. „Není tedy zhoubný?“ opakovala Sára otázku.

„Jenom trochu,“ řekla Anna s pohledem upřeným na lžíci, kterou míchala polévku.

Carrie zpozorněla. „Tohle vám řekli doktoři?“

„Prosím vás, víte přece, jací doktoři jsou,“ mávla rukou Anna.

„Všechno zveličují, dělají paniku. Erik tvrdí, že když člověku doporučují všechny ty léčby… a operace, snaží se jen vydělat peníze.“

Carrie pohlédla na Sáru. „Takže vám doporučili operaci?“

„Jistě. Erik věděl, co z nich vyleze, a samozřejmě měl pravdu. Mysleli si, že mě přemluví, abych si dala prs odejmout. Dovedete si představit, co by to udělalo s pojistným na mém zdravotním pojištění?“

„V těchhle věcech se nevyznám,“ řekla Sára. „Co by to udělalo?“

„Stouplo by. Hrozně,“ odpověděla Anna. „Navíc by nám pojišťovna ten drobný zákrok stejně nezaplatila.“

Odkdy je amputace prsu drobný zákrok? pomyslela si Carrie. Byla tak ohromená, že se nezmohla na slovo. Raději vzala lžíci a předstírala, že jí.

„Erik udělal s našimi úsporami pár skvělých investicí,“ pokračovala Anna. „Je tak chytrý. Jsou to všechno perfektní, bezpečné investice, takže jsem samozřejmě souhlasila, když mi o nich řekl.“

„On vám o nich řekl až potom, co je udělal?“ zeptala se Sára.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla. „Má ode mě neomezenou plnou moc. Chci říct, že je v mé firmě rovnoprávným partnerem.“

Carrie i Sára si všimly, že Anna najednou sedí strnule jako loutka. Bylo evidentní, že se stáhla do obrany. Sára ochutnala polévku. „Dobře jste vybrala, Anno,“ řekla. „Rajskou já miluju.“

„Já taky,“ usmála se Anna.

„A proč si myslíte, že by vám to pojišťovna nezaplatila?“

„Kvůli preexistujícím podmínkám. Sjednaná doba na naší staré pojistce už uplynula a nová pojistná smlouva, kterou Erik našel, měla mnohem rozumnější pojistné. Jenže vstupovala v platnost až za třicet dní. A biopsii mi dělali právě v tom období, takže by řekli, že nemoc začala ještě před začátkem platnosti pojistky. Erik mi radil, abych počkala, ale já jsem byla tak zneklidněná…, prostě chovala jsem se pošetile. Samozřejmě že na ten zákrok máme peníze, kdyby byl nezbytný,“ dodala rychle. „Ale Erik hledal na internetu a rozhodli jsme se zkusit alternativní metody. Vystydne vám polévka, Carrie.“

„Ještě k tomu…,“ začala Carrie, ale Sára ji znovu kopla do nohy.

„K čemu?“ zeptala se Anna. Opět už měla v očích ostražitý výraz.

„Nejsou v kuchyni nějaké krekery?“

„Obávám se, že ne.“

„Máte štěstí, že se můžete spolehnout na manžela,“ prohlásila Sára.

Carrie se zakuckala. „Ano, to máte,“ připojila se. „Škoda že nemohl jet do lázní s vámi.“

„Snažila jsem se ho k tomu přemluvit," řekla Anna. „Koupil mi týdenní pobyt v lázních jako překvapení k narozeninám.

Chtěl, abych si odpočinula a nabrala síly. Po návratu jsme chtěli znovu zajít za lékaři a poradit se, co dál. Dělala jsem si starost, co to všechno bude stát, ale Erik řekl, že zdraví je přednější než všechno ostatní. Prohlásil, že je ochotný vydat poslední cent, jen když se uzdravím."

Parchant, pomyslela si Carrie. Chce se jí zbavit, ale Anna není schopná přiznat si pravdu, protože je stále otřesená zprávou o své nemoci. Proto si maluje ten úžasný obrázek o manželovi, který ji zbožňuje. Zanechal jí alespoň dopis, nebo to zařídil tak, aby zemřela, aniž se dozví, že ji poslal na onen svět on?

„Než se rozední, musíme být na cestě," přerušila její myšlenky Sára.

„Mám odřené ruce a vy taky," posteskla si Anna. „Nevím, jak budeme po těch prostěradlech…"

„Dokážeme to."

„Anno, máte na sebe něco jiného než tohle? Něco na cvičení?" zeptala se Carrie. „Nemůžete běhat po horách ve vysokých podpatcích nebo trepkách."

„Ne, nic takového nemám."

„Tak dáme se Sárou něco dohromady a vybavíme vás."

Uvědomila si, že se její názor na Annu naprosto změnil. Náhle se cítila jako její ochránkyně a doufala, že to, k čemu se chystají, Anna vydrží a všechny tři se dostanou do bezpečí.

„Co tak zabalit nějaké jídlo, které bychom si s sebou vzaly," navrhla Anna. „A lékárničku."

„Můžeme si vzít moji. Vozím ji vždycky s sebou," řekla Sára.

„Je na mém toaletním stolku, jenže já už nemám ani tolik sil, abych vyšla po schodech nahoru."

„Já tam skočím,“ nabídla se Anna. „Aspoň budu mít pocit, že jsem užitečná. A ty misky nechte, já je později opláchnu.“

„Ten parchant,“ zašeptala Sára, jakmile byla Anna z doslechu.

Carrie přikývla. „Teď mám další důvod, který mě požene, abych se z toho dostala. Zabiju toho hajzla.“

„A já vám s tím pomůžu,“ řekla Sára.

Kapitola 22

Avery zaslechla nějaké zvuky, jakoby vrčení. V každém případě to nebylo nic lidského. Posunula se blíž k Johnu Paulovi. Slíbil jí dvacet minut odpočinku a našel úkryt pod převislou skálou, kde bylo dost suchého prostoru, aby si mohl natáhnout nohy.

Avery navrhla, že by se mohli podívat po nějaké jeskyni, ale on nesouhlasil. Bál se, že by je tam mohlo překvapit nějaké zvíře, možná dokonce medvěd. Chtěla také rozdělat oheň, ale i to zamítl. Stoupající kouř by prý mohl být vidět na míle daleko.

Vrčení se ozvalo znovu. Dokonce se jí zdálo, že tentokrát to bylo blíž. Šťouchla do něho. „Slyšel jste to?“ zašeptala.

„Jo,“ zabručel ospale.

Seděl opřený o skálu s nataženýma nohama. Objal ji jednou rukou kolem ramen a řekl, aby se uvolnila a odpočinula si. Měla hlavu položenou na jeho rameni a občas ucítila, že se jí otřel bradou o temeno. Nevěděla, zda to dělá z něžnosti k ní, nebo jsou to jen bezděčné pohyby.

Odkudsi se ozvalo zašustění. Trhla sebou a strnula. Opět se jí zdálo, že zaslechla to záhadné vrčení. Panebože, co to může být? Medvěd? Nebo snad puma?

John Paul měl pistoli položenou na zemi, ruku na pažbě.

Zhluboka se nadechla a snažila se nemyslet na to, jak nepříjemně se cítí. Musí si udržovat pozitivní mysl. Být naladěná optimisticky.

Panebože, vždyť tu nejspíš najdou smrt. Buďto je zabije Monk, nebo rozsápe nějaká šelma. Povzdechla si. To má k optimismu zatraceně daleko. John Paul musel cítit, že se zachvěla, protože jí začal třít paži. Byla mu za to vděčná. Snažila se uvolnit, ale co člověk nadělá, když mu v hlavě stále víří úzkostné myšlenky a není schopen je zastavit? Možná je to tím, že je už fyzicky příliš vyčerpaná. Posadila se, ale málem se sesula zpátky na zem.

Věděla, že si musí odpočinout, pokud chce vydržet další námahu, která je nevyhnutelně čeká. Kde asi teď jsou Carrie a ty druhé dvě ženy? A co s nimi je? Má John Paul pravdu, že už jsou mrtvé? Panebože…

Zavřela oči, zapudila tu hrůznou představu a znovu se pokusila navodit stav příjemného odpočinku. Jak to ale dokázat, když člověka bolí celé tělo a prsty na nohou mu trnou chladem. Chtěla se vyzout z bot, ale John Paul jí to nedovolil. Řekl, že si nohy musí na vlhké boty zvyknout a křeče prostě musí rozchodit. Věděla, že u námořní pěchoty podstoupil výcvik přežití v extrémních podmínkách, a podvolila se mu. Navíc byla příliš unavená na to, aby se s ním přela.

Umínila si, že ať se děje co děje, nikdy nesmí být tak cynická jako její teta nebo John Paul. Když se spustil déšť a on si z ní začal dělat legraci kvůli její poznámce, že jednou se to musí obrátit k lepšímu, klidně odpověděla, že déšť je příjemný, a mlžný opar nad krajinou, který s sebou přinesl, okouzlující. Ano, přesně tak to řekla. A taky se usmála. Jenže pak se rozpršelo a drobný déšť se změnil v liják. Přesto se stále snažila udržovat si optimistickou mysl. Co je ještě může potkat horšího? uvažovala. Vždyť už mokří jsou, tak co?

Potom se však lijavec změnil v krupobití a z oblohy padaly kusy ledu velikosti golfových míčků. To už šlo všechno hrdinství stranou a oba se rychle uchýlili pod ochranu lesa. Další zašustění ji vrátilo do přítomnosti. Slyšel to? Zvedla hlavu z jeho ramene a napjatě naslouchala. Nic, pouze šumění deště ve větvích.

Seděl se zavřenýma očima, ale když na něho upřeně hleděla, pomaluje otevřel. Byla tak ráda, že je tu s ní. Cítila se vedle něho bezpečná. Jeho sílají uklidňovala a dodávala jí naději. Nedovedla si představit, co by si v téhle situaci počala sama.

„Chtěla bych…“ Nedokázala to. Nebyla schopná vyslovit nahlas, jak je mu vděčná za jeho pomoc.

„Já taky.“

Později si nebyla schopná uvědomit, kdo dal k tomu polibku popud první. Věděla jen, že se k němu naklonila a on se sklonil k ní. Anebo si ho přitáhla a on se jí pouze poddal? Nevzpomínala si. Věděla jistě jen to, že se jejich ústa… spojila.

Bože, jaký božský pocit projel v tu chvíli jejím tělem. Jeho rty byly tak teplé… Jediným dotykem ji zbavil všech myšlenek na to, že by se měla bránit. Naopak v ní vzbudil touhu chtít víc, mnohem víc. Byl jemný a něžný, přesto cítila v každém jeho dotyku sílu, s níž si ji podmaňoval. Vzal ji za bradu a přinutil ji, aby mu otevřela ústa.

Aniž si uvědomila, co dělá, vklouzla mu na klín a ovinula mu paže kolem krku. A pak, když ji začal hladit a laskat, hodila za hlavu všechny zábrany, a zcela se mu poddala. Měla pocit, že ji zbavil vší vůle. V podbřišku jí poškubávalo zvláštní chvění, a když jí vsunul jazyk do úst, přála si, aby do ní pronikal ještě drsněji a žádostivěji.

Každý jeho dotyk v ní vyvolával vlny horkého vzrušení. Teprve když odtrhl rty od jejích úst, si uvědomila, že má ruce

pod jejím tričkem a hladí ji na nahém těle. Poznala, že v něm jejich polibek vyvolal stejné vzrušení jako v ní. Proč by mu jinak bušilo srdce jako o závod?

Pokusila se mu vymanit, vyklouznout z jeho klína, ale nedovolil jí to. Stále ji pevně držel a teprve po chvíli ji jemně přinutil, aby si položila hlavu na jeho rameno.

„Víte, co by se mi teď líbilo?“ zašeptal chraptivým hlasem rozechvělým touhou.

Ještě se nestačila pořádně nadechnout. Pořád cítila chuť jeho rtů a v mysli si znovu promítala každou vteřinu toho závratného okamžiku.

Náhle si uvědomila jeho otázku. „Proboha, Johne Paule…“

„Co?“

„Vy se chcete milovat?“

Dlouho mlčel a tvářil se, jako by přemýšlel, co odpovědět.

„Hm, ano. To taky, to by, myslím, bylo taky krásné. Jestli mi to nabízíte, kočičko, ani mě nenapadne vás odmítnout.“ Nedívala se na něho, mohl si tedy dovolit úsměv. „Ale já jsem myslel, že bych si hrozně rád dal cheeseburger.“

Prudce zvedla hlavu. Tak tak, že stačil uhnout, aby mu nevyrazila zuby. „Cože?“

„Prostě mi napadlo, že by teď bylo skvělé dát si cheeseburger. A smažené hranolky a pivo,“ dodal.

„To vám nestačily ty keříky?“

Zasmál se. „Žádné keříky, borůvky. Dobrá věc na to, aby si člověk zachoval energii. Jenže pořád mám chuť na cheeseburger. Švagr mě naučil jíst nezdravá jídla.“

„Vy opravdu myslíte na jídlo?“ zeptala se v úžasu.

Zazubil se na ni. „Jistě. Ale jestli zoufale toužíte po sexu, přizpůsobím se vám.“

„Netoužím po žádném sexu.“

„Ale před chvíli jste řekla, že ano.“

Nesnesitelný chlap. „Nic takového jsem neřekla.“

„A políbila jste mě,“ vedl dál svou. „Takže jsem myslel…“

„Proboha přestaňte!“

„Nemůžete popřít, že jste se na mě vrhla jako hladová šelma, zlatíčko.“

Teď už chápala, proč mají k sobě láska a nenávist tak blízko. Měla chuť ho uškrtit. Dobře věděla, že mu působí potěšení takhle si ji dobírat. Dokonce se zdálo, že ho to náramně vzrušuje.

„Mýlíte se. Byl to jen takový bezvýznamný polibek. Nevím, co mě to napadlo,“ prohlásila v bláhové snaze mít poslední slovo.

„Tak proč jste byla tak vášnivá a vzrušená, když šlo jen bezvýznamný polibek?“

„Nebyla.“

„Lhářko.“

Asi by mu opravdu jednu vrazila, kdyby jeho urážka nezněla jako pohlazení. „A vy jste nebyl vášnivý a vzrušený?“

„Ani náhodou.“

„A teď, kdo lže?“ zasmála se.

„Základní pravidlo při jakékoliv operaci je, pokud možno co nejméně lhát. A teď ještě chvíli odpočívejte. Deset minut a potom vyrazíme.“

Nemohla odpočívat, dokud se neuvolní. A toho mohla dosáhnout jen jediným způsobem. Odtáhla se od něho, zaujala lotosovou pozici, jak ji tomu naučil instruktor v józe, a v sedu se zkříženýma nohama a rukama položenýma na kolenou dlaněmi vzhůru zavřela oči. Soustředila se pouze na dýchání a nutila se nebrat na vědomí zvuky lesa a potlačit

všechny myšlenky, které se jí honily hlavou. Trvalo jí celých pět minut, než začala cítit, že se celá uvolňuje.

„Co to děláte?“ ozval se vedle ní.

Jeho otázka ji vrátila zpět. „Provádím relaxační cvičení.“

„Jógu?“

„Tak nějak. Chci si vyčistit mysl a potom…“

„Co?“

Povzdechla si. Chtěla bych se vrátit domů, pomyslela si. Do svého nádherného, dokonalého domova, jak se jí teď zdál. „Potom se vrátím do svého šťastného místa.“

Kupodivu se nezasmál. „Aha. Takže jste to mínila vážně? Myslel jsem, že jste to tenkrát řekla jen tak, žertem.“

„Představuju si to jako místo, kde bych se cítila neskonale dobře. Třeba verandu. Sedím v houpacím křesle, kolem voní šeříky, v pozadí šumí voda… Uklidňuje mě to, uvolňuje mi to mysl. A pak se začnu probírat daty, která jsem shromáždila.“

„Každý má své rituály,“ poznamenal.

Nepochopil. Ale ona to od něho ani nečekala. Zavřela oči a znovu se soustředila na dýchání.

Uběhlo dalších několik minut, v nichž si pomalu začala dávat díly skládanky dohromady.

„Co jste tím mínil, když jste řekl, že základním pravidlem při jakékoliv operaci je nelhat?“ zeptala se.

„Řekl jsem, pokud možno co nejméně lhát.“

„Ano, tak jsem to myslela. Proč je to podle vás tak důležité?“

„Protože každá lež se vám vrátí v nejméně vhodný okamžik a může vám podrazit nohy. Takže…“

„Takže když se člověk drží ve všech maličkostech pravdy, nemůže zakopnout. Ano, samozřejmě…“

Najednou byla vzrušená jako dítě v obchodě s hračkami. Otevřela kapsu a vytáhla z ní provlhlou mapu.

„Jsem to ale hlupák. Monk mohl o tom místě číst v novinách, a když se ho Carrie zeptala, kam ji poveze, vzpomněl si na to. Předpokládala jsem, že lhal. Proč ne, když lhal i ve všem ostatním. Ale co když v tomto případě říkal pravdu?“

Díval se na ni a nic nechápal. Měl pocit, že mluví nesmysly.

„Nezačínáte toho mít dost?“

Usmála se. „To víte, že jo,“ připustila. „Ale o zdravý rozum jsem pořád ještě nepřišla.“

„A co jste tedy chtěla těmi zmatenými úvahami říct?“

„Jen to, že zřejmě vím, kde Carrie a ty další dvě ženy jsou.“

Stále z toho nebyl chytrý, ale zpozorněl. „Jak jste na to přišla?“

„Vím to od Carrie. Volala mi z letiště, na záznamník. Nadšeně mi vykládala, kam je Monk poveze.“

Přimhouřil jedno oko. „A to mi říkáte teprve teď?“

„Vždyť se vám to snažím vysvětlit,“ bránila se. „Myslela jsem, že jí lhal. Řekla jsem vám, že mi nechala vzkaz na záznamníku a že jsem ho vymazala. A slyšel jste přece, na co jsem se ptala Cannona, ne?“

„Ano. Jestli měli nějaké problémy s vodou.“

„A on odpověděl, že ne, že v Utopii se nic takového nemůže stát. A pak jsem se ho zeptala, zda mají nějakou horskou chatu.“

John Paul přikývl. „Ano, vzpomínám si. Odpověděl, že ne.“

„Proto jsem se ho už dál na nic neptala. Carrie mluvila o horské chatě. Myslela jsem, že všechno, co jí Monk namluvil, byla lež. Ale co když ne?“

„A proč si teď myslíte, že jí nelhal o tom, kam se ji chystá vézt?“

„Vždyť jste to před chvílí řekl sám. Proč lhát, když není třeba. Lži se vám vrátí v nejméně vhodnou chvíli a podrazí vám nohy," opakovala jeho vlastní slova. „Tehdy už ji měl, je to tak? A řekl jí své pravé jméno. V tu dobu už s ním šla poslušně jako ovečka, protože neměla tušení, co se chystá. Stačila mi však zavolat z dámské toalety. Pochybuju, že o tom telefonátu Monkovi řekla. Proč by to dělala?"

„Kdyby jí Monk opravdu prozradil, kam ji míní zavézt, nespustil by ji z očí. Není to žádný amatér."

„Nespustil by ji z očí… Jenže na dámskou toaletu s ní jít nemohl," namítla. „A zřejmě nevěděl, že má s sebou jeden ze svých mobilů."

„Ona jich má víc?"

Avery přikývla. „Vždycky s sebou nosí dva. Carrie je workoholik, zbláznila by se, kdyby zůstala bez spojení třeba kvůli vybité baterii. Navíc používá jeden pro obchodní záležitosti a jeden pro osobní."

„Mohla by s sebou nosit rezervní baterie."

„To samozřejmě nosí," řekla. „Tak co si o tom myslíte?"

„Mám říct pravdu? Že jste dobrá."

„Nechte si to… Jen jsem analyzovala data. Podle mě máme padesátiprocentní naději, že je to tak, jak říkám. Ale musíme si to ověřit."

„A vy víte, kde ta horská chata je?"

Zatímco rozkládal mapu, stručně mu vylíčila své setkání se starým džentlmenem.

„Jo, už vidím kroužek, který vám udělal."

Potom mu pověděla o rozvádějících se manželech, kteří se soudí o to, komu chata připadne. „Prý se to má v brzké době rozhodnout. Řekl mi také, že ten objekt je už týdny prázdný." John Paul pomalu přikývl. „Okay, zdá se, že opravdu stojí za to, abychom se tam podívali. Takže konec přestávky. Je čas vyrazit."

„Musíme se dostat k telefonu. To je teď nejdůležitější.“

„Ne,“ řekl tiše. „Nejdůležitější je zůstat naživu.“ Věděl, že tohle se lehčeji řekne, než udělá.

Kapitola 23

Teď, když konečně mohly chatu opustit, zmocnil se všech tří takový strach, že nebyly schopné se pohnout.

Byly čtyři hodiny ráno a do rozednění zbývaly přibližně dvě hodiny. Sesedly se u kuchyňského stolu a usrkávaly horký čaj, aby se zahřály, než vyrazí. Otvorem proraženým ve spíži vanul do kuchyně chlad.

„Co když Monk natáhl kolem celého objektu drát nebo nastražil něco podobného?“ uvažovala Carrie. „Ve tmě nic neuvidíme.“

Znovu na ně padla hrůza. „Nemyslím, že by měl čas všechno tohle udělat,“ odpověděla po chvíli Sára. „Podle mě si byl jistý, že se ven nemůžeme dostat.“

Carrie měla takový strach, že se celá chvěla. „Poslouchejte,“ zašeptala, „kdyby se mi něco…“

„Takhle nemluvte. Dokážeme to, všechny tři,“ prohlásila Sára. Snažila se o rezolutní tón, ale neznělo to přesvědčivě.

„Nechte mě dopovědět,“ trvala na svém Carrie. „Slibte mi, že kdybych při tom útěku zemřela, zavoláte na policii a přinutíte je, aby našli Avery a chránili ji. A zavolejte mému manželovi,“ dodala. „Tony by se o Avery…“ Zlomil se jí hlas a víc ze sebe nevypravila.

„Nemysleme na to, co by bylo, kdyby…,“ řekla Sára.

„To je pravda,“ přidala se Anna. „Soustřeďme se na to, co nás čeká.“

Carrie přikývla. „Já vím.“ Postavila prázdný šálek a vstala.

„Musíme vyrazit. Konec oddalování.“

Anna ji chytila za ruku. „Všechno dopadne dobře, uvidíte.“

Carrie se na ni usmála. Viděla, že Anniny oči začínají mít opět ten skelný lesk, kterého si všimla už dřív. Zřejmě si vzala další tabletku proti bolesti. Když večer hledala v jejím pokoji cestu ven, všimla si, že má taštičku na toaletní potřeby plnou medikamentů.

„Nezapomněla jste si dát do kapsy léky, které potřebujete?“ zeptala se.

„Ne. Mám je.“

„Můžu vám některé vzít. Ještě mám v kapsách místo.“

„Není třeba.“

„A co ty dopisy?“ zeptala se Sára Carrie. „Máte je u sebe?“

„Ano, vzala jsem je.“

„Dobře. Tak do toho.“

Už předtím se dohodly, že Sára půjde první. Jeden konec lana z prostěradel přivázaly k noze kuchyňského stolu, který byl širší než otvor. Carrie a Anna přesto chtěly lano držet, dokud se Sára nespustí na zem. Anna udělala zhruba po každém metru délky uzel, aby se měly čeho chytit, kdyby ztrácely sílu a klouzaly jim ruce.

Druhá měla jít Carrie, protože Anna trvala na tom, že je nejlehčí a má největší šanci dostat se dolů i v případě, že by se uzel na stole začal uvolňovat.

Carrie chtěla jít jako poslední, Anna však trvala na svém.

„Kdybych posledních pár metrů padala, dokázaly byste mě se Sárou chytit. Já musím jít poslední,“ prohlásila.

„Bože, na tohle vůbec nemyslete. Udělala jste spolehlivé, silné lano, Anno. Vydrží, uvidíte.“

„Ano, všechno dopadne dobře.“

Anna opět mluvila nepřirozeně optimisticky, jako by se chystaly na procházku. Že by jí zase začalo harašit, nebo za to mohou prášky proti bolesti?

Sára vykročila ke špižírně. Carrie a Anna ji sledovaly, jak si uvazuje konec lana kolem pasu. „Doufám, že je dost dlouhé,“ poznamenala Carrie.

Sára klesla na kolena a začala lézt do otvoru. „Lehněte si na břicho a vysouvejte se pomalu nohama napřed,“ zašeptala Carrie.

„Máte v kapse tužkovou baterku?“ zeptala se Anna.

„Ano, mám.“

Carrie si sedla na podlahu a zapřela se patami o zeď. Anna seděla za ní a pomáhala jí držet lano. Když si už Carrie myslela, že to trvá nekonečně dlouho, napětí lana náhle povolilo a obě ženy se převalily dozadu. „Takže teď já,“ řekla Carrie a zhluboka se nadechla.

Lehla si na břicho a začala se sunout do otvoru.

„Počkejte,“ zašeptala náhle Anna. Chytila ji za bundu, vstrčila jí do kapsy tlustou obálku a zavřela kapsu zipem.

„Co to je?“ pohlédla na ni Carrie.

„Jste z nás nejsilnější, takže kdybychom to já a Sára nedokázaly, zařídíte…“

„Co?“ pomáhal jí Carrie, když se Anna odmlčela. „Co zařídím?“

„Prostě něco zařídíte, to už poznáte. A teď běžte.“

Carrie nehodlala ztrácet čas. Dozví se později, co tím Anna mínila.

Už teď ji pálily mozoly v dlaních po předchozí dřině, nemohla si však dovolit sténat bolestí. Opatrně se pověsila na

lano a začala se pomalu spouštět. Anna se ještě pokusila jí nahoře pomoct, ale málem vypadla ven.

Také Carrie se bezpečně dostala dolů.

Lano povolilo a Anna se zvrátila dozadu. Rychle se zvedla, vysunula se hlavou do otvoru a pátravě se zadívala do temné hloubky. Nic neviděla, zaslechla jen tiché volání.

Vytáhla lano nahoru a couvla od otvoru. „Tři slepé myši, tři slepé myši," začala si prozpěvovat. „Podívej, jak utíkají. Podívej, jak utíkají…"

Vstala, smetla si špínu z vypůjčených tepláků a zamířila do kuchyně. „Podívej, jak utíkají." Zvláštní, pomyslela si, jak jí tahle melodie vlezla do hlavy a nedala jí pokoj. Neměla děti a teď si tady prozpěvuje obyčejnou dětskou říkanku. Pamatovala si, že jí ji zpívával otec, když byla malá. Jak je to vlastně dál? Nemohla si vzpomenout přesně. Věděla jen, že myši utíkají před farmářovou ženou, která jim uřízne nožem hlavy.

„Tři slepé myši," zpívala si tiše, když si klekla a pokoušela se rozvázat uzly na laně. Po chvíli si uvědomila, že si jen poláme nehty, vstala, zašla si do kuchyně pro nůžky a lano od nohy stolu odstřihla.

„Tři slepé myši…" Znovu vstala, napila se vlažného čaje a vrátila se k otvoru. Věděla, že dole netrpělivě čekají Carrie se Sárou, a proto jim poslala svůj vzkaz. Hodila lano z prostěradel dolů. Nepochybovala, že jim bude jasné, k čemu se rozhodla. Zaslechla výkřik. To musela být Sára, pomyslela si, protože ta se jí z těch dvou zdála citlivější a soucitnější.

„Tři slepé myši… Pane na nebi, já se té hloupé melodie nezbavím," povzdechla, když zavírala dveře špižírny. Všimla si misek po rajské polévce, napustila do dřezu teplou vodu, přidala saponát a umyla všechno použité nádobí a lžíce. Jakmile byla hotová, postavila stůl, přitáhl k němu židle, dala

před každé místo podložku pod talíř a sfoukla svíčku. Pak zamířila ke schodům.

Cítila se stará a k smrti unavená. Teď se pořádně prospí a zase to bude lepší, pomyslela si. Předtím však musí něco udělat se svým zevnějškem. Nemohla pochopit, jak mohou dobře situované ženy se smyslem pro módu, jako jistě Carrie a Sára jsou, na sebe někdy vzít šusťákové tepláky. Už ten název – tepláky. Copak dámy běhají v teplákách a potí se? Jen obyčejné hrubé ženy se potí, říhají a vsazují si do nosu kroužky… nebo si nechávají mrzačit tělo někým jiným, třeba doktory. Copak jí její milovaný Erik neřekl, co si o tom myslí? Zbožňoval její tělo a nedovedl si představit, že by s ním ti chirurgové udělali to, co zamýšleli.

Trochu se jí točila hlava, a když vystupovala po schodech, musela se přidržovat zábradlí. Nahoře si dala horkou sprchu, nakulmovala vlasy a přestříkla je lakem. Pak dlouho vybírala, které ze svých nových pletených šatů ze salonu St. John si má obléct.

Rozhodla se pro mátově zelené s rozkošnými stříbrnými sponami, protože se jí zdály vkusné i elegantní. Potom vklouzla do stříbrných perleťovaných lodiček s vysokými podpatky, vybrala si své oblíbené diamantové náušnice a nasadila si je. Byl to dárek od Erika k jejich poslednímu výročí.

Prošla celou cestu po chodbě až ke schodům, když si uvědomila, že zapomněla na parfém. Vrátila se a střikla si trochu na obě zápěstí. Spokojeně si povzdechla. Pak rychle sešla dolů, ale na posledním schodě se zastavila. Vycházející slunce proměnilo obývací pokoj v zlatý chrám. Pohled na tu krásu jí vzal dech. Škoda že tu není Erik, aby to viděl, pomyslela si. Ano, škoda že tu s ní není.

Netušila, jak dlouho tam stála. Deset minut, nebo dvacet, možná ještě déle. Konečně pocítila účinek druhého prášku

proti bolesti a trochu omámená přešla vratkým krokem pokoj. Zachichotala se, když si uvědomila, že není schopná jít rovně. Cítí se takhle nějak ti zdrogovaní? Je snad ona zdrogovaná? Snažila se soustředit. Došla k pohovce a klesla na ni. V dalším okamžiku usnula.

Třebaže by nikdy nevěřila, že je něco takového možné, poznala po probuzení, že ve spánku plakala. Měla tváře vlhké od slz.

Namáhavě se posadila a utřela si zbytky vlhkosti prsty. Pak si všimla, že jí na bříškách prstů ulpěly stopy make-upu a rozhodla se, že se vrátí nahoru a přepudruje si tvář. Náhle však zaslechla zvuk přijíždějícího auta. Pořád ještě trochu dezorientovaná se postavila, upravila si klopy kabátku a zamířila do jídelny, odkud bylo vidět oknem na kruhovou příjezdovou cestu. Šla toporně a vratce.

Před vchod dojel stříbrný Cadillac DeVille a zastavil. „Kdo to může takhle časně být?“ zamumlala. Podívala se na hodinky – další dárek od milovaného Erika – a užasla. Netušila, že už je po deváté.

Couvla o krok od okna, aby ji nebylo zvenku vidět. Z auta vystoupila žena s nasupeným výrazem. Bouchla dveřmi a otevřela víko kufru.

Anně se zdálo, že je jí trochu povědomá, ale nedokázala si vybavit, odkud. Žena měla tvář zkřivenou hněvem, a třebaže Anna neslyšela ani hlásku, podle pohybu rtů poznala, že si něco pro sebe mumlá.

Je snad tohle Jilly? Byla vysoká, měla blond vlasy a hezkou postavu – přesně, jak svou sestru popisovala Carrie. V žádném případě však nepatřila k ženám, které Anna považovala za krásné. Kdyby neměla tak nasupený výraz a usmívala se, možná by byla hezká. Ale ne krásná.

Pleť však měla krásnou, to se jí muselo nechat. Z dálky se zdálo, že je téměř bez kazu, a Anna si pomyslela, že se jí

musí zeptat, jaký druh čisticího mléka používá. Nebo že by to byl tak silný make-up? To se uvidí.

Vlasy měla trochu krátké a střapaté, ale jejich barva byla úžasná. Nejvyšší kvalita, pomyslela si Anna a uvažovala, zda by jí ta nepříjemně se tvářící žena řekla, do kterého salonu chodí. Taky by chtěla mít vlasy, které by jí kdejaká žena záviděla. Náhle si s nepříjemným pocitem uvědomila, jak asi vypadá, a rychle si přihladila pracně upravený účes. Určitě si ho musela během spánku pocuchat.

„Propána," zašeptala, když viděla, co žena vytáhla z auta.

V jedné ruce nesla červený kanystr na benzin a v druhé sekeru.

„Panebože, co s tím chce tady dělat?"

Žena měla sklopenou hlavu a dosud si Anny nevšimla. Když však přicházela ke schodům, náhle si Anna vzpomněla, odkud ji zná. Viděla její fotografii na jednom z těch novinových výstřižků, které našla ve skříňce ve foyer. Ano, nyní si to uvědomovala naprosto jasně. Je to žena, která se o tuhle přepychovou chatu soudí se svým manželem.

Pospíšila do foyer a zastavila se před podlouhlými skleněnými tabulemi, které rámovaly dveře. Teď už slyšela, co žena říká – chrlila ze sebe sprosté nadávky. Anně vyletěla ruka k ústům, jak se zhrozila té záplavy vulgárností. Žena za každým druhým slovem vyplivovala ten hrozný výraz na „f" a spílala těmi nejvulgárnějšími nadávkami soudci, který ji o cosi připravil.

Náhle Anna pochopila. Soud přiřkl dům jejímu bývalému manželovi. Necítila k té hrubé ženě sebemenší soucit. Zřejmě to nebyla dobrá manželka, jinak by se její manžel neodhodlal k tak drastickému kroku, jako je rozvod. Určitě ten dům pořídil ze svých peněz a má právo si ho nechat.

Žena vystoupila na verandu. „Ten zkurvysyn si myslí, že mi veme můj dům a nechá mě bez peněz. Jenže já seru na

nějaký předmanželský smlouvy. Myslí si, že blufuju, ale brzy uvidí, čeho jsem schopná. Už sem nikdy nevkročí, parchant. To bude překvapení. Já mu to tady…“ Vtom konečně uviděla Annu a v půli věty se zarazila. A pak spustila znovu. „Kdo sakra jste a co děláte v mým domě?“

„Co chcete s tou sekyrou a kanystrem dělat?“ zavolala Anna přes sklo místo odpovědi.

„Po tom vám doprdele nic není.“

„Byla bych vám moc vděčná, kdybyste v mé přítomnosti nepoužívala vulgární výrazy. Uráží mě to.“

Žena položila kanystr a sekeru na zem a hledala v kapse klíče.

„To si sem ten parchant najal hospodyni?“ zaječela, aby to Anna slyšela přes dveře.

„Buďte ujištěná, že já žádná hospodyně nejsem,“ odpověděla Anna.

„Otevřete ty posraný dveře.“

„Proboha…! To v žádném případě.“

Žena našla klíč, vstrčila jej do zámku a snažila se odemknout.

„Do prdele s ním!“ zaklela, když zjistila, že to nejde. „Vyměnil zámek, hajzl jeden. Jak si to mohl dovolit? Jasně, věděl to dopředu. Měl toho pitomýho soudce v kapse. Do prdele s ním!“

Vytrhla klíč ze zámku a vztekle civěla na Annu. „Jestli ty zatracený dveře neotevřete, roztřískám je sekerou. Nepokoušejte se mi stavět do cesty. Dnes jsem zatraceně v ráži a mohla bych vám ublížit.“

„Vyhrožujete mi?“

„Otevřete ty dveře, vy huso!“

To byla poslední kapka. Anně vstoupily slzy do očí. Otevřela dveře dokořán a přinutila se k úsměvu. „Chcete jít dovnitř?“

Ještě vteřinu se nic nedělo. Vteřinu, během níž ji stačila žena odstrčit a překročit práh.

A pak… Exploze smetla dům i kus skály z povrchu zemského.

Kapitola 24

Nebylo lehké držet krok s Jilly, ale Monk to shledával osvěžujícím. Už roky se necítil tak plný energie jako nyní. Samozřejmě si zachovával svou opatrnost, zatímco ona se do všeho pouštěla se začátečnickým nadšením. Hrubé schéma akce jí naplánoval on, aniž se zabýval pro něho nepodstatnými maličkostmi, jako třeba, zda FBI nesleduje některou z kreditních karet, jež používala.

Nevyčítal jí tu chybu. Naopak vyčítal sám sobě, že kreditky nezničil hned potom, co je použil on. Všechny samozřejmě byly evidované na různá jména a adresy, ale chyba byla, že je měl ve svém příručním kufříku a Jilly si prostě přilepšila z těch, které se jí dostaly do rukou.

Přesto důsledek nebyl tak zlý, jak mohl být. A možná nebyl vůbec zlý. Ve hře se sice objevil John Paul Renard, ale tímhle obratem byl Monk potěšen. Věděl, že se Renard už roky snaží sledovat jeho činnost. Dověděl se o několika vyšetřováních, která prováděl pro různé bezpečnostní agentury v Evropě. Teď se mu tedy naskytla příležitost zbavit se toho neřáda dřív, než mu způsobí opravdové problémy. A současně tím vyhoví i Jilly.

Než se dohodli, že využijí lázní Utopie k tomu, aby tu ženu dostali do Aspenu, jeho krásná milenka se úžasně

pobavila, když seděla hodiny a hodiny a probírala se jeho poznámkami. Oh, jak ta milovala intriky, vzrušení a nejvíc nebezpečí. Na oplátku zase učila jeho, jak mít z toho všeho zábavu. Kdykoliv udělal něco, čím jí způsobil potěšení – například že souhlasil, když na poslední chvíli měnila své komplikované plány –, vždy se mu nějakým zajímavým způsobem odměnila. Pokaždé však to byla odměna sexuální povahy. Stačilo, aby jen pomyslel na něco z toho, co mu dělala a co dovolila, aby dělal on jí, a už se červenal jako nedospělý chlapec.

Změnila ho v opravdového romantika, ale on to nebral jako slabost, protože jeho posedlostí byla Jilly. Z celého srdce věřil, že pokud ho nezabijí erotické hrátky, které provozovali v posteli, budou spolu žít a spolu také zestárnou.

Ano, Jilly byla jeho posedlost. Nebylo chvíle, kdy by na ni nemyslel nebo nad ní nedržel ochrannou ruku. Byl přesvědčený, že pokud nepoleví ve své ostražitosti a bude důsledně opravovat její chyby, nemůže se jim nic stát.

Jeden plán však musel Jilly vymluvit. Svého času se krátce zabývala myšlenkou unést svou dceru a pak jí říct pravdu o Carrii.

Jilly byla tak nevinná, věřila, že by mohla Avery obrátit na svou stranu. Musel jí jemně vysvětlit, že po těch dlouhých letech, kdy byla dcera pod Carriiným vlivem, ji už za žádných okolností nepřesvědčí, že je její milující matka.

Jilly samozřejmě nebyla dokonalá. Měla například velmi svérázné názory na mateřství. Byla přesvědčená, že když svou dceru porodila, patří jí jako její majetek. Mluvila o Avery jako o svém vlastnictví, ne jako o člověku, a Carrii obviňovala, že jí jej ukradla. Její nenávist k sestře se s léty zvětšovala jako hnisající rána, ale pokud šlo o pomstu, byla Jilly trpělivá. Nepochybovala, že jednou jí Carrie za všechno zaplatí i s úroky.

Trvala na tom, že to musí být ona, kdo stiskne tlačítko a vyhodí chatu do vzduchu. Slíbila mu, že nad smrtí své sestry neuroní ani slzu. Říkala, že si Carrie připravila svůj osud sama. Tvrdila, že její sestra je základní příčinou, proč neuspěla v životě; ona mohla za to, že ji Avery nenávidí. Ano, za všemi jejími neúspěchy a prohrami je Carrie, a proto je jen spravedlivé, když uvidí svou sestru umírat.

Přijal Jillinu krutou upřímnost bez problémů. Nezhrozil se, že je něčeho takového schopná. Jak by mohl být on tím, kdo první hodí kamenem? Jilly ho akceptovala se všemi jeho hříchy a on k ní nemohl přistupovat jinak.

Teď se snažil napravit chyby vzniklé u opuštěného dolu. Jilly byla přesvědčená, že ti dva polezou dolů ve snaze objevit další stopy, které by je přivedly ke Carrii. On pak měl za nimi hodit výbušninu, jámu uzavřít a následovat Jilly zpátky k horské chatě.

On sám nevěřil, že by Renard vstoupil do šachty, a ukázalo se, že měl pravdu. Doufal však, že se mu naskytne příležitost z úkrytu ty dva odprásknout a dolů pak shodit jejich těla. Svou šanci však propásl a definitivně ji ztratil, když se vyškrábali na skálu a skočili z ní do řeky.

Teď je stopoval. Ztratil drahocenný čas tím, že se musel vrátit k autu a překročit řeku. S autem však opět dokázal nějaký čas získat, když sjel dolů na horskou cestu a dostal se po ní tam, kde předpokládal, že se ti dva objeví.

Renard za sebou nenechal žádné stopy, on však věděl, že je to bývalý mariňák, a nic jiného od něho nečekal. Když začal zjišťovat, co je zač, dostal se k jeho osobním materiálům a přečetl si o jeho minulosti. Musel si přiznat, že to na něho udělalo silný dojem. Byl přesvědčený, že za jiných okolností by mohli být skvělými přáteli. Vždyť si byli tak podobní. Oba profesionální zabijáci. On vraždil pro peníze a Renard zabíjel pro čest. Tím však nebyl o nic lepší, o nic

ušlechtilejší. Naopak, podle něho to dělalo z Renarda hlupáka.

Přesto by byl rád, kdyby měl někdy příležitost se s ním posadit, vypít s ním pár piv a promluvit si o tom, co všechno dokázali.

Bohužel na tohle by Renard zřejmě nikdy nepřistoupil. Ten chlap byl příliš čestný a příliš upnutý ke své pravdě. Podle jeho tajných materiálů, které se Monkovi podařilo získat, trpěl Renard profesionální únavou. Nemohl uvěřit svým očím, když ten nesmysl četl. Myslel si, že Renard opustil svůj džob poté, co si uvědomil, že se mu začíná až příliš líbit moc, kterou pocítil vždy, když zmáčkl kohoutek. K čertu se ctí!

Byl Renard stejně zvědavý a zjišťoval si jeho minulost? Fantazíroval někdy o tom, že by si spolu mohli sednout a vyprávět si o vzrušení z honby a o rozkoši ze zabíjení? Hrozně rád by to věděl. Možná kdyby ho někdy zranil, paralyzoval ho, pak by se mohl vedle něho posadit a povykládat si s ním, jako se baví staří kamarádi, dokud by Renard nevykrvácel. To by bylo něco, mluvit s někým, kdo je mu roven, politovat ho, pochlubit se před ním.

Usmál se. A teď kdo fantazíruje? Podíval se na hodinky a zavrtěl hlavou. Pokud se ti dva v dohledné době neobjeví, bude muset sednout do auta a odjet za Jilly. Byla celá dychtivá, aby se mohla vrátit k horské chatě a podívat se, jak se její sestra drží.

Teď už se asi všechny tři, co tam jsou, do sebe pustily jako divoké kočky a hrůza je pomalu, ale jistě připravuje o rozum. Ostatně právě v to Jilly doufala. Dost snění, vrať se ke svému byznysu, řekl si. Zvedl silný dalekohled a znovu pozorně obhlédl okolí. Postupoval k severu, když si v zorném poli všiml pozorovatelny. Mohla být asi míli daleko. Po

stupních slézal dolů jakýsi lesník. Sledoval ho, dokud muž neseskočil na zem.

„Hm," zabručel a chvíli uvažoval. „Zhruba stejně vysoký jako já."

Přesně o hodinu později se nakláněl přes zábradlí na vrcholu pozorovatelny a obzíral horské stráně a lesní cesty. Když sklonil dalekohled k nedalekému křoví, uviděl bílé tričko lesníka, kterého zabil výstřelem do spánku a pak svlékl.

Už se to chystal vzdát, když ty dva přece jen uviděl. Averiny blond vlasy, ták podobné vlasům její matky, se leskly v slunci jako zlato. Nemohl uvěřit tomu, jaké má štěstí. Opravdu to byli oni. Sestupovali po svahu dolů a vypadali zpustlí a vyčerpaní.

Neubránil se hlasitému zachechtání. Hrome, až bude tohle líčit Jilly… Věděl předem, co na to odpoví. Ty máš prostě smlouvu se štěstím, řekne.

Samozřejmě bude souhlasit, i když dobře ví, že s tím, že objevil svou kořist, má štěstí málo co společného. Když mu unikli, prostudoval si mapu a usoudil, že pokud vyjdou z peřejí živí, objeví se někde pod Zbabělcovým přechodem.

Rozhodl se jít jim naproti. Slezl dolů a šel po cestě se sklopenou hlavou, takže mu obličej zakrýval štítek čepice.

Když došel na mýtinu, pomalu se otočil a dělal, že si jich teprve teď všiml. Zvedl ruku, aby na ně zamával.

„Upadněte, Avery," sykl náhle John Paul. „Na koleno."

Okamžitě poslechla. Předstírala, že zakopla a klesla na koleno. John Paul se okamžitě sklonil k ní a objal ji kolem ramen.

„Dělejte, jako byste se poranila."

Svalila se na bok, chytila se za kotník a zkřivila bolestí tvář.

Chtělo se jí plakat zklamáním. „To není lesník, že?"

„Ne.“

Stále si třela kotník. „Jak jste to poznal?“

„Viděl jsem jeho pušku. Má na ní dalekohled. To lesníci nemají.“

„Vy jste na takovou dálku poznal, že má dalekohled?“

„Zrovna na něj padlo slunce,“ odpověděl. „Neříkám, že je to Monk, ale…“

„Stačí, že si myslíte, že by to mohl být on.“

„Pomůžu vám vstát. Opřete se o mě. Půjdeme dál, ale uhneme trochu doprava. Až dojdeme na kraj lesa, začnete utíkat.“

„Půjde po nás.“

„Jste připravená?“

Aniž čekal na její odpověď, zvedl ji a lehce ji o sebe opřel.

„Kulhejte,“ poručil jí stroze. Znovu vykročili.

Teď už si byl John Paul jistý, že se ten muž za lesníka pouze vydává. Stál na místě a pozoroval je. Lesník by jim přece šel na pomoc.

„Čeká na nás, až se dostaneme na dostřel.“

„Panebože…“

„Máte strach?“

„Prd…“

Její odpověď ho přinutila k úsměvu. „To je dobře,“ řekl.

„Okay, zlato. Vyrazte!“

Rozběhla se ze všech sil do bezpečí lesa. John Paul jí byl v patách, přece jen se však stačil ohlédnout. Koutkem oka uviděl, že Monk běží směrem k nim. Naštěstí měli slušný náskok. Avery pádila stále dolů. Doufala, že narazí na jinou cestu, a celou dobu se v duchu modlila, aby tady v okolí někdo byl, táborníci nebo skutečný lesník, kdo by jim pomohl.

Po chvíli si uvědomila, že jí zvoní v uších. Co je to za zvuk? Vítr ve větvích? Nebo hvízdání kulek? Ne, to nebylo ono. Podivný zvuk utichl stejně náhle, jako se ozval. Potom spustil znovu, tentokrát hlasitěji, pronikavěji. Znělo to jako píšťala.

„Slyšíte… to…?“ vydechla.

„Jo.“

A pak zaslechla jasně trubku. Nebo se jí to jen zdálo? Stále běžela, co jí síly stačily, vyhýbala se kořenům a dírám, lapala po dechu.

Cítila, že jí umdlévají nohy. Náhle ztratila rovnováhu a zřejmě by sletěla po hlavě do strže, kdyby ji John Paul instinktivně nezachytil.

Počkal, až se opět rozběhne, ale teď se už držel těsně vedle ní. Stále pádili dolů ze svahu. Najednou les skončil, přeběhli přes cestu a… vrazili přímo doprostřed skautského tábora. Než stačil John Paul zastavit, vletěl do malého pochodového stanu a vzápětí srazil na zem vedoucího oddílu.

„Potřebujeme telefon!“ vykřikla Avery na muže, který se ještě nestačil zvednout. „Máte mobil, ne? Půjčte nám ho.“

„Tady není signál,“ odpověděl muž rudý hněvem. „A kdo sakra jste a co si sakra myslíte, že…“

John Paul už byl pryč a obhlížel cestu. Věděl, že Monk si nebude dělat starosti, zda zraní nebo zabije pár skautů, pokud bude mít šanci dostat ty, po nichž jde. Jeden z chlapců si všiml, že John Paul má vzadu za pasem zastrčenou zbraň, a začal něco křičet na druhé. John Paul ho však jediným pohledem umlčel.

Avery poklekla vedle muže na zemi. „Poslouchejte mě, potřebujeme pomoc. Pronásleduje nás jeden člověk, který nás chce zabít. Kde máte nějaký dopravní prostředek? Odpovězte mi, prosím,“ naléhala.

Zřejmě poznal, že nežertuje, protože přestal protestovat. „Tady máme jen náklaďák na materiál, ale asi půl míle odtud stojí na cestě můj terénní ford. Klíče jsou v kabátě tamhle v tom stanu – v tom, co je na něm číslo oddílu.“

John Paul už byl zpátky a pomáhal Avery vstát. „Vemte náklaďák a odvezte všechny pryč,“ křikl na vedoucího, když táhl Avery k protějšímu zalesněnému svahu.

„Odjeďte někam k telefonu a zavolejte pomoc,“ zavolala ještě Avery.

Nohy se pod ní podlamovaly. Nevěřila, že bude schopná běžet daleko. Cítila srdce až v krku a škrábalo ji v hrdle, jak lapala po dechu. Náhle si vzpomněla, že si ze stanu vedoucího nevzali klíče.

„Musíme se vrátit… pro klíče od auta,“ vyrazila ze sebe.

„Žádné nepotřebujeme. Pohněte, drahoušku, začínáte se opožďovat.“

Ze zoufalství si představovala, že se schová a počká, až se pro ni John Paul vrátí s autem. Přece tu někde musí být skrýš, kde by ji Monk neobjevil, ne?

Zatni zuby. Ne, k čertu! Nechci. Nechci se schovávat! Zaťala zuby a snažila se ho držet, dokud nezačala být bolest v boku nesnesitelná. Napadlo ji, zda by dokázala zemřít čestně. Určitě, odpověděla si vzápětí. Musela by to dokázat.

Náhle jí vstoupily slzy do očí. V zátočině cesty uviděla stát starý terénní vůz. John Paul ji pustil a běžel napřed. Jediným kopnutím rozbil zadní okno, sáhl dovnitř a odemkl přední dveře.

Než doběhla k protějším dveřím, odjistil i je. Pak zkratoval zapalování a nastartoval. Netrvalo mu to ani minutu.

Ohromeně na něho hleděla. „Vy jste musel v mládí krást auta, jinak to není možné,“ řekla, když zařadil rychlost a vyrazil.

Za první zatáčkou se opřela, zaklonila hlavu a povolila veškeré sebeovládání. Z hrdla se jí vydral vzlyk.

„Pláčete?“

„Ne.“

Krátce na ni pohlédl. „Měl jsem dojem, že jo.“

„To bylo úlevou,“ odpověděla a rychle si setřela slzy.

Zazubil se. Měl stejné pocity. Bohužel netrvaly dlouho. „Sakra,“ zamumlal.

„Co je?“

„Ta zatracená cesta se stáčí zpátky. Může tu někde čekat. Vsadil bych se, že ho to napadlo. K čertu… a my jinam nemůžeme.“

Naklonil se doleva, vytáhl pistoli a položil si ji na klín. Pak sroloval okénko.

Rychle ho napodobila. „Co to děláte?“ zeptal se.

„Připravuju se. Jako vy.“

„Ne. Raději se skrčte. Jestli po nás půjde, zaútočí z vaší strany.“

Neposlechla ho. „Řekněte mi jen, kdy mám začít střílet. Zasypeme ho kulkami, nedáme mu šanci.“

Řekla to odhodlaně, ale jen proto, že nevěřila, že by se Monk dostal dolů tak rychle.

Bohužel se mýlila. Oba ho spatřili současně.

„Dolů!“ zařval John Paul.

Odjistila zbraň. Vystrčila ruku z okénka, opřela hlaveň o postranní zrcátko a čekala. Teprve pak se přikrčila, jak to šlo.

„Teď,“ vykřikl John Paul, když se Monk nahrbil a zdvihl pušku.

Vystřelili oba současně a pálili dál, aby mu nedovolili zamířit. Monk sebou hodil na zem a snažil se odvalit. Avery po něm pálila celou dobu, co projížděli kolem.

Cesta se náhle stočila nahoru a doleva se ostře oddělila úzká odbočka. John Paul věděl, že kdyby se při této rychlosti pokusil na ni vjet, převrátili by se.

„Já jsem skončil," vykřikl, když vyprázdnil zásobník.

Obrátila se k němu. Vtom ji chytil zezadu za krk a strhl ji dolů. „Ležte!" vykřikl. Kulka vypálená Monkem roztříštila zadní okno.

Cesta se stále vinula po svahu nahoru. Dojeli k další ostré zatáčce. John Paul zaslechl ránu a auto sebou smýklo. Okamžitě věděl, co se stalo – chytili to do levého zadního kola.

Smykem se dostali do křoví, těsně minuli strom a zastavili se prudkým nárazem do skály.

„Ven! Rychle," vykřikl a sám vyskočil z auta a oběhl je.

Avery neměla ponětí, kde jsou. Věděla jen, že už opět šplhají do svahu. V uších jí hučela krev jako voda v divokých peřejích.

Běžela před ním, protože John Paul se neustále ohlížel a jistil ji zezadu. Vyběhla poslední metry na jakousi skalní plošinu a prudce se zarazila.

„Ne!" vykřikla.

John Paul se zastavil vedle ní. „K čertu!" zaklel.

Zírala na vířící vodní proud a do očí se jí tlačily slzy. Ne! Podruhé už ne. Zavrtěla hlavou. „Nechci. Nemůžu. Nepřinutíte mě."

Cítil se jako odporný násilník, když jí sevřel paži. „Ale přinutím," zavrčel přes zaťaté zuby.

Kapitola 25

Avery myslela, že začne současně křičet vzteky a plakat a nikdy nepřestane. A ještě jeden pocit si uvědomila – nenávist vůči lesu, borovicím… Nenáviděla každou, co jich tu bylo. A také Johna Paula nenáviděla za to, jak ji hodil dolů jako mastný papír od hamburgeru. Během pádu si přísahala, že pokud oba přežijí, zabije ho. Už jen z pouhé radosti.

Věděla, že to jsou nesmyslné myšlenky, ale v tu chvíli jí to bylo jedno. Její zoufalý hněv ještě umocnilo, když se při pádu škrábla do krve o ostrý výstupek na skále. Kdyby to bylo v moři, porvalo by se o ni za chvíli hejno žraloků. Ve snaze zachovat si aspoň trochu pozitivního myšlení se toho chytila a byla vděčná, že v peřejnatých horských řekách žraloci nežijí. Ostatně to škrábnutí jí nedělalo zdaleka takové problémy jako křeč v druhé noze, kvůli níž se málem utopila. John Paul ji vytáhl na břeh a pak ji zpola dovlekl, zpola donesl do lesa, aby na ně nebylo ze všech stran vidět. Tam ji složil jako pytel brambor, protože ani on už neměl sil nazbyt.

„Tak co? Tohle nebylo tak zlé, ne?“ zeptal se, když klesl vedle ní.

Naštěstí byla tak vyčerpaná, že mu na jeho absurdní otázku nedokázala odpovědět. Jenom si odhrnula vlasy z očí a změřila si ho nenávistným pohledem.

„Tohle bylo lehčí než ten první skok, ne?“ nedal pokoj. „Vždyť to bylo sotva pět šest metrů.“

„Strčil jste mě dolů,“ vyrazila ze sebe vztekle.

Vlastně ji nestrčil. Vzpomínal si, že ji spíš hodil do prostoru nad řekou, aby padala co nejdál od skály a neskončila na kamenech u její paty. Teď to však raději nerozebíral. „Myslíte, že jsem měl na výběr, jak vás odtamtud dostat?“ zeptal se.

Nebyla ochotná to přiznat, i když podvědomě tušila, že jim opravdu nic jiného nezbývalo. Se svými pistolkami byli proti těžké Monkově pušce bez šance, přitom jim byl profesionální vrah v patách.

„Nechce se mi o tom mluvit,“ zamumlala nasupeně.

„Kde jste nechala svůj optimismus?“ zašklebil se na ni.

„Na dně řeky.“

Posadil se a podal jí ruku. „Pojďme. Musíme odtud.“

Nevěděla, zda bude mít dost sil vstát, natož jít. Byla tak hrozně unavená, prochladlá, zdeptaná… Zatni zuby, holka, zopakovala si už poněkolikáté.

„Já vím,“ řekla a chytila se ho. Když ji vytáhl na nohy, skoro na něm zůstala viset. Objal ji kolem ramen a uvažoval, kterým směrem se dát.

„Vy nejste unavený?“ zeptala se.

„To víte, že jsem.“

Pohlédla zpátky k řece. „Třeba to už teď vzdá.“

John Paul zavrtěl hlavou. „To není jeho styl. Je to profík. Přijal zakázku a nezastaví se, dokud…“

„Ji nesplní?“

„Nebo dokud ho nezabiju.“

„Byla bych pro tu druhou možnost.“

Náhle oba zaslechli dětský smích. Avery se prudce otočila.

„Doufám, že mají mobil,“ řekla a rozběhla se směrem, odkud se smích ozval.

„Pochybuju, že tady bude signál,“ křikl a vyrazil za ní.

Chtě nechtě se musela usmát. „A kde jste nechal vy svůj optimismus, Johne Paule? Jsem z vás zmatená. Ještě před chvílí jste byl…“

„Jaký?“

„Skoro veselý.“

„Čerta starého,“ odsekl.

Reagoval, jako by ho urazila. Znovu se musela zasmát, i když si nebyla jistá, zda její humor není příznakem hysterie.

U malého potůčku stavěla pětičlenná rodinka dva stany. Naštěstí stačilo krátké vysvětlení a za chvíli už seděli všichni v dodávce a ujížděli k poslednímu městečku, které si otec rodiny pamatoval na cestě do hor.

Za půl hodiny vjížděli do malé ospalé obce jménem Emerson.

Její střed sestával ze čtyř ulic. Otec rodiny jim zastavil před dvoupodlažní kamennou budovou, ale sotva vystoupili, znovu zařadil rychlost a odjel.

„Vypadá to, že jste ho pěkně vystrašil,“ poznamenala Avery.

„Čím rychleji se od nás dostanou, tím budou bezpečnější.“

Byla to policejní stanice, což bylo vzhledem k velikosti obce překvapující. V budově však ještě sídlil dobrovolný hasičský sbor a na druhé straně byla malá restaurace Bud’s Burgers. Vešli prostředními dveřmi do vestibulu. Napravo i nalevo byly lítací dveře – jedny do restaurace, druhé k hasičům. Policejní stanice se nacházela uprostřed.

Ve vzduchu se vznášely vůně hamburgerů, cibule a smažených hranolků. Avery však neměla na jídlo ani pomyšlení, spíš to v ní vyvolalo pocit nevolnosti. Byl to

důsledek vyhladovělého žaludku, vyčerpanosti po mílích a mílích běhu, prochlazení a dlouho snášeného strachu. Teď, když se ocitli v relativním bezpečí, měla náhle pocit, že snad nedojde ani k pultu uprostřed haly. Zdálo se jí, že má nohy zatížené olověným závažím, a šla jen s největším sebezapřením.

John Paul to dobře viděl. Všiml si, že mu vadne doslova před očima.

„Co je?“ zeptal se a vzal ji kolem pasu. „Už to na vás padá?“

„Cítím se, jako by na mě sedala posmrtná ztuhlost,“ odpověděla. „Myslíte, že už jsem mrtvá?“

„Mám dojem, že pořád dýcháte, tak asi ne,“ odpověděl s úsměvem.

Pohlédl za skleněnou přepážku a uviděl policistu. Seděl za stolem a probíral se haldou spisů. Každou chvíli se však díval na televizor na konzole namontované na zdi. Mohlo mu být kolem padesátky, na sobě měl tmavě modré kalhoty a bílou košili, na jejíž kapsičce visel štítek se jménem a funkcí: *Chief Tyler*. Díval se do jakéhosi dokumentu a mračil se.

Za pultem stála zády ke dveřím starší, asi pětašedesátiletá žena s vlasy bílými málem jako Averina tvář. Zdálo se, že je úplně fascinovaná tím, co se odehrává na obrazovce.

„Neříkala jsem, že to tam jednou skončí špatně?“ prohlásila ve chvíli, kdy John Paul otevřel dveře. „Neříkala jsem vám to, Bude?“

„Jo, říkala, Verno.“

„A neříkala jsem, že si na sebe přitahuje neštěstí?“ pokračovala. „Vždyť ten člověk se rouhal Bohu, když pokácel všechny ty krásné stromy a rozkopal půl hory, jen aby si postavil takový luxusní pomník. Nezdá se vám, že se mu pomstila sama matka příroda za to, jak pohrdavě s ní zacházel?“

Policista ji poslouchal na půl ucha. „Jo, jistě," zabručel, aniž odtrhl pohled od papíru, který držel v ruce.

„Kdybyste se zeptal mě, tak vám řeknu, že lump je on. Té jeho ženy je mi jen líto."

„Chtěla jste říct bývalé ženy, ne?"

„Samozřejmě. Zbavil se jí, aby si mohl pořídit mladší. Podle mě je to zločin. Chudinka, zahrál si s ní pěkně. Nejdřív ji navykl na život ve vysoké společnosti a pak jí podtrhl nohy."

Chiefa Tylera to evidentně popudilo. „Chudinka?" řekl a znovu pohlédl na televizi. „Copak jste neviděla rozhovor, který s ní dělali minulý měsíc? Každé její druhé slovo museli vymazat pípnutím. Podle mě byl blázen, že si ji vůbec vzal."

„Ale co s ní bude teď?"

„Co by bylo? Nikdo jí nebrání, aby si našla práci. Může se živit stejně jako my všichni."

John Paul s Avery poslouchali od dveří a vešli dovnitř, když Verna říkala, že je to všechno hrozná hanba. Tyler si jich konečně všiml. Dvě vteřiny na ně zíral a pak vstal.

„Co to proboha…? Co se vám stalo?"

„To je dlouhá historie," řekl John Paul.

„Stejně si ji rád poslechnu."

Avery přikročila k pultu. Verna téměř vyjekla a zůstala na ni zírat s vytřeštěnýma očima.

„Jmenuji se Avery Delaneyová," prohlásila Avery.

„Co se vám proboha stalo?" opakoval užaslý Tyler. „Vypadáte jako hastrmani."

Avery nevěděla, kde začít. Viděla, že si John Paul potřásl s policistou ruce a posadil se na nabídnutou židli. Rozhodla se, že přenechá vysvětlování jemu.

„Mohla bych použít váš telefon?" zeptala se. „Potřebuju zavolat na FBI."

Zdálo se, že Verne vyskočí oči z důlků. „Bude, ta dáma chce volat na FBI," řekla, jako by v životě neslyšela nic fantastičtějšího. „Tak ji nechte zavolat," řekl Tyler. Opíral se o pult a napjatě naslouchal Johnu Paulovi, který mu vysvětloval situaci.

Verna postavila na pult před Avery staromódní černý telefon.

„V prvním poschodí nad hasičskou zbrojnicí máme sprchy a polní lůžka. Až odtelefonujete, můžete si tam vzít čistá prostěradla. Máte úplně modré rty. Musíte se hned zahřát, nebo z toho budete něco mít."

„Díky, jste moc laskavá," řekla Avery.

Zvedla sluchátko, ale pak ho zase položila. Byla tak vyčerpaná, že si nemohla vzpomenout na číslo do jejich podzemní kanceláře. Zavřela oči a usilovně se snažila na to přijít. Je to tři-devět-jedna, nebo devět-tři-jedna?

Možná by mohla zavolat Carterovi. Jaké číslo má jeho přímá linka? Pak zaslechla, že se John Paul ptá Tylera, zda někdy slyšel o místě zvaném Land Between the Lakes.

„V Coloradu není jediný Člověk, který by o něm neslyšel," odpověděl policista.

„Jak je to daleko?"

„Odtud? Dost," odpověděl. „Ale když se podíváte tamhle na tu bednu, můžete tam být okamžitě. Stejně byste se tam jinak nedostali, protože to tam policie uzavřela."

John Paul nevěděl, o čem mluví. Pohlédl na televizi.

Devět-tři-jedna. Ano, to je ono. Avery znovu zvedla sluchátko a chystala se vytáčet. Se sluchátkem na uchu se mimoděk podívala na obrazovku. Strnula a opět číslo zapomněla.

Hlasatel místní televizní stanice právě říkal, že mají k dispozici nový materiál o neštěstí na horské chatě. Jednomu

turistovi z Aspenu se prý podařilo zachytit výbuch videokamerou.

„Dnes ráno v osm hodin patnáct minut byl vyhlášen soudní výrok o tom, že vlastnictví horské chaty ve sporu bývalých manželů Parnellových bylo přiřknuto Denisi Parnellovi. Pro ty, kteří přišli k obrazovkám teprve nyní, opakujeme, že o něco později dopoledne byl objekt zvaný Land Between tne Lakes zničen obrovským výbuchem.“

Avery se sesula k zemi a strhla telefon s sebou.

Kapitola 26

Šok a zoufalství ji ochromily tak, že nebyla schopná se po hnout. Carrie je mrtvá. Carrie, která ji zahrnovala bezvýhradnou láskou, třebaže ona ji přiváděla k zbláznění tím, jaké nemožné povolání si vybrala.

Nedokázala jí pomoct. Kdyby jednala rychleji a chytřeji, mohla být Carrie stále naživu. Celé to štvaní z místa na místo podle pokynů jakési šílené ženy bylo k ničemu. Tropila si z ní jen posměch a lhala, když jí říkala, že může Carrii zachránit. Teď už je na všechno pozdě.

John Paul ji držel v náruči a snažil se ji utěšit, zatímco ona pořád dokola blábolila, že je Carrie mrtvá a že za to může ona.

Verna uvařila horkou polévku, téměř násilím ji nakrmila a pak ji zavedla do prvního poschodí, kde potom stála na stráži před koupelnou, aby se Avery mohla osprchovat. „Chudák děvče," povzdechla si, když zaslechla mezi šuměním vody vzlyky. Jakmile byla Avery hotová, podala jí Verna šéfovo šedivé tričko a vzala její mokré a špinavé věci k vyprání.

Pobíhala kolem Avery jako starostlivá kvočna. Posadila ji na jedno z lůžek, klekla si k ní s lékárničkou a začala jí ošetřovat nohu. Škrábnutí nebylo hluboké, ale potřebovalo vyčistit. Pak jí potřela ránu jódovou tinkturou a ovázala.

Nakonec přikázala Avery, aby si lehla a zabalila se do přikrývky, a sama sešla dolů uvařit čaj. Když se vrátila zeptat se, zda do něj má dát trochu mléka, Avery už spala.

„Tak co, je v pořádku?“ zeptal se John Paul, který na ni čekal pod schody.

„Spí a to je pro ni teď nejlepší. Je úplně vysílená.“

Přikývl a vrátil se na stanici. Tyler seděl se sluchátkem u ucha a ověřoval si to, co mu John Paul vylíčil. Když zavěsil, tvářil se mnohem přátelštěji a vstřícněji.

„Už jsou na cestě,“ prohlásil. „Jo, a řekl jsem si, že musíte mít hlad, tak jsem vám objednal v restauraci něco k jídlu. Za chvíli to přinesou.“

„Díky.“

„Trochu jsem se na vás poptal,“ pokračoval po chvíli. „Vy jste bývalý mariňák, co?“

„Ano.“

„Taky jsem byl v armádě,“ pochlubil se. „Prošel jsem West Pointem a nějakou dobu jsem sloužil v Německu. Můj nejlepší kamarád byl mariňák. Vloni umřel. Škoda ho, byl to dobrý chlap, moc dobrý…“

John Paul přemýšlel, proč mu to říká. „Povídali o vás, že to umíte dobře s pistolí,“ pokračoval Tyler. „Myslíte, že by tu mohl vzniknout problém? Než sem přijedou lidi z FBI, budeme tady sami.“

„Jestli Monk ví, kde jsme – i když o tom silně pochybuju –, mohl by se pokusit to tady skončit. Ale spíš bych řekl, že někde zaleze pod zem. Alespoň já bych to na jeho místě udělal.“

„Jistě. V žádném případě však nesmíme podcenit situaci,“ mínil Tyler. Vstal, přešel na druhý konec místnosti, vytáhl klíče a odemkl visací zámek na dveřích. Když je otevřel, neubránil se John Paul úsměvu. Policista měl k dispozici úplný arzenál.

„Vidím, že jste připraven skoro na všechno," pokýval uznale hlavou.

Tyler se zazubil. „Víte, tady se stává všelicos. Třeba i to, že musím zasáhnout proti zlostnému medvědovi, který napadá lidi."

„A to na něj jdete s em-devatenáct jedenáctkou?"

„Ne, to je památka z mé služby v armádě. Vyberte si," řekl a ukázal na zbraně. Pak se obrátil k sekretářce. „Běžte domů, Verno, a zůstaňte tam, dokud to neskončí."

„Nemůžu. Nechci nechat to děvče samotné. Potřebuje někoho, kdo by ji utěšil. Bojím se, že je v šoku."

„Myslím, že ne," ozval se John Paul. „Je odolnější, než vypadá. Já ji… Dám na ni pozor." Málem vybrebtl, že ji utěší sám, ale včas se zarazil. Sakra co to s ním je? Neměl ponětí, jak by mohl zařídit, aby se Avery cítila lépe. Věděl jen, že nechce, aby plakala na rameni někomu jinému. Ale proč? Nechápal to. To děvče ho úplně popletlo, vyvolalo mu v hlavě dokonalý zmatek a vložilo mu do ní bláznivé, nepřijatelné myšlenky. Nechápal, jak a proč se stalo, že je pro něj najednou tak důležitá. Věděl jen, že ho cosi nutí, aby ji chránil před jakýmkoliv nebezpečím…, i kdyby pro ni měl nasadit život.

Ochraňuj a služ. Kdyby takhle přemýšlel dál, mohl by se opět dostat do rozporu se zákonem. Když na to pomyslel, přejel mu mráz po zádech.

„Mám tu silné dveře s dobrým dvojitým zámkem," přerušil jeho úvahy Tyler. „Vzadu jsou sice dveře se skleněnou výplní, ale dal jsem na ně alarm kvůli všem těm zbraním, co tady mám, takže kdyby se pokusil dostat dovnitř tudy, slyšelo by to celé město."

John Paul celý objekt zkontroloval a o čtvrt hodiny později se spokojený vrátil. Najedl se, pak se nahoře osprchoval a oblékl si tričko, které mu půjčil Tyler. Když

vyšel z koupelny, čekala na něho Verna s igelitovým pytlem, aby vzala jeho mokré oblečení.

„Až to budu mít vyprané, můj zeť vám to i s jejími věcmi přinese," řekla a zamířila ke schodům. „A pečujte o ni. Slíbil jste mi to."

„Samozřejmě. Dám na ni pozor."

Tyler trval na tom, aby si šel zdřímnout, že zatím bude hlídat on. John Paul se nenechal dlouho přemlouvat. Snažil se vklouznout do ložnice, v níž spala Avery, co nejtišeji. Byla tam čtyři lůžka, všechna čistě povlečená. Tyler mu řekl, že když se objekt stavěl, předpokládalo se, že městečko bude mít jednou profesionální hasiče. Bohužel však nedošlo k takovému rozvoji obce, jak plánovači předpokládali, a hasičský sbor se dodnes skládal pouze z dobrovolníků.

Všiml si, že okno je pootevřené. Vedlo do uličky za budovou a necelý metr vlevo od něho byl požární únikový žebřík. Zavřel okno a posadil se na lůžko vedle toho, na němž spala Avery.

Ležela na zádech a pravidelně oddychovala. Měla klidnou tvář a vlasy po mytí se jí ještě leskly vlhkostí. Díval se na ni a najednou ho napadlo, že je to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl.

Vypadala jako andílek, ale on už věděl, že má v sobě dost elánu, aby se mu občas pokoušela šéfovat. Musel si přiznat, že na něho dělalo dojem, jak se mu vzepřela a stála si na svém. A také její způsob uvažování se mu líbil. Dívala se na svět podobným způsobem jako on, když byl ještě nezkušený a naivní.

Zarazil se. Určitě je to únavou, že ho napadají takové pošetilé myšlenky. Až přijedou lidé z FBI, zvedne kotvy a vypadne. Co jiného? Avery je týmová hráčka, připomenul si, takže ji přenechá jejímu týmu.

„K čertu," zamumlal, když se převalil na lůžko.

Spal celé dvě hodiny, než ho Tyler přišel vzbudit. Slyšel kroky na schodech a čekal s namířenou pistolí, připravený na všechno.

Tyler počkal, až skloní zbraň, a teprve pak vstoupil. „Přijela sem návštěva," zašeptal. „FBI. A jejich velitel chce s vámi mluvit."

Avery pořád ještě spala. Ve spánku si odhrnula přikrývku a jedna noha jí vykukovala – právě ta, na níž měla kolem kotníku obvaz. Na gáze bylo vidět několik skvrnek krve. John Paul jí nohu opatrně zastrčil pod pokrývku. Uvažoval, kdy se mohla zranit. A proč mu o tom neřekla?

Napadala ho jen jediná odpověď – není zvyklá si stěžovat.

Překonal chuť políbit ji, zamířil do koupelny a opláchl si obličej studenou vodou.

Pomyslel na to, co ho teď čeká, a zamračil se. Pohovor s federály. Sakra, bude to muset přetrpět. Jestliže se ukáže, že velitel skupiny je stejný jako ostatní vedoucí agenti FBI, bude mít opět co dělat s arogantním, dogmatickým pitomcem, který jedná podle zásady buď bude po mém, nebo nebude nic.

Utřel se a prohrábl si rukou vlasy. Byl připravený na střet.

Vlastně se na něj těšil. Dokonce doufal, že ten chlap bude nafoukaný trouba, protože dostal chuť kopnout někoho do zadku.

Bohužel agent Knolte nebyl ani trouba, ani náfuka. Měl pihovatou tvář, zdál se inteligentní, horlivý a upřímný a vzbuzoval dojem, že pokud jde o strategii postupu, má v hlavě jasno. Dokonce si udělal na Monka domácí přípravu a věděl o něm skoro tolik jako John Paul.

S agentem Knoltem vyvstávaly jen dva problémy. První spočíval v tom, že vypadal jako dvacetiletý mladíček, čemuž napomáhal kačírek na zátylku a šle. Proboha, co to má teď

FBI za politiku? uvažoval John Paul. To dělá nábory na základní škole? Mnohem podstatnější byl však druhý problém. Zdálo se, že Knolte je předpisový agent, který jedná tak, jak se má – podle předpisů.

„Jsem velmi rád, že vás poznávám, pane Renarde," řekl na uvítanou a podal Johnu Paulovi ruku. Kolem postávali čtyři další dychtiví agenti. „Slyšeli jsme o vás. Třeba o tom, jak jste zachránil v Jižní Americe ta rukojmí. Chci, abyste věděl, že považujeme za čest, že s vámi budeme moct pracovat."

John Paul zíral na Knolteho svýma hnědýma očima. „Nikdy jsem v Jižní Americe nebyl."

„Ale já jsem mluvil s…"

„Opakuju, nikdy jsem tam nebyl."

„Jistě, pane, když to říkáte," souhlasil rychle Knolte.

Z hloučku vystoupil jiný agent. „A taky jsme slyšeli, že by vás v CIA velmi rádi přivítali zpátky po vaší dlouhé dovolené," řekl.

„Nejsem na žádné dovolené. Prostě jsem odešel a to platí pořád," odpověděl John Paul, aniž na něho pohlédl. Pak se bez jakékoliv souvislosti zeptal: „Kolik je vám let, agente Knolte?"

Jeho otázka kupodivu nijak nevyvedla Knolteho z konceptu.

„Jsem starší, než vypadám," odpověděl. „Dovolte, abych vám představil členy svého týmu."

Johna Paula obklopili agenti, kteří si s ním chtěli potřást rukou. Moc příjemné mu to nebylo, nestál o takovou pozornost.

Tyler pozoroval celé divadlo z povzdálí, a když John Paul krátce zachytil jeho pohled, zakroutil policista hlavou a zamumlal cosi o zatraceném fanklubu.

„Potřebujeme mluvit se slečnou Delaneyovou," řekl agent, který se jmenoval Brock.

„Až se vzbudí," odpověděl John Paul. „Zatím můžete mluvit se mnou."

Trvalo to skoro hodinu, protože je neustále přerušovaly nové zprávy, které dostával Knolte od svých agentů z místa exploze.

Informoval Johna Paula, že nasadili psy a hledají čtyři těla. Zatím však našli pouze dvě, přičemž podle zbytků auta, které se v blízkosti našly, je zřejmé, že jednou z nich je bývalá manželka Denise Parnella, vlastníka chaty.

John Paul napjatě čekal na další zprávy, a především na to, zda už byla objevena těla ostatních žen. A pak přijal Knolte další hovor a po chvilce mu podal sluchátko. „Tohle si asi rád poslechnete."

O minutu později pospíchal John Paul po schodech nahoru.

Knolte by přísahal, že se ten nepřístupný muž na chvíli usmál.

Vtrhl do ložnice, až dveře bouchly o zeď, ale ani to Avery nevzbudilo. Musel jí pořádně zatřást.

„Avery, probuďte se. No tak…"

Pomalu otevřela oči. Zmateně na něho zírala, bylo zřejmé, že se nemůže zorientovat. Konečně se zvedla na lokti a s námahou se posadila.

„Už musíme jít?" zeptala se.

„Vaše teta je naživu."

Zamrkala a zatřásla hlavou, jak se snažila pochopit, co říká.

„Naživu? Jak může být naživu? Vždyť ta chata…"

„Dostala se ven ještě před výbuchem. Nevím, jak se jí to podařilo, ale je v pořádku."

V očích se jí zaleskly slzy. Sedl si vedle ní a posadil si ji na klín. Držel ji a ona mu plakala na hrudi, až byl celý mokrý.

„Takže se všechny zachránily?“ zeptala se, když se trochu uklidnila. „A kde je Carrie teď? Zavolali už strýci Tonymu? Bože, ten bude bez sebe radostí. Doufám, že z těch šoků nedostane infarkt. Nejdřív mu řeknou, že je mrtvá, a teď…“

John Paul nevěděl, na kterou otázku jí odpovědět dřív. „Vaše teta je v nemocnici v Aspenu.“

Trhla sebou a polekaně na něho pohlédla. „Proč je v nemocnici? Řekl jste mi, že je v pořádku.“

„Ano, je,“ uklidňoval ji. „Ale ta druhá žena utrpěla zranění. Spadly někam do rokle a ona si při tom nějak vážně pochroumala koleno. Vaše teta si vyvrtla kotník a zlomila si ruku, ale přesto dokázala natahat nějaké větve, aby se ukryly a přečkaly do rána. Našel je policejní pes,“ dodal. „Odvezli je do nemocnice a tu druhou ženu operovali.“

„Ale co ta třetí? Byly přece tři, ne?“

„Ano, Anna Trappová. Ta zůstala v chatě.“

„Proč? Jak to, že se nedostala ven s nimi?“

„Nevím. To se dozvíme později. Možná to teď už Knolte ví.“

Avery vstala a téměř přepadla přes svůj batůžek a vak. „Jak se to sem dostalo?“

„Tyler komusi zavolal. Našli mé auto, zprovoznili ho a přivezli sem.“

Avery byla tak šťastná, že je Carrie naživu a nic moc se jí nestalo, že se jí zmocňovala závrať a chvěly nohy. Chtělo se jí zároveň plakat a smát se…, a také políbit Johna Paula. Bože, jakou teď měla chuť ho políbit, a mnohem vášnivěji než poprvé. Co to s ní je? Asi je to důsledek euforie po radostné zprávě, kterou jí přinesl, a vůbec… po tom celém uvolnění. Ano, jedině tak se to dá vysvětlit.

Ale už dost. Musí se soustředit na Carrii. „Volal už někdo strýci Tonymu?“ zeptala se znovu.

„Ano,“ odpověděl. „Byl hrozně šťastný, ale zároveň už měl zase starost. Chce přiletět do Aspenu prvním letadlem, které stihne.“

Avery přikývla na souhlas. „Kdo je tam dole?“ zeptala se, když si klekla k svému vaku a roztáhla zip.

„Lidé z FBI,“ odpověděl. „Je jich pět a pořád mají u ucha mobily. Okamžitě tu byli jako doma a Tylerovi se to moc nelíbí. Je to dobrý chlap,“ dodal. „Řekl bych, že ani on nechová k FBI příliš velkou lásku.“

Avery zakoulela očima. „Už mi s tou svou předpojatostí připadáte jako puberťák, Johne Paule,“ řekla. Vytáhla z pytle khaki kalhoty. „Musím se tam zajít podívat, abych zjistila, co ještě vědí. A co Monk? Mají ponětí, kde je?“

„Ne,“ odpověděl. Díval se na její nohy a uvědomil si, jak jsou dlouhé a dokonale tvarované. Jedna myšlenka vyvolávala druhou, a než je stačil potlačit, už si představoval, jak ty krásné nohy obepínají jeho boky.

Rychle upřel pohled na zeď za její hlavou. „Takhle tam jít nemůžete,“ řekl.

„Proč?“ podivila se. „Obleču si kalhoty. A odkdy se staráte, jak vypadám?“

„Nestarám se,“ odsekl nevrle. „Ale řekl bych, že vás to tenké tričko moc nezahaluje.“

Zděšeně se na sebe podívala. „Panebože,“ vyhrkla. Pustila kalhoty a rychle na sebe přitáhla přikrývku.

„Proč jste mi to neřekl dřív?“ zeptala se celá rudá.

„A proč bych to měl dělat?“ odpověděl a šelmovsky se usmál.

Jenom zakroutila hlavou. „Potřebuju se co nejrychleji dostat za Carrii. Musí mít z toho všeho nervy nadranc.“

Pohlédl na ni a jeho úsměv byl ten tam. „To není dobrý nápad, Avery. Sedněte si, musíme si promluvit.“

Tón, kterým to řekl, naznačoval, že má na mysli něco vážného. Posadila se vedle něho. „Takže podle vás bych za ní neměla jezdit?“

„Rozhodně ne. Zavolejte jí telefonem, jestli se potřebujete ujistit, že je v pořádku. Ale nejezděte za ní.“

„Proč?“

„Protože ti z FBI chtějí, abyste to udělala,“ řekl. „Agent, který má hlavní slovo v Aspenu, řekl Knoltemu…“

„Jakému Knoltemu?“ přerušila ho.

„To je šéf těch dole, agentů,“ odpověděl. „Řekl mi, jaký mají plán. Chtějí vás s Carrii a tou třetí umístit do ochranné vazby, než dostanou Monka. Podle mě to není dobré řešení.“

„Proč ne? Nemusíte je mít rád, ale v tom, co dělají, jsou dobří. Věřte tomu.“

„Monk je v tom, co dělá, taky dobrý,“ namítl. „A když vás dají dohromady, jen mu to ulehčí.“

Nic na to neřekla. Mlčky s ním souhlasila, připadalo jí však neloajální vůči lidem z FBI, aby měla k jejich plánu výhrady. Pokusila se vstát, ale on ji vzal kolem ramen.

„Co to děláte?“

„Podpírám vás, abyste se neudeřila do hlavy, kdybyste omdlela.“

„Poslyšte, tam dole…, to bylo poprvé v životě, co jsem omdlela. Nejsem slaboch. Byla jsem vyčerpaná z nevyspání a ze stresu… Opravdu. Nemám v úmyslu znovu omdlévat, tak mě klidně pusťte. Chci se obléct a jít dolů, abych si promluvila s agentem Knoltem.“

„Za minutku,“ slíbil jí a stiskl ji ještě pevněji. „Musím vám říct ještě něco.“

„Co?“ pohlédla na něho neklidně.

Najednou nevěděl, jak začít. Chvíli hledal slova. „Bude to pro vás těžké…“

„Jen spusťte. Snesu to,“ řekla ostře. Pak svěsila ramena a dodala: „Promiňte, nechtěla jsem na vás štěkat. Co mi chcete říct?“

„Carrie ví, kdo ta žena s Monkem je.“

Pohlédla na něho. „Ona ji zná?“

„Ano,“ povzdechl. „A vy taky.“

„Já? Tak ven s tím, přestaňte mě napínat.“

„Jilly. Carrie řekla, že se jmenuje Jilly.“

Její reakce ho ohromila. Neomdlela, nedala se do pláče, nezačala se přít ani namítat, že to není možné.

Začala křičet.

Kapitola 27

„Dejte mi zbraň, Johne Paule! Chci okamžitě pistoli. A pořádnou.“

Vypadala jako anděl pomsty. Vyskočila, postavila se před něho a dál křičela a klela.

Ve dveřích ložnice stál Tyler, přešlapoval z nohy na nohu a čekal, až si ho některý z nich všimne.

„Až s ní skončím, bude definitivně mrtvá, o to se postarám,“ zuřila Avery. „Dejte mi pistoli.“

Policistovi nedošlo, že v tuto chvíli nemá smysl se s Avery přít.

„Slečno Delaneyová, takhle nemůžete mluvit. Co když vaši matku opravdu někdo zastřelí? Co myslíte, koho z toho potom policie obviní, když tady vykřikujete takové výhrůžky? Chápu, že už je toho všeho na vás moc, ale…“

Obrátila se proti němu. „Není to moje matka. Je to jen žena, která mě porodila. Nikdy mi nebyla a nebude matkou. Je vám to jasné?“

Tyler rychle přikývl. Byl tak překvapen změnou, která se s ní stala, tak zaskočen její zuřivostí, že nevěděl, co dál. Když ji dnes viděl poprvé, dělala na něho dojem příjemné, mírné dívky. Teď však před ním stála soptící saň.

Obrátil se k Johnu Paulovi o pomoc. „Tohle přece není ta dáma, kterou jsem viděl dole. Nemá náhodou dvojnici?“

„Je mi líto, nemá. Je to tatáž žena, jenom jí už vzkypěla krev,“ řekl. Znělo to, jako by jí vyslovil kompliment.

Policista to tak nechápal. „Proboha, domluvte jí. Nemůže odtud přece vyrazit s pistolí a pokřikem, že jde zastřelit svou mat…“

Uprostřed slova se zarazil. „Ženu, která prý není její matka,“ dodal potom.

„Není.“

„Tak jak o ní mám mluvit?“

„Jako o šílené vražedkyni,“ vyštěkla Avery bez váhání. „O případu pro psychiatry, o úchylné ženské, která patří do blázince nebo do kriminálu. Vyberte si, jen ji nenazývejte mou matkou.“

„Ano, madam.“

Trochu se tím výbuchem uklidnila. Vstala, vzala svůj vak a s prostěradlem kolem těla zamířila do koupelny.

„Tak dáte mi tu zatracenou pistoli, Johne Paule?“ zavolala ze dveří.

Zavřela za sebou dřív, než stačil odpovědět.

„Co s ní hodláte udělat?“ zeptal se Tyler.

John Paul pokrčil rameny. „Dám jí pistoli.“

Tyler konečně vkročil do místnosti a zavřel za sebou. „Dovolíte těm dole, aby ji odvezli do Aspenu? Slyšel jste je, ne? Chtějí ji dát s její tetou a tou třetí ženou pod ochranu, dokud toho vraha nechytnou.“

„Ano, slyšel jsem to.“

„Jestli chcete vědět, co si o tom myslím, tak podle mě si chtějí celý problém zjednodušit. Řekl bych, že to má co dělat s jejich rozpočtem. Když je dají dohromady, budou potřebovat míň lidí.

Ale jestliže ten najatý vrah…, jak se jmenuje?“

„Monk.“

„Jestli je to opravdový profík, najde si je. Bude mu stačit, když si počká před nemocnicí, a pak bude sledovat, kam povezou tu soudkyni. Alespoň tak bych to udělal já.“

John Paul souhlasil. „Ano. slyšel jsem, jak Knolte říká, že je soustředí dohromady.“

„Ale neslyšel jste zbytek jejich plánu, protože to jste už běžel sem nahoru. Víte, jaký důležitý soudní případ se má teď projednávat?“

„Nevím, co máte na mysli.“

Policista ztišil hlas, a třebaže se z koupelny ozývalo bzučení fénu a Avery je mohla jen stěží slyšet, přistoupil k Johnu Paulovi blíž.

„Bude se projednávat obnovené řízení proti jistému člověku jménem Skarrett. Víte, kdo to je?“

John Paul zpozorněl. „Ano, vím,“ řekl. „Takže Skarrett bude mít nový soud? Kdy?“

„Má začít za tři týdny,“ odpověděl policista. „Knolte mluvil telefonem s jiným agentem, který mu dával příkazy. Když zavěsil, všiml si, že tam postávám, a přestal se svými lidmi mluvit. Řekl jsem, že jdu zkontrolovat tu dívku nahoře, a vypadl jsem. Dupal jsem po schodech nahoru, ale pak jsem se potichu vrátil do chodby a slyšel jsem, co Knolte říká těm druhým.“

Krátce pohlédl ke dveřím koupelny, jako by uvažoval, zda ho Avery přece jen nemůže slyšet. „Říkal, že když nečapnou Monka do začátku soudu se Skarrettem, nebudou moct pustit slečnu Delaneyovou a její tetu, aby svědčily. A z toho, co jsem pochopil, bych řekl, že lidem v FBI by nebylo proti mysli, kdyby se Skarrett dostal na svobodu.“

John Paul na něho užasle hleděl. „To myslíte vážně?“

„Jak jinak?“

„Ale proč by si proboha měli přát…“

„Doufají, že je Skarrett dovede k lupu, který si někde schoval. Vykradl klenotnictví a odnesl si kameny za několik milionů. Dělají si naděje, že ho budou sledovat a chytí ho, až si je bude vyzvedávat ze skrýše.“

„Takže chtějí ulehčit Skarrettovým advokátům, aby dosáhli svého a soud jejich klienta pustil?“

„Ano. Uvědomte si, že slečna Delaneyová je důležitá svědkyně, možná rozhodující,“ řekl Tyler. „A kdyby nesvědčila…“ Nechal větu nedokončenou. John Paul byl naprosto vyvedený z míry, když si představil, co všechno by to mohlo znamenat. „To je těm parchantům z FBI podobné,“ řekl hořce.

„Ano, přesně tak to vidím já,“ souhlasil Tyler. „Máte v úmyslu jí to říct? Jakmile ji budou mít pod svou ochranou, jak plánují, už se k tomu soudu nedostane.“

„Nechám Knolteho, ať jí to řekne on. Je zaměstnaná v FBI a nedá dopustit na týmovou práci.“

„To je taková idealistka?“

„Obávám se, že ano.“

„To není dobré,“ poznamenal. „A co vy? Co hodláte dělat?“

„Zřejmě zvednu kotvy. Není důvod, proč bych se tu měl motat.“

„Myslíte, že se Monk stáhne?“

„Podle mě ano,“ řekl. „Ale ne na dlouho. Přijal zakázku, a jakmile se dozví, že Carrie a ta soudkyně jsou stále naživu, udeří znovu. Nemůže jinak. V sázce je jeho pověst. A po Avery půjde taky.“

Jak jinak? Bude to zkoušet znovu a znovu, dokud nebude se svou prací hotov.

Tyler mu zřejmě četl myšlenky. „Takže podle vás mám ty hochy pustit nahoru, aby si s ní promluvili? Domníváte se, že to zvládne?“

„Je dost chytrá, aby se v tom vyznala sama.“

„Když myslíte…,“ protáhl Tyler zklamaně. „Ale kdybyste změnil názor a rozhodl se, že něco podniknete na svou vlastní pěst, mohl bych vám nabídnout jednu menší chatičku v horách.

Chystám se tam na čtrnáct dnů na dovolenou a právě teď jsem doplnil zásoby v kuchyni. Kdybyste si tam dovezl pár věcí do ledničky, nic by vám tam nechybělo. A pokud byste mířil do Denveru, měl byste to skoro při cestě. Podle mě je to dobré místo, kde byste se s ní mohl ukrýt, dokud se nerozhodnete, co dál…, s tím soudem a vůbec.“

John Paul se ho pokusil přerušit, ale Tyler pokračoval. „Je tam stodola, kde mám auto. Napsal bych vám, co a jak a kde jsou schované klíče od chaty…, jestli máte zájem. Uvažujte o tom a dejte mi vědět, než odjedete. Ale ty instrukce vám stejně napíšu. Pro všechny případy.“

Obrátil se a zamířil ke schodům. John Paul zůstal stát. Sakra, co dělat? Chvíli uvažoval, pak zamumlal několik tichých kleteb, sebral své věci a chystal se odnést je do auta. Už předtím se na stanici zastavila Tylerova sekretářka a přinesla mu vyprané oblečení. Leželo složené na hromádce vedle Averina. Strčil svoje věci do pytle, s Averinými se vrátil do ložnice a položil je na postel.

Pak vyšel ven.

Tylerův přítel mu zaparkoval auto v postranní uličce přímo pod okny ložnice. Hodil pytel na zadní sedadlo, ale když chtěl usednout za volant, napadlo ho, že by se měl vrátit a rozloučit se s Avery. Nemůže přece odjet jen tak. Je to otázka slušnosti dát jí sbohem a popřát jí mnoho štěstí.

Jestliže ho požádá, aby s ní zůstal, zůstane, uvažoval. A jestli ne, sebere se a odjede. Je to jednoduché. Už ho nepotřebuje, ale když ho požádá…

Vstoupil do ložnice a zarazil se. Málem se lekl. Stála před oknem s rukama založenýma na hrudi. Čekala na něho.

„Proč na mě tak civíte?“ zeptal se rozpačitě.

„Viděla jsem, že jste si dal pytel do auta,“ odpověděla a kývla hlavou k oknu. „Takže odjíždíte?“ Vykročila proti němu, ale když si všimla, jak strnule stojí, zastavila se. „Odpovíte mi?“

„Chcete, abych zůstal?“

„A chcete vy zůstat?“

„To není odpověď. Nemám náladu na hry, Avery.“ Než mohla něco říct, zamžoural na ni a zeptal se: „Co to máte s obličejem?“

Sáhla si na tvář. „Co se vám na něm nelíbí?“

„Neřekl jsem nelíbí. Vypadáte jen… jaksi jinak.“

„Umyla jsem se, natřela si pleť zvlhčujícím krémem a trochu se nalíčila. To je všechno.“

„Nalíčila? Proboha proč? Chcete se líbit svým přátelům z FBI?“

Opravdu nemá náladu, a nejen na hry, pomyslela si. „Nechápu, proč bych vám to měla zdůvodňovat. Co to s vámi je?“

Neodpověděl. Nemohl, protože si své momentální pocity netroufal vyjádřit slovy. Ostatně ani by to nedokázal, když měl v hlavě takový zmatek. Věděl jen, že v něm kypí hněv – na sebe i na ni. Udělala s ním to, co ještě žádná jiná žena – způsobila, že se mu při pomyšlení na ni stahoval žaludek a točila hlava. A co bylo horší, vůbec se tomu nebránil. Co bude následovat? Zblázní mu i srdce? K čertu s takovými vyhlídkami!

„Už jste mluvila s agentem Knoltem?“ zeptal se.

„Ne. Čekala jsem na vás. To jste hodlal odjet bez rozloučení?“

Hlupák jeden! Ale nebude před ním plakat, třebaže v ní vřel hněv a tížilo ji trpké zklamání. Zhluboka se nadechla, popošla k němu blíž a podala mu ruku. „Díky za všechno, co jste pro mě udělal," prohlásila upjatě.

Nechal její napřaženou ruku bez povšimnutí. „Avery…, kdybyste chtěla…"

„Byl tu Tyler," přerušila ho. „Hledal vás. Chtěl s vámi mluvit, prý je to důležité."

„Vždyť jsem s ním mluvil sotva před pěti minutami."

Pokrčila rameny. „Asi vám chtěl říct ještě něco. Čeká na vás v restauraci."

„Jo, dobře."

„Přeju vám bezpečnou cestu domů," řekla. Otočila se a vrátila se k oknu. „Sbohem, Johne Paule."

Stál jako opařený. Nemohl uvěřit, že s ním takhle skončila.

Ještě chvíli civěl na její záda, pak se náhle otočil a zamířil ke schodům. Rozloučila se s ním jako cizí člověk a on byl příliš vyvedený z míry, aby byl schopen přijít na to, proč se její postoj tak změnil.

Naštěstí se mu podařilo projít ven, aniž ho někdo z agentů zastavil. Knolte a další dva mladí sekáči studovali mapy a přecházeli sem a tam s mobily u ucha. Jeden se ho sice pokusil oslovit, ale on ho ignoroval, rozrazil lítačky a zamířil do restaurace.

Přední místnost byla prázdná, ale sotva vstoupil, zavolal na něho kdosi z kuchyně. Obešel pult a uviděl Tylera u grilu. Ve vzduchu se vznášela vůně pečeného masa.

„Jste připravený k odjezdu?" zeptal se policista.

„Tak nějak."

„Nechcete na cestu hamburger?"

„Ne, díky. Kde jsou všichni?"

„Myslíte můj zdejší personál? Poslal jsem je domů. Kdyby chtěli hoši z Knolteho party něco k jídlu, můžou si to připravit sami.“

„Prý jste chtěl se mnou mluvit.“

Tyler svraštil čelo. „To, co jsem vám musel říct, jsem už řekl.

Navíc jsem vám dal do auta papír s poznámkami pro případ, že byste si to rozmyslel a rozhodl se přijmout moji nabídku – myslím s tou chatou. Uvažujte o tom. Já se tam teď díky ženiným příbuzným měsíc nedostanu. Budeme mít dvě svatby a sjezd.“

„Jo, ještě si to rozmyslím,“ odpověděl. „Jinak díky za pomoc. A taky za jídlo a postel.“

„Rádo se stalo,“ zamumlal Tyler. Odemkl zadní dveře a vyprovodil ho.

„Dejte na sebe pozor.“

„To víte, že jo.“ Otevřel auto a usedl za volant. Všiml si složeného papíru na vedlejším sedadle a vzal ho, že ho Tylerovi vrátí.

„Jste si jistý, že to děvče bude v pořádku?“

To už bylo potřetí, co mu policista tuto otázku položil. A on mu potřetí odpověděl stejně: „Jistě. Bude okay.“

Nevěřil tomu. Ani na vteřinu. A podle toho, jak se tvářil Tyler, tomu nevěřil ani on.

„Tak hodně štěstí,“ řekl Tyler a zvedl ruku na pozdrav.

John Paul zastrčil klíček do zapalování, položil papír zpátky na vedlejší sedadlo a chvíli seděl a uvažoval. Sakra, má čisté svědomí, rozhodla to přece ona. Dala mu jasně najevo, že ho nepotřebuje a nechce, aby s ní zůstal. Mělo to jen jeden háček – on potřeboval a chtěl ji.

Odpíral si své city už celé roky od doby, kdy v něm zapustila kořeny deziluze. Teď si však uvědomil, že pouze sám sebe obelhává, když si namlouvá, že nikoho nepotřebuje.

Ne, byl pořád člověk se všemi lidskými city a chybami jako každý jiný. Hrome, kdo by si to byl pomyslel?

Že by v ní opravdu našel zalíbení? Zřejmě ano. Je hezká a chytrá… Kdo by se mu mohl divit?

Zakroutil hlavou. Otočil klíčkem, nastartoval a zařadil rychlost.

Bůh ví, že se snažil odjet, ale najednou k tomu nemohl najít sílu. Sakra, udělala z něj úplného cvoka. Byla jako písečná blecha, nedala mu pokoj a nedala. Chtěla přece, aby odjel, o tom nebylo pochyb. Byla si jistá, že se bez něho obejde. A jak by ne, když se o její bezpečnost bude starat ten hogofogo skvělý tým…

Bůh jí pomáhej.

Na druhou stranu věděl, že Avery je bojovnice a že si nějak poradí – se vším, co jí přijde do cesty. Bude však schopná kontrolovat záměry agentů přidělených k její ochraně? Dokáže jim zabránit, aby věci ještě nezhoršili? Ale když bude dávat pozor na ně, kdo bude dávat pozor na ni?

Vrátil rychlost zpátky na neutrál a vypnul motor. A co teď? Co chceš k čertu dělat?

Nechat ji na starost FBI, co jiného? Oni jsou tady od toho, navíc patří k nim. Znovu nastartoval, ale tentokrát rychlost ani nezařadil. Seděl jako kus ledu zmrazený vlastní nerozhodností, zatímco motor tiše brumlal.

Jakou to hraje se sebou hru? Zoufale se snaží sám sebe přesvědčit, že je mu jedno, co s ní bude, přitom dobře věděl, že mu to jedno není.

Co to s ním všechno prováděla? Rozesmála ho. Způsobila, že začal toužit po něčem, co už definitivně zavrhl – alespoň si to myslel. Zlidštila ho, o tom nebylo pochyb.

Bojoval a dlouho se držel dobře, ale když bylo všechno řečeno a uděláno, svou bitvu prohrál. Zatracená práce!

Smiř se s tím, Renarde. Teď už ti musí být jasné, že bez ní nikam nepojedeš.

Znovu vypnul motor a sáhl po klice.

Náhle se odkudsi ozval hlas. „Tak pojedete, nebo ne? Už se tu vzadu dusím a ten váš spací pytel páchne jako shnilé listí.“

Prudce se otočil. „Sakra, co tam děláte?“

„Nezačínejte zase. Rozjeďte tu svou zatracenou káru, ať už jsme odtud pryč. Nenuťte mě, abych vám to musela říkat ještě jednou.“

Pomalu roztáhl ústa k úsměvu. Z ramen mu spadlo napětí a žaludek se mu rázem uvolnil. Svět byl náhle znovu v pořádku.

Avery se na něho zubila jako divoká kočka.

Nastartoval, zařadil rychlost, ale pořád nepouštěl spojku.

„Jestli chcete jet se mnou, drahoušku, říkám vám na rovinu, že šéfem jsem já a vy budete dělat, co vám řeknu. Smíříte se s tím?“

„Když jsem skočila z požárního žebříku, přistála jsem na střeše vašeho auta a trochu jsem ji promáčkla. Smíříte se s tím?“

Neodpověděl, jen se zašklebil a rozjel se. A pak aby se z ní člověk nezbláznil.

Kapitola 28

Jilly napjatě čekala, až uslyší, kolik mrtvých na místě výbuchu našli. Přecházela po hotelovém pokoji, ale pokaždé, když se na televizoru přepnutém na místní coloradský kanál objevil ten úžasný filmový záběr exploze, rychle si sedla na kraj postele a dívala se. Dychtivě vychutnávala každou vteřinu vzrušujícího filmu, který určitě přinese šťastlivci, co ho náhodně natočil, nemalou sumu peněz.

Ano, ten turista musel mít snad vnuknutí z nebes, když se rozhodl filmovat krajinu přesně vteřinu předtím, než z lesa vyšlehl plamen a trosky přepychové chaty se rozletěly k obloze. Objektiv jeho kamery zachytil všechno jako na dlani. Bylo by to k vzteku, kdyby to nemohla vidět alespoň v televizi. Přece jen však byla trochu podrážděná, protože se moc těšila, že to bude ona, kdo stiskne tlačítko. Ale filmový záběr, který televizní stanice znovu a znovu zařazovala do svého programu, také stál za to.

Právě když skončil, zadrnčel telefon. Vypnula televizní zvuk a zvedla sluchátko.

„Haló, miláčku," ohlásila se.

„Vidělas to v televizi?" ozval se po krátké pauze.

Jeho hlas zněl dychtivě, ale zároveň v něm postřehla nervozitu. „Ano, samozřejmě že jsem to viděla. Nádherné divadlo, že?“

„Ano…, ano,“ odpověděl. „Zatím našli dvě těla.“

„Najdou i třetí,“ řekla. „Ale zdáš se mi nějak nervózní, miláčku. Co se děje?“

„Bál jsem se, že bys to přece jen mohla nést špatně. Ale teď jsem rád, že jsi okay.“

„Nést špatně? Co? Carriin konec? To nemyslíš vážně. Zničila mi život a ukradla mi moje dítě. Jsem radostí bez sebe.“

„Chybíš mi. Chtěl bych…“

Přešla do vzrušeného hrdelního šepotu. „Já vím, co bys chtěl. Jsi v autě?“

„Ano,“ odpověděl rovněž šeptem.

„Tak raději zastav,“ řekla. A pak mu popsala do těch nejintimnějších detailů, co mu bude dělat, až budou spolu. Slyšela jeho vzrušený dech. Jako pes v horku, pomyslela si. Vzrušovalo ji, jakou moc má nad muži.

„Bude se ti to líbit?“ zeptala se bez dechu, aby si myslel, že ji to vzalo stejně jako jeho.

A pak mu dala další porci vzrušení, až málem kňoural touhou. Náhle nastalo na druhém konci linky ticho a potom se ozval táhlý povzdech. Věděla, co to znamená, a zářila spokojeností. Určitě by udělala skvělou kariéru, kdyby se věnovala telefonnímu sexu.

Bohužel by tím nevydělala tolik peněz, kolik potřebovala. Přesto nebylo na škodu vědět, že by se uživila i jinak.

„Už se cítíš líp, miláčku?“ zeptala se.

„To víš, že jo,“ odpověděl s dlouhým povzdechem. „Už brzy budu u tebe. Miluju tě, Jilly.“

„Já vím, miláčku. Já tebe taky.“

Položila sluchátko a začala znovu přecházet. Bude policie schopná identifikovat z těch ubohých cárů těl, kdo je kdo? Věděla, že se to dá spolehlivě určit pouze zkoumáním lebky a zubů.

Ale co když i tyto části výbuch roztříštil na cimprcampr a rozmetal do širokého okolí? Hm. Co budou dělat pak?

Hlasatel oznámil, že znovu pustí záběr katastrofy. Jilly se rychle posadila. Bože, to je úžasné, naprosto úžasné.

Když skončil zpravodajský přehled, šla a vyndala z příruční tašky drahocennou videokazetu. Brala ji s sebou, kamkoliv jela.

Vložila ji do videopřehrávače a klekla si před televizor. Kolikrát už ji viděla? Stokrát? Tisíckrát? A přesto ji to ještě ani v nejmenším neomrzelo…, ani pocity, které v ní filmový šot vzbuzoval.

„Teď uvidíš, proč musíš zemřít," zašeptala směrem k obrazovce.

Všimla si, že má odlomený kousek nehtu, a zašla do koupelny, aby si ho ustřihla a zabrousila. Pak se podívala na hodinky – Monk by už měl brzy přijet. Musí se připravit, aby ho náležitě přivítala. A samozřejmě odměnila. Bude celý dychtivý po svém pamlsku – jako pes, který předvedl obtížný kousek.

Dnes bude čistě bílá, rozhodla se, když vytáhla ze své příruční tašky negližé. To má rád. Ale on má rád všechno, co mu dělá.

A nesmí zapomenout na rudou rtěnku. Oh, jak muži milují, když na ně našpulí rudé rty.

A jak milují její dokonalé tělo. A její andělskou tvář.

Milují ji celou.

Kapitola 29

Zdravotníci, kteří Carrii ošetřovali, řekli, že utrpěla šok. Ona si myslela něco jiného, ale chápala, jak k té diagnóze dospěli.

Nemohli jinak, když se chovala tak podivně. V okamžiku, kdy ji zachránci vytáhli ze strže, hystericky vzlykala. Chtěla něco říct a věděla i co, ale nebyla schopná ze sebe vypravit kloudné slovo.

Přesto považovala jejich závěr za nesmysl. Nejsou to žádní doktoři, říkala si. Co oni mohou vědět? Díkybohu jí hlava funguje dobře, tak co?

Pamatovala si, jak ji oslepovala světla kamer, když ji nesli na nosítkách a vstrčili do připravené ambulance vedle Sáry. Snažila se posadit, ale nešlo to. Teprve pak si uvědomila, že ji jeden ze zdravotníků připoutal popruhy. Rukou však hýbat mohla. Natáhla se proto přes úzkou uličku a stiskla Sáře ruku.

Její přítelkyně trpěla hroznými bolestmi. Oba zdravotníci se zabývali její nohou. „Bude v pořádku?“ zeptala se Carrie, a přestože ji ujistili, že ano, opakovala tu otázku pořád dokola jako monotónní modlitbu.

Jeden z mužů dal potom Sáře injekci a chvíli nato zavřela oči. Ruka, za niž ji Carrie stále držela, se bezvládně svěsila.

Když jí nohu zafixovali, znovu jí jeden zkontroloval tlak, zatímco druhý se začal věnovat Carrii.

„Chystá se zabít Avery, mou neteř. Musíte jim říct, aby ho chytili. Slyšíte mě? Chystá se…, chystá se…“

Omdlela. Hrůza z toho, co prožila, spolu s nedostatkem spánku ji konečně přemohly. Její tělo už mělo všeho dost a rozhodlo se jí vypovědět službu.

Když potom znovu otevřela oči, byla už v nemocniční posteli. Bože, jak ji všechno bolelo. Měla pocit, že jí v každém svalu těla tepe bolest. Copak ji někdo ztloukl holí?

Zoufale se snažila zbavit se mlhy, která obestírala její mysl.

Avery. Musí ji najít, než bude pozdě. Všimla si, že na levé straně je k prostěradlu upevněné přivolávací tlačítko, a pokusila se na ně dosáhnout. Loktem jí však projela taková bolest, že vykřikla.

Pohlédla dolů a uviděla na ruce sádrový obvaz. Tiše zaklela. Jak se to stalo?

Samozřejmě, ta strž. Vybavila si, jak uklouzla, pak padala dolů a rukou se snažila pád zmírnit. Věděla, že si poranila zápěstí, ale myslela, že to je jen vyvrtnutí nebo zhmoždění. Vždyť ji to ani moc nebolelo, nebo jo? Už si na to nepamatovala. Možná měla ruku zmrtvělou, bez citu, stejně jako byla v tu chvíli zmrtvělá celá všemi těmi útrapami. Ale vzpomínala si, že dopadla na Sáru.

Její přítelkyně se zmítala bolestí a Carrie si živě vybavovala, jak jí zacpávala dlaní ústa, protože se bála, že by někde poblíž mohl číhat Monk a Sářino sténání je prozradí.

Kde je vlastně Sára? Slyšela z chodby mužské hlasy, ale opět nedokázala na tlačítko dosáhnout. Už se chystala zavolat, když se otevřely dveře a do pokoje vstoupil mladý lékař v bílém plášti.

Ze štítku pověšeném na kapsičce si přečetla, že je to doktor Bridgeport. Vypadal, jako by už týden nespal. To není dobré, pomyslela si. A pak si všimla jeho rukou. Byly veliké, jako by mu je někdo transplantoval z mnohem většího těla, a stejně tak několik pramenů tmavých vlasů.

„Vy jste můj lékař?“ zeptala se.

„Jsem neurolog. Posuzoval jsem vaše rentgenové snímky a CAT.“

„To jste mi dělali?“

Přikývl. „Utrpěla jste střední otřes mozku. Budu u vás držet noční službu. Ale na CAT není nic alarmujícího,“ dodal.

„A co ruka?“

„Máte ji zlomenou.“

„To je mi jasné,“ řekla.

Začal si cosi zapisovat. „Za chvíli se na vás přijde podívat váš ošetřující lékař. Ale předtím bych k vám pustil dva policisty – pokud se na to cítíte. Už tu nějakou dobu čekají a jsou velmi dychtiví, aby si s vámi mohli promluvit.“

„Bolí mě hlava. Nemůžete mi dát nějaké prášky?“

„Ano. Za chvilku,“ slíbil.

Věděla, co to znamená. Taky tuhle frázi používala, když byla Avery malá a dožadovala se něčeho, co jí nechtěla dovolit. Její neteři to však nestačilo a teď to nestačilo ani jí.

„Ale já bych opravdu na tu bolest hlavy něco chtěla.“

„Utrpěla jste otřes mozku, paní Salvettiová, a já bych raději…“

„Dobře, nevadí,“ přerušila ho. „Ale chtěla bych se zeptat na svou přítelkyni, která byla se mnou. Měla poraněnou nohu. Víte, kde je?“

Přikývl. „Soudkyně Collinsová. Je na operačním sále.“

Náhle se ozvalo ostré zaklepání. Lékař zavřel složku, usmál se na ni a obrátil se k odchodu. „Potřebujete

odpočívat," poznamenal, když otevřel dveře a vpustil dovnitř dva muže v tmavých oblecích. „Deset minut," řekl jim. „Potom musí spát."

Pohybovali se jako vojáci na přehlídce, hlavy nahoře, paže strnule podél těla. S výjimkou rozdílných vzorů kravaty byli i stejně oblečeni. Jeden měl kravatu s šedými proužky, druhý s jemnou kostkou.

Šéfem byl ten, který se jmenoval Hillman. Měl ostrý pohled a ji to kupodivu uklidňovalo. Vypadal na člověka, jemuž nic neunikne.

Druhý, mladší, stiskl tlačítko, kterým pozvedl část lůžka pod jejími zády, nalil jí sklenici vody a postával vedle ní, zatímco s ní Hillman vedl rozhovor. Prošel s ní celý sled událostí. Poslouchal ji a jen zřídka vstupoval do jejího líčení, když se odmlčela, aby sebrala myšlenky. Chtěla mu říct všechno najednou a netrpělivě čekala na příležitost, kdy mu bude moct položit vlastní otázky. Hillman však byl neústupný a držel se toho, co zajímalo jeho.

Obrátila se tedy k druhému agentovi, který se jí zdál vstřícnější, a zeptala se ho, zda nevědí, kde je její kabátek.

„V kapse jsem měla důležité dopisy," řekla.

Hillman otevřel skříň. Kabátek tam visel. Když mu potvrdila, že je to on, navlékl si rukavice, našel dopisy a vložil je do igelitového pytlíku, který mu podržel druhý agent.

„Jeden z nich mi dala Anna Trappová. Chtěla bych si ho přečíst."

„Musíme je dát do laboratoře," odpověděl druhý agent. „Naši technici sejmou otisky prstů."

Zdálo se jí, že je poddajnější, ale teď viděla, že je stejně neústupný jako Hillman.

„Chci vědět, co jí ten parchant, její manžel, napsal. Najal Monka, aby ji zabil. Musíte ho zatknout." Hillman její žádost

přešel a chtěl pokračovat ve svých otázkách. Carrie toho však už měla dost. „Ne, teď se budu ptát já.

Chci vědět, kde je moje neteř.“

„Hledáme ji…“

„Tak ji najděte.“

Když druhý agent viděl, jak je rozrušená, nabídl jí sklenic vody. Držel ji tak, že měla slámku přímo pod nosem. Odmítavě otočila hlavu.

„Povězte mi, co víte o…,“ pokusil se ji Hillman vrátit tam, kde ji chtěl mít on.

„Chci vědět, jak je na tom soudkyně Collinsová. A chci to vědět hned teď,“ trvala na svém.

Oba agenti si vyměnili pohledy. „Je po operaci a leží na jednotce intenzivní péče,“ odpověděl Hillman.

„Pokud je mi známo, zatím probíhá její ošetřování dobře,“ dodal druhý.

Carrie na něho pohlédla. „Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Bean, madam. Agent Peter Beán.“

Teď se už nedivila, že se nepředstavil. S takovým jménem…

Na jeho místě by taky s představováním nespěchala. Vsadím se, že mu na základní škole říkali fazole, pomyslela si.

Hillman znovu spustil své otázky. Trápil ji celou hodinu, mořil ji stále novými dotazy, znovu a znovu se vracel k týmž faktům, až začínala mít pocit, že je zločinec a oni se z ní pokoušejí vymámit přiznání.

V hlavě jí tepala bolest. „Už nemůžu,“ zavrtěla hlavou. „Už žádné otázky. Bolí mě hrozně hlava.“

Hillman se zatvářil zklamaně, ale uznal, že jí musí dopřát odpočinek. Neměla náladu loučit se s nimi srdečně. Řekla jim, ať se nevracejí, dokud nebudou vědět, co je s Avery.

Aby ji Hillman uklidnil – téměř na ně křičela –, dovolil jí zavolat manželovi.

Beán jí naťukal číslo. Jakmile uslyšela ve sluchátku Tonyho hlas, dala se do pláče.

„Tony, hrozně tě potřebuju. Prosím tě, seber se a přileť do Aspenu," vzlykala.

„Drahoušku, rád bych, ale řekli mi, že nemůžu," odpověděl rozechvělým hlasem. „Jakmile tě prý pustí z nemocnice, přemístí tě i s tou soudkyní někam pod svou ochranu. Moc tě miluju, Carrie. Jsi jinak v pořádku? To víš, že bych si přál být s tebou. Chtěl bych… Je mi hrozně líto, že tam musíš být tak sama."

„Víš něco o Avery?"

„Ne," odpověděl. „Ani jsem nevěděl, že měla být v lázních s tebou. Jakýsi agent, který za mnou přišel, mi řekl, že zmeškala letadlo."

„Vůbec netuším, kde je," vzlykala Carrie.

„Však oni ji najdou," utěšoval ji. „Určitě je v pořádku. Uvidíš, že se odněkud ozve."

„Tony, já… Je mi tak líto všeho, co se stalo. Víš, co myslím, ne? Vůbec nemám strach o naši firmu, vím, že se o ni postaráš. Teď už ti věřím. Byla jsem tak hloupá, hrozně hloupá."

Znovu se dala do pláče. Plakala dojetím, ale i podrážděním z toho, že ti dva na ni civí a slyší každé její slovo.

„Miluju tě, Tony," zašeptala. „Opravdu. Moc tě miluju. Prosím tě, řekni mi, že ještě není pozdě."

„To víš, že není. Já taky… taky tě moc miluju," vykoktal. „Přiletím za tebou prvním letadlem, které stihnu. Zase budeme manželé, jak to má být. Nikdy není pozdě. Nikdy, miláčku."

Kapitola 30

Všechny naděje, že se FBI podaří utajit před médii jména obou žen, které přežily, vzaly za své, když se v televizi objevily záběry ukazující, jak nedaleko místa výbuchu přenášejí Carrii a soudkyni Collinsovou do ambulance.

Avery se o tom dověděla z rádia během jízdy s Johnem Paulem do hor. Jakmile vyjeli z městečka, začala přelézat zezadu na přední sedadlo. Počínala si při tom tak nešikovně, že ho málem kopla do hlavy, a pak se jí navíc vyzula bota a spadla mu do klína. John Paul jen zakroutil hlavou.

Poslouchali rádio, dokud signál nezeslábl tak, že se z reproduktoru ozýval jen šum a praskot atmosférických poruch. „Copak s sebou všichni nosí na každém kroku videokamery?“ zamumlal znechuceně. „Někteří lidé se zřejmě vyžívají v tom, že narušují soukromí druhých.“

„Filmové štáby televizních stanic s sebou obvykle mívají kamery,“ poznamenala Avery.

„Odpusťte si ten sarkasmus, drahoušku.“

„To není žádný sarkasmus, ale pouhý fakt. Je mi jasné, jak se to asi Carrii líbilo, když jí někdo v takové situaci strkal kameru před obličej. Lidi z FBI měli ten film zabavit. Zřejmě se nedostali na místo včas.“

„Měli, měli…,“ zabručel. „To už je u FBI motto.“

„Odpusťte si to. Mě tím nenaštvete.“

Zasmál se. „Ani jsem se o to nesnažil.“

Stáhla okno a nechala dovnitř proudit chladný večerní vzduch.

„Ale ano, snažil,“ odsekla. „Už jsem vás konečně odhalila.“

„Myslíte?“

Usmála se. „Nejdřív jsem si říkala, že jste vůči FBI z nějakého důvodu zaujatý. Ale teď, když vás znám líp, si uvědomuju, že je to jinak. Vaše fobie je mnohem silnější než obyčejná zaujatost.“

„Vážně?“

Přikývla. „Ano. Vy prostě nesnášíte jakoukoliv vládní bezpečnostní nebo právní instituci.“

„Mýlíte se.“

„Řekla bych, že ne. Všimla jsem si, jak jste se ušklíbl, když jste mluvil o svém švagrovi na ministerstvu spravedlnosti.“

„Protože je to úřad, který v sobě soustřeďuje příliš velkou moc.“

„A co CIA? Vím, že jste tam pracoval.“

Nepopřel to, ale ani nepotvrdil. „Jejich priority se mění jako rozmary počasí a nechávají své agenty, aby se v tom plácali sami.“

„A co IRS?“

„IRS nenávidí všichni, nejen já.“

V tom s ním musela souhlasit. Jmenovala však další vládní úřady a on jí u každého řekl, co je na něm špatného.

„Myslím, že jsem na to přišla. Víte, jaký je váš největší problém?“

„Ne. Ale naštěstí mám vás a vy mi to vysvětlíte.“

„Samozřejmě,“ odsekla. „Nesnášíte prostě každého, kdo reprezentuje nějakou úřední moc.“

Vůbec se jejím závěrem necítil dotčen. „Víte přece, co se říká, že absolutní moc absolutně korumpuje.“

„FBI nemá absolutní moc.“

„Ale myslí si, že má.“

„Víte, co vám řeknu?“

„Co?“

„Že byste s tím měl něco dělat. Potřebujete intenzivní psychologickou terapii, abyste se zbavil toho svého nepřátelského postoje ke všemu a ke všem.“

Než jí stačil říct, že nenávidí i psychologické terapie, změnila téma. „Potřebuju se dostat k telefonu a zavolat Carrii.“

„Proč jste jí nezavolala z policejní stanice?“

„Protože byste mi zatím ujel. Pořád nemůžu uvěřit, že jste se mě chtěl tak zbavit. Pokaždé, když na to pomyslím, jsem vzteky bez sebe.“

Seděl se zaťatými zuby a uvažoval, jestli jí má přiznat pravdu. Říkala to, jako by se v něm nemohla víc zklamat.

„Víte…,“ začal, ale pak se zarazil.

„Poslouchám vás.“

„Možná jsem chtěl zůstat.“

„Možná?“ Rýpla ho do paže. „Co to znamená?“

„Že jsem prostě chtěl zůstat. Ale teď mi povězte vy, proč jste opustila svůj supertým?“

„Přestaňte už s těmi posměšky. Vy možná ano, ale já nepochybuju, že agent Knolte a jeho lidé jsou schopní a umí dělat svou práci.“

„Opravdu? Pak musím opakovat svou otázku – proč jste se rozhodla dát jim vale a jet se mnou?“

Pokrčila rameny. „Přemýšlela jsem o tom, co jste řekl, a musela jsem s vámi souhlasit. Opravdu není moudré soustředit nás všechny na jednom místě.“

„A?“

„A co? Čekáte na kompliment?“

Než stačil otevřít ústa, aby jí řekl, co ho napadlo, pokračovala: „Dobře, když to chcete slyšet… Myslím, že s vámi mám větší šanci přežít.“

„Co vás vede k tomu, že to vidíte tak černě?“ zeptal se a zašklebil se na ni. „Řekl Knolte nebo udělal něco, co vás změnilo v agentku odmítající poslušnost?“

„Nejsem žádná agentka. Jsem analytická pracovnice a Knolte neřekl a neudělal nic takového, co máte na mysli. K FBI mám stále naprostou důvěru.“

„Aha,“ zabručel. „Tak proč jste teda utekla?“

Musela o tom chvíli přemýšlet. „Přebírám iniciativu. Tak nás to v FBI učí.“

„Jo, správně,“ řekl posměšně. Pak kývl směrem k tabuli na kraji silnice. „Pět mil před námi je restaurace. Zavolám odtud a pokusím se získat nějakou pomoc.“

Osamělý vlk hodlá požádat někoho o pomoc. To je neuvěřitelné!

„A potom?“ zeptala se.

„Můžete zavolat své tetě. Ale nesmíte jí říct, kam jedeme.“

„Jak bych jí to mohla říct, když to nevím?“

Podal jí složený papír. „Tyler má v horách chatu. Je tam prý i bouda, v které bych mohl schovat auto. Zůstaneme tam přes noc.“ Už po několikáté se podívala dozadu, aby se ujistila, že za nimi nikdo nejede. Už pěknou dobu nepotkali jediné auto. Když o tom uvažovala, připadlo jí, že začíná být paranoidní. Přesto zůstávala ostražitá. Opatrnosti není nikdy dost, říkala si.

„Máte ponětí, kde asi teď může Monk být?“ zeptala se.

„Nejspíš ještě pořád na území Colorada. Zřejmě už teď ví, že vaše teta a soudkyně Collinsová zůstaly naživu.“

„FBI nás bude taky hledat,“ poznamenala.

„Ne nás, zlatíčko. Vás. Vás bude hledat.“

„Pustila jsem sprchu pro případ, že by někdo z nich šel nahoru. A taky jsem zamkla dveře ložnice. Ale jednou Knolte stejně pozná, že jsem pryč, a vyhlásí poplach.“

A pak nastane boží dopuštění, pomyslela si. A až se o všem dozví Carter, utrhne jí hlavu. Už si v duchu dávala dohromady argumenty. Bude trvat na tom, že se nedopustila porušení kázně.

Věděla, že Carter je přísný šéf, ale také rozumný chlap. Určitě pochopí, proč musela převzít iniciativu… Opět.

„Myslíte, že Tyler řekne Knoltemu, že vám nabídl svou chatu?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Ne. A ví, že jste vylezla oknem?“

„Ne.“

Po chvíli odbočil a zajel na parkoviště u restaurace. Nad vchodem svítil neonový nápis Otevřeno.

„Nemyslíte, že teď už byste mi mohla říct něco o Jilly?“ zeptal se. Dosud se tomu tématu vyhýbal, protože viděl, jak reagovala, když se Tyler o té ženě zmínil jako o její matce.

Čekal, ale odpovědi se nedočkal. „Musím přece vědět, proti komu stojím,“ dodal.

„Proti komu stojíme. Oba,“ opravila ho. „Jistě, řeknu vám, co vím, ale ne na lačný žaludek. Zítra,“ slíbila, „zítra vám povím všechno.“

„Dobře, tak zítra.“

Vzal ji za paži a vešli do restaurace. Asi každého, kdo se tu ocitl poprvé, musely zaskočit divoké barvy, jimiž interiér jen hýřil. Stěny byly vymalované neonově oranžovými a fialovými odstíny a na tomto pozadí svítily bílé umakartové desky stolů. Hned vedle dveří stál hrací automat, a když šli úzkou uličkou, provázel je při tom Elvis Presley svou písničkou All Shook Up.

John Paul vybral box u okna, aby viděli na parkoviště. Počkal, až Avery vklouzne na oranžovou lavici, a pak se posadil proti ní.

Servírce bylo sotva víc než dvacet, ale vlekla se jako devadesátiletá stařena. V jazyku měla provlečený kroužek, a když se jich šišlavě zeptala, čím může posloužit, chvíli jim trvalo, než si uvědomili, co říká.

Objednali si sendvič s krůtím masem a ledový čaj. Sotva servírka odešla, našla Avery v peněžence drobné a zamířila k telefonu umístěnému mezi vchody na pánskou a dámskou toaletu.

Rozhovor s Carrií byl jednostrannou záležitostí. Avery nestačila odpovídat na otázky. „Proboha kde jsi?“ chtěla vědět Carrie.

„Proč nejsi tady? Jsi v pořádku? Už jsi slyšela, že je Jilly naživu?

Fingovala svou smrt, to je šílené. Je jako kočka, Avery, jako kočka. Uvědomuješ si, že kdybys nezmeškala letadlo, byla bys v té horské chatě s námi?“

„Proboha, Carrie, pomaleji,“ snažila se ji uklidnit Avery, když se její teta konečně odmlčela.

Carrie však pouze nabrala dech a spustila o tom, co se dělo od chvíle, když nasedla do auta s Monkem a ostatními dvěma ženami. Avery se nedostala ke slovu, dokud si tu děsivou historku nevyslechla celou.

„Až se setkáme, řeknu ti všechno podrobně,“ slibovala Carrie.

„A co ty? Jak se teď máš?“

„Dobře.“

„Vidíš, a já jsem se o tebe tak strachovala a trnula, co se ti stalo.“

„Carrie, pověz mi, jak se jmenuje agent, který velí těm, co tě hlídají,“ zeptala se Avery s pohledem upřeným na Johna Paula.

Ještě to ani nestačila dořící, a Carrie už opět mluvila. „Řekli nám, že nás dají do ochranné vazby. Předpokládám, že nás pošlou letadlem na Floridu.“

„Proč na Floridu?“

„Kvůli tomu soudu.“

„Jakému soudu?“

„Proboha, Avery, ty to nevíš? Už bylo stanoveno datum. Bude se projednávat obnovený proces s tím parchantem Skarrettem. Copak tě nikdo nevyrozuměl?“

„Ne. Nic nevím.“

Carrie byla bez sebe hněvem. „Řekli mi, že se ten vrah, co ho najala Jilly, nezastaví, dokud nás nesprovodí ze světa.“

„Nebo dokud ho nedostaneme,“ dodala Avery. „A my ho dostaneme, Carrie. Ale teď se, prosím tě, zkus uklidnit. Už jsi mluvila s Tonym?“

Carriin hlas zněžněl. Popotáhla a pak zašeptala: „Je bez sebe starostí. Chce, abys mu zavolala, jak jen to bude možné. Prý tě musí slyšet, aby měl jistotu, že jsi živá. Chci domů, Avery, a chci, aby ses vrátila se mnou. Jenže oni nás nepustí. Nevím ani, jestli dovolí Tonymu zůstat se mnou. Snažím se s nimi spolupracovat…“

„A jak je na tom ta soudkyně?“ přerušila ji Avery.

„Cože? Aha Sára? Jmenuje se Sára, víš? Ta dopadla hůř než já. Pochroumala si koleno a museli ji operovat. Ale teď už je to s ní lepší. Ještě bude pár hodin na intenzivce, ale to jen z opatrnosti kvůli věku. Doktoři mi už dovolili, abych za ní zašla a pár minut s ní mluvila. Panebože já jsem ti to zapomněla říct – Sára Collinsová je soudkyně, která poslala za mříže Skarretta.“

„Ale ne, to nemůže být pravda. Vzpomínám si, že to byl soudce. Jmenoval se Hamilton.“

„Ano, soudce Hamilton vedl soudní výslech a uznal Skarretta vinným. My jsme se potom po vynesení verdiktu vrátily do Bel Air, vzpomínáš?“

„Samozřejmě.“

„Ale to ještě Skarrett nebyl odsouzen. Hamilton pak zemřel a rozsudek nad Skarrettem vynesla Sára. Ta ho poslala do vězení.“

„Takže tady je souvislost,“ řekla překvapeně Avery. „Ale co ta další žena?“

„Anna Trappová? Ta tam zůstala, ale to je delší historie. Řeknu ti všechno, až se uvidíme. Hodlají tě vzít do nemocnice, nebo se setkáme na letišti? Jestli nás chtějí dopravit na Floridu, bez tebe mě tam nedostanou. Budeme mít tři týdny, abychom se seznámily se situací, než se rozhodnou, jestli nás nechají svědčit. A pokud bude Monk pořád na svobodě…“

„Tři týdny?“ přerušila ji Avery. „Chceš říct, že ten nový proces začne za tři týdny?“

„Ano,“ odpověděla Carrie. „Zřejmě nás umístí někde v blízkosti soudní budovy, aby to bylo jednodušší…, pokud by nás předvolali svědčit.“

Avery si nemohla za tu krátkou chvíli všechno srovnat v hlavě. „A ty myslíš, že nám nemusí dovolit, abychom svědčily?“ zeptala se.

„Drahoušku, co to s tebou je? Copak jsi mě neposlouchala?

Samozřejmě že ta možnost existuje. Kdybychom předstoupily před soud, měl by Monk perfektní příležitost nás dostat.“

Avery pevně sevřela sluchátko. „Budu svědčit. Nikdo mi v tom nezabrání.“

„Proboha, buď rozumná.“

„Ty chceš, aby se Skarrett dostal ven?“ vyhrkla Avery. Hlas se jí třásl hněvem.

„Nechci. Ale tvoje bezpečí je pro mě důležitější.“

„Nepřipustím, aby z toho ten parchant vyvázl.“

„Poslyš, holka, máme ještě spoustu času, abychom si o tom procesu promluvily,“ řekla Carrie. „Proč se mě neptáš na Jilly?“

„Nechci o ní mluvit.“

„Doufám, že až ji chytí, budu mít alespoň na chvíli příležitost mluvit s ní o samotě.“

„A ona by tě za tu chvíli uškrtila.“

„Ale tebe by neuškrtila. Tebe ne, s tím tvým tai-chi a karatistickým výcvikem. Být tebou, vůbec bych se jí nebála.“

Avery měla chuť se rozesmát. Po všech těch hrůzných historkách, které o Jilly celou dobu slýchávala, by musela být stejný blázen jako její matka, aby se jí nebála.

„Viděla jsi ji? Byla v té chatě?“

„Ano,“ odpověděla Carrie. „Povím ti o tom, až budeme spolu.“

„Poslyš, Carrie, chci, abys mi slíbila, že uděláš všechno, co ti agenti řeknou, okay? Slib mi to.“

„Ale ano, samozřejmě že udělám.“

„Neztěžuj jim jejich úlohu. Víš, jak je to s tebou těžké, když jsi rozčilená nebo máš strach.“

„Nemám strach. Mám jen vztek. Hrozný vztek. Proč k čertu nezůstala Jilly mrtvá?“

„Protože nikdy mrtvá nebyla.“

„Snad nás nestrčí do nějaké zablešené díry, až nás budou hlídat. Když máme být na Floridě, chtěla bych něco na pobřeží.“

„To nech na nich, Carrie.“

„Jestli to nebude nic moc, mohla by ses za nás přimluvit. Máš přece u nich nějaký vliv, ne? Už se nemůžu dočkat, až budeme spolu.“

Avery se připravila na nejhorší. Její teta neměla nikdy daleko k výbuchu, když se věci nevyvíjely tak, jak si ona představovala.

A Avery se teď chystala škrtnout pod zápalnou šňůrou.

„Víš, Carrie,“ začala váhavě, „já se k tobě nepřipojím. Nehodlám jít do žádné ochranné vazby s…“

Dál se nedostala. Téměř se přikrčila strachem a musela dát sluchátko dál od ucha, když z něj ozval Carriin ječivý hlas.

Dokonce i John Paul od stolu slyšel Averinu tetu soptit a viděl, jak Avery zbledla. Vstal, přišel k ní a jemně jí vzal sluchátko z ruky.

„Rozlučte se s ní a já to položím,“ řekl s dlaní na mikrofonu.

„Je hrozně rozčilená.“

„To slyším.“

Vzala si sluchátko. „Musím končit, drahá Carrie. Brzy se uvidíme. Zatím ahoj.“

Ještě stačila zaslechnout, jak Carrie křičí: „Neodvažuj se to položit, Avery Elizabeth…“

John Paul to udělal za ni. „Možná je to jinak příjemná ženská,“ prohlásil. Musel se přemáhat, aby udržel vážný výraz.

Servírka jim položila na stůl talíře s objednaným jídlem a pozorovala je. Avery se otočila a vešla na dámskou toaletu, aby si umyla ruce. Než se vrátila, pochutnával si už John Paul na sendviči a dopíjel čaj.

„Nechci, abyste si vytvořil na mou tetu nesprávný názor. Jistě, někdy je to s ní těžké, ale jsem si jistá, že kdybyste ji poznal, oblíbil byste si ji jako já.“

„Pochybuju, že k tomu kdy dojde,“ řekl a zazubil se.

Ukousla si sendviče a zvedla šálek, aby sousto zapila, protože chutnalo jako lisované piliny.

„Nechcete to dojíst?“ zeptala se a přisunula talíř k němu.

Vrátil ho před ni. „Musíte to sníst,“ prohlásil nesmlouvavě.

Všimla si, že se občas dívá ven k silnici. „Moc velký provoz tady nemají, co?“ poznamenala.

„Za čtvrt hodiny zavírají, možná proto jsme tady sami.“ Odmlčel se a po chvíli na ni znovu pohlédl. „Povězte mi, Avery, když jste podávala žádost o přijetí do FBI, chtěla jste se stát agentkou?“

„Ano.“

„Tak proč jí nejste?“

Už ho chtěla odbýt svou obvyklou odpovědí, ale pak se rozhodla, že k němu bude upřímná. Navíc si byla jistá, že by ji prokoukl a okamžitě by poznal, že mu neříká pravdu.

„Ještě když jsem byla malá holka, zachránil mi jeden agent FBI život. Asi proto jsem si vzala do hlavy, že se chci stát agentkou. Chtěla jsem být jako on. Znáte to, zachraňovat lidi.“

„Takže jste se chystala zachraňovat svět. Kolik vám bylo, když jste udělala tohle významné rozhodnutí?“

„Dvanáct.“

„To je úžasné.“

„Proč?“

„Že jste u toho zůstala a během střední školy a dalšího studia nezměnila názor.“

„A vy si vzpomínáte na to, čím jste chtěl být, když jste byl kluk?“

„Už nevím, kolik mi bylo, když jsem usoudil, že jsem předurčený k tomu, stát se astronautem. Možná deset nebo jedenáct.“

„Vidím, že se vám váš sen nesplnil,“ poznamenala škádlivě.

„Naštěstí. Život mě vrhl na jinou dráhu. Skončil jsem na technice v Tulanu a po jejím absolvování jsem vstoupil do námořní pěchoty.“

„Proč tam?“

„Byl jsem opilý.“

Mávla rukou. „Povězte mi skutečný důvod.“

„Myslel jsem, že by to mohlo být pro mě. Měl jsem rád disciplínu a chtěl jsem něco jiného než skončit v louisianském Bowenu.“

„Ale stejně jste tam skončil, ne?“

„Ano,“ přikývl. „Musel jsem pryč, abych si uvědomil, jaký život opravdu chci. Vlastně žiju mimo Bowen, v bažinách.“

„To jako byste z života odešel, ne?“

„Vyhovuje mi samota.“

„Myslím, že v bažinách si moc společnosti neužijete.“

„To mi taky vyhovuje. Kam jste chodila na college?“

„Na univerzitě v Santa Claře,“ odpověděla. „Pak jsem šla na Stanford.“ Ukousla další sousto ze sendviče a dlouho je žvýkala, protože je nebyla schopná spolknout. Chléb byl jako buchta, lístky salátu povadlé a krůtí maso suché.

„Vidím, že jsme se ani jeden neodvážili příliš daleko do světa. Carrie chtěla, abych chodila na college v Los Angeles. Mohla bych tak pracovat na částečný úvazek v její firmě.“

„A čím se vaše teta zabývá?“

Začervenala se. Všiml si toho a jeho zvědavost vzrostla.

„Nutila mě, abych pro ni točila další reklamy. Myslím reklamní klipy. Uvolila jsem se k jednomu, když byla v tísni a nikoho jiného neměla.“

„A co jste v tom svém musela dělat?“

„Držet mýdlo, mrkat řasami a zpívat přihlouplou rýmovačku.“

Nezasmál se, zato se k ní naklonil. „Zazpívejte mi ji.“

„Ne,“ odmítla rezolutně. „Byla jsem při tom hrozná, nenáviděla jsem to. Nejsem na takové věci. Myslím, že jsem introvert,“ dodala a pokrčila rameny. „A protože mě sen stát se agentkou držel tak dlouho, Carrie to nakonec vzdala a přestala mě do reklam nutit. Vlastně jsme to obě vzdaly.“

Odsunula talíř stranou. John Paul se natáhl a vzal si z misky hrst smažených brambůrků. „A co jste vzdala vy?“ zeptal se.

Způsobně složila papírový ubrousek a položila ho na stůl.

„Když jsem dělala praktické cvičení v jedné základní škole v San José, velmi se mi zalíbilo pracovat s dětmi. Tehdy jsem začala uvažovat, že se stanu učitelkou. Byla jsem v tom vážně dobrá,“ dodala, jako by ji to nyní samotnou překvapilo. „Dokonce jsem šla tak daleko, že jsem si zapsala kursy, které by mi pomohly k učitelské aprobaci. Chtěla jsem učit dějepis. To jsem ale Carrii nikdy neřekla.“

„Proč? Co má proti učitelům?“

„Nic. Prostě nechtěla, abych se postavila na vlastní nohy.“

Odtáhl se a upřeně na ni pohlédl. „Avery, co mi to chcete namluvit?“

Místo odpovědi zavolala na servírku, aby jim přinesla účet.

„No tak, odpovězte mi… Proč nechtěla, aby se z vás stala učitelka?“

„Protože učitelé jsou špatně placeni.“

„A proč ještě?“

„Netěší se příliš velké vážnosti. Víte, co se říká – kdo nic neumí, alespoň to učí. Carrie si prostě myslí, že učitelé nemají takové společenské postavení, jaké by si pro mě

představovala. Moje teta není zlá," dodala rychle. „Já vím, že o ní teď nemluvím moc dobře, ale opravdu taková není. Vážně."

„A proto jste se tedy rozhodla neučit? Protože učitelské povolání nemá náležitý společenský respekt?"

„Carrie si nemyslela, že by pro mě bylo dobré být mezi dětmi."

„Proč?"

Nechtěl se toho pustit. Jako by tušil. „Myslela si, že by to pro mě bylo těžké."

„Aha."

„Co aha?"

Směřoval k cíli jako holub k domovu. „Nemůžete mít děti, že?"

Chtěla mu to říct. Dokonce toužila říct mu všechno, vylít mu své nitro, jak by řekl strýc Tony. Nikdy předtím takovou potřebu neměla, jenže John Paul byl jiný než ostatní muži. Nezáleželo mu na takových hloupostech, jako je společenská prestiž. Proto jí nevěřil, že by to mohl být důvod, kvůli němuž se nestala učitelkou. Nebyl ten, kdo pořád něco hraje. Nezáleželo mu na tom, co si o něm kdo myslí. Možná proto ji tak přitahuje…, a proto je jí s ním tak dobře.

„Nechápu, jak jste na to přišel."

„Řekla jste mi, že se nikdy nechcete vdát. To mi připadlo trochu zvláštní."

„Proč?" zareagovala prudce. „Protože všechny normální ženy se chtějí vdát? Tomu přece nemůžete věřit. Je spousta žen, které žijí samy a jsou šťastné."

Zvedl ruku. „Uklidněte se. Neříkám, že ne. Jenže vy jste mi o svém úmyslu nevdát se řekla takovým tónem, jako byste se už chystala na obranu. To mi připadlo zvláštní a teď už vím, proč. Nemůžete mít děti a to je důvod, proč si vaše teta nepřála, abyste pracovala s dětmi. Mám pravdu?"

„Ano.“

Byla připravená k boji. Odhalila mu své zranitelné místo a bylo jí jasné, že pokud jí projeví třeba jen náznak soucitu nebo ji jediným slovem polituje, zřejmě se neovládne. Buď začne škubat vlasy jemu, nebo sobě. Ale co horšího, nebyla si jistá, jestli se nerozpláče. Věděla, že je to obranná reakce, ale nemohla s tím nic dělat. Hleděla mu do očí a pohledem ho vyzývala, aby k ní byl milý.

Díval se na ni a mlčel. „Nu?“ pobídla ho, když viděla, že se k ničemu nechystá.

„Podle mě je to pěkná pitomost.“

Zmateně zamrkala. „Prosím?“

„Slyšela jste mě dobře, drahoušku. Když ráda pracujete s dětmi, měla jste to jít dělat. Poslouchat svou tetu a snažit se jí vyhovět je pěkná pitomost.“

„Ale mě moje práce baví a jsem v ní dobrá.“

„A co? To neznamená nic jiného, než že máte nadání na víc věcí. Mohla byste být dobrá v mnoha různých oblastech.“

Vstal, zaplatil účet a zamířil k telefonu. Po celou dobu, co hovořil, nespustil oči z parkoviště. Avery pozorovala servírku, která vyfoukla z žvýkačky obrovskou bublinu a opřená o pult civěla na Johna Paula.

Asi po pěti minutách skončil. „Pojďme, musíme sebou hodit.“

Následovala ho k autu. „A v čem jste dobrý vy?“ zeptala se ho, když se chystal otevřít dveře.

„Ve spoustě věcí.“

„Vím, že jste pracoval v CIA. Co vám šlo nejvíc?“

„Střelba,“ odpověděl. „Byl jsem dobrý střelec. Vlastně ne, vynikající střelec. Takový, který má schopnost vidět za roh.“

„A kromě toho? Vynikáte ještě v něčem jiném?“

„Jo,“ zabručel. Vzal ji kolem pasu a začal ji pomalu přitahovat k sobě. „Ještě by se našlo pár věcí, v kterých jsem dobrý.“

„Jako třeba?“

Přitáhl si ji tak blízko, že jí mohl přitisknout rty k uchu. „Jestli se věci vyvinou, jak mám v plánu, uvidíte sama,“ zašeptal.

„Aha,“ vydechla.

Cítil, že jí naskočila husí kůže? Asi ano, pomyslela si, když se otočila a pohlédla mu do očí.

Usmál se na ni a políbil ji na teplá, měkká ústa – pomalu, tak pomalu, že z ní vymámil odpověď. Nebyla si jistá, zda se chce bránit. Věděla jen, že by to stejně nedokázala. Zmatený výraz v jejích očích ho naplnil pyšným sebeuspokojením. „Raději pojeďme, nebo se nechám unést a ukážu vám to hned tady na místě.“

Otevřel jí dveře a usedl za volant. Vyjeli z parkoviště a znovu se dali směrem k Denveru. „Musíme se od té restaurace co nejvíc vzdálit,“ řekl. „Ta servírka si vás bude pamatovat.“

„Myslíte?“

„Samozřejmě. Jste typ, který si člověk zapamatuje.“

„Ale no tak, drahoušku,“ napodobila jeho ležérní jižanský přízvuk. „Mě si těžko mohla zapamatovat, když nespustila oči z vás.“

Přešel to pokrčením ramen. „K Tylerově chatě to je víc než hodina jízdy. Jestli cestou uvidíme obchod, zastavím a nakoupíme nějaké potraviny.“

„Pochybuju, že bude takhle pozdě něco otevřené.“

„Na tom nezáleží.“

„A hrome… Hodláte se někam vloupat?“

„Nikdo by to nepoznal.“

Nepokoušela se ho od toho zrazovat. Byla příliš zaměstnaná přemýšlením o jeho předchozí poznámce. Co tím myslel, když řekl, jestli se věci vyvinou, jak mám v plánu?

O třicet mil dál uviděli u silnice obchůdek s potravinami a rybářskými potřebami. Uvnitř byla tma.

Jeho tvrzení, že je dobrý ve spoustě věcí, se ukázalo jako pravdivé. Podařilo se mu otevřít, aniž by zanechal na dveřích jediné škrábnutí, a za chvíli si odnášeli do auta dva galony mléka a čtyři papírové pytle dalších potravin.

Spočítal, kolik to může všechno zhruba stát, a nechal na pultu dvacetidolarovou bankovku.

„Jak dlouho hodláte v té Tylerově chatě zůstat," zeptala se, když se opět rozjeli. „Máme zásoby na celý měsíc."

„Určitě tam zůstaneme jednu noc, možná dvě," odpověděl.

„Tyler mi řekl, že asi patnáct mil od chaty je menší městečko. Pověřil jsem Thea, aby se podíval na pár věcí, a až budu vědět, co se děje, rozhodneme se, jak dál."

„Ale já nechci zmeškat ten soud."

„To je mi jasné. Mohu se vás na něco zeptat?"

„Prosím."

„Má Skarrett něco společného s tím, že nemůžete mít dítě?"

„Má," odpověděla. „Je to následek po zranění, které mi způsobil. Ale stejně bych nikdy nechtěla mít dítě. Měla bych strach, že by se na ně geneticky přeneslo něco z toho, co dělá z Jilly šílence. Takže na tom vlastně nezáleží."

„Podle mě ano. A hodně," řekl. „Skarrett vám vzal možnost rozhodnout se sama. A to je důležité. Na tom sakra záleží!"

Zůstal navenek klidný, ale hněv v hlase potlačit nedokázal. Avery věděla, že řekl pravdu.

Změnila téma a začala vzpomínat na příhody, které zažila v dětství. On jí zase vyprávěl o své rodině, o tom, jak žili, a když vzpomínal na svého otce, několikrát se zasmál.

„To myslíte vážně, že mu lidé říkají Velký táta?“ zeptala se.

„Ano. Bude se vám líbit.“

Zdálo se mu samozřejmé, že jeho otce někdy pozná. Vždyť se o něho zajímala, o celou jeho rodinu. Chtěl se jí na něco zeptat, ale v tu chvíli proti nim v dálce zablýskly reflektory blížícího se auta.

Zastavil u kraje a vypnul světla.

Tiše čekali, až auto přejede.

„Když jste žádal svého švagra o pomoc, neměl jste strach, že by mohl prozradit FBI, kam máme namířeno?“ zeptala se.

„Protože je na ministerstvu spravedlnosti?“

„Ano.“

„Zájmy rodiny jsou na prvním místě, drahoušku. Vždycky.“

„Ale stejně…“

„Nic neprozradí. A pomůže. Řekl jsem mu, co potřebuju zařídit, a on mi to slíbil.“

„Dobře. Jsem jen ráda, že mu můžeme věřit.“

Počkali ještě pár minut ve tmě, než John Paul usoudil, že mohou pokračovat. Avery se toulaly myšlenky všude možně, ale pak se jí vždy vracely k tomu, co jí zašeptal do ucha. Kdyby na něho přestala pořád hledět, možná by byla schopná přemýšlet o něčem jiném.

Povzdechla si. Bylo to tak dlouho, co byla naposledy intimně s mužem, a měla dojem, že je už expert na potlačování podobných myšlenek a tužeb.

Vlastně ne, byla na to expert, dokud se v jejím životě neobjevil on. Teď se všemu, co v sobě dusila, otevřela naplno

a nemyslela na nic jiného, než jak to zařídit, aby se ho mohla dotýkat.

Všude, na celém těle.

Celou následující půlhodinu se zoufale snažila myslet na něco jiného než na sex. V duchu listovala svou šekovou knížkou a pak zase uvažovala, jak dlouho bude schopná zůstat ve svém bytě bez pravidelné mzdy, až ji vyhodí z práce. Tři měsíce? Nebo čtyři?

Začala klepat botou o podlahu. Koho se to snaží obelhat? Samozřejmě že ji vyhodí. Odepření poslušnosti jí přišít nemohou, ale co když ji Carter obviní z maření úředního výkonu, v tomto případě vyšetřování?

John Paul jí položil ruku na koleno. „Proč jste tak nervózní?“ zeptal se. Než si stačila vymyslet slušnou výmluvu, řekl náhle:

„Tady to je.“

Odbočil na polní cestu. Zřejmě viděl ve tmě líp, protože ona si ničeho nevšimla. „Víte jistě, že je to ono?“

Stále měl ruku na její noze a jí se vůbec nechtělo mu ji odsunout. Zírala přímo před sebe, předstírala, že sleduje cestu, a zatím myslela na to, jak z něho strhnout oblečení.

Proboha copak se z ní stala nějaká coura? Zavrtěla hlavou. Ne, jenom na ni přišly normální touhy jako na kteroukoliv jinou ženu, ale protože už jim hrozně dlouho nevyhověla, nedovede se teď s nimi vyrovnat.

„Na co myslíte?“ zeptal se.

Na milování, k čertu. Na co jiného? „Na nic zvláštního.“

„Vážně?“

I jeho hlas byl sexy. Prohrábla si rukou vlasy. Uvědomila si, jak je napjatá… a zoufale nejistá sama sebou.

Projeli kolem shluku stromů a pak cesta přestala stoupat a probíhala po rovině, zřejmě po nějaké louce. Dalo se to těžko odhadnout, protože byla tma jako v pytli. Znovu začala klepat

botou o podlahu. Věděla, z čeho je nervózní – z toho, že s ním bude sama v osamělé chatě daleko od civilizace.

Zastavil přímo před schůdky. Vypnul motor, a jakmile zhasl světla, ocitli se v naprosté tmě. Neviděla ani svou ruku, když ji natáhla před sebe.

„Zůstaňte sedět, dokud nenajdu klíč," řekl a vystoupil.

Nepohnula by se, ani kdyby na tom závisel její život. Měla pocit, že má nohy jako z gumy, a zdálo se jí, že začíná dýchat jako pes. Naštěstí se po chvíli uklidnila. Slyšela, že odemyká dveře, a pak se uvnitř rozsvítilo světlo. Vystoupila a pomohla mu odnést vaky a pytle s potravinami.

Chata byla rozkošná a vonělo to v ní po borovém dřevě a páchlo po lyzolu. Ve stěně proti vstupním dveřím byl zabudovaný kamenný krb a před ním stála dvě proutěná křesla s červenožlutými kostkovanými polštáři. Zelená pohovka s odřeným a vybledlým potahem už měla své nejlepší dny za sebou, přesto vypadala velmi pohodlně. Napravo od dveří byl kulatý stůl z hrubého borového dřeva a kolem čtyři obyčejné venkovské židle.

Za stolem byla úzká kuchyňka a v ní dveře dozadu. Avery položila pytle s potravinami na kuchyňský pultík a přešla přes pokoj na druhou stranu chaty. Z krátké chodbičky vedly dvoje dveře. Za těmi po levé straně byla koupelna. Otevřela druhé na konci chodby a vstoupila do prostorné ložnice. První, co uviděla, bylo dvojlůžko se staromódním kovovým zadním čelem, zakryté barevným přehozem.

Čím déle na postel hleděla, tím rychleji jí bušilo srdce. Slyšela, jak John Paul vytahuje a ukládá potraviny, a uvědomila si, že by mu měla pomoct. Pořád však stála, jako by se nemohla pohnout.

Proboha vždyť je to jen postel. Nedělej z toho kdovíco. Znechucená sama sebou, že je vyplašená jako malá holka, chytila svůj vak a zašla do koupelny, aby se osprchovala.

Samozřejmě si nevzala žádnou pěknou noční košili ani župan. Když si vysušila vlasy a vyčistila zuby, oblékla si krátké růžové kalhoty a staré odrbané triko ze Santa Clary, které už bylo tak vytahané, že by se do něj vešla třikrát. Viselo na ní jako prostěradlo a končilo kousek nad koleny.

Chvíli na sebe hleděla do zrcadla a usoudila, že žena vybavená vší ženskou výzbrojí ke svádění mužů vypadá úplně jinak. Povzdechla si. Poprvé v životě chtěla vypadat pěkně. Kdyby ji teď viděla Carrie, asi by se neudržela smíchy. Vždycky ji kritizovala za to, jak se obléká, a dnes s ní Avery musela naprosto souhlasit.

Teď však už s tím nemohla nic dělat. S povzdechem postavila vak v ložnici do kouta, aby o něj nezakopla, a vrátila se do hlavní místnosti. John Paul se právě vracel zvenku. Zavřel dveře, zajistil je na závoru, pak se otočil a strnul.

„Co se vám stalo?“ zeptala se.

Neodpověděl.

„Vypadáte, jako by na vás něco spadlo. Co se stalo?“ opakovala.

Dál beze slova zíral na její nohy a v hlavě mu vířil divoký rej představ. „Zavezl jsem auto do kůlny… Chtěl jsem… Myslel jsem…“

„Co?“

„Cože?“

Konečně se přinutil podívat se jí do očí. Bylo mu jasné, že jí musí připomínat jelena civícího na silnici do reflektorů. Uvědomil si, že stojí ve dveřích a málem pod ním podklesávají kolena. Panebože… Je prostě úžasná. Ví vůbec, jakou moc nad ním má?

„Co jste chtěl? A co jste myslel?“

„Cože? Ale nic.“

Blábolil jako idiot a za prudký pokles jeho IQ mohla ona. Kdo jiný? Prošel kolem ní, cosi nesrozumitelně zamumlal a zamířil do koupelny.

Vytáhla z ledničky láhev s vodou, zhasla v kuchyni i v obývacím pokoji a odešla do ložnice. Řekla si, že si na chvíli lehne, a začala skládat přehoz. Ve skříni našla čistá prostěradla, z dubové truhly vytáhla lehké přikrývky. Když byly postele připravené, posadila se na jednu, narovnala záda a zkřížila nohy do lotosové pozice. Snažila se vyčistit si mysl a soustředit se na dýchání. Právě když se dala do uklidňujícího kývavého pohybu, při němž přestávala vnímat svět, vytrhl ji jeho hlas.

„Letíte do svého šťastného místa?“

Otevřela oči. Ve dveřích stál John Paul a pozoroval ji. Měl na sobě pouze krátké spodky, nic víc. Ani se neobtěžoval si je zapnout. Všimla si, že se oholil a taky si umyl vlasy. Na opáleném krku a ramenou se mu ještě teď leskly kapky vody.

Napadlo ji, že takhle, když sedí na posteli, se dostala do zřejmé nevýhody. Jestli k tomu má dojít, chtěla s ním být naroveň.

Začala tedy slézat dolů.

„Tak nějak,“ odpověděla. „Snažila jsem se uvolnit.“

Hlasitě zívl. „Avery?“

„Ano?“

Stál s nohama zkříženým a opíral se ležérně o dveře. Ruce měl složené na prsou. Snažila se nedívat na tmavý chumel chlupů na hrudi.

„Budu spát na pohovce, nebo v posteli?“

Dokáže sebrat odvahu a otevřeně mu říct, co by chtěla? Horečně uvažovala. „V posteli…,“ zašeptala chraptivě a musela si odkašlat. „Se mnou, jestli chcete.“

Žádná odvaha. Řekla to tak odevzdaně, jako by se ho bála. Nemohla se přinutit pohlédnout mu do očí. „Jestli chcete," opakovala.

„Ano, chci."

Udělal krok směrem k ní, ale když zvedla ruku, zastavil se.

„Ne tak rychle, Renarde."

„A co?" zeptal se opatrně.

„Nejdřív si musíme říct pár základních pravidel."

Nežertovala. Kdyby nevypadala tak nervózně, asi by se rozesmál. „Jakých základních pravidel? Třeba že jsou zakázané údery pod pás? Taková pravidla myslíte?" Když hned neodpověděla, pokračoval: „Chystáme se na box, nebo budu smět…"

„Nechám si tričko, souhlasíte?"

„Okay, když chcete. Ale kdybyste si to rozmyslela a chtěla si ho svléknout, nijak bych proti tomu neprotestoval."

„Kdybych chtěla, tak ano. Ale nechci a nejspíš nebudu chtít. Souhlasíte?"

Zmateně na ni hleděl. Přestával chápat, o čem s ním vyjednává. „Jo, jistě."

Udělal další krok k ní. „Ještě jsem neskončila," zarazila ho znovu.

Zasmál se. „To jsem nepředpokládal. Okay, co ještě?"

„Musíte mít ochranu. Nemůžu sice mít děti, ale nemáme krevní testy a musíme…"

„S tím jsem samozřejmě počítal," řekl, když se v rozpacích zarazila a nevěděla, jak dál.

„Vy jste s tím… počítal?"

„Jistě." Vytáhl z kapsy kondom a hodil ho na postel. „Ještě něco?"

„To od vás bylo hodně troufalé."

„Avery, jestli mě budete ještě chvíli takhle držet v šachu, nejspíš zcvoknu. Pohněte s těmi pravidly.“

Rozbušilo se jí srdce. „Jestli jste zklamaný…“

„Nejsem a doufám že nebudu.“

„Ale jestli jste, nechte si to pro sebe. Nestěžujte si mně.“

„Drahoušku, jste před tím vždycky takhle škrobená?“

„Tak souhlasíte?“

„Okay. Nebudu si stěžovat.“

„To není legrace, Johne Paule. Myslím to vážně.“

Došla mu trpělivost. „Tak teď zase já,“ řekl, chytil ji za tričko a přitáhl k sobě. „Zdá se, že jste někde pod tím, že?“

Pustil ji, ale hned ji objal kolem pasu. Ruce mu vklouzly pod tenkou látku a dlaně jemně přejely po nahých zádech. Stála a ani neucukla, když se dotkl prsty jizvy. Naklonil se k ní a políbil ji na krku těsně pod uchem.

Celým tělem jí proběhlo zamrazení. Měla ruce sevřené v pěst, ale jakmile se dotkl špičkou jazyka jejího ucha, začala se uvolňovat. Jeho svěží, teplý dech ji lechtal na kůži a vyvolával v ní další vlny chvění. Váhavě se ho dotkla – nejdřív jednou rukou, pak ho objala oběma. Cítila, jaká síla je v jeho pevných svalech. Jak je možné, že někdo tak mocný může být zároveň úžasně jemný?

Povzdechla a položila si mu hlavu na rameno.

„Moment, drahoušku,“ ozval se najednou. „Ještě dávejte pozor, já mám taky pár základních pravidel.“

Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. Jak to, že si do této chvíle nevšimla, jak jsou neuvěřitelně krásné? Když se usmál, přímo zazářily.

„Jakých?“

„Věříte mi?“

Jestli mu věří? Vždyť se do něho právě z celé duše zamilovává. Samozřejmě že mu věří. Přesto se přímo děsila to přiznat. „To není žádné pravidlo,“ řekla.

On jí však nedovolil, aby se jeho otázce vyhnula, a když se pokusila odvést jeho pozornost tím, že se přitiskla k jeho bokům a políbila ho, zavrtěl hlavou. „Já tu odpověď znám, ale chci… ne, potřebuju ji slyšet z vašich úst.“

„Dobrá, tak ji uslyšíte. Jste ten nejumíněnější a nejprotivnější muž, jakého jsem kdy poznala. Ale už od první chvíle, kdy jsme se setkali, jsem cítila, že je mezi námi zvláštní pouto. Připadá mi, že jsem celý život čekala, až se budu cítit tak bezpečná… a svobodná, jako teď s vámi. Nedokážu to lépe vysvětlit, ale to je moje odpověď.“

Vystrčil bradu, dotkl se rty jejích úst a stejně tiše jako ona řekl: „Takže mi věříte. To je moje pravidlo. Musíte mi věřit.“

Zdálo se jí, že mu rozumí, že chápe, proč ji o to žádá. A má pravdu. Láska a důvěra jdou spolu ruku v ruce. Teď, nebo nikdy, řekla si. Bože, pomoz mi, ať ho neodradím.

Ustoupila do měkkého světla lampičky a dřív, než ji stačila opustit odvaha, si přetáhla tričko přes hlavu a obrátila se k němu svými zohyzděnými zády.

Ty nejhorší jizvy měla ve spodní části. Bála se otočit a podívat se mu do očí.

„Miláčku?“

Ohlédla se. Díval se na ni a jeho oči se usmívaly. Zmatená jeho reakcí stála strnule jako socha s rukama spuštěnýma a zírala do zdi.

„Co?“ zašeptala.

Položil jí ruku na rameno. „Abych se přiznal, právě teď mě o něco víc zajímá, jak vypadáte zpředu.“

„Cože…?“

Jemně ji otočil a přitiskl k sobě. Když ucítil na hrudi její měkká ňadra, zavřel oči a zašeptal: „Panebože, o tomhle jsem snil. Ale je to ještě krásnější než sen. Mnohem krásnější.“

„Jenže moje záda… Viděl jste…“

„K těm se dostaneme," zašeptal. „Je toho na vás hodně, co musím prozkoumat. Ale teď…, teď si chci vybírat."

A než se s ním mohla začít přít nebo se strachovat nebo plakat, přisál se k jejím ústům s takovou vášní, že ji celou rozechvěl touhou.

Jeho ruce byly najednou všude. Hladily ji, laskaly, dychtivě zkoumaly její tělo, zatímco jeho rty dál kouzlily na jejích ústech a vyvolávaly v ní jednu slastnou vlnu za druhou, až se jí točila hlava. Ani si neuvědomila, že mu stačilo pár vteřin a zbavil ji všech jejích zábran. Křečovitě se k němu přitiskla a odpovídala na jeho polibky se stejnou vášní, s jakou se jí zmocňoval on. Hladila mu ramena, hruď, zajížděla mu prsty do vlasů a pak se opět vracela k hladkým pevným svalům jeho mužného těla.

Když mu vzala mezi prsty prsní bradavku a lehce jí zakroutila, vydral se mu z hrdla táhlý slastný povzdech. Udělala to znovu. Bože, jakou radost, jaké uspokojení měla z toho, když mu mohla působit rozkoš.

Náhle se od ní s povzdechem odtrhl a o krok ustoupil. Oba vzrušeně dýchali a chvěli se. Svlékl si šortky. Zůstal před ní stát nahý, díval se jí do očí a vychutnával touhu, kterou v nich viděl.

Sklonila se, aby si svlékla kalhotky. Téměř nevnímala, co dělá, ale když je pak viděla ležet na zemi u svých nohou, zatvářila se překvapeně. Všiml si toho, když mu opět pohlédla do očí, a spokojeně se usmál.

Jako by tušila, co cítí, umožnila mu vychutnat tu chvíli naplno. „Jsi skvělý," zašeptala rozechvěle. Následoval ji na lůžko.

Položila se na záda a on se opřel rukama a sklonil se nad ní. „Ale vždyť jsem ti ještě nic nepředvedl," zazubil se.

Vzápětí se mu však tvář opět stáhla napětím vyvolaným touhou. To, jak se na ni díval, v ní povzbudilo troufalost.

„Ani já tobě ne," odpověděla. Netrpělivě k němu vztáhla ruce, sevřela mu boky a pomalu ho k sobě přitahovala, až ho cítila na sobě. Jeho tělo bylo stejně horké jako pohled, který na ni upíral.

Nemohl se jejích dotyků nasytit. Nemohl se nasytit jí celé. Bože, jak se mu z ní točila hlava! Znovu ho k sobě přitáhla a tentokrát se zmocnila jeho úst ona. Jejich jazyky se proplétaly, laskaly a předávaly si slast, zatímco jejich ruce objevovaly ty nejintimnější tajnosti jejich těl.

Když se dotkla jeho vztyčeného údu, na okamžik myslel, že v tu chvíli vybuchne. „Ne," zasténal. Neposlechla. Zadržel dech a se zaťatými zuby vychutnával mučivou slast, kterou v něm rozněcovala. Po chvíli převzal iniciativu on. Vklouzl rukou mezi její stehna, a když nahmatal prsty její horkou vlhkost, zvedla boky a vykřikla rozkoší.

Zdržoval se, jak jen mohl, až byl zoufalý touhou vniknout do ní a splynout s jejím tělem. Hladově líbal její měkká sametová ústa, ale pak už nebyl dál schopen snášet napětí a rozevřel kolenem její stehna. Zaklonil se, aby ji mohl pozorovat, a pak do ní jediným pomalým pohybem vnikl a nořil se do jejího těla hloub a hloub.

Prohnula se do oblouku, vzepjala se proti jeho bokům, jako by mu chtěla vyjít vstříc, a pak mu stehny obemkla boky. Znovu vykřikla.

Chvíli zůstal neschopen pohybu, ale pak se sklonil, vzal jí hlavu do dlaní, a když našel její rty, vnikl jazykem hluboko do jejích sladkých úst. Celým tělem mu proběhl křečovitý záchvěv rozkoše. Teprve když překonal první nápor mučivého vzrušení, začal se pomalu pohybovat. Chvěl se, na čele se mu perlil pot, ale s jistotou věděl, že něco tak neuvěřitelného ještě nikdy nepoznal. Nikdy.

Zcela ji přemohly pocity, které v ní vířily jako bouře. Byly tak intenzivní, tak nové a její tělo se jich dychtivě

dožadovalo. Nevěděla, kde se to v ní bere. Nedovolovala mu zpomalit rytmus pohybů. Zmítala se v jeho náruči, zatínala mu prsty do zad, vzpínala se proti němu a odpovídala na jeho pohyby se stejnou vášní, s jakou miloval on ji.

Pokusil se zvolnit, aby jí dal čas všechno vychutnat a poskytl jí dokonalé uspokojení dřív, než dospěje k orgasmu on. Ona ho však nutila zrychlovat. Jejich milování se změnilo v bouři, která je oba pohltila a hnala k divokému, nekontrolovatelnému vyvrcholení.

Cítila, že nad sebou ztrácí vládu, ale poddávala se tomu s rozkoší a beze stopy strachu. Bylo to tak úžasné zcela se mu oddat, odhodit všechny zábrany a nechat se jím unášet do světa nekonečně slastných pocitů. Věděla, že je v jeho náruči bezpečná, a když dosáhla vrcholu a její tělo v několika křečovitých záchvěvech dospívalo k uvolnění, znovu se proti němu vzepjala, jako by ho v sobě chtěla pohltit. Tiskla se k němu, zatímco jí probíhala jedna vlna čisté rozkoše za druhou.

Ucítil její orgasmus, přestal se ovládat a nechal se jí strhnout, aby jejich rozkoš vyvrcholila současně. Zaklonil hlavu a přes zaťaté zuby se mu z hrdla vydral dlouhý povzdech.

Pak klesl na ni. Zůstali ještě po dlouhou slastnou chvíli spojeni. Oba přerývaně dýchali. Byli tak vyčerpaní, že neměli sílu se pohnout. Jejich srdce bušila unisono stejným vzrušeným rytmem a jen pomalu se uklidňovala. John Paul zabořil obličej do záplavy jejích hedvábných vlasů, zavřel oči a vdechoval její nádhernou vůni.

„Tys mi dala," zašeptal. Cítil, že ho připravila o všechny síly, a když se pokusil zvednout, málem se pod ním podlomily ruce.

Jí však jeho váha zřejmě nevadila, protože ho stiskla a znovu přitáhla k sobě. „Ještě ne," zašeptala.

Napadlo ho, jestli nebyl ve své vášni příliš drsný. Mohl se ovládnout a být k ní něžnější. Jenže co měl dělat, když se mu tak nádherně a bez zábran oddala a jeho vášeň ještě stupňovala?

„Neudělal jsem ti něco, miláčku?“ zeptal se nejistě.

Musela se usmát, když slyšela jeho starostlivý tón. „To víš, že udělal,“ zašeptala. „Něco určitě.“

A pak se oba rozesmáli a přes své vyčerpání se smáli dál jako malé děti. Konečně se s povzdechem převalil na bok a pak, po další chvíli odpočinku, John Paul vstal a nejistým krokem zamířil do koupelny.

Avery urovnala postel, natřásla polštáře a znovu si lehla. Zavřela oči. Ještě pořád v ní doznívaly všechny pocity, které před chvíli zažila. Milování je krásná věc, pomyslela si. Jako droga.

Alespoň milování s Johnem Paulem.

Postel vedle ní zaskřípala. Otevřela oči a usmála se na něho. Byl tak spokojený sám se sebou, že to z něho přímo vyzařovalo. Lehl si na bok, podepřel si rukou hlavu a díval se na ni.

V očích jí stále přetrvávala vášeň a rty měla oteklé od jeho polibků.

Věděla, že mu poskytla uspokojení, ale toužila, aby jí to řekl. Zvláštní, ještě před chvílí se cítila tak skvěle, tak sebejistě, a najednou se do ní plíživě vracejí staré nejistoty. Ne, nezklamala ho.

Ale proč jí to tedy neřekne?

Poznal, že se v ní něco děje. Viděl jí to na očích. Nemyslel si, že by litovala toho, co se stalo…, spíš ji opět něco trápí.

Vzápětí mu to potvrdila. „Na co myslíš?“ zeptala se.

Stáhl jí přikrývku, aby jí odhalil ňadra. Rychle si ji přitáhla zpátky.

„Vsadím se, že to z tebe strhnu dřív, než řeknu švec," zabručel.

„Ty jsi se sebou nějak spokojený."

„To si piš, že jsem," prohlásil. Naklonil se k ní. Lehce ji políbil, pak vklouzl jazykem do jejích úst a škádlil ji. Když se od ní odtrhl, nemohla popadnout dech. Samozřejmě, to byl celý on. Bože, jak ho miluje! Naprosto dokonalý muž pro ni. Odhrnula mu vlasy z čela, jen aby se ho mohla dotknout. Jako by se ho ještě nenasytila.

„Víš, co jsi křičela, když ses mi zmítala v náruči? Pane na nebi. Ano, přesně tohle."

Rozesmála se. „Ne, to sis vymyslel."

„Vůbec ne. Takhle jsi řádila."

„Já si taky pamatuju, cos křičel, ale nemíním to opakovat."

Šelmovsky se usmál. „Víš, co?"

Pomalu mu jela prsty po svalech na krku, až dospěla k rameni.

„Co?" zeptala se líně.

„Švec," vyhrkl.

Polekaně zvedla hlavu a podívala se dolů. Přikrývku měla u kotníků. „Ty jsi opravdu dobrý," řekla škádlivě.

Naklonil se nad ní, líbal ji na ňadra a jeho prsty pomalu kroužily kolem pupku. Ve spodní části břicha se jí táhne jizva. Poznal, že zvrásněná kůže v jejím středu označuje místo, kudy vnikla kulka. Zřejmě z osmatřicítky, odhadoval. Nebo možná z pětačtyřicítky.

Panebože, to musel být zázrak, že to přežila. Sklonil se dolů a pomalu a lehounce líbal každý kousíček jejího břicha. Pokaždé, když se prudce nadechla, se spokojeně usmál. Pak se převalil zpátky na bok, aby mohl pozorovat její tvář, vklouzl jí rukou do klína a hrál si s jemným chmýřím jejích chloupků.

Avery ani nedýchala. „Chceš snad…?“

„Jo. Samozřejmě že chci.“

Tiše zasténala, neklidně se k němu posunula a začala ho šimrat prsty nohou po lýtku.

Chtěla se ho dotknout, ale on jí sevřel ruku. „Dej si pohov, miláčku. Nech mě, abych…“

Dál se nedostal. Kde se v ní vzala ta síla? A troufalost? Převalila ho na záda a naklonila se nad ním. „Dát si pohov? To nemůžu, Johne Paule. Tohle je přece týmová hra, ne?“

Nebyl schopen jí odpovědět, protože… Protože našla jeho úd a začala ho pomalým dražděním přivádět k zbláznění.

„A já, jak víš…,“ zašeptala, když si na něho obkročmo sedla a dlouze ho políbila.

„Co?“ zeptal se chraptivým hlasem

„Jsem stoprocentně týmová hráčka,“ řekla a v očích jí zajiskřila rozpustilost.

Kapitola 31

John Paul byl nenasytný. Proto se probudila až v poledne.

Nevzpomínala si, kdy naposledy tak dlouho spala, ale musela to přece dohnat, když jí v noci skoro nedopřál spánku.

Ležela na břiše a jedna ruka jí bezvládně visela přes okraj postele. John Paul ji šimral na zádech. Cítila jeho prsty, jako by to bylo peří, a přemýšlela při tom, jestli hledá nový rafinovaný způsob, jak ji znovu vzrušit, nebo pouze bere ohled na její zjizvená záda.

Ach bože, ty její jizvy. Ani Carrie, která ji miluje jako matka, se nedokázala ubránit grimase, když na ně pohlédla.

„Avery, miláčku, jsi už vzhůru?“ zeptal se tiše.

Ani mu neřekla dobré ráno a jen vyhrkla: „Co si o tom myslíš?“

„O čem?“

„O mých zádech.“

„Sneseš pravdu?“

Tenhle tón u něho neměla ráda a podvědomě se přichystala k obraně. „Samozřejmě,“ odpověděla upjatě. „Tak to řekni.“

„Že nejhezčí na nich je ta nejspodnější část – myslím tvůj rozkošný zadeček.“

Převalila se a pohlédla na něho.

„Jo. To bylo první, čeho jsem si všiml, když jsi šla v lázních přes vestibul – jak jsi s ním kroutila.“

„Ničím jsem nekroutila,“ ohradila se rozdurděně, i když se přitom usmívala.

„Ale ano, a moc pěkně.“

„Jsi perverzník.“

„A ty zase přepjatá feministka. Řekl bych, že jsme si kvit. A k těm jizvám…“

Překvapil ji, že ani nestačila zvážnět.

„Jsou to prostě jizvy. Jenom jizvy. Žádným způsobem tě necharakterizují. A teď vstávej, za deset minut bude snídaně. A hoď sebou,“ pobídl ji. Převalil se ke kraji a dal nohy dolů.

Byl úplně nahý, a nejen že si z toho nic nedělal, ale ještě jako by mu to působilo potěšení. A jak by ne, byl na něho skvělý pohled. Měl tělo samý sval, prostě muž v plné kráse.

„Obleč si něco, proboha,“ napomenula ho.

„Proč?“

„To se tam u sebe v bažinách taky takhle producíruješ?“

„Rád bych, ale tam to nejde kvůli hadům a aligátorům.“

Vzal ze židle džíny a odešel do obývacího pokoje. Avery se rychle osprchovala a oblékla si tmavomodré šortky a světle žlutou blůzu. S dalším šlechtěním se neobtěžovala a jen tak s vlasy zastrčenými za ušima doťapkala bosá do pokoje.

John Paul jí mezitím v kuchyni přichystal talíř s jídlem a teď ho postavil před ni spolu s lahvičkou pálivé paprikové omáčky. Udělal jí míchaná vajíčka posypaná spoustou pepře. Nabrala si jednu lžičku a musela ji rychle zapít pomerančovým džusem.

„Vidím, že máš rád kořeněná jídla,“ poznamenala s úsměvem.

„V Louisianě jsou kořeněná jídla způsobem života.“

„Jaké to bylo vyrůstat v Bowenu s otcem, kterému všichni ve městě říkají Velký táta Jaké?“

„Zajímavé,“ odpověděl. „Otec je… taková figurka. Pořád něco podniká, jestli víš, co tím myslím. Je tak trochu podvodník, ale má dobré srdce.“

Vyprávěl jí několik příhod o tom, jaké neplechy dělali s bratrem Remym, když byli kluci. Všimla si, že kdykoliv se zmínil o otci nebo o mladší sestře, vždy mu trochu změkl hlas.

„Mike je stejně autoritativní jako ty,“ řekl a úsměvem naznačil, že to považuje za dobrou vlastnost. „Je lékařka,“ dodal hrdě.

„Jmenuje se Michelle, ale všichni jí říkají Mike. Všichni, kromě jejího manžela. V září čekají první dítě.“

„A manžel je Theo, že?“ tipla si. „Ten, co je na ministerstvu spravedlnosti.“

„Správně.“

Pověděl jí ještě jednu příhodu z dětství, ona mezitím dojedla a pak mu pomohla s nádobím.

„Ráno pořádně lilo. Byla bouřka, až se chata třásla,“ řekl.

„Já jsem nic neslyšela.“

„Pěkně jsem tě unavil, co?“

Řekla si, že bude lepší vyhovět jeho ješitnosti. „To víš. Jsi prostě jednička.“ Pověsila utěrku na věšák a otočila se k němu.

„Musíme si udělat plán, co dál,“ řekla.

„To musíme,“ souhlasil a následoval ji do obývacího pokoje.

Schoulila se na pohovku, zatímco on si sedl na židli, shodil boty a položil si nohy na druhý konec pohovky. Byl tak velký, že pod ním skoro nebyla židle vidět.

„Ale ne dnes,“ dodal. „Dnes budeme odpočívat a mluvit. Plán budeme dělat zítra.“

„A o čem budeme mluvit?“

„Ne o čem, ale o kom,“ opravil ji. „O Jilly. O ní si musíme promluvit.“

Bylo jí jasné, že dál už se tomu vyhýbat nemůže. Přikývla.

„Carrie si psala deník. Bylo jí asi jedenáct, když s tím začala. Ale nepsala si do něj o svých snech a láskách, jenom o Jilly. Každá stránka byla plná nechutných příhod a konfliktů, v nichž figurovala jako hlavní osoba její zvrácená sestra. Později mi Carrie řekla, že o tom všem chtěla mít zápis…, myslím důkaz. Asi předpokládala, že jednou Jilly chytí při nějakém zločinu a pošlou ji za mříže. Myslela si, že když si pak soudní psycholog přečte její deníček, uvědomí si, jak je Jilly nebezpečná, a zasadí se, aby za těmi mřížemi zůstala do konce života. Jako by už tehdy tušila, že Jilly bude jednou ohrožovat její život.“

„To muselo být hrozné dětství,“ poznamenal.

Avery souhlasila. „Když Jilly odjela z města, přestala Carrie deník vést. Neměla do něj co psát. Ale stejně si ho nechala pro případ, že by se Jilly vrátila. Věděla jsem, kde ho má schovaný, ale nechtěla mi dovolit, abych se do něj podívala.“

„Ale ty jsi ho stejně četla, že?“

„Ano. Ale kéž bych nečetla. Myslela jsem, že jsem už dost velká a snesu všechno, ale našla jsem tam tolik odporných a děsivých věcí, že…“

„Kolik ti bylo?“

„Čtrnáct. Přečetla jsem všechno, každé slovo, a pak mě celé měsíce mučily zlé sny. Carrie ty nechutnosti popisovala do nejmenších podrobností.“

Vzala polštář a přitiskla si ho k hrudi. Sevřelo se mu srdce, když viděl, jaký má v očích smutek.

„Nenávidím to, když o ní musím mluvit,“ zašeptala.

„Chápu.“

Svěsila ramena. „Myslím, že i v tomhle světě žijí opravdoví netvoři, nejen v pohádkách. Lidští dravci," řekla. „A Jilly patří mezi ně. Víš, čeho jsem se bála nejvíc, když jsem ten deník přečetla?"

„Čeho?"

„Že se jednoho dne probudím a budu jako ona. Víš, co myslím – doktor Jekyll a pan Hyde. Můžu se od ní distancovat nevím jak, ale geneticky jsem s ní navždy spojená."

„To se nikdy nestane, Avery, abys byla jako ona."

„Jak to můžeš vědět?"

„Ty máš svědomí, o to už nikdy nepřijdeš. Jsi úplně jiná."

„To mi řekl doktor Hahn taky."

„Kdo je doktor Hahn?"

„Psychiatr, který mě léčil. Každou noc jsem se s křikem budila a Carrie už byla tak zoufalá, že mě k němu zavedla. Slíbila mi, že to nikomu neřekne, aby si lidé nemysleli, že jsem se pomátla."

„Carrie měla strach, co si budou o tobě druzí lidé myslet?" zeptal se pokud možno neutrálním tónem.

„Doktor Hahn byl skvělý a pomohl mi. Carrie nejdřív nevěděla, z čeho ty zlé sny mám, protože jsem jí neřekla, že jsem četla její deník. Myslím, že to bylo asi při třetí nebo čtvrté návštěvě, kdy ji doktor Hahn požádal, aby přišla taky. A pak jsem se jí přiznala. Samozřejmě z toho měla málem hysterický záchvat, ale když ji doktor uklidnil, zeptal se jí, jestli by si mohl ten nešťastný deník přečíst taky. Souhlasila. Udělala by všechno, jen aby mi od těch nočních hrůz pomohla."

Usmála se na něho a dala nohy z pohovky dolů. „Myslím, že potom měl zlé sny doktor Hahn, když si to přečetl. Vyrůstala jsem s vědomím, že Jilly je šílená, a Carrie mi o ní

vyprávěla. Ale to všechno nebylo nic v porovnání s tím, co bylo v jejím deníku.“

„Co řekl Hahn o Jilly, když si ten deník přečetl? Jak na to reagoval?“

„Vím, že byl vzrušený.“

„Vzrušený?“ pohlédl na ni nechápavě.

„Tvrdil, že Jilly musí být naprostý sociopat, a přál si, aby měl příležitost ji studovat. Na základě Carriiných zápisků dospěl k závěru, že Jilly je morálně a emočně nevyvinutá a není schopná pocitů viny a výčitek svědomí. Bolest druhých na ni nepůsobí, naopak má radost z toho, když může někomu bolest působit. Prostě se jí to líbí. Navíc prý umí skvěle intrikovat, obviňovat jiné a překrucovat fakta, zkrátka dokonalý typ podvodníka.“

John Paul sundal nohy z pohovky a opřel se lokty o kolena.

„Jilly dokáže úžasně manipulovat lidmi,“ pokračovala. „Je hrozně chytrá. Umí lidi tak zhloupnout, že ji mají rádi bez ohledu na to, co udělala.“

„Jak tomu mám rozumět? Můžeš mi říct nějaký příklad?“

„Můžu. Když byla docela malá, bavila se tím, že trápila domácí zvířata. Mučila Carriinu kočku a nakonec ji zabila. Polila ji benzinem a pak ji zapálila. Pak se k tomu Carrii přiznala, ale před matkou plakala a říkala, jak měla tu kočku ráda. Nakonec jí ještě jedna sousedka koupila zmrzlinu, aby ji utěšila. A jak dospívala, neustále se v tomhle svém umění zdokonalovala. Byla samozřejmě nejoblíbenější dívka ve škole. Všichni ji měli rádi.

Jednou se stalo, že pro výroční školní slavnost byla zvolena královnou dívka jménem Heather Mitchellová. Jilly zvolili jako její první družičku. Ve škole to Jilly ještě snesla a žádnou scénu neztropila, ale potom odpoledne doma dostala záchvat zuřivosti, který trval čtyři hodiny. Málem zbourala

dům. A nejvíc zpustošila Carriinu ložnici; svoji samozřejmě ne. Potom se po večeři uklidnila a předstírala, že se s tím smířila. Jenom měla v očích takový ten zlomyslný svit.“

Odmlčela se a zhluboka se nadechla. Teprve teď si uvědomila, že křečovitě svírá polštář, až ji bolí ruce, a pustila ho.

„Druhý den se z chemické laboratoře ztratila lahvička s kyselinou sírovou. Po škole si Jilly počkala, až byla Heather sama, ale Carrie ji viděla, jak ji bere za ruku a kamsi odvádí. Jilly pak řekla Heather, ať se po celý týden, kdy měla být královnou, ve škole neukazuje, nebo toho bude litovat. Heather byla příjemná a milá dívka, ale právě tenkrát měla za sebou těžké období. Čtrnáct dní předtím jí zemřela matka na srdeční výduť a chudák holka se z toho ještě nevzpamatovala. Po tom, co jí řekla Jilly, se zavřela doma ve svém pokoji, ale otec ji přinutil, aby mu všechno řekla. Tu kyselinu sírovou samozřejmě ukradla Jilly a hrozila Heather, že pokud přijde do školy, počká si na ni a chrstne jí žíravinu do obličeje.“

„Panebože, to snad není pravda.“

„Bohužel je,“ povzdechla Avery. „Carrie nepsala žádné drby.

Mluvila s Heather.“

„A co s tím otec té dívky udělal?“

„Hned druhý den ráno šel za ředitelem školy a žádal, aby Jilly vyloučili. Taky to ohlásil na policii.“

„A co bylo pak?“

„Nic,“ řekla Avery. „Místní velitel byl blízký přítel mé babičky a nehodlal dělat nic, co by se jí dotklo. Navíc tam šlo o tvrzení proti tvrzení, jedna dívka proti druhé. Jilly samozřejmě všechno popřela. Ředitel si pak odpoledne pozval babičku s Jilly do své kanceláře a babička s sebou vzala Carrii.“

„Vyloučil Jilly ze školy?“

„Ne. Bennett – tak se ten ředitel jmenoval – byl ženatý, ale velmi nešťastně. Jeho žena byla semetrika, s níž se nedalo vyjít, jak psala Carrie.“

„A co se tedy stalo?“ nechápal John Paul.

„Carrie viděla, jak se Jilly pokusila Bennetta přímo před ní a babičkou svést. Začala být hysterická, ronila spoustu slz, ale všechno to byl rafinovaně vypočítaný akt. Ředitel hned běžel k ní, sedl si vedle ní na pohovku a položil jí ruku na rameno, aby ji utěšil. A Jilly už věděla, jak si s ním poradit. Carrie tím byla úplně fascinovaná… a současně šokovaná Bennettovou reakcí.“

Zakroutila hlavou. „Viděl jsi někdy ženu, která se chová a pohybuje jako kočka? Carrie říkala, že přesně tohle byla Jilly. Když ji Bennett objal, začala se o něj smyslně třít.“

„A co udělala tvoje babička?“

„Taky nic. Podle Carrie byla jako vždy bezradná. Vyšla ven, aby přinesla Jilly sklenici vody, ale i kdyby tam zůstala, asi by si ničeho nevšimla, protože nechtěla nic vidět. Carrie napsala, že se Jilly k Bennettovi tiskla a usedavě plakala. Pak si položila hlavu na jeho rameno, přitom se stačila na Carrii podívat a zubila se na celé kolo. Výsledek si můžeš domyslet. Bennett pohrozil Heather, že ji dočasně vyloučí ze školy za šíření pomluv.“

„To snad…“

„Jak jsem řekla, Jilly to s muži uměla dokonale. Někteří jí byli úplně posedlí. Volali jí v každou denní a málem i noční dobu. Carrie někdy vyběhla do babiččiny ložnice a poslouchala na paralelce. Prý prosili a někteří plakali, a když Jilly zavěsila, všemu se smála. Hrozně prý milovala moc, kterou nad nimi měla. Dělala si s nimi, co chtěla, a používala všech možných metod, aby dosáhla svého, hlavně samozřejmě sexu. Její specialitou bylo ničit ženaté muže. Můžeš si domyslet, kdo byl jednou z jejích obětí.“

„Bennett.“

„Jistě.“

John Paul zakroutil hlavou. „A tohle všechno se dělo, když ještě byla na střední škole?“ zeptal se. „A co se stalo s Heather?“

„Na výroční slavnost nešla a královnou byla korunována Jilly. Jenže to jí nestačilo. Heather se neodpustitelně provinila, a proto ji musela potrestat. A Jilly si uměla vymyslet jak. Asi za měsíc, kdy už Heather měla za to, že Jilly na všechno zapomněla, přišla ze školy domů a našla svého plyšového medvídka celého postříkaného kyselinou sírovou. Znovu si můžeš domyslet, kdo to udělal.“

John Paul si pouze mnul bradu a čekal, až bude pokračovat.

„Carrie se o tom dověděla druhý den ve škole a zašla potom za Heatheřiným otcem. Musel zůstat s dcerou doma, protože už měla nervy nadranc. Carrie mu řekla, že Jilly nedá Heather pokoj, a přesvědčila ho, že musí dceru odvézt z města a nesmí nikomu říct kam. Heather byl na pokraji nervového zhroucení. Chodila v tu dobu k terapeutovi a ten jí také poradil, aby z Sheldon Beach odešla. Odjela z města během vánočních prázdnin a už se nevrátila.“

„Takže tím to skončilo?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „O dva měsíce později podal Heatheřin otec další oznámení na policii. Stěžoval si, že mu někdo vykrádá poštu. Jednou v sobotu odpoledne se náhodou podíval ven a uviděl, že jeho poštovní schránku otvírá Jilly. Hledala dopis od Heather, aby se dověděla, kam odjela.“

„Takže jí to pořád nestačilo?“

„Ne. Říkala jsem, že je šílená. Už tenkrát taková byla. A neuvěřitelně rafinovaná. S žádným klukem na střední škole neměla sexuální poměr. Všichni její kamarádi a kamarádky si mysleli, že je normální, dokonce milá a okouzlující. Carrie

slyšela o Jilly spoustu pověstí, ale ne od nikoho ze školy. Zbavili se Heather, ne Jilly. Ta byla příliš dobrá, aby mohla být špatná.“

Vstala a protáhla se. „Nedal by sis něco k pití?“ zeptala se.

Po historce, kterou právě vyslechl, měl chuť na něco tvrdého. Rozhodl se však pro kolu.

Avery mu ji podala a sobě přinesla láhev minerálky.

„Pokusili se jí tví prarodiče nějak pomoct, když byla malá?“ zeptal se. „A věděli vůbec, že s ní není všechno v pořádku?“

„Dědeček od rodiny odešel, když byly Jilly a Carrie malé, a babička Lola… Carrie říkala, že žije ve fantasylandu. Pro všechny ohavnosti, co Jilly páchala, měla omluvu.“

„Kdy Jilly otěhotněla?“ zeptal se.

„V posledním ročníku střední školy. Carrie si myslí, že její těhotenství Heather zachránilo, protože pak měla Jilly jiné starosti. Samozřejmě se pokoušela dosáhnout potratu, ale doktor jí řekl, že je v příliš pokročilém stavu. Porodila mě a o tři dny později odjela z města. A to je poslední zápis v Carriině deníku,“ dodala.

„To, že mě Jilly opustila, byla pro babičku poslední kapka.

Konečně se v ní něco zlomilo. Šla a vynesla všechny Jilliny věci na chodník, aby si je vzali ti, co vybírají popelnice. Přitom našla v její skříni krabici od bot plnou pošty z Heatheřina domu. A hádej, co tam ještě našla?“

„Kyselinu.“

Avery přikývla. „Lahvička už nebyla plná, ale bohatě by to stačilo, aby jí Heather zabila. Myslím, že na ni Jilly nezapomněla, že jen čeká na vhodnou příležitost.“

Náhle zarachotil hrom. Avery sebou trhla, vstala a přistoupila k oknu. Nad krajinou visely zlověstné mraky.

Oblohou projel blesk a po několika vteřinách znovu zarachotil hrom.

„Carrie nepovažovala Jilly za příliš chytrou," řekla otočená zády. „Všeho, co chtěla, prý dosahovala svým tělem, ne hlavou. Zřejmě se však za ty roky změnila, je teď chytřejší a rafinovanější. Podle Carrie není na světě muž, který by jejímu kouzlu odolal."

„A ty tomu věříš?"

„Skarrett jí byl zřejmě posedlý – a vidíš, jak skončil. Když mi bylo pět let, přijeli Jilly se Skarrettem k našemu domu. Jilly chtěla po babičce, aby jí zaplatila za to, že si mě může nechat.

Naštěstí byla doma Carrie. Řekla Jilly, že na mě nemá žádné zákonné právo, a vystrčila ji ze dveří. Samozřejmě se přitom strhla hrozná hádka, ale Skarrett se při ní držel stranou… tenkrát. Jilly křičela: Zabiju tě, Carrie! Zabiju tě!"

„A kdes byla ty, když se to odehrálo?"

Otočila se a pohlédla na něho. „Už si na to nevzpomínám, ale Carrie řekla, že mě našli schovanou pod postelí. Když odjeli, slíbila mi Carrie, že se ti zlí lidé už nikdy nevrátí."

Napila se, přitiskla korunku zpátky na hrdlo láhve a prázdným pohledem se dívala na dlaň. Zůstal na ní zřetelný otisk vroubkování víčka, jak křečovitě láhev svírala.

„Ale oni se vrátili, že?"

„Ano."

Napjatě ji pozoroval, zatímco mu se zavřenýma očima vyprávěla, co se tenkrát 14. února před mnoha lety stalo.

„Takže Skarrett byl její loutkou," řekl, když skončila. „A myslím, že teď si podobným způsobem ochočila i Monka. Řídí oba, aby skákali, jak ona píská."

Položila láhev na stůl a udělala krok směrem k němu. „Takže teď už víš."

„Teď už vím…"

„A co?“ pohlédla mu do očí. „Pověz mi, co si myslíš.“

Pokrčil rameny. „Že máš pravdu. Že je Jilly šílená.“

Prohrábla si rukou vlasy a udělala další krok k němu. „Ne. Na tohle jsem se tě neptala.“

„Tak na co?“

„Nelituješ toho?“

Chvíli zmateně uvažoval, co všechno se v její otázce může skrývat. „Čeho?“ zeptal se.

„Že sis se mnou něco začal. Jsme sice ve zvláštní situaci, která nebude dlouho trvat, ale i tak…“

„Ne… k čertu.“

Ustoupila od něho. „Ale přece bys měl cítit alespoň trochu odpor…“

„Je mi líto, ale necítím.“

Napjatě na něho hleděla. „Proč ne? Nepocházím z normální rodiny. Jsem poznamenaná… geneticky.“

„Poslyš, drahoušku, není třeba, abys mi tady dělala melodramatické scény. A taky na mě nemusíš křičet, slyším docela dobře.“

„Jak se můžeš usmívat po tom všem, co jsem ti řekla? Jak můžeš…“

„Avery, ty jsi nikdy nic podobného jako Jilly nedělala.“

Myslel si, že mluví logicky, ale zdálo se, že ji v tuto chvíli žádné logické argumenty nezajímají. „Chápeš teď, proč se nikdy nechci vdát?“

Než od něho stačila ustoupit o další krok, přitáhl si ji za paži a objal ji kolem boků.

„Nechápu,“ odpověděl.

Snažila se mu ruce odtáhnout, ale proti jeho síle neměla naději.

„Zkus mi to vysvětlit,“ pokračoval. „To hodláš zahořknout a izolovat se od normální společnosti?“

„To jistě ne, ale nemůžu mít děti. A i kdybych mohla…“

„Já vím,“ přerušil ji tiše. „Neriskovala bys to.“

„A muži chtějí mít děti.“

Stála před ním, mračila se a přešlapovala z nohy na nohu.

„Někteří chtějí, někteří ne,“ řekl.

„A ty?“

Neměl v úmyslu jí lhát. „Vždycky jsem si představoval, že se jednou usadím a budu mít kupu dětí. A pořád si to představuju. Ale na světě je hodně dětí, které potřebují pěkný domov a nemají ho, Avery.“

„Myslíš, že se svým původem jsem k tomu kvalifikovaná, abych vychovávala opuštěné děti?“

„Proč bys nebyla?“

„Nechci se vdávat.“

V jejím hlase opět zazněl vzdor. Snažila se skrýt svou zranitelnost, ale nedařilo se jí to. John Paul věděl, že uvnitř trpí.

„Žádal jsem tě, aby ses za mě vdala?“

„Ne.“

„Okay. Myslím, že těch vážných řečí už bylo dost a neškodila by trocha odlehčení.“

Měla pocit, že se zachoval stejným způsobem jako včera večer, když mu ukázala záda. Jizvy ho nevyvedly z míry a totéž zřejmě platilo o Jillině příběhu, který mu před chvílí vylíčila. Co to s ním k čertu je?

„Potřebuješ se uvolnit,“ řekl. Povytáhl jí blůzu, sklonil se a políbil ji na břicho.

„Proto pěstuju jógu. Tím se uvolňuju.“

„Vím o lepších metodách relaxace.“

Rozepnul jí knoflíček u šortek a sáhl po zipu. Chytila ho za ruku.

„Co to děláš?“

Jeho úsměv jí rozbušil srdce. Pustila ho a pouze sledovala, jak pomalu zip rozepíná. Odpověděl jí, teprve až jí šortky spadly na zem.

„To je jednoduché, drahoušku. Jedu do svého šťastného místa.“

Kapitola 32

Důvěrnosti se nejlépe sdílejí v ložnici. Milovali se a po tom, co jí zlíbal a polaskal každičký kousek jejího krásného těla, zůstala Avery ležet vyčerpaná a uvolněná.

„Řekl jsem ti, že si na tvá záda najdu čas," poznamenal, když se svalil vedle ní.

Zasmála se. Už opět zněla v jeho slovech spokojená blazeovanost. „Jsi nenasytný," odpověděla, stále ještě udýchaná po milování.

Samolibě se zazubil. „Jak s kým. S tebou určitě."

Nezlobila se. Vždyť to byl vlastně kompliment. „Posuň se trochu," řekla a strčila do něj. „Málem padám z postele."

Dvoulůžko bylo pro něho evidentně malé. „Myslím, že si budeme muset koupit letiště," prohlásil.

Ztuhla. „Proč?" zeptala se stísněně.

„Protože mi obyčejné dvoulůžko nestačí," odpověděl klidně.

„Vidíš, že mi přečnívají nohy. Co ti vadí na letišti?"

„Oba víme, že mezi námi k žádnému trvalému vztahu nedojde."

„A já jsem před tebou klečel a žádal tě o něco takového?"

„Ne, ale naznačoval jsi…"

„Děláš si zbytečné starosti, drahoušku."

Mlčky souhlasila. Samozřejmě že si dělá zbytečné starosti… se vším. Ale nejvíc ze všeho ji trápilo, že jí dělá v hlavě totální zmatek. Stačilo, když sama sobě přiznala, že ho miluje, a už málem propadla panice. Co bude, když se k němu upne, a pak se jejich cesty rozdělí? Bude schopná to překonat?

„Nevěřím v manželství. Podívej se, co z některých lidí udělá."

„Z kterých lidí?"

„Třeba z Parnellových…"

„Drahoušku, to není vhodný příklad."

„A co procento rozvodů?"

„A co ti, co se nerozvedli?"

„Nezvládla bych to," vyhrkla.

Když neodpověděl, opřela se o loket, naklonila se k němu a čekala. Copak usnul?

„Slyšels, co jsem říkala?"

Roztomile se na ni usmál, nic víc. Samolibost z něj přímo čišela. Bylo mu fuk, co si ten druhý myslí. Nato byl zřejmě zvyklý. Zatímco ona se snaží potěšit každého, s kým přijde do styku, on je naprostý opak. Nechce potěšit nikoho.

„Mám dojem, že zrovna neoplýváš sebedůvěrou, že?" řekl.

„Ale to nevadí, já jí mám dost pro oba," dodal rychle, než stačila odpovědět.

Položil si ruku na své pevné ploché břicho a kroužil prstem kolem pupku. Bože, jak on dovedl všechno podat tak, jako by mu nic na světě nedělalo problém.

Musí se ho pořád dotýkat. Zdálo se jí, že téměř fyzicky vnímá sílu vyzařující z jeho svalů, navíc se jím necítila ani v nejmenším zastrašená. Když ji držel v náruči, vůbec si nepřipadala pokořená nebo přemožená. Naopak to v ní vzbuzovalo dojem vlastní moci nad ním. Stejně je to

neuvěřitelný pocit, pomyslela si, být vedle někoho, kdo člověka zbavuje obav a pochybností – být tak volná, tak osvobozená. Teď už mu bezvýhradně věřila a uvědomila si, jaký fantastický dar jí dal.

„Johne Paule?“

„Hm?“

„Spíš?“

„Tak trochu.“

„Já bych chtěla…“

„Okay, drahoušku. Nech mě pár minut odpočinout a pak…“

Musela se zasmát, i když jí tělo stále ještě pulzovalo vzrušením po posledním milování. „Ne. To jsem nemyslela. Chtěla jsem jen, abys mi něco řekl.“

Zívl. „Bylas perfektní, Avery, ale to přece musíš vědět sama.“

Štípla ho do boku. „Nestojím o to, abys mě hodnotil. Chtěla bych vědět, proč jsi odešel.“

Uvědomila si, že by mohl její otázku schválně překroutit, a rychle dodala: „Řekla jsem ti všechna svá tajemství, nebo alespoň většinu z nich, a teď jen řada na tobě. Proč jsi ze CIA odešel?“

„To je nudná záležitost.“

Znovu ho štípla. „Tak mi ji pověz.“

Otevřel oči a pohlédl na ni. Z jejího výrazu poznal, že tentokrát mu žádná vytáčka ani úskok nepomůže. Navíc měl pocit, že jí to opravdu dluží.

„Nebyl za tím žádný průšvih, žádný zpackaný úkol,“ řekl. „Jenom spousta menších zádrhelů, které mě přinutily uvažovat, co vlastně od života chci. Měl jsem jeden vážný problém.“

„Jaký?“

„Začal jsem moc přemýšlet. Měl jsem na to dost času při čekání na další úkol. Obvykle jsem dostal na starost nějakého generála," řekl, jako by mluvil o počasí. „Malí pitomí diktátoři, kteří se obklopili gangstery. Nebylo mi proti mysli likvidovat je pro dobro lidstva," dodal sarkasticky. „Chápal jsem to jako akt spravedlnosti. Ale jednou jsem si všiml, že mám na prstu mozol. Na ukazováku," dodal tiše. „To mě vážně vyděsilo."

„Co jsi tedy udělal?"

„Dokončil jsem rozdělaný úkol, řekl jim, že končím, a odjel domů."

„To bylo tak lehké? Nepokoušeli se tě přemlouvat, aby sis to rozmyslel?"

„Ano a ne," odpověděl. „V tu dobu to bylo lehké, protože jsem pracoval pod slušným chlapem. Věděl, že toho mám dost, a nějak to zařídil, že mi dali dovolenou na neurčito."

„Ale pořád se snaží dostat tě zpátky, ne?"

„Občas," připustil. „Ale já nechci." Znovu zavřel oči. „Oddělal jsem pěkných pár parchantů, Avery."

„To si dovedu představit," zašeptala. „A pak jsi přišel na to, že vlastně děláš marnou práci."

Trefa do černého. „Přesně tak. Diktátoři jsou jako plevel, vytrhneš ze záhonku jeden, a přes noc vyrostou dva další."

Otevřel oči a celou dobu, co jí líčil jednu ze svých nejkrvavějších misí, se na ni díval. Když skončil, všiml si, že se od něho neodtáhla. Stále mu hladila hruď. Její dotyk byl uklidňující.

„Takže teď jsi tesař."

„Ano."

„A jsi nějak užitečný?"

„Ano, jsem. Pořád používám ruce, ale na rozdíl od dřívějška vytvářím věci, které trvají. Nelámu krky. Ale stejně je to zvláštní."

„Co?“

„Ta potřeba zabíjet. Nikdy předtím jsem ji neměl. Teď jo.“

Vytřeštila na něho oči. Jak může něco podobného přiznat tak nenuceným tónem? „Proboha, a koho chceš zabít?“

„Skarretta.“

Zachvěla se. „Ne. Nechci, aby byl mrtvý.“

„Děláš si legraci.“

„Nedělám. Netoužím po jeho smrti. Chci, aby strávil zbytek života za mřížemi.“

„Ano, jistě. Ale kdyby se mi naskytla příležitost…“

„Ne,“ přerušila ho.

„Okay,“ řekl, když viděl, že začíná rudnout.

„Myslím to vážně.“

„Řekl jsem okay.“

„Nevadilo by mi, kdybys zabil Monka,“ poznamenala po chvíli. „Ale doufám, že ho někdo dostane živého. Dovedeš si představit, co všechno by z něho mohli vytáhnout?“

Zavrtěl hlavou. „Nevytáhli by z něho nic. To není člověk, který se rád chlubí. Kdyby se mu věnoval nějaký zkušený vyšetřovatel a bral ho jako profíka, možná by do něho trochu pronikl. Ale pochybuju, že k tomu někdy dojde.“ Pokrčil rameny a dodal: „Myslím, že ho budou muset rozmáčknout jako ošklivého červa.“

„A Jilly?“

„Už jsi to jednou řekla.“

„Ano. Patří do zařízení pro nepříčetné kriminálníky a tam musí zůstat až do konce života.“

„Takže ani její smrt si nepřeješ?“

„Ne,“ odpověděla. „Nemyslím si, že jí lze nějak pomoct, aby se z toho, jaká je, dostala. Ale chci mít jistotu, že už nikdy nikomu neublíží.“

Naklonil se nad ni a přejel jí prstem po rtech. „Máš dobré srdce," řekl.

„Ty taky."

„Čerta starého," zabručel. „Ale mám šikovné ruce," dodal a sáhl po ní.

Pleskla ho. „To už vím. O tom mě nemusíš přesvědčovat."

Převalila se na něho a v očích jí svítila rozpustilost.

„Ale teď ukážu já tobě, jak jsem dobrá."

A nebylo to plané vychloubání. Měla fantazii a to, co mu rukama i ústy dělala, byla čirá kouzla a v některých státech možná i zakázané praktiky. Na to ji však samozřejmě neupozorňoval.

Tu noc spali jeden druhému v objetí, i když věděli, že tahle mezihra v dramatu ráno skončí. Dál už realitu odsouvat nemohli.

Avery se vzbudila dřív než John Paul. Rychle se osprchovala a v koupelně oblékla, aby ho nerušila. Pak vstoupila do obývacího pokoje a podívala se na digitální hodiny pověšené na stěně nad stolem. Doufala, že jdou přesně. Bylo tři čtvrtě na šest coloradského času, což znamenalo, že ve Virginii je tři čtvrtě na osm.

Když zvedla telefon a vyťukávala číslo, měla pocit, že slyší šumět sprchu. „Klid, Margo," zašeptala jen tak pro sebe. „Ne abys začala jančit."

Zavolala na informace, zjistila si číslo, které potřebovala, pak položila sluchátko a s pohledem upřeným k hodinám čekala.

Přesně v sedm padesát sluchátko opět zvedla. Po třetím zazvonění se ozval mužský hlas.

Ohlásila se jménem a řekla, že volá v nouzi a že nutně potřebuje k telefonu přítelkyni Margo. Popsala ji a dodala: „V tuhle dobu se u vás obvykle zastavuje."

„Jo, taková malá, že?“

„Ano.“

„Byla tady, ale před pár vteřinami odešla.“

„Prosím vás, doběhněte pro ni,“ vykřikla. „Honem. Zavolejte ji zpátky.“

Sluchátko klaplo o stěnu, jak je muž pustil, a vzápětí bylo slyšet volání. Po chvíli Avery zaslechla, že se s ním Margo dohaduje. „Jak může někdo vědět, že jsem tady? Kdo to je? Volá v nouzi – co to znamená? Haló?“

„Margo, to jsem já, Avery.“

„Panebože, Avery, jak víš, že jsem tady? Jak můžeš…“

„Vždycky si přece cestou do práce kupuješ koblihy,“ přerušila ji Avery.

„Panebože, holka, víš do jakých problémů ses dostala?“

„Nevím. A nic špatného jsem neudělala.“

„Proč jsi utekla z té policejní stanice v Coloradu? Naši agenti tam byli proto, aby tě chránili.“

„Mám někoho jiného, kdo mě chrání.“

„Renarda?“

„Ano,“ odpověděla netrpělivě. „Řekni mi, co víš.“

Uviděla, že se otevřely dveře ložnice a John Paul na ni udiveně hledí. Když vykročil směrem k ní, zvedla ruku.

„Počkej chvíli, Margo.“ Zakryla mikrofon dlaní a obrátila se k němu. „Věř mi,“ řekla a znovu si přiložila sluchátko k uchu.

„Okay, Margo. Můžeš mluvit.“

„Nový soud má začít desátého července, ale Skarrettova žádost o propuštění na podmínku se bude projednávat taky. Tentokrát to může vyhrát. Je pravděpodobné, že se dostane ven.“

„Jen přes mou mrtvolu.“

„Panebože, takhle nemluv.“

„A to projednávání podmínky je pořád plánované na šestnáctého?“

„Myslím, že jo.“

„Víš to jistě, nebo ne?“

„Jo, vím to jistě,“ odpověděla. „A nebuď na mě taková, Avery. O Jilly už vědí, tvoje teta jim to řekla. Musel to být pro ně šok. Je mi moc líto…“

Avery nestála o lítost a přerušila ji. „Mají ponětí, kde mohou Jilly s Monkem být?“

„Ne. Vůbec netuší.“

„A co Carrie? Už ji převezli z nemocnice?“

„Ještě ne. Ale neměj o ni strach. Do toho špitálu se teď nedostane ani myš. Jsou tam neuvěřitelná bezpečnostní opatření.“

„Nemám o ni strach. Monk nemůže být na dvou místech současně.“

„Jak to myslíš?“

„Hodlám ho zaměstnat. Bude se snažit, aby mi zabránil svědčit ve Skarrettově procesu.“

„To myslíš vážně? Jaký má Monk zájem na Skarrettovi?“

„Monk žádný,“ odpověděla Avery. „Ale teď pracuje s Jilly a ta chce dostat Skarretta ven. Vsadím se, že kdyby se zkoumaly záznamy o vězeňských návštěvách, přišlo by se na to, že Skarretta nejednou navštívila nějaká žena. Samozřejmě Jilly. Podle mě s ním má něco rozjednané.“

„Samozřejmě. Něco o těch drahokamech, které ukradli. Lup za miliony,“ řekla Margo.

„Ten hlupák si určitě myslí, že se spolu rozdělí a pak bude žít s Jilly šťastně až do smrti. Jenže až ty kameny odněkud vyzvednou, Jilly na něj pošle Monka a ten ho zabije.“

„Avery, jsi v tom až po uši.“

„Možná,“ zašeptala spíš pro sebe. „Ale teď se už nemůžu zastavit. Poslyš, Margo, ještě k tomu soudu…“

„Ano?“

„Zjisti mi, prosím tě, kdo tam bude jako státní žalobce, a přesvědč se, jestli mě má na seznamu svědků.“

„Dobře. A můžu říct Carterovi, že jsem s tebou mluvila?“

Řekneš mu to tak jako tak, pomyslela si Avery. Byla to její přítelkyně, ale dobře věděla, co Margo napadne – že jí nejvíc pomůže tím, když bude o všem informovat Cartera.

„Klidně můžeš.“

„Kde teď vlastně jsi? Bude se na to ptát.“

„V Alabamě,“ zalhala. „Už budu muset končit. Řekni Carterovi, že mu zavolám.“

„Počkej,“ vykřikla Margo. „Co vlastně hodláš dělat?“

Avery věděla co, ale zatím neměla představu jak. Vybavil se jí útržek rozhovoru s Jilly. Co jí to řekla? Jo, ano, jak to mohla zapomenout?

„Hodlám kazit hru.“

John Paul jí věřil. Kdyby ne, vytrhl by jí sluchátko z ruky a zavěsil by. Takhle se jen posadil na pohovku vedle ní a netrpělivě čekal, až skončí. Bylo vidět, že se mu ulevilo, když mu řekla, že měla štěstí a chytila Margo v obchůdku s pečivem.

„To od tebe bylo chytré,“ prohlásil s uznáním.

„Margo má ustálené zvyky. Spoléhala jsem na to.“

Řekla mu, co se dověděla. „Slíbila jsem, že zavolám Carterovi, až se dostaneme na Floridu,“ dodala nakonec.

„Ale dřív ne.“

„Měl sis to pořádně rozmyslet, než ses uvolil jít se mnou, Johne Paule. Může to být…“

„Krvavé?“

Přikývla.

„Jsem připravený,“ řekl. „Na dlouhou cestu.“

Objal ji oběma rukama vzadu kolem krku, přitáhl si ji k sobě a vlastnicky ji políbil. „Slyšelas, co jsem říkal? Jsem připravený na dlouhou cestu. A ať se ti to líbí, nebo ne, drahoušku, pojedeš na ni se mnou.“

„Dokud nedostaneme Monka a Jilly.“

Pustil ji. „Tak jsem to nemyslel a ty to dobře víš.“

Vstala a zamířila do kuchyně. Připravila snídani – vločkovou kaši a opékaný chléb – a pak, protože cítila neklid, se dala do nádobí, zatímco on studoval mapu a plánoval, kudy pojedou do Sheldon Beach. Právě ukládala misky do polic, když na ni zavolal.

„Avery, zřejmě budeme mít společnost.“

Položila utěrku a spěchala do obývacího pokoje. Stál u předního okna a opatrně vyhlížel ven. V ruce svěšené podél boku držel pistoli.

Za malým hájkem se objevilo auto. Povolilo v něm napětí.

„Asi půjdu balit,“ řekl. Přepnul pojistku a zastrčil pistoli zpátky do zadní kapsy. „Náš odvoz je tady.“

Proboha jaký odvoz? „Ty někoho čekáš?“

Přikývl. Ještě nemohl řidiče vidět, protože se přední sklo v slunci lesklo, ale značka a model odpovídaly. Byla to nová šedá honda.

„Kdo je to?“

„Řekl jsem Theovi, že potřebujeme dopravní prostředek. Mým autem jet nemůžeme, protože policie ho zná a půjde po něm. A řekl bych, že nechceš, aby nás zadrželi a převzala tě pod svou ochranu FBI.“

„FBI by mě mohla převzít pod svou ochranu jen s mým souhlasem.“

Pohrdlivě odfrkl. Vysvětlila si to jako nesouhlas. „Nemohou ignorovat má občanská práva,“ dodala.

„Samozřejmě že mohou,“ prohlásil. „A řeknou, že to dělají v tvém nejvlastnějším zájmu, aby ti zajistili bezpečí.“

Neměla chuť pouštět se s ním teď do hádky o FBI a o tom, co mohou a nemohou udělat. Kdesi uvnitř se však začala obávat, že na tom, co říká je zrnko pravdy. A to si nemohla dovolit riskovat.

„Chceš říct, že sem jede Theo až z Louisiany?“ zeptala se.

„Theo ne,“ odpověděl. „Chtěl přijet, ale rozmluvil jsem mu to. Řekl jsem mu, že bude otcem a navíc mizerně střílí. Kdyby se mu s námi něco stalo, musel bych jeho potomkovi dělat otce. Dovedeš si představit, jak by to dopadlo? Vychovával bych ho k svému obrazu a to by byla naprostá katastrofa.“

„A tím jsi ho přesvědčil?“

„Jo. A jak jsem řekl i tím, že to neumí se zbraní. Nejspíš by zastřelil sám sebe už při vytahování pistole z pouzdra.“

Zamžoural proti slunci a snažil se rozeznat řidiče. „Theo řekl, že zná někoho, kdo umí mlčet a dokáže pomoct. A komu nevadí, když se někdy trochu zajde za hranici zákona. Sakra…,“ zaklel náhle, když konečně poznal, kdo sedí za volantem. „Tak tenhle ne. To je ale mizera…“

„Kdo?“

„Theo. To se mu teda povedlo. To je špatný vtip.“

„Jak to myslíš?“

„Poslal mi Clayborna. Noaha Clayborna,“ řekl. Vlastně to jméno spíš vyplivl, jako by mu po něm zůstala v ústech pachuť.

Zmateně se na něho podívala. „Ale vždyť je to přece ten, komu jsi volal z lázní, ne? Slyšela jsem, jak s ním mluvíš. Proč ti teď tak vadí?“

„Jo, volal jsem mu, ale nemyslel jsem, že ho budu muset trpět vedle sebe," zamumlal. Pohlédl na ni a změřil si ji od hlavy k patě. „Běž se pořádně obléct," zavrčel.

Podívala se na sebe. Přece je oblečená. Měla tenisky, krátké kalhoty a bílé tričko. „Co není na mém oblečení pořádného?"

„Jsi moc odhalená. Vlastně na tom nezáleží. Najede na tebe, i když budeš oblečená jako jeptiška. A pak ho budu muset zastřelit, bastarda." Přistoupil ke dveřím, málem je vytrhl z pantů, jak vztekle je otevřel, a vyšel na verandu. „Určitě to udělám, uvidíš."

Panebože… „Ale přivezl nám auto," zavolala za ním. „Nedělej problémy, když se ještě nic neděje."

„Dobrá. Máš pravdu," odpověděl. „Zůstane tady nebo si vezme moje auto. Nepotřebujeme ho s sebou."

Avery přistoupila k oknu. Teď byla na Theova přítele o to zvědavější. Pochybovala, že by ten člověk byl tak hrozný, jak ho John Paul líčil. Zřejmě mezi nimi panuje nějaká osobní averze.

Auto zastavilo před domem a Noah Clayborne vystoupil. Avery se jen tak tak zdržela obdivného povzdechu. Byl to vysoký muž s širokými rameny a světlými vlasy pískové barvy a na sobě měl džíny a šedé tričko. Do očí mu neviděla, protože měl brýle proti slunci jako nějaký filmový hrdina. John Paul se na něho mračil, ale Clayborne mu odpověděl úsměvem. Skoro jako by se mu vysmíval. Na bradě měl dolíček a smyslnost z něho přímo vyzařovala.

Tohle však na ni neplatilo. Pro ni byl John Paul víc sexy, i když si musela přiznat, že Clayborne by mohl být hned na druhém místě za ním, hlavně co se týče vnějšího zjevu. Její úvahy však byly pouze akademické. Těchhle věcí si u mužů nikdy moc nevšímala, a pokud ano, příliš na ni nepůsobily.

Copak ji opět posednou myšlenky na sex a udělají jí v hlavě ještě větší zmatek, než v ní má?

Vypadá to, že bude muset zajít za psychologem a absolvovat dlouhodobou terapii, až to všechno skončí, pomyslela si. Povzdechla a zamířila ke dveřím, aby se s hostem přivítala. Právě se chystal vystoupit po schůdcích, ale když vyšla na verandu, zastavil se.

Uvědomila si, že na společenských způsobech Johna Paula bude muset ještě pracovat. Chvíli čekala, až ji představí, ale pak jí došlo, že se k tomu ani nechystá. Chtěla tedy se jít ze schodů, jenže on ji objal kolem ramen a přitáhl k sobě.

Noah na jeho směšné vlastnické gesto odpověděl tím, že ještě o poznání víc odhalil své bílé zuby. Pak si sundal tmavé brýle a zpříma na ni pohlédl. Měl modré oči. Bože, ale jak modré! Kolik ženských srdcí už asi zlomily, pomyslela si, když ji John Paul znovu k sobě přitiskl.

Je ženatý? Doufala, že ne, protože znala nejméně tři přítelkyně, které by ho braly – za předpokladu, že to není pouhý hezoun s mdlým rozumem. Margo by se tím sice moc netrápila, ale třeba její kamarádka z dětství Peyton, ta už má jisté nároky na intelektuální úroveň svého partnera.

„K čertu, na co tak civíš, Clayborne?“ vyštěkl John Paul.

Schylovalo se ke stupidní hádce a ona to musela zarazit. Vymanila se Johnu Paulovi a došla ke schůdkům.

„Díky, že jste přijel,“ řekla. „Jmenuji se Avery Delaneyová.“

Clayborne vystoupil na verandu a stiskl jí ruku, kterou mu podávala. Potíž byla v tom, že ji tiskl i po tom, co se představil, jako by ji vůbec nemínil pustit. „To jsem měl vědět,“ řekl.

„Co?“

„Že se dal dohromady s takovým rozkošným stvořením, jako jste vy," odpověděl a krátce pohlédl na Johna Paula.

„Má prostě štěstí," odsekl John Paul. „A teď už ji pusť."

Clayborne se na ni usmál, ale ruku jí držel dál. Bylo zřejmé, že mu dělá dobře, když může jejího ochránce provokovat. Zdálo se, že dobře ví, jak mu hnout žlučí. Naštěstí to nebude dlouho trvat, uvažovala.

„Jsme moc rádi, že jste ochoten nám pomoct, že, Johne Paule?" řekla ve snaze uvolnit napětí.

Musela do něho šťouchnout loktem, aby odpověděl. „Jo, jistě."

„Pojďte, prosím, dál. Nemáte žízeň?" zeptala se, když ho vedla do chaty.

„Jestli má žízeň, může se napít ze svých zásob," řekl John Paul nakvašeně. „Nemusíš si tu hrát na hostitelku, Avery."

Prudce se otočila. „Nech toho," řekla ostře. „Jen se snažím být slušná. A jak vidím, ty toho o slušnosti moc nevíš. A přestaň se chovat jako načepýřený kohout, není na to vhodná situace."

Sklonil hlavu a ani se nepokusil protestovat.

Clayborne se musel držet, aby se nerozesmál.

„Je trochu temperamentní," zabručel rozpačitě John Paul.

„Jo. Někdy to neškodí," poznamenal ležérně Clayborne.

„Poslyš, jestli si myslíš, že…"

„Nic si nemyslím, ale vidím. Sakra to bych nikdy neřekl, že do toho ty spadneš. A taky bych nikdy nevěřil, že se najde ženská, která by chtěla…"

„Nech si ty řeči, Noahu."

„Hrome, přijel jsem, abych vyhověl Theovi. Nemusíš si na mě vyskakovat," ohradil se Clayborne. Neměl proti Johnu Paulovi nic, dokonce ho měl rád. A možná ho i trochu obdivoval za to, že dokázal odejít od práce, která už zruinovala tolik mužů.

Avery mezitím odešla do kuchyně, aby nalila hostu studenou minerálku. Zastavila se v kuchyňských dveřích. Oba muži se vrátili na verandu, takže neslyšela, o čem spolu mluví. Vrátila láhev zpátky do ledničky a rozhodla se, že si sbalí své věci.

Zvenku zaslechla pár zaklení a šťavnatých slov a potom smích. Jsou to cvoci, pomyslela si. Vešla do ložnice a zavřela za sebou. Postele vypadaly jako po zápase. Rychle stáhla prostěradla, povlékla čistá a ta zválená strčila do koše.

Neměla toho moc k balení. Převlékla se do dlouhých kalhot a vytáhla z pytle růžovou blůzu. Obojí měla nahoře pečlivě složené, jak jí to přinesla po vyprání Tylerova sekretářka.

Uvědomila si, že to od ní byla velká laskavost. Až bude po všem, měla by jí poděkovat. A nejen jí, také Tylerovi. To, že jim nabídl svou chatu, byla pouze jeho osobní ochota a snaha jim pomoct. Zašla do koupelny, aby si sbalila toaletní potřeby. Když se na sebe podívala do zrcadla, skoro se lekla, jak vypadá bledá a unavená. Nanesla si trochu makeupu, aby zakryla tmavé kruhy pod očima, a lehce si načervenila tváře a přibarvila rty. Pak se učesala a sbalila do taštičky kartáček na zuby, hřeben a ostatní věci.

Byla připravená k odjezdu, když do ložnice vstoupil John Paul. Zavřel dveře, opřel se o ně a díval se na ni. Zatáhla zip vaku, vstala a nervózně si přejela rukama po kalhotách, jako by se snažila vyrovnat pomačkané záhyby.

„Něco se stalo?“ zeptala se.

„Nechce se mi odjet,“ prohlásil s pohledem upřeným na postel.

„Ani mně se nechce,“ připustila.

„Pojď sem,“ řekl hlubokým, naléhavým hlasem.

Bez váhání ho poslechla. Vlastně se k němu vrhla, objala ho kolem krku a začala ho líbat.

Když se od sebe konečně odpoutali, leskly se jí v očích slzy. Nepamatovala si, kdy naposledy cítila podobné zoufalství. Byl to tak silný a prudký nával citů, že měla strach, aby se nerozplakala.

Jak to, že se nechala takhle zaskočit, že připustila, aby se stala tak zranitelnou? Proč si to včas neuvědomila a nepodnikla něco proti tomu? Láska je zákeřná a stahuje člověka jako bažina, pomyslela si. Přitom kolik písní a veršuji opěvuje, jak je krásná. Jediné, co nyní cítila, byla bolest a strach – strach z toho, že se mu něco stane. K čertu, kdyby se do něho nezamilovala, měla by teď pokoj.

„Měl bys jet domů," řekla. Ustoupila od něho a kývla hlavou, jako by se ve svém rozhodnutí utvrzovala. „Myslím to vážně.

Chci, abys jel domů."

„Proč?"

Položil jí tu nejlogičtější otázku, ale ona mu na ni nedokázala jasně odpovědět. „Prostě si to myslím. Pojedu na Floridu sama. Nepotřebuju, abyste mi vy dva dělali chůvu."

Čím déle mu to vysvětlovala, tím více se do jejího hlasu prosazoval ostřejší tón. John Paul reagoval na její výbuch pouze tím, že zvedl svůj vak, hodil ho na postel a začal do něj strkat své oblečení.

Clayborne stál u kuchyňského pultu a pil z krabice mléko. Udělal si obrovský sendvič a právě ho pořádal, když kolem něho prošla Avery s batůžkem ke dveřím. Hned za ní nesl John Paul její vak.

„Pojedeme," zavolal na Noaha.

„Jo, hned jdu."

Avery následovala Johna Paula k autu. Ten otevřel levé přední dveře a odjistil víko kufru. Krátce se zastavil, pohlédl na ni, pak uložil zavazadla a víko opět zabouchl.

„Johne Paule, myslela jsem to…"

Zavrtěl hlavou. „Nedělej to.“

„Co?“

„Neurážej mě. Řekl jsem ti nejméně třikrát, že s tebou pojedu dlouhou jízdu. Tys mě neposlouchala?“

Podívala se ke dveřím, aby se ujistila, že Clayborne je stále uvnitř. „Nechci tě urážet. Jenom bych nesnesla, kdyby se ti kvůli mně mělo něco stát. Nedokázala bych…“

„Já tě taky miluju, Avery.“

„Je to všechno příliš rychle… Nemůžeš…“

„Můžu.“

„Ale jak mě chceš milovat, když…?“

Přitáhl si ji k sobě. „Chceš, abych ti vypočítal všechny způsoby, jak?“ zašeptal.

Znovu se jí oči zalily slzami. Nemínil být rozumný. Nechtěl.

„Jsi tak tvrdohlavý.“

„Stejně jako ty.“

„Nebude to dělat dobrotu.“

„Tak se budeme muset postarat, aby dělalo.“

„Víš přece, jaká jsem…,“ zašeptala v zoufalství.

Políbil ji. „S tím jsem schopen žít, ale bez tebe ne. Je to jednoduché, drahoušku.“

A jako by nechtěl, aby na to cokoliv odpověděla, umlčel ji dlouhým, horkým a mučivě vzrušujícím polibkem. Nepřemáhal ji silou, nemusel ji držet, aby se mu nevymanila. Ne, byl k ní tak něžný, že ji to ani na zlomek vteřiny nenapadlo. Naopak se k němu sama přitiskla a dychtivě mu jeho polibek vracela.

Z hrdla se mu vydralo hluboké zavrčení, ale to ji jen povzbudilo k ještě větší troufalosti. A když konečně zvedl hlavu, zůstala na něm vyčerpaně viset.

Odtrhla se od něho, teprve až zaslechla vrznout dveře.

Na verandu vyšel Clayborne, zavřel za sebou a hodil Johnu Paulovi klíče od auta. „Budeš řídit, já si zatím trochu schrupnu," řekl.

John Paul chytil klíče, aniž od ní odvrátil pohled. „Ožením se s tebou," řekl tiše.

„Ne. Nechci se za tebe vdát."

„Žádal jsem tě o to?"

„Ale právě jsi řekl…"

„Žádal jsem tě, aby ses za mě vdala?" opakoval trpělivě.

Clayborne na ně chvíli hleděl, pak jen zakroutil hlavou a zapadl na zadní sedadlo. „Malá milenecká hádka?" zeptal se.

„Ne," vyhrkli oba současně.

Avery vzala Johnu Paulovi z ruky klíče. „Já budu řídit," prohlásila.

O tomhle se s ní přít nemínil. Clayborna fascinovalo, co se mezi těmi dvěma děje. Nikdy by nevěřil, že se ten medvěd samotář zamiluje. Vypadá to, že opravdu na každého někdo někde čeká. Milovaná bytost – druhé já. Až tohle řekne Theovi… Jenže jeho švagr tomu nebude věřit. Medvěd se zamiloval, to je skutečně k neuvěření.

Neubránil se, aby nevyprskl. „Co ti je k čertu k smíchu?" zavrčel John Paul.

„Ty, kamaráde. Ty. Poslyšte, Avery, slyšela jste ten fór o jednom mariňákovi…"

John Paul si sklopil sedadlo a zavřel oči. Bude to dlouhá, dlouhá jízda.

Kapitola 33

Plány se stále měnily. Carrie neměla ráda změny jakéhokoliv druhu, samozřejmě kromě těch, které iniciovala sama. Agent Hillman byl šéf a agent Beán jeho podřízený. Hned po tom, co Hillman dostal Carrii na starost, přikázal Beánovi, aby jí sdělil, že se FBI rozhodla držet ji v Coloradu.

Bean za paní Salvettiovou zašel, informoval ji a poté, co si vytrpěl její reakci, se vrátil k agentu Hillmanovi a pohrozil mu rezignací, pokud ho ještě jednou pověří podobným úkolem.

„Budu žádat o bojový příplatek," oznámil mu.

Oba v čekárně slyšeli, co se v pokoji děje. Carrie pořád ještě řádila. „Sakra, copak si ta ženská neuvědomuje, že je ve špitálu a že tu jsou nemocní lidé?" mumlal Hillman vyvedený jejím chováním z míry.

„Na to ona kašle," mínil Beán. „Požaduje, abychom ji odvezli na Floridu a umístili do ochranné vazby s její neteří."

„Předpokládám, že jste jí neřekl, že její neteř nemůžeme najít."

„Ne, pane. Myslel jsem, že nechám vás, abyste jí to vysvětlil."

„Pro boha živého, člověče, jste přece agent FBI. To si netroufáte zvládnout vrtošivou ženskou?"

„Při všem respektu k vám, pane, bych si dovolil zapochybovat, jestli jste ji ohodnotil správně. To není jen vrtošivá ženská. To je…“

„Co?“ vyštěkl Hillman.

Hotová saň, chtěl říct Beán, ale raději to spolkl. Stejně by mu Hillman nevěřil. Ostatně brzy se přesvědčí sám, čeho je ta ženská schopná, když není po jejím. „Není to prostě normální žena, protože normální ženě nešlehají z očí blesky a nedští oheň a síru.“

Hillman se zatvářil znechuceně. „Bude dělat to, co jí řekneme.“

Už to vidím, pomyslel si Beán. Pomalu mu přestávalo znít v uších. „Ano, pane, určitě si dá říct, až jí domluvíte.“ Řekl to, aniž vyprskl smíchem, a byl na to hrdý. Je přece agent FBI, musí se umět ovládat.

„Děláme to jen v jejím nejlepším zájmu. Vysvětlil jste jí přece, jaké k tomu máme důvody, ne, Beáne?“

„Nedala mi k tomu příležitost.“

„Tak až se uklidní…“

Zaslechli nový křik. Beán udělal na Hillmana grimasu. „Kdo tam s ní je?“ zeptal se jeho nadřízený.

„Gorman,“ odpověděl Beán. „Zřejmě jí řekl, že její neteř nemůžeme objevit.“

Dveře do čekárny se otevřely a vyšel z nich Gorman. Beán a Hillman stáli na konci chodby a sledovali, jak za sebou Gorman rychle zavřel. Byl rudý jako krocan.

Když uviděl Hillmana, vypnul se do plné výšky svých sto devadesáti centimetrů a zamířil k nim.

„Taky jste s ní měl problémy?“ zeptal se Hillman.

Beán se snažil tvářit vážně. Samozřejmě že s ní měl Gorman problémy. Stačilo se na něj podívat.

„Je to… prostě znám příjemnější ženské,“ řekl Gorman diplomaticky. „Odmítá spolupracovat. Prohlásila, že pojede na Floridu, ať s hromádkou fazolí, nebo bez ní.“

„S hromádkou fazolí?“ pohlédl na něho Hillman nechápavě.

Gorman si odkašlal. „Jo. Tak říkávám dvěma – Hill of Beans.

A navíc požaduje penzion na pobřeží.“

„Penzion na pobřeží? Ona požaduje penzion na pobřeží?“ opakoval Hillman, jako by nevěřil svým uším.

Beán se jen ušklíbl a myslel si své. Teď snad jeho nadřízený uvěří, že s tou Salvettiovou je to těžké, zatraceně těžké.

„A co jste jí na to odpověděl?“

„Že to nejde, co jiného? A že zůstane tady v Coloradu, protože soud její svědectví nenařídil. Snažil jsem se jí vysvětlit, že právní zástupce obhajoby má k dispozici zápis o Skarrettově prvním procesu a nežádal, aby vypovídala ještě jednou. Proto není důvod, aby byla u soudu přítomná, a na žádnou Floridu tedy jet nemusí.“

„A co na to ona?“ zeptal se Beán.

„Pokusila se vzít mi zbraň.“

„Určitě blufovala,“ mínil Hillman. „Dejme jí pár minut na uklidnění a pak uvidíme,“ navrhl.

Carrie se uklidňovala déle než pár minut. Výbuch hněvu byl pouze reakcí na strach, který ji neustále hryzal v žaludku. Co k čertu hodlá Avery dělat? Myslí si, že může jen tak napochodovat do soudní síně a svědčit proti Skarrettovi? Už viděla, jak ji ozbrojená stráž u vchodu do soudní budovy zastavuje a posílá zpátky.

A jestli ji Monk… nebo Jilly… dostanou… Vrhla se k telefonu, dostala se na státní linku a objednala si hovor na

účet volaného Modlila se, aby už Tony nebyl na cestě na letiště.

Musel sedět u telefonu, protože se ozval hned po prvním zazvonění. Neztrácela čas zbytečnými úvody. „Tony, chtějí mě strčit pod zámek a držet tady v Coloradu," vyhrkla.

„Kde v Coloradu?" zeptal se.

„To mi neřekli, ale slyšela jsem, jak jeden z nich mluvil mobilem. Nevěděl, že ho poslouchám, a zmínil se o místě, které se jmenuje Wedgewood. Asi to bude nějaké předměstí."

„Aspen je moc malý, aby měl nějaké předměstí," opáčil Tony.

„Já nevím, kde to je. Tak se podívej na internet, proboha. Zapoj do toho hlavu. V Coloradu zase nemůže být těch Wedgewoodů tolik. Jestli mě tu někde budou držet dlouho, co bude s mou firmou? Nemůžu být půl roku pryč. Nemůžu…"

„Miláčku, o to se nestarej. Já to tu zvládnu."

„Ale já tě potřebuju tady, Tony. Musíš přijet."

„Dobře, přijedu," slíbil. „To víš, že tě v tom nenechám samotnou. Chceš, abych přijel do nemocnice? Můžou s tím tvým přemístěním počkat, dokud se tam nedostanu?"

„Donutím je k tomu," řekla. „Sáru už přeložili na nové fyzioterapeutické křídlo. Ještě ho ani neotevřeli, takže tam nemají s jejím střežením problém. Zůstanu s ní, dokud nás nepřemístí. Prostě dokud tu nebudeš, nikam mě nedostanou."

„Ano, miláčku," řekl s úlevou.

„Víš, že nemůžou najít Avery? Když mi volala, řekla, že do žádné ochranné vazby nepůjde, že se ke mně prostě nepřipojí. Mluvil jsi s ní?"

„Ještě ne. Pořád chodím kolem telefonu a čekám. To by nebyla Avery, kdyby si zase nedělala něco podle své hlavy. Nechápu, proč se ještě neozvala."

„Ví, že bys na ni spustil za to, jak mě rozčilila," řekla Carrie.

„Asi cítí vinu, že mě zklamala.“

„Já vím, drahoušku, ale už jsem z ní samou starostí blázen.“

„Já taky. Určitě zavolá, a až s ní budeš mluvit, řekni jí, ať v žádném případě nejezdí do Sheldon Beach. Vysvětli jí, jak by to pro ni bylo nebezpečné.“

„Ano, jistě,“ slíbil. „Nedopustím, aby se jí něco stalo.“

„A co když Avery zavolá až po tom, co odjedeš na letiště?“

„Má přece číslo mého mobilu, drahoušku.“

Samozřejmě. Carrie byla tak vyvedená z konceptu, že na to nepomyslela. „Tak brzy přijeď, Tony.“

Zavěsila a rozhodla se zavolat do Averiny kanceláře, aby zjistila, jestli o ní něco neví její přítelkyně. Než to však mohla udělat, vstoupil do místnosti agent Hillman a řekl jí, že s ní chce mluvit soudkyně Collinsová.

„Za chvíli vás převezou za ní do nového křídla.“

„Ano, dobře. Jak myslíte.“

Hillman byl její povolností překvapen a potěšen. A taky pocítil zadostiučinění, že měl pravdu. Řekl přece Beánovi a Gormanovi, že jakmile se Salvettiová uklidní, nebude dělat problémy.

Možná to nebude tak úplně špatný úkol.

Kapitola 34

Jilly si právě nechala udělat masáž celého těla a nyní odpočívala zabalená do bavlněné plachty s logem lázní Utopie. Ležela na zádech se zavřenýma očima a ošetřovatelka jí připravovala obličejovou masku z avokáda. Ta hloupá ženská v jednom kuse mluvila a říkala jí jeden kompliment za druhým na její bezvadnou pleť a dokonalé tělo.

Jilly se nikdy nemohla nabažit komplimentů od mužů, ale o to, co si o ní myslí ženy, se ani za mák nestarala. Právě když se chystala masérku požádat, aby zmlkla, žena masku dokončila a řekla, aby ji teď nechala patnáct minut působit.

Konečně byla sama. Uvolnila si zábal a nechala si laskat tělo chladným vzduchem. Dělalo jí dobře relaxovat a na nic nemyslet, zvlášť po tom, co se dověděla, že Carrie a ta soudkyně výbuch chaty přežily. Naštěstí s ní v bungalovu nebyl Monk, když se tu zatraceně zlou zprávu dověděla z televize, takže se nemusela přemáhat. Ještě neviděl, jak vypadá, když ji popadne záchvat vzteku, a nebyla si jistá, jak by na to reagoval. Nechtěla ho vyděsit, alespoň teď ještě ne, protože je jí náramně užitečný. Pořád toho zbývá dost, co je třeba udělat, a je svrchovaně důležité, aby Monk zůstal jejím věrným psíkem.

Bylo to příznačné, že ji Carrie znovu rozzuřila. Dělala to přece odjakživa. Za ty roky se však už Jilly naučila ovládat, ne sice stoprocentně, ale nějak přece jen. Kdyby však náhodou vstoupila do jejího bungalovu některá z uklízeček chvíli po tom, co Jilly zaslechla zprávu o Carriině úniku, zřejmě by odtud neodešla se zdravou kůží.

Jilly nikdy nikoho nezabila, vždy si někoho našla, nějakého muže, aby se o její problémy postaral. Nakonec, nejsou muži právě od toho? Přesto velmi často uvažovala, jaké to asi je, někoho zastřelit, nebo dokonce zabít nožem. Jestliže jí někdo zkřížil plány a udělal ji nešťastnou, potom jí vše vynahradilo, když ho viděla umírat. Proč si vlastně odpírá radost a uspokojení, které člověk musí pocítit, když zabíjí? Náhle si uvědomila, že Monk má pravdu. Chtěl ty ženy zabít každou zvlášť a narafičit jejich smrt jako neštěstí. Jilly ho však prosila a svými účinnými metodami přesvědčovala, až se poddal a udělal, co chtěla ona. Jak je možné, že takový skvělý plán nevyšel? Vždyť byl tak dokonale promyšlený, tak jednoduchý, tak… geniální.

Carrie – to je důvod, proč selhal. Ta sobecká děvka všechno zkazila.

Vrhla se na postel a bušila pěstmi do polštáře. Náhle se zarazila. Zaslechla, že hlasatel na CNN uvádí další reportáž týkající se výbuchu v coloradských horách. Posadila se, utřela si slzy a upřela pohled na obrazovku. Záběry se soustřeďovaly na soudkyni Collinsovou, ale ta ji nezajímala, ať byla jakkoliv slavná.

Čekala a dočkala se. Konečně kamera ukázala její sestru, tu děvku zatracenou, jak ji nakládají na nosítkách do ambulance. Muži, nepochybně zdravotníci, ale přesto muži, ji obskakovali jako domácí psíci. Jak se odvažují věnovat jí vůbec nějakou pozornost?

Jak se toho odvažují? Byla víc rozzuřená jejich chováním než faktem, že její sestra je živá a téměř nezraněná.

Kamera najela na Carriinu tvář. Jilly měla dojem, že v ní zahlédla úsměv, a to byla poslední kapka, kterou přetekl pohár její trpělivosti. Chytila lampu na nočním stolku, mrštila jí proti zdi a pak ještě dlouho řádila a křičela ty nejhorší oplzlosti a nadávky.

Ta zatracená Carrie všechno zničila. Všechno!

Trvalo hodinu, než se uklidnila. Pak zvedla telefon a zavolala si pro masérku. Masáž jí pomohla alespoň tak, že byla schopná přemýšlet o novém plánu. Bylo jí však jasné, že ten už nesmí být tak komplikovaný.

Proč tehdy v té chatě odolala pokušení a nezabila Carrii nůžkami? Protože jí to připadalo málo zábavné. Po všem, co jí sestra udělala, po všech příkořích, která od ní musela vytrpět, si ta děvka zasloužila trpět před smrtí déle než několik vteřin. To není spravedlivé. Teď se kolem ní rojí muži a pečují o ni… Copak nedokáží poznat, jak je zlá?

Už opět cítila, že v ní narůstá podráždění. Kůže pod pleťovou maskou ji začínala svědit. Otevřely se dveře a vrátila se masérka, aby jí masku sejmula. V témže okamžiku však zazvonil mobil.

„Běžte pryč," řekla Jilly. „Umyju si to sama. A zavřete za sebou."

Převalila se, aby dosáhla na přístroj ležící na nočním stolku.

„Ano?"

„Řekl jsem si, že ti musím zlepšit náladu. Mám pro tebe dobrou zprávu. Zjistil jsem, kde je Carrie s tou soudkyní."

Jilly okamžitě ožila. „A kde jsou, miláčku?" zeptala se, a než jí stačil odpovědět, dychtivě pokračovala: „Měla jsem pravdu? Jsou v Sheldon Beach? Tam chtějí Carrii ukrýt, než začne proces se Skarrettem?"

„Ne. Tvoje sestra na Floridu vůbec nepojede, protože nebude svědčit.“

Jilly se šťastně rozesmála. „Bojí se, že?“

„Ano.“

Maska na obličeji jí smíchem popraskala. „To je skvělá zpráva, miláčku. Pověz mi všechno podrobně.“

Pozorně poslouchala, a když skončil, řekla mu, aby neměl obavy, že má vymyšlený nový, ještě lepší plán. „Ale tentokrát bude mnohem jednodušší,“ slibovala. „Moc mi chybíš, miláčku,“ dodala pak hlasem, který zněl jako holubičí vrkání.

„Chceš, abych za tebou brzy přijel?“

„To víš, že jo.“

„Miluju tě, drahá.“

Znovu se usmála. „Ano, já vím.“

Ukončila hovor, vstala a zašla do koupelny, aby se osprchovala. Když se v županu vrátila, zavolala uklízečku, aby uklidila nepořádek z rozbité lampy. Škodu zaplatí kreditní kartou.

O dvě hodiny později, když do pokoje vstoupil Monk, byla pro něho připravená. Čekala na něho v lehkých černých šifonových šatech a střevíčcích s vysokými podpatky, ale nevzala si žádné spodní prádlo. Věděla, že když se postaví do dveří osvětlené ložnice, bude pod tenkou tkaninou vidět její tělo. Ověřila si to, aby měla jistotu.

Monk bude po celém dni unavený, ale jakmile uvidí svou životní lásku, všechny síly se mu vrátí. Bude vědět, že si dala práci, aby ho potěšila, a ona zase věděla, že se s ní bude chtít milovat, a už připravila ložnici. Příhodnou náladu navozovaly rozžaté svíčky a šaty, které na ní viděl nejraději. Byly úplně stejné jako ty rudé, které si brávala, dokud je neroztrhal. Když nyní šel k ní, říkal si, že tyhle už zničit nesmí.

Díval se na její ústa. Pomalu si přejížděla špičkou jazyka po horním rtu. Věděla, že tohle má taky rád.

Jejich milování bylo divoké, téměř brutální. Vrhli se na sebe jako růjná zvířata a po chvíli ležely šaty v cárech na zemi. Když byl konečně uspokojen, převalil se na záda, rozhodil ruce a zavřel oči.

Zajistila mu potěšení a teď byl na řadě on, aby jí to oplatil.

„Myslím, že bychom měli pár dní počkat," řekla, „a pak, až si odpočineš, se můžeš postarat o Carrii a soudkyni Collinsovou. Obě už budou na novém místě a budou se cítit bezpečně. Souhlasíš?

Nemělo by být pro tebe těžké, dostat se k nim a udělat, co je třeba."

„Potřebuju alespoň dva týdny, abych si akci připravil," řekl.

„Copak jsem ti právě neudělala pomyšlení, Monku?"

„To víš, že udělala, miláčku."

„Tak mně zase vyhov ty. Můžu počkat týden, ale zbláznila bych se, kdyby to mělo trvat dýl. Viděla jsem Carrii v televizi – usmívala se, když ji nakládali do ambulance. Víš přece, že nemám ráda její úsměv."

„Ano, chápu tě."

„Řekla o mně policii. Teď vědí, že nejsem mrtvá, a půjdou po mně. Měl jsi pravdu," zašeptala. „Neměla jsem trvat na těch dopisech ani jí dovolit, aby mě viděla. Jenže v tu dobu jsem byla přesvědčená, že při výbuchu zemře, a chtěla jsem, aby věděla…"

„Neplač, Jilly," řekl konejšivě a objal ji. „Napravíme to.

Všechno bude v pořádku, uvidíš."

„Ano," přikývla a přitulila se k němu. „Jakmile bude Carrie mrtvá, všechno bude v pořádku. Působí mi takové trauma… a tak dlouho. Slib mi, že ji brzy zabiješ."

„Slibuju,“ odpověděl. „Víš přece, že pro tebe udělám všechno.“

Usmála se. Její ruce zkušeně klouzaly po jeho těle. „A pak se vydáme do Sheldon Beach.“

Zoufalá touha udělat jí radost ho nutila k horečnému úsilí, současně však cítil, že by měl provést nějakou úspěšnou akci, aby si udržel její důvěru. Často mu říkala, jak vysoké mínění má o jeho schopnostech a jak on sám sebe podceňuje. Uvědomil si, že má pravdu. Dokáže to. Dostane se dovnitř a potom i ven, aniž ho někdo uvidí. Je jedno, kolik agentů FBI ty dvě střeží.

Když bude třeba, udělá se neviditelným.

Kapitola 35

Jízda na Floridu jim trvala tři dny. Dalo se to samozřejmě zvládnout rychleji, ale protože měli čas, projížděli přes Georgii po vedlejších silnicích, klikatících se krajinou.

Strávili dvě noci v čistých, i když ne nijak přepychových motelech na kraji menších městeček. První noc měli každý svůj vlastní pokoj. Avery nepozvala Johna Paula do své postele a on to od ní nežádal ani jí nenaznačil, že to považuje za samozřejmé.

Zoufale se snažila držet si od něho odstup, protože věřila, že tím ulehčí jejich závěrečný rozchod. Bohužel se mýlila a pouze sama sebe obelhávala. Milovala ho a nevěděla, co si s tím počít. První noc téměř neusnula, převalovala se v posteli a ráno byla jako rozlámaná. Druhou noc se jí John Paul na nic neptal, a zatímco Noah mluvil mobilem se svým nadřízeným, zaplatil jednoduše dva pokoje a bylo to.

Vešel dovnitř za ní a položil svůj vak vedle jejího. Nepřela se s ním. „Budeme jen spát, nic víc," řekla pouze. „Žádný sex."

S úsměvem se svlékl a zamířil do koupelny pod sprchu. „Přemlouval jsem tě k něčemu takovému?" zeptal se, než jí zavřel dveře před nosem.

Klimatizace v místnosti byla nastavená na maximum a kolem druhé v noci se probudila v jeho teplé náruči a ani jí nenapadlo se od něho odtahovat. Byl prostě neodolatelný. Samozřejmě že se milovali a bylo to ještě krásnější než naposledy, protože teď už věděli, co má kdo rád, a těšili se z krásného pocitu, že jeden druhému přinášejí rozkoš.

Zeď, která je oddělovala od Noahova pokoje, byla tenká jako papír. Avery to věděla a snažila se být tiše, a když ucítila, že jí tělem probíhají první záchvěvy intenzivní rozkoše, musela se mu zakousnout do ramene, aby potlačila výkřik.

Bylo to tak nádherné, že když se v šest ráno probudila, převalila se na něho, a jak říká Margo, opět mu poskákala kosti.

Zatímco se šla osprchovat, znovu usnul. Když se osušila, stála chvíli před zrcadlem a zkoumavě si prohlížela obličej. Tváře měla zarudlé od jeho vousů a rty oteklé od polibků.

Povzdechla a zavrtěla hlavou. „Ahoj. Jmenuju se Avery a jsem posedlá sexem," zašeptala ke svému obrazu v zrcadle.

Nemohla z toho vinit nikoho jiného než sebe. Přísahala si, že to bylo naposledy a že ho brzy opustí, a když si čistila zuby a líčila se, snažila se myslet na všechno možné, jen ne na něho.

Když ten den vyjížděli, měl John Paul mnohem lepší náladu a byl na Noaha skoro příjemný. Ne docela, ale skoro. Avery měla dojem, že se oba muži chovají jako rivalové, kteří spolu o cosi bojují, ale brzy si uvědomila, že z toho mají zábavu, když se mohou špičkovat, a dokonce častovat urážkami.

Po zastávce na oběd si přesedla dozadu, nasadila si baseballovou čepici, aby jí nesvítilo slunce do očí, a rozhodla se, že se pokusí usnout.

Muži ztišili hovor, aby ji nerušili. Noah věděl o Jilly. Četl Averin spis, a když přijel, byl už o situaci informovaný.

Oba teď spekulovali o tom, jak se Jilly spojila s Monkem a na čem může být jejich vztah založen. Noah samozřejmě věděl všechno o Skarrettovi a myslel si, že ten má hlavní slovo. John Paul však nesouhlasil a poukazoval na to, že Monk je profík, a jakmile převzal zakázku, jedná podle svého rozumu.

Pak přešli k jinému tématu. „Víš o tom, že riskuješ ztrátu zaměstnání, když nám pomáháš?“ zeptal se John Paul. „Avery utekla agentům, kteří nad ní měli převzít ochranu, a FBI ji teď hledá.“

„Nejsem zaměstnanec FBI. Jsem něco jako nezávislá smluvní strana.“

John Paul na něho podrážděně pohlédl. „Ty že nejsi zaměstnanec FBI? A co k čertu ta placka?“

„Tu mám kvůli snazšímu parkování. To je jediný důvod, proč ji nosím.“

„Vážně.“

„Poslyš, trčíš v těch svých bažinách a nic nechápeš.“

„Netrčím v bažinách, žiju v Bowenu.“

„Trčíš v bažinách.“

„Dobře, když ti na tom tak záleží.“

„A myslíš, že tam s tebou půjde?“

John Paul dělal, že nechápe. „Kdo?“

Už zapomněl, jaký neomalenec umí Noah být. „Ta krasavice, co s ní spíš. Ta, co z ní nejsi schopen spustit oči, ani když řídíš. Všiml jsem si toho. Od té doby, cos sedl za volant, koukáš každých deset vteřin do zpětného zrcátka. Jestli nebudeš dávat pozor na cestu, všechny tři nás zabiješ.“

John Paul byl rozhodnutý, že o Avery s ním diskutovat nebude. „Jak daleko máme do toho městečka, kde máme zůstat na noc? Jak se vlastně jmenuje, Walden Point?“

„Pokud jde o mě, pochybuju, že se kdy usadím. Jsem žralok a v moři je příliš moc ryb,“ řekl Noah.

„A ten Walden Point je jak daleko od Sheldon Beach? Dvacet mil nebo třicet?“

„Nikdy jsem si nemyslel, že bys někdy našel ženu, která by s tebou vydržela. Ale jak to vypadá, asi jsem se mýlil.“

Nechtěl se pustit svého tématu, ať dělal John Paul co dělal.

„Co ty můžeš myslet, když mě vůbec neznáš, Noahu.“

„Ale znám. Vím o tobě všechno.“

„Četl jsi mou složku?“ zeptal se, a než mu stačil Noah odpovědět, zamumlal: „To už označení tajné nic neznamená?“

„Zdá se, že ne,“ protáhl ležérně Noah. Samozřejmě že neměl přístup k jeho tajným materiálům, ale mluvil o něm s Theem. I když viděl, že Johna Paula vyvedl z míry, nemínil mu říct pravdu. Rád ho dráždil.

„Takže ty si myslíš, že se jí bude v Bowenu líbit?“

Parchant, oklikou se dostal zpátky tam, kde už byli. John Paul sevřel volant a zaťal zuby, aby nevyletěl.

„Budeme muset nabrat benzin.“

Noah se zazubil. „Člověče, ty jsi rudý jako rak. To je to tak vážné?“

John Paul uvažoval, že ho opravdu praští. „Nic není vážné. Máš příliš bujnou fantazii.“

„Ale nemám, hochu, nemám. Chceš mi namluvit, že jste se ještě nebavili, co bude?“

„Ne.“

„Žádné plány do budoucnosti?“

Nasupeně na Noaha pohlédl. „Ne!“ vyštěkl. Pak se vrátil k řízení a dodal: „Jsi ochotný mluvit o něčem jiném?“

„Samozřejmě,“ odpověděl klidně Noah. „O čem bys rád?“

„Přestaň najíždět na Avery.“

Ještě to ani pořádně nevyslovil, a už toho litoval. Noah se zasmál. „Proč bych na ni neměl najíždět. Právě jsi řekl…“

„Sakra já vím, co jsem řekl.“

„A je to pěkná ženská.“

Co tak vyhodit toho parchanta za jízdy ze dveří? Možná by se mu to povedlo. A byl by klid.

„Pěkná, a taky sexy jako blázen.“

„Jo, klidně si to můžeš myslet, ale to je všechno. Říkám ti, že ji necháš na. pokoji. A teď, jak daleko je to do Walden Pointu?“

„Nemám ani ponětí,“ řekl Noah. Zaklonil hlavu, posunul si brýle nahoru a zavřel oči.

„Ty jsi sakra navigátor. Tak se podívej do mapy.“

„Jo, jas ně.“

O pár vteřin později i Noah spal.

Zbytek odpoledne proběhl v blaženém klidu. Do Walden Pointu dorazili kolem šesté večer. Malé ospalé městečko bylo přesně dvaatřicet mil od mostu, po němž se vjíždí do Sheldon Beach.

Avery si nevzpomínala, že by tady jako dítě kdy byla. Ulice lemovaly palmy, tráva byla zahnědlá od slané vody a slunce a domy v postranních uličkách zchátralé a poznamenané počasím.

Dokud se nedostali do starší, bohatší a hustěji osídlené části, působilo město smutně a opuštěně. Tady však už byly domy dobře udržované, elegantní, tráva zářila svěží zelení a z keramických květináčů na čerstvě natřených verandách splývaly barevné splavy květin. V ulici, která se táhla podél pobřeží, uviděli několik hezkých penzionů nabízejících pokoje se snídaní, Noah však z nějakého důvodu neměl zájem ubytovat se v nich. Našel motel kousek od pláže a ukázal Johnu Paulovi, aby zajel na parkoviště.

Avery se domnívala, že si Noah dělá legraci. Milts Flamingo Motel měl křiklavě růžovou fasádu z betonových bloků a střechu z červených tašek, která si říkala o opravu. Na všech dveřích, zelených jako nezralý citron, se skvěli ručně malovaní různobarevní plameňáci. Celá budova ve tvaru U měla dvanáct ubytovacích jednotek a uprostřed štěrkované parkoviště. Avery si pomyslela, že ten, kdo rozhodoval o barevném designu objektu, musel být barvoslepý.

Na parkovišti nestálo jediné auto a Avery si dělala naděje, že pan Milt vzal roha a motel je prázdný.

„Myslíte, že je tu otevřeno?“ zeptala se.

„Viděl jsem, že nás před chvílí pozoroval z kanceláře jakýsi chlápek,“ odpověděl Noah. „Je tu dobrý příjezd i odjezd. Zaparkujeme vzadu, tam nebude auto vidět z ulice. Co myslíš?“

Protože se obrátil na Johna Paula, ponechala si Avery mínění o tomhle podniku pro sebe. Po tom, co před chvílí projeli bez povšimnutí kolem dvou krásných penzionů s kouzelným bílým laťkovým plůtkem a houpacími křesly na verandě, považovala Noahův výběr za provokaci. Čekala proto, že John Paul se tady odmítne ubytovat.

Neodmítl. „Jo, líbí se mi to,“ řekl. „Trochu mi to připomíná tátovu restauraci, akorát že ta má plameňáka na střeše.“

„Jo, vzpomínám si na ni. Vždycky jsem si myslel, že je to pelikán. Zajdu nás zapsat.“

„Tamhle kousek byl penzion,“ opovážila se poznamenat Avery. „Pěkný a čistý. A byla tam tabule, že mají volno.“

„Tobě se tohle nelíbí?“ zeptal se John Paul.

Kdyby s nimi nebyl Noah, řekla by, že ne, že tohle se jí vůbec nelíbí. Ale raději se rozhodla, že si nebude stěžovat.

„Ale jo. Je to dobré.“

Usmál se, protože to řekla značně otráveně. „Tylerova chata to samozřejmě není," poznamenal.

„Je to dobré," opakovala.

Noah vystoupil z auta, když vtom mu zacvrlikal u opasku mobil. John Paul šel napřed ke kanceláři, ale Avery zůstala s Noahem. Protahovala si nohy a ruce zdřevěnělé dlouhým seděním.

Noah popošel s telefonem u ucha stranou, Avery však přesto z jeho výrazu poznala, že dostal špatnou zprávu. Napjatě čekala, co z toho vzejde.

Byl to dlouhý hovor. John Paul se vrátil s dvěma klíči a tázavě pohlédl na Avery. „Co se děje?" zeptal se.

Místo odpovědi ukázala na Noaha.

Ten po chvíli skončil a vrátil se k nim. Díval se na Avery.

„Vaše teta a soudkyně jsou v pořádku," řekl.

„Co se stalo?" zeptal se John Paul.

„V nemocnici za fyzioterapeutickým křídlem skládali propanbutanové bomby."

„A sakra," zašeptal John Paul. Tušil, co bude následovat. „Vybuchly, že?"

Noah přikývl. „Oheň zachvátil větší část křídla."

„Jak mohl Monk přejít přes ostrahu?" zeptala se Avery.

„Nepotřeboval přes ni přecházet," odpověděl Noah. „Dostal se k těm bombám ještě předtím, mimo areál."

„Kolik je obětí?" zeptal se John Paul.

„Dva mrtví. Jakýsi agent Gorman byl zraněn, ale má šanci přežít. To je všechno, co vím."

„K čertu, jak se to mohlo stát?" kroutil hlavou John Paul.

„Řeknu ti, jak. Monk byl celou dobu v areálu nemocnice, pozoroval a čekal. Musel vědět, že tu soudkyni nepřemístí z chirurgie tak brzy. Když agenti FBI naložili do auta návnady a odjeli, zřejmě nějak poznal, že je to habaďůra a že ty ženy nejsou Salvettiová a Collinsová."

Šli se ubytovat. Pokoje se nacházely na konci křídla a byly mezi nimi spojovací dveře.

Jejich pokoj byl překvapivě čistý. Bylo v něm dvoulůžko s květovaným přehozem a vedle okna, z něhož byl výhled na parkoviště, stála dvě křesla a mezi nimi malý stolek s lampičkou.

Nebyl tam žádný šatník, pouze police s věšáky na stěně a vedle vestavěné police na menší věci. Po chvíli zaklepal a vstoupil Noah. „Takže Carrie a soudkyně Collinsová vyvázly bez zranění?“ zeptala se ho hned Avery.

„Řekl jste mi všechno?“

„Samozřejmě. Vaše teta právě vezla Collinsovou do koupelny, když se to stalo. Měly zatracené štěstí. Kdyby zůstaly v pokoji, zbyl by z nich asi jen škvarek.“

Avery se zachvěla a málem se jí zvedl žaludek. Z vedlejšího pokoje se opět ozval mobil a Noah odešel. Avery počkala, až zavře dveře, pak se vrhla k Johnu Paulovi, objala ho kolem pasu a pevně se k němu přitiskla.

Cítil, jak se chvěje. „Jednou to skončí, uvidíš,“ sliboval.

„Chceš odtud pryč?“ dodal, když na to nic neřekla.

„Ano.“

„A kam?“

„Nevím,“ zašeptala. „Nejsem schopná na nic myslet…“

Políbil ji na čelo. „Chtěla bys verandu s houpacím křeslem, že?“

Přikývla.

„A šumění vody a šeříky,“ dodal.

Usmála se, protože jí připomněl její šťastné místo.

„Šeříky ani verandu s houpacím křeslem ti vykouzlit nedovedu, drahoušku, ale vodu…, té ti mohu zařídit moře.“

O dvacet minut později se spolu ruku v ruce procházeli po pláži. Oba se převlékli do krátkých kalhot a boty nechali na schodech, na nichž seděl Noah.

Na obloze se objevily temné mraky. Pomalu se přibližovaly k slunci, až ho nakonec zastínily. Pláž byla prakticky prázdná.

Avery si sedla do písku a zaujala lotosovou pozici. John Paul ji nechtěl rušit, vrátil se ke schůdkům a posadil se vedle Noaha.

„Hrome, co to tam dělá?“ zeptal se Noah, když se Avery několik minut ani nepohnula.

„Přemýšlí,“ odpověděl John Paul.

„Aha.“

Když se slunce sklánělo k západu a pomalu s sebou bralo denní světlo, John Paul vstal a vydal se k Avery. Měla zavřené oči. Dřepl si kousek před ní a čekal. Věděl, že o něm ví.

Teprve po chvíli zareagovala. Otevřela oči a pohlédla na něho. Po tváři jí stékala jediná slza. Nabrala do sebe hluboký očistný nádech.

„Potřebuju si zavolat,“ řekla.

Kapitola 36

Monk byl připraven k akci.

V okně kanceláře visela tabulka „Obsazeno“, ale na dveřích bylo připíchnuté jiné, upřesňující oznámení – „Do odvolání zavřeno“.

Monk však dobře věděl, že ti, po nichž jde, jsou uvnitř. Už předtím si podrobně prozkoumal okolí a celou oblast znal jako své boty. Za motelem parkovala tři auta. Byl si jistý, že dvě z nich patří federálním agentům přiděleným k ochraně Avery.

Třetí vůz byl Renardův.

Projel s Jilly kolem motelu, aby viděla, kde k tomu dojde. Všiml si, že stěží dokázala potlačit vzrušení, když viděla probleskovat světlo za zataženými závěsy v obytné jednotce, kterou jí ukázal.

„Je uvnitř,“ zašeptala hlasem rozechvělým nedočkavostí. Zabočil na parkoviště o kus dál ulicí za Miltovým motelem.

Sloužilo dvojímu účelu – návštěvníkům kina, postaveného ve starém španělském stylu včetně zvonice, a věřícím z vedlejšího kostela Zmrtvýchvstání. Zaparkoval směrem do ulice, pak podal Jilly dalekohled a sám se napil z láhve s ledovým čajem.

„Tady budeš jako na pozorovatelně.“

„To je fantazie,“ zahihňala se.

Nadchlo ho, jak je vzrušená. „Máš z toho zábavu, co?“

„Jasně,“ vyhrkla. „Je to větší vzrůšo, než jsem si kdy dovedla představit. Mnohem větší.“

Na parkoviště vjelo auto a Jilly rychle dalekohled schovala.

„Myslíš, že jsme tady v bezpečí?“

„Samozřejmě. Nebral bych tě někam, kde by ti něco hrozilo.“

Usmáli se na sebe a Jilly znovu zvedla dalekohled. Viděla jen proužek světla rámující okno a pokoušela se představit si, co se děje uvnitř.

Přijelo další auto a zaparkovalo o tři řady za nimi. V kostele se konala bohoslužba a v kině dnes promítali za jednodolarové vstupné, takže parkoviště bylo nyní téměř zaplněné.

Jilly nabídla Monkovi dalekohled, ale on odmítl. Nepotřeboval se dívat. Měl za sebou celou noc a den obhlížení, zkoumání a hodnocení. Ani to nebylo dost, ale musí to stačit. Normálně by se připravoval alespoň čtrnáct dní, sledoval svou oběť, její denní zvyky a rutinní činnosti. Jenže tohle nebyla normální situace.

Čas rychle ubíhal a Jilly neměla trpělivost čekat tak dlouho.

Chtěla své potěšení hned, jako dítě.

„Kolik poldů je s nimi uvnitř?“ zeptala se.

„Agentů, ne poldů,“ opravil ji. „Čtyři.“

„A ty je chceš všechny udělat?“

„Jo.“

Byly to snadné cíle. Přichystané pro něho.

Předešlou noc viděl Renarda, jak vyšel zadními dveřmi, nasedl do auta a odjel. Nebyl to jistý výstřel, ale on by to neudělal, ani kdyby byl, protože nechtěl, aby se jeho primární

cíle znovu někam přesunuly. Měl pro ně zvláštní plán. Škoda že se nikdy nedovědí, co je zasáhlo.

Po půlhodině se Renard vrátil do motelu se čtyřmi pizzami a taškou, v níž podle Monkova odhadu nesl piva a další pití.

Byl Renardovou bezstarostností znechucený. Určitě nemá nejmenší tušení, že ho někdo sleduje, o tom byl přesvědčen. Podle něho to byl projev samolibosti. Ano, čeho jiného? Renard ho zkrátka zklamal. Čekal od něho víc a zřejmě se v něm zmýlil, když ho považoval za profesionála – za sobě rovného. Teď viděl, jak pošetile uvažoval. S jeho úrovní se nemůže poměřovat nikdo. Jilly má naprostou pravdu. Ano, jemu se nemůže nikdo rovnat. Je jen jeden. Je legenda.

„Bylo by to skvělé, udělat to dnes večer," prohlásila Jilly.

„Nemůžeš se dočkat?"

„Že se tak můžeš ptát."

„Zítra," slíbil jí.

„Nechci čekat moc dlouho."

„Já vím."

„Chtěla bych vědět, jestli se už Carrie zase cítí v bezpečí. Dovedeš si představit, jaké klaustrofobní pocity ji musel jí přepadat. A Avery taky. To musí být hrůza, být zavřený celou noc a den v nějakém zablešeném motýlku. Já bych se z toho zbláznila."

„Proto chci počkat," řekl. „Čím dýl se to potáhne, tím budou agenti otrávenější a… apatičtější. Ano, to je to správné slovo. Apatičtější."

„Panebože, hodiny a hodiny sedět v jakémsi kumbálku, čekat a strachovat se. To je vůbec nenechají vyjít ven, že?"

„Pokud jsem je pozoroval, ne."

„Vlastně jsem ráda, že to nechytla v tom špitálu," řekla Jilly.

„Takhle to bude lepší, protože to budu moct pozorovat."

Monk přikývl. „Carrie se dožadovala, aby ji převezli na Floridu.“

„Chce zemřít spolu s Avery.“

„Neví, že zemře zítra,“ odpověděl. „Myslí si, že bude s Avery sedět v soudní síni, až začne proces.“

Jilly znovu zvedla dalekohled. „Potřetí, jako v pohádce,“ řekla se smíchem.

Monk potlačil zívnutí. Byl unavený, ale neměl odvahu si stěžovat. Jilly ho měla za nezdolného, za nadčlověka, který nezná slabost, a on byl odhodlaný zachovat svůj obraz neporazitelného rytíře v lesklé zbroji.

Věděl, že se chystá k riskantní akci, do níž by se předtím nikdy nepustil. Je však těžké být opatrný, když ho Jilly neustále tlačí a nutí ho vydávat ze sebe maximum. Myslí si o něm, že dokáže všechno, a snaží se, aby si to o sobě myslel i on.

Nepochybovala o něm. Jenže v něm se každou chvíli zvedala pochybnost. Zatím nikdy žádnou zakázku nevzdal. Jeho slovo platí absolutně. Kdyby nebyl spolehlivý, přišel by o svou pověst a jeho budoucnost by byla ohrožená. Zatím si to však nepřipouštěl. Měl dost peněz, aby zajistil Jilly životní styl, jaký si zaslouží.

Možná by si mohl dovolit tenhle kšeft odříct a jít od toho.

„Víš, miláčku, máme peněz dost, už žádné nepotřebujeme,“ řekl váhavě.

Jilly věděla, kam míří. „Víš, co si myslím?“

„Co?“

„Až to tady skončíme, mohli bychom odjet do Mexika a vzít se. Ten soud bude trvat nejmíň týden. Dale nám neuteče. Co říkáš?“

Věděla, jak moc stojí o to, oženit se s ní. Jeho únava zmizela a najednou se usmíval. „Ano, ano,“ přisvědčil živě.

Vzápětí se rozpačitě zarazil, protože měl dojem, že to řekl příliš dychtivě.

Přesto dodal: „Znám jedno perfektní místo… Líbilo by se ti tam, to ti můžu slíbit.“

„Když se budu vdávat za tebe, na ničem jiném mi nezáleží.“

Položila mu ruku na stehno, naklonila se k němu a políbila ho. Pak se její ruka posunula výš.

Okamžitě se vzrušil. Spokojená jeho reakcí se odtáhla. „Proč tu jejich mizérii neukončit už dnes?“ řekla a znovu našpulila ústa. Monkovi trvalo pár vteřin, než mu došlo, co od něho chce.

Odkašlal si. „Dočkáš se. Při denním světle to bude lepší, celé to krásně uvidíš. Kromě toho musím ještě dořešit pár detailů, než budu připravený. Chceš přece, aby to perfektně klaplo, ne, miláčku?“

„Samozřejmě. Ale proč myslíš, že to bude ve dne lepší?“

„Když svítí slunce, cítí se každý bezpečný. Všichni si myslí, že se přepadává jen v noci. Kromě toho jsem v minulosti vždycky pracoval v noci a tihle agenti jsou přesvědčeni, že znají můj styl.“

„Myslíš, že tvé metody studovali?“

„Samozřejmě. Za tmy budou mnohem ostražitější.“

Zklamaně povzdechla. „Tak dobře, budu muset počkat do zítřka. Ale nezapomeň, cos mi slíbil, že se budu moct dívat. Doufám, že si to nerozmyslíš.“

„To víš, že ne,“ ujistil ji. „Budeš na skvělém bezpečném místě a všechno uvidíš jako na dlani. A mám pro tebe překvapení. Měl bych ti to říct až zítra, ale…“

„Pověz mi to teď,“ žadonila. „Prosím.“

„Dobře. Vím, jak jsi byla zklamaná, když jsi viděla ten výbuch v Coloradu jen v televizi. Tentokrát to bude jinak. Nechám tě stisknout tlačítko.“

Šťastně se zasmála. „Chceš mě oslnit, miláčku?“

Přikývl. „Ano. Jsem přece nejlepší. Legenda. Oslním všechny.“

Kapitola 37

Po tom, co odvezl Jilly do hotelu na druhém konci Walden Pointu, sedl znovu do auta a zajel do obytné čtvrti asi míli od Miltonova motelu.

Pak se rychlou chůzí vrátil zpátky ke své skrýši u motelu a tiše vystoupil po schodech. Ještě mu zbývalo udělat několik posledních zásahů na systému spouštění. Trvalo mu to déle, než předpokládal – nepochybně proto, že byl unavený –, ale když byl konečně hotov, cítil spokojenost. Tentokrát to klapne na sto procent.

K Jilly se vrátil až někdy kolem třetí k ránu. Opatrně, aby ji nevzbudil, vklouzl na lůžko vedle ní, ale chvíli zůstal opřený o loket a pozoroval ji. Bože, jak ji miloval! Byla tak krásná, tak výjimečná…, tak dokonalá. Ležel vedle ní, cítil její vzrušující parfém a znovu si říkal, že je nejšťastnější muž na světě. Usnul s paží ovinutou kolem ní a s představou, jaké nádherné líbánky spolu stráví.

Někdy se pohádky uskuteční. On a Jilly spolu budou žít šťastně až na věky.

Ráno se Jilly strojila pečlivěji než jindy. Půjde přece do kostela. Proto si oblékla bílou sukni, bílou halenku a páskové střevíčky na vysokých podpatcích. Zatímco si upravovala účes, Monk vynesl jejich zavazadla do auta.

„Nezapomeň na moji kazetu,“ připomněla mu.

„Ne, na tu bych nikdy nezapomněl,“ ujišťoval ji, i když ve skutečnosti zapomněl. Jilly by se zbláznila, kdyby o ni přišla. Byla jí přímo posedlá a neustále ji vozila s sebou. Byla to jen taková malá výstřednost, s níž se klidně smířil, stejně jako se ona musela vyrovnat s podivnostmi jeho povahy. Ale o tom přece, pevný vztah je, ne? Brát, ale taky dávat.

Vytáhl kazetu z videa, dal ji do pouzdra a položil na postel vedle její slaměné kabelky.

Ještě pořád se parádila před zrcadlem. Chvíli pozoroval, jak si přibarvuje ústa červenou rtěnkou, a usmál se, protože věděl, že ten odstín používá jen proto, aby ho potěšila. Řekla mu to.

Uložila si rtěnku do kabelky spolu s kazetou, nasadila si slaměný klobouk s bílou stuhou a uprostřed pokoje se před ním zatočila. „Můžu takhle jít do kostela?“ zeptala se.

Do tváří mu vzrušením vstoupila krev. „Vypadáš skvěle,“ zašeptal. „Vždycky vypadáš skvěle.“

Přistoupila k němu a upravila mu uzel na kravatě, jako to dělávají milující manželky. „A ty zase vypadáš skvěle v obleku,“ řekla. „Měl bys nosit oblek častěji.“

„Jestli tě tím potěším, tak budu.“

Vzala ho za ruku a po jeho boku šla k autu. Uvědomil si, že má rád takové maličkosti, jako když ho vezme za ruku. Považoval to za projev důvěry. A taky měl moc rád, když si ho obdivně prohlížela.

„To druhé auto jsem už zaparkoval v ulici vedle kostela,“ řekl.

„Pro jistotu. Klíče jsou za stínítkem.“

„Ano. Ale věřím, že ho nebudeme potřebovat,“ odpověděla.

„Vím, žes promyslel všechny eventuality.“

Byl o tom přesvědčený, a proto s ní souhlasil. Přesto v něm stále vrtal určitý neklid, jestli je v stoprocentním pořádku spouštěcí mechanismus. Byl už tak unavený, že udělal jen jednu zkoušku. Ale to by mělo stačit.

Během jízdy se zvedl vítr. Když zatáčel za roh, pohlédl na zvonici tyčící se nad kinem. Zajel na parkoviště a zastavil na konci přední řady, aby Jilly všechno dobře viděla. Před jejich auto se už nemohl nikdo postavit, takže kdyby bylo třeba, mohl bez větších problémů vyjet přes chodník přímo na ulici.

Vypnul motor. „Jsi připravená?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

„Ovladač je v přihrádce na rukavice.“

Opatrně jej vzala do ruky. „Vypadá stejně jako ovladač garážových vrat.“

„Však to taky nic jiného není,“ řekl. „Samozřejmě upravený.“

„Kdy to mám stisknout?“

„Myslel jsem, že by nebylo špatné počkat, až se rozezní kostelní zvony.“

Jilly se na sedadle otočila, aby viděla, jak do kostela spěchají lidé s dětmi. Nechtějí přijít pozdě, pomyslela si.

Jenže podívaná se odehraje jinde. Kousek vedle. Škoda, že ji neuvidí. „Kolik je hodin?“

„Ještě pět minut.“

„Nechci čekat. Chci to udělat hned.“

Sáhl pod sedadlo a podal jí dalekohled. „Dobře. Tak až budeš připravená.“

Navlhčila si rty a zvedla dalekohled k očím. Nastavila objektiv tak, aby měla v zorném poli okno, v němž se včera večer svítilo.

„Beru si zpátky svůj sen, Carrie,“ zašeptala.

Stiskla tlačítko. Nic. Stiskla je znovu, a když se stále nic nedělo, stiskla je ještě jednou a ještě, silněji.

„Sakra…," zamumlal Monk. „Ten zatracený vítr asi uvolnil nějaký drát. Přestaň s tím, miláčku. Budu tam muset skočit a opravit to. Zůstaň tady."

Jemně ji vzal ovladač z ruky. „Kdyby se přeci jen něco…"

„Pořád se moc staráš. Běž to opravit," řekla trochu ostřeji, než měla v úmyslu. „Promiň. Nesmím být tak netrpělivá. Pár minut to ještě vydržím."

„Tak je to dobře, holčičko. Jen pro všechny případy – víš, co bys musela udělat?"

„Jít do kostela, pak bočním vchodem ven a dostat se do druhého auta."

„A odjet s ním do postranní ulice, kterou jsem ti ukázal. Ale nejezdi vpředu před motelem."

„Bez tebe neodjedu."

Její loajalita ho povzbudila. Pohladil ji po ruce, položil ovladač na podlahu a vystoupil. S jednou rukou v kapse přešel ležérním krokem parkoviště a zamířil po schodech do kostela.

Právě ve chvíli, kdy vkročil dovnitř, se rozezněly zvony. O půl minuty později se vynořil z bočních dveří, přešel ulici a šel tři bloky na sever, až si byl jistý, že ho nikdo nesleduje. Pak přešel ulici zpátky a vrátil se ke kinu.

Zadní dveře byly samozřejmě zamknuté. S použitím svého nářadí a šikovných rukou je otevřel, vstoupil dovnitř a rychle za sebou zamkl.

Ocitl se v zadní chodbě. Na protější straně byly dveře vedoucí do prvního poschodí k věži a ke střížce nad vchodem. Zůstal tiše stát.

Stál několik minut za bufetem, poslouchal, a když si byl jistý, že je sám, přikradl se ke dveřím. Ty byly také zamknuté

– tak, jak je nechal. Rychle je odemkl, otevřel a pohlédl nahoru. Hnědý drát, který položil na třetí schod, tam stále ležel. Nikdo tedy jeho skrýš neobjevil. Překročil drát a pomalu a opatrně vystupoval nahoru. Pamatoval si, že pátý schod vrže. Věděl, že je v budově sám – kino se mělo otvírat až před odpoledním představením ve dvě hodiny –, přesto pátý schod překročil.

Nad hořejším schodem měl natažený jiný drát. Byl tenčí než dentální nit, pouhým okem téměř neviditelný. Zajistil mechanismus, který by spustil, kdyby někdo o drát zakopl. Musel to udělat, aby nyní sám nevyletěl přímo do království nebeského, až otevře dveře. Dobře že majitele dnes nenapadlo měnit poutač na film upevněný na střížce, pomyslel si s úsměvem. Věděl, že filmy se mění jen ve středu, přesto past nastražil. I když Jilly věří v jeho nesmrtelnost, opatrnosti nikdy nezbývá.

Pootevřel dveře a nakoukl dovnitř. Puška s nasazeným dalekohledem stála pořád v rohu opřená o sloup.

Rychle pohlédl na spouštěcí mechanismus vlastnoručně vyrobené rakety. Jak předpokládal, jeden z drátů se vysmekl a spadl dolů. Nevisel volně. Vítr ho natolik uvolnil, že přerušil spojení.

Bude stačit pár vteřin, aby ho vrátil na místo. Pootevřel dveře ještě víc, udělal krok dopředu a poklekl na jedno koleno. Pak ztuhl. Zleva z druhé strany zvonu kdosi promluvil. „Pěknou rachejtli tu máte. Opravdu pěknou.“

Zůstal jako opařený. Ne, křičelo to v něm. Ne, ne! Ten drát…, vlákno na horním schodu…, ničím nebylo hnuté. Jak mohl…?

Vtom se zprava ozval jiný hlas. „Alfi zdá se, že s tím má problémy. Nefunguje mu to.“

Monk se vrhl k pušce. Ani jeden z obou mužů se ho nepokusil zastavit. Převalil se a ještě v pohybu stiskl spoušť.

Nic. Výstřel nevyšel. Puška byla prázdná. Do pruhu slunečního světla vstoupil Noah. Monk ho uviděl a odvalil se dozadu.

„Vy," vyrazil ze sebe šeptem. „Znám vás."

Ze stínu vystoupil John Paul a popošel dopředu.

„Jak to, že… to víte?" zasípal Monk s tváří zkroucenou zoufalým vztekem. Hlas se mu třásl.

„Jednoduše. Jsme chytřejší."

Noah mířil pistolí doprostřed Monkova čela. John Paul viděl svit v Noahových očích a věděl přesně, co si jeho druh myslí.

„Nasaď mu želízka," řekl. „A pak mu řekni, jaká má práva."

Noah zavrtěl hlavou. „Nejdřív ho zabiju. Teprve pak mu nasadím želízka a řeknu mu, jaká má práva."

„Jo, to by bylo nejlepší. Ale nejde to."

„Parchant zatracenej…" Noah zbraň zajistil a zastrčil do pouzdra. Pak vytáhl pouta a přikročil k Monkovi. Vtom se zdola ozval výkřik. Jeden z agentů.

Monk prudce vymrštil nohu a podkopl Noaha tak, že se svalil přímo před něj a John Paul nemohl vystřelit.

Na schodech se ozval dupot – agenti běželi nahoru. Monk se pokusil vytáhnout pistoli z pouzdra u kotníku, ale John Paul to čekal. Jediným kopancem mu nohu odhodil a srazil ho dozadu.

„Běž od něj," zařval na Noaha. „Kryje se za tebou."

„Já se o něj postarám," ozval se Noah ze země. Pozvedl se a udeřil Monka pěstí do tváře a vzápětí ještě jednou.

Dveře třískly o sloup a dovnitř vtrhl první agent. Monk využil příležitosti, vší silou odhodil Noaha ze sebe a vrhl se po hlavě z věže.

Dopadl na šikmou plechovou střechu nad vchodem. Několikrát se převalil a pak slezl po rukách a po kolenou jako

gorila dolů k poutači. Když dosáhl pravou nohou na konzolu, vzepřel se na ní a sáhl po pistoli. V okamžiku, kdy ji vytrhl z pouzdra, dopadli na střechu John Paul s Noahem a vzápětí oba současně vystřelili. Kulky srazily Monka dozadu. Chvíli se potácel jako loutka, pak se pod ním podlomily nohy a zhroutil se. Zůstal ležet s hlavou a rukama visícíma přes okraj střížky.

Noah zastrčil pistoli. „Teď už máš jen právo navěky mlčet, parchante," řekl ještě celý udýchaný směrem k ležícímu tělu.

„Jo, to je pravda," zamumlal John Paul.

Z okna zvonice na ně zavolal jeden z agentů. „Jeho milenka prchá."

Noah vytáhl vysílačku, zapnul ji a zopakoval, co právě agent řekl.

„Rozumím," ozvalo se.

„Sakra nebyl to Averin hlas? Byl, ne?" zeptal se John Paul.

„Avery?" řekl Noah do mikrofonu. „Jste to vy, drahoušku?"

Použil té něžnůstky schválně, aby podrážděl Johna Paula, a spokojeně se zazubil, když viděl, že to zabralo. Kdyby šlo zabíjet pohledem, visel by už přes okraj střížky vedle Monka.

John Paul mu vytrhl mikrofon. „Co tam ksakru děláš, Avery? Máš přece…"

„Jsi v pořádku?"

„Jo. Oba jsme v pořádku. Kde jsi?"

„Rozumím. Končím."

„Sakra… Je v jednom ze sledovacích aut."

Oba slézali ze střechy. „To jsi to poznal z toho. Rozumím. Končím." zasmál se Noah.

Neodpověděl a znovu zapnul vysílačku. „Kelly?"

Agent se okamžitě ozval.

„Tady Kelly.“

„Je Avery v některém ze sledovacích aut?“ zeptal se. „K čertu s vámi, já vím, že je. Řekl jsem jí, aby zůstala na té zatracené lodi.“

„Rozumím. Končím.“

Noah se znovu zasmál. „Kamaráde, to ještě nevíš, že každá ženská má svou hlavu?“ Naklonil se přes okraj, aby odhadl výšku. „Jak se teď sakra dostaneme…“

John Paul ho strčil a vzápětí skočil za ním. Oba přistáli v keřích vedle vchodu.

Ze sluchátka se opět ozval Kellyho hlas. „Zatkli jste Monka?“

„Ne,“ odpověděl John Paul.

„Kde je?“

John Paul pohlédl nahoru k přístřešku. „Na filmovém plakátě.“

Kapitola 38

Jilly čekala, až se Monk vrátí, a zmocňovala se jí čím dál větší netrpělivost. Sakra, proč mu to tak dlouho trvá? Vzala dalekohled a namířila ho na zvonici. Kde proboha je? Ví přece, jak nenávidí čekání. „Oprav to zatracené zařízení," mumlala si. „A hoď sebou."

Najednou ho uviděla. Zděšeně vydechla. Letěl po hlavě dolů. Panebože, vždyť si zláme vaz! Ještě ve vzduchu se ale otočil a dopadl jako kočka na nohy. Na šikmé střeše však ztratil rovnováhu a po rukou a kolenou sklouzl dolů k okraji. Myslela, že spadne až na zem, ale naštěstí se včas něčeho zachytil.

A pak za ním skočili na střechu dva muži. Nepoznala je, nedali jí čas.

„Zabij je," zašeptala, jako by ji mohl slyšet. „Zabij je. Rychle!"

Vtom k ní dolehl třesk výstřelů. Měla dojem, že slyšela Monka vykřiknout její jméno. Náhle si uvědomila, že sleduje celý výjev skoro s nezúčastněnou zvědavostí. Monk padl na stříšku nad vchodem a zůstal bezvládně viset přes okraj. Po světelné rampě stékala krev. Zemřel se zadkem vystrčeným k nebi, pomyslela si a proklela jeho zatracenou, neschopnou duši.

Jak se odvážil jí to udělat? Přemohlo ji zoufalé zklamání a oči se jí zalily slzami. Ovladač. Horečně po něm sáhla a stiskla tlačítko. Pak znovu a znovu. Nic se nestalo.

Zatracená smůla! Jak mohl být tak bezohledný? Věděl přece, jak jsou pro ni její sny důležité.

Vztekle dupla do podlahy a znovu ho proklela za to, že všechno zničil. A ještě něco horšího – udělal ji nešťastnou.

„Čert tě vem, Monku! Táhni do horoucích pekel!“ zamumlala.

Uvědomila si, že nechal klíče v zapalovací skříňce. Rozhodla se. Nedbala na jeho příkaz, aby v případě potíží vystoupila a přešla k druhému autu, vyhrnula si sukni, přelezla přes střední přepážku a posadila se za volant. Ke kinu běželo několik mužů – věděla, že jsou z FBI – a z kostela se hrnuli ven lidé, aby zjistili, co se děje a proč se tu střílí. Nikdo si nevšiml, že odjíždí. Přejela přes chodník na ulici a pokračovala po ní na druhý konec města.

Nesnažila se jet rychle, aby na sebe neupoutala pozornost poldů. To teď v žádném případě nemohla potřebovat.

V okamžiku, kdy dorazila k nájezdu na dálnici, však dupla na plyn a začala se od toho prokletého městečka rychle vzdalovat.

Ano, prokletého! Stále se nemohla uklidnit, mumlala kletby a v jednom okamžiku udeřila dlaní do volantu, aby ze sebe vybila alespoň část vzteku, který jí stoupal do hrdla a dusil ji.

Ale ještě není nic ztraceno. Najde si jiného muže, který jí pomůže. Samozřejmě že najde. Teď už jí nikdo její sny nevezme.

Nikdo! Uvědomila si, že Monk má ve svých zavazadlech zbraně. Kdyby byla nucená zabít Carrii a Avery sama, aby vrátila svým snům život, na mou duši to udělá. A bez váhání.

„Monku, ty hlupáku!“ syčela jako rozzuřená saň. „Ty nemožný, neschopný hlupáku!“

Sledovací auto si zachovávalo bezpečný odstup. Byli v něm tři agenti a Avery. Řídil Kelly a ona seděla vedle něho.

Málem se jí zastavilo srdce, když zaslechla střelbu, a nedýchala, dokud se z rádia neozval hlas Johna Paula. Teprve pak se uvolnila. Vzápětí ji však opět sevřela starost.

„Myslíte, že nás uviděla?“ zeptala se Kellyho.

„Podle mě ne. Nemá tušení, že ji sledujeme,“ odpověděl.

Jilly teď jela před nimi tak daleko, že Avery stěží rozeznávala obrys její hlavy.

„Pěkně to kalí, co?“

„Jo,“ zabručel. „Nejmíň sto třicet.“

„Jestli je tu někde radarová past…“

„Není,“ ujistil ji.

„Jak to víte?“

„Prostě vím.“

„Neměli bychom se držet trochu blíž?“ ozvala se po chvíli znovu.

„Nebojte se, neztratím ji. Přestaňte mít pořád obavy.“

„Odbočuje.“

„Vidím ji.“

Avery se přinutila mlčet. Uvědomila si, že nemůže vedoucímu agentovi neustále říkat, co má dělat. Ještě to musí vydržet. Za pár minut to všechno skončí a pak se bude moct klidně sesypat, jestli k tomu má sklon, protože už o nic nepůjde a bude po všem. Tak ještě vydrž a buď klidná, opakovala si.

Jilly málem minula nájezd k motelu Windjammer. Avery si všimla, že zpomaluje, zatáčí doprava a vjíždí na parkoviště. Pak ji ztratila z dohledu. Kelly přišlápl na plyn. Vřítil se na výjezd z dálnice, objel motel a zaparkoval vedle restaurace přístupné z parkoviště.

„Stojí vpředu před schody,“ poznamenal.

Avery pohlédla na buňky motelu. Všechny dveře byly obrácené k silnici. A pak spatřila Jilly. Přála si být blíž, aby jí viděla do obličeje.

„Co to dělá?“ zeptala se, když se Jilly na sedadle předklonila.

„Češe se,“ odpověděl Kelly.

Avery mžourala přimhouřenýma očima proti slunci. Teprve teď poznala, že si Jilly vytáhla malé zrcátko a upravuje se před ním.

„Snad si ještě nebarví rty?“

„To víte, že jo,“ řekl Kelly.

Vypnul motor a stáhl okno. „Jestli se z toho auta hnete, Delaneyová, přísahám, že…“

„Nehnu se odtud,“ řekla rychle, aby ho ušetřila vymýšlení, co by s ní případně udělal.

Znovu se zadívala na Jilly. Ta už byla zřejmě se svým zevnějškem spokojená, protože konečně otevřela dveře a vystoupila.

„Teď uvidíme,“ řekl tiše Kelly.

Jilly vyběhla po schodech a rychle kráčela vnější chodbou. Konečně došla k číslu, které hledala, a zastavila se. Avery viděla, že si rozevřela límec blůzy, aby jí byl vidět náznak ňader. Ještě si upravila sukni a potom zaklepala.

„Miláčku, to jsem já,“ zavolala.

A pak se Avery sevřel žaludek a zatočila se jí hlava.

Dveře otevřel Tony Salvetti.

Kapitola 39

Proces v Sheldon Beach netrval moc dlouho. Státní žalobce byl kompetentní a přesvědčivými důkazy dokázal porotě, že Dále Skarrett protiprávně vnikl do domu Loly Delaneyové s úmyslem unést její vnučku Avery Delaneyovou, a kromě tohoto zločinu byl přímou příčinou předčasné smrti Loly Delaneyové.

Skarrett trval na tom, že chce vypovídat, což byla z jeho strany velká chyba, protože mluvil nesouvisle, naivně se vytáčel, a když s ním státní žalobce končil, začal na něho vykřikovat hrubé urážky a obvinění, že všechno, co řekl, překroutil.

Skarrett trval na tom, že nepoužil Avery jako štít a chtěl dítě pouze zvednout ze země, když její babička vystřelila. Nedokázal však vysvětlit, proč si odepnul opasek a téměř jím dítě utloukl.

Jeho verzi, že se snažil Avery uklidnit a přemluvit ji, aby s ním šla navštívit svou matku, samozřejmě porota nepřijala.

Fotografie Avery v nemocnici nade vši pochybnost prokázaly, že ji Skarrett zanechal v chodbě ve stavu, v němž by bez rychlé lékařské pomoci zemřela. Porota pak během hodiny vynesla verdikt a Skarretta odvedli zpátky do vězení.

John Paul zůstal v Sheldon Beach s Avery po celou dobu procesu. Carrie přiletěla den před plánovaným Averiným svědectvím. Carrie prošla dalším peklem a John Paul čekal, že se setká se zlomenou ženou. Averina teta však nebyla zlomená, a jestli ji zrada jejího manžela tvrdě zasáhla, nedala to na sobě znát.

Mezi neustálými telefonáty, jimiž kontrolovala a řídila zaměstnance své firmy v Bell Air, jí John Paul řekl, že si hodlá vzít Avery za ženu. Nechtěla o tom ani slyšet. Považovala za samozřejmé, že pokud se její neteř bude chtít vdát, najde jí muže s náležitým společenským postavením… a penězi. Proboha, co by to měla za život, kdyby si vzala tesaře?

Ach ano, Carrie byla… prostě Carrie. Podrážděnější než krokodýl, když nebylo po jejím.

Jenže kdo by se na ni zlobil?

Kapitola 40

„Prosím, slečno Delaneyová,“ řekla sekretářka. „Pan Carter vás očekává.“

Avery si ještě jednou upravila šaty a vykročila ke dveřím šéfovy kanceláře.

„Chceš, abych tam šel s tebou?“ zeptal se John Paul.

Zavrtěla hlavou. „Počkej tady,“ řekla.

„Jistě. Jak dlouho bude třeba.“

Otevřela dveře a vstoupila do mrazicího boxu. Dnes se však na to připravila a měla kabátek s dlouhými rukávy.

„Dobré ráno, pane.“

„Dobré ráno, slečno Delaneyová. Posaďte se.“

Nevypadal, že by se jí chystal blahopřát k úspěchu. Na druhou stranu si Avery nevzpomínala, že by kdy viděla Cartera se usmívat, takže si nebyla jistá, co jeho nynější výraz vyjadřuje.

Posadila se na židli před jeho stolem a složila ruce v klíně. „Jestli mi chcete dát výpověď, pane, využila bych příležitosti a rezignovala na své místo sama.“

„Proč?“ zeptal se.

Když vstoupila do kanceláře, vstal, ale nyní se opět posadil za svůj masivní stůl.

„Protože to bude v mých materiálech lépe vypadat.“

„Ne. Ptal jsem se vás, proč si myslíte, že vám chci dát výpověď.“

„Protože jsem nepostupovala podle služebních předpisů,“ odpověděla. Chvěly se jí ruce. Nebyla si jistá, zda je to chladem v místnosti nebo tím, že je nervózní. Ten člověk měl schopnost změnit ji pouhým pohledem v uzlíček nervů.

„Měla jsem si to všechno uvědomit dřív, mnohem dřív, pane, ale pro samé uskakování před kulkami jsem na to neměla čas. Nedokázala jsem správně analyzovat data, ale vím, že jsem si na to měla udělat čas,“ dodala rychle, aby viděl, že za své chyby přebírá plnou zodpovědnost. „A taky jsem s použitím vašeho jména přinutila agenta Kellyho, aby mě vzal do sledovacího vozu, přitom jste mi výslovně řekl, že to už nikdy nesmím udělat. Porušila jsem řadu příkazů. Nedovolila jsem agentům, kteří mě měli chránit, aby dělali svou práci, a utekla jsem jim. A taky jsem vám volala večer z Walden Pointu a rušila vás ve vašem soukromém čase, když jste hrál s přáteli poker. Přitom každý tady ví, jak jsou pro vás vaše pokerové seance důležité.“

Měla dojem, že mu koutek úst maličko škubl nahoru. Byl to náznak úsměvu, nebo úšklebku? Naklonil se dopředu a opřel se o stůl. „Máte pravdu, slečno Delaneyová, měl jsem plný dům hostů. Ale použila jste prioritní kód, takže jsem musel složit karty a věnovat se vám. Proč jste vlastně volala mně a neřešila to běžným postupem?“

I na to mu mohla odpovědět podle pravdy. Neměla co ztratit.

„Věděla jsem, že mě vyslechnete a řeknete, zda mám pravdu, nebo se mýlím. A taky jsem věděla, že mi pomůžete. Museli jsme jednat rychle. A právě proto, že jste souhlasil, jsme to dotáhli do konce.“

„Pokračujte,“ řekl suše.

„Zatímco agenti zařizovali věci na Floridě, zavolala jsem své tetě Carrii a řekla jí, že jsme s panem Renardem v motelu ve Walden Pointu a že by ji tam měli přivézt, aby s námi vyčkala do začátku procesu se Skarrettem. Věděla jsem, že zavolá svému manželovi a řekne mu, kam pojede. A pak už jen agenti monitorovali Tonyho telefonní hovory a e-maily.“

„A co by se stalo, kdyby mu nezavolala?“ zeptal se Carter.

„Tak bych mu zavolala já,“ odpověděla. „Ale Carrie to udělala a Tony se pak podle mých předpokladů spojil s Jilly a řekl jí, že já a Carrie budeme na Floridě. Pak si zajistil letenku, aby se tam dostal taky.“

Nadechla se a pokračovala. „Než stačili agenti zjistit, kde přesně Jilly je, spolu s Monkem zmizela. Naštěstí jsme věděli, kam s největší pravděpodobností míří.“

„Do Walden Pointu.“

„Ano,“ přikývla. „Nedělala jsem to ráda, když jsem musela tetu tak využít a nehorázně jí lhát, ale jinak to nešlo. Jakmile bylo všechno v pohybu, díky Tomu Kellymu, kterého jste pověřil vedením akce, jsem Carrii odvolala a přesvědčila ji, aby ještě nějakou dobu zůstala v Coloradu. A řekla jsem jí také proč.“

„Jak přijala zprávu o svém manželovi?“

Zlomila jsem jí srdce, pomyslela si Avery. „Bylo pro ni těžké to přijmout, to si dovedete představit. Ale Carrie je silná žena,“ dodala. „Vyrovná se s tím.“

„John Paul Renard zjistil, jak se Monk chystá udeřit, že?“

„Ano. Potom, když jsme věděli, že na motel je nastražená past, jsme se přestěhovali na hausbót. Agenti ovšem zařídili, aby to vypadalo, že v tom motelu stále jsme. Opět to byl John Paul, kdo objevil drát na schodech do zvonice, a spolu s agentem Claybornem se na Monka připravili.“

„Okay. Ale povězte mi, jak jste si to všechno dala dohromady.“

„Vzpomínáte si na Politiky, pane?“

Pohlédl na ni a zvedl obočí. Přikývla. „Seděla jsem na pláži…, přemýšlela o situaci a najednou mi přišel na mysl ten případ. Měli svůj vlastní program, vzpomínáte? Snažili se, aby si všichni mysleli, že jednají na základě politické motivace, ale ve skutečnosti jim šlo pouze o peníze, o nic jiného. To mě přimělo uvažovat o motivech. Uvědomila jsem si, že jsem pro stromy neviděla les. Proto jsem udělala totéž, co tenkrát, když jsem pracovala na případu Politiků. Rozebrala jsem celou věc na jednotlivé osoby a pak se zabývala každou zvlášť. Všichni měli svůj vlastní motiv, svůj program. Monk, Jilly, Skarrett i Tony Salvetti.“ Teď už nedokázala nazvat toho parchanta strýcem. „Každý z nich o něco usiloval.

A byla to Jilly, kdo toho dokázal využít a zinscenovat tak, aby všechno zapadlo do sebe a vytvořilo jednu hru. Carrie mi řekla o dopisu, který jí zanechala. Obviňovala ji v něm z toho, že jí vzala její sen a přinutila ji vzdát se ho. To mi pořád vrtalo v hlavě. Četla jsem všechny Carriiny zápisky z dětství a věděla jsem, čeho je Jilly schopná. A taky jsem věděla, jak dokáže být trpělivá. Uměla čekat na svou pomstu celé roky. Položila jsem si otázku, o co jí jde. O co jí jde ze všeho nejvíc? O peníze? O pomstu? A pak mi to došlo. Jilly chtěla být filmovou hvězdou. Zoufale toužila po obdivu, po tom, aby byla středem pozornosti.

A Carrie jí tenhle sen vzala tím, že se dostala do Hollywoodu sama a stala se úspěšnou a vlivnou. Produkovala začínající hvězdy. V Jillině představě jí Carrie vzala její sen. Obviňovala svou sestru ze všech svých neúspěchů. Důkaz o její posedlosti jsme pak získali, když agenti zabavili její věci.“

Carter přikývl. „Agent Kelly mi řekl, že v její kabelce našli videokazetu. Prý je to kopie reklamy, kterou jste natočila jako mladá dívka.“

„Ano,“ potvrdila Avery. „A myslím si, že tou reklamou to všechno začalo. Jilly ji uviděla v televizi a dovedu si představit, jak ji to rozzuřilo. Začala osnovat pikle a plánovat, jak se k svému snu vrátit. Věděla, kdo jsem, a zřejmě byla přesvědčená, že jí Carrie její sen vzala a dala mně. A za to se jí chtěla pomstít.“

„Chcete říct, že na tom svém snu lpěla déle než dvacet let?“ zeptal se Carter.

„Ano. Jako každý člověk, který je něčím posedlý, už o sobě nedokázala uvažovat reálně. Kladla jsem si otázku, kdo Jilly vnukl, že ještě může svůj sen uskutečnit. Kdo z ní mohl udělat hvězdu?“

„Tony Salvetti.“

„Ano,“ přikývla. „Pořád byl spoluvlastníkem firmy Star Catcher. Nechtělo se mi věřit, že by se Tony do něčeho takového zapletl. V jednu chvíli to napadlo Johna Paula. Řekl, že jsem to měla vědět od začátku, protože jsem nikdy Tonymu nedala vědět, kde jsem.“ Pohlédla na ruku a zamilovaně pootočila snubním prstenem.

„Bylo to pro Jilly tak lehké. Když se setkala s Tonym, našla zatrpklého a zakomplexovaného muže. Měl také svou firmu, ale později se rozhodli spojit ji s Carriinou. Když se vzali, předpokládalo se, že tu společnou povedou jako rovnocenní partneři.

Jenže Carrie brzy začala přebírat iniciativu, protože je schopnější a dravější, a pomalu Tonyho vytlačovala z rozhodování, až ve společném podniku ztratil téměř všechen vliv. Řekl agentu Kellymu, že se ho Carrie pokoušela úplně vyřadit ze hry. Věděl, že by přišel o všechno, kdyby se s ním rozvedla, a k tomu by nevyhnutelně došlo, protože mu čím

dál míň věřila. Zvlášť po tom, co objevila, že na jejich účtech chybí sto tisíc dolarů. Snažil se jí namluvit, že se jedná o nějakou účetní chybu, ale ona věděla, že je to nesmysl, protože měla nedávno ve firmě audit a veškeré účetnictví bylo zkontrolované.

Jilly řekla Tonymu, že má nápad, jak vyřešit problémy obou, jeho i její. Prý zná muže, který si odpykává trest ve floridském vězení, a ten by jim mohl pomoct získat námezdného vraha."

„Tím mužem byl Dale Skarrett, že?"

„Ano. Šla za Skarrettem a slíbila mu, že mu pomůže z vězení.

Měla to dobře vymyšlené. Námezdný vrah by zabil Carrii a mě, a tím by zmizeli svědci proti němu. Řekla mu, že Tony Salvetti je ochotný zaplatit, aby se zbavil své ženy. Také Skarrettovi slíbila, že na něho bude čekat, až se dostane ven. Zase věděla, co dělá, protože byl do ní pořád až posedle zamilovaný. Jsem si jistá, že by ho dokázala balamutit o své lásce tak dlouho, až by se dostala k těm ukradeným diamantům. Jo, a taky mu ještě slíbila, že pomůže zabít soudkyni, která ho odsoudila.

A tím jsme se dostali k Monkovi. Když se s ním Jilly setkala, uvědomila si, že našla nájemného vraha, ale také osamělého muže. Samozřejmě jí nedělalo nejmenší problém omotat si ho kolem prstu. Jak se ukázalo, ani mu nemusela nabízet peníze, které jí dal Tony. Monk se do ní bláznivě zamiloval a byl ochotný udělat pro ni všechno, o co ho požádala. Takže to zrežírovala naprosto dokonale a především ve svůj prospěch. Dokonce i ty peníze si mohla nechat."

„A kdo přišel s nápadem dostat všechny ty ženy do horské chaty v Coloradu?"

„Jilly,“ odpověděla. „Náramně ráda osnovala složitě konstruované pasti. Fascinovala ji dramata. Měla rozkoš z toho, že Carrie bude před smrtí trpět. Monk už v tu dobu přijal zakázku na zabití Anny Trappové a také dostal zaplaceno od Denise Parnella, aby vyhodil chatu do vzduchu. Parnell byl přesvědčen, že soud přiřkne nemovitost jeho bývalé manželce,“ dodala na vysvětlenou.

„Můžu si jen představovat, jak mu bylo, když to dopadlo obráceně.“

„Takže Monk měl práce nad hlavu.“

„To teda jo,“ přisvědčila.

„Viděla jste to ve zpravodajství?“ zeptal se. „Erik Trapp se konečně zhroutil a přiznal se. Kdyby nám vaše teta neposkytla dopis, který jí dala Anna, neměli bychom proti němu potřebné důkazy. Trapp řekl vyšetřovateli, že jeho žena uvažovala už dlouho o sebevraždě.“

„Přesně jako v případě Politiků,“ povzdechla Avery. „U všech byla hlavní motivací chtivost po penězích a majetku.“

„Ale stejně je úžasné, jak Jilly dokázala manipulovat třemi muži najednou – Salvettim, Skarrettem a Monkem,“ poznamenal Carter. „Ona pískala a oni tancovali podle její písničky. A nikdo z nich netušil, čeho je schopná. Před chvílí jsem mluvil s agentem Kellym. Skarrett pořád zapírá, ale Salvetti už mluví.

Víte, je to zvláštní…“

„Co?“

„Ani jeden neřekne proti Jilly křivé slovo. Stále jsou ochotni o ní pět jen chválu.“

To Avery nepřekvapilo. „Vsadím se, že ona ještě nepromluvila.“

„Ne. Pořád dělá obstrukce. Jednou z vás bude skvělá terénní agentka, slečno Delaneyová.“

„Možná, pokud bych dostala řádný výcvik. Možná bych byla dobrá. Jenže já se nechci stát agentkou, pane. Teď už ne. Jestli jsem se za ty uplynulé dny něco naučila, tak to, že život je příliš krátký. A já ho nemíním promarnit tím, že budu honit lidi, kterým už nelze pomoct. Chci svůj život změnit, dokud je čas.“

Vstala a počkala, až Carter obejde stůl, a potom mu potřásla rukou. „Děkuji vám, pane.“

„Opravdu hodláte odejít? Nedáte se přemluvit, abyste zůstala?“

„Ne. Už jsem se rozhodla. Potřebuju odejít.“

„A už víte, co budete dělat?“

„Když se konečně vyřešily problémy se Skarrettem a je zpátky tam, kam patří, hodlám strávit pár týdnů s tetou a pak se přestěhuju do Louisiany. Vrátím se ke studiu, abych získala učitelskou aprobaci.“

„Co se dá dělat,“ povzdechl Carter. „Budete mi tady chybět. Tak mnoho štěstí.“

„Děkuji vám, pane.“

Otevřel jí dveře. „Ještě něco slečno Delaneyová,“ řekl, když kolem něho vycházela ven.

„Ano?“

„Dobrá práce.“

Kapitola 41

Detektiv vedl Avery a Johna Paula dlouhou chodbou k místnosti, které říkal naše pozorovatelna.

„Uvidíte ji přes sklo, ale ona o vás nebude vědět," řekl, než otevřel dveře a ustoupil, aby mohli vejít.

Avery zůstala stát.

„Je teď se dvěma detektivy ve vyšetřovně," vysvětlil.

Stále se nehnula z místa.

Detektiv pohlédl na Johna Paula. „Nechám vás, klidně se rozhodněte, jestli toho využijete," řekl, otočil se a odcházel.

„Nemusíš, jestli nechceš," řekl John Paul.

„Ale ano, chci," odpověděla.

Ještě chvíli stála na prahu, pak se nadechla a vešla dovnitř. Nebyla to ani místnost, spíš jen komůrka. Obrátila se k okénku a s rukama zaťatýma v pěst pohlédla na ženu, která jí dala život a potom se tak zoufale snažila ji o něj zase připravit.

Cítila, že k ní přistoupil John Paul a sevřel jí ruku. „Vzpomínáš si na ni?" zeptal se.

„Ne. Bylo mi pět, když přišla do našeho domu," zašeptala. „Je to tak dávno."

Jilly seděla na jedné straně kovového stolu proti dvěma detektivům. Seděla rovně, jednu nohu přehozenou přes

druhou, ruce složené na stole. Tři horní knoflíčky blůzky měla rozepnuté a výstřih se jí při sebemenším pohybu rozevíral. Náhle se otočila a pohlédla přímo do zrcadla. Avery se ostře nadechla leknutím a stáhla se zpět. Cítila, že jí do hrdla stoupá hořkost žluči.

„Vidíš to?“ zašeptala.

„Ji?“

Avery zavrtěla hlavou. „Ne. Detektivy. Pozoruj, jak na ni reagují.“

Oba se předklonili, jako by se k ní mimoděk chtěli dostat blíž. Jeden cosi řekl, potom se natáhl a dotkl se její ruky.

„Už jimi taky manipuluje,“ řekla Avery.

Náhle vstoupil do vyšetřovny policista. Jilly k němu vzhlédla a pak se jako malátná perská kočka protáhla a vstala. Ve dveřích se na okamžik zastavila, ohlédla se a na oba detektivy se usmála. Také oni se na ni dychtivě usmáli – jako se usmívají muži na ženu, o niž mají zájem. Sledovali každý její pohyb, dokud se za ní nezavřely dveře.

Avery pohlédla Johnu Paulovi do očí. „Můžeme jít,“ řekla tiše.

Vedl ji z policejní stanice ven. Šla, ani se neohlédla.

Epilog

Doba západu slunce byla Averina nejoblíbenější část dne. Tehdy obvykle vycházela na verandu a posadila se do houpacího křesla, které jí vlastníma rukama udělal John Paul. Pak poslouchala šplouchání vody o molo za domem, a když zavřela oči, ucítila šeřík, který pro ni John Paul zasadil v zahradě.

Vrzly dveře a vedle ní se posadil manžel. Objal ji kolem ramen, zaklonil se a zhoupl ji.

„Tak co, jsi připravená jít zítra do školy, drahoušku?“

„Samozřejmě.“

„Na co teď myslíš?“ zeptal se. „Jedeš do svého šťastného místa?“

Položila mu hlavu na rameno a usmála se. „Už tam jsem.“

nakladatelství OLDAG Ostrava

Julie Garwood

Nebezpečná hra

Z anglického originálu KILLJOY,
vydaného nakladatelstvím BALLANTINE BOOKS, New York 2002,
přeložila Jiří Beneš.
První vydání.
Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2003,
jako svou 146. publikaci.
Vytiskl FINIDR, s. r. o. Český Těšín.

ISBN 80-86508-35-8